

104275

A. gr. d.

2803 f

~~C^r II 143~~

Aeschylus

~~Ex leg. Lobelia~~

~~Ph 805.~~

<36604773370010

<36604773370010

Bayer. Staatsbibliothek

~~10787 5.~~

~~A2~~

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

ÆSCHYLII

AGAMEMNON

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD S.T.P.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES OLIM SOCIUS

EDITIO SECUNDA.

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT JOANNES SMITH

VE NEUNT LONDINI APUD J. MAWMAN, CANTABRIGIÆ APUD
J. DEIGHTON ET FILIOS.

M DCCC XXII.

2/2/24
5176

24. Calhoun

Aus der Universitäts- und Landesbibliothek ausgeschlossen

Pr.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΥΛΑΞ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ ΚΗΡΥΞ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὁρέστης, Ἡλέκτρα, Τροφός
adjicit Turnebus, e Choephoris
scilicet, quæ huic fabulæ adhære-
bat. Ceterum recte observavit

nescio quis in Aldina, θεράπων Ἀγα-
μέμνονος ὁ προλογιζόμενος, οὐχὶ
ὁ ὑπὸ Αἰγίσθου ταχθεὶς φύλαξ.
Respicit ad Odyss. Δ. 524.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΥΛΑΞ
ΧΟΡΟΣ ΕΠΟΝΤΩΝ
ΚΑΥΤΑΜΙΝΙΣΤΡΑ
ΤΑΑΘΥΡΙΟΣ ΚΗΡΥΞ
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ
ΚΑΣΑΝΔΡΑ
ΑΙΛΙΞΘΟΣ

Ορίσθη. Ηλέκτρα, Τησός
αδελφὴ Τυρρέως, ὁ Χρησφῶτης
αἰσινεῖται, ποὺ τῆς ἰσθμῆς ἀδελφὴ
ἔστι. Αἰσινεῖται τὸ ἴδιον φῶτος.
Respicit ad Odys. Δ. 224.

PRÆFATIO.

TANDEM tibi, L. B. in manus traditur Agamemnon; quæ fabula, si ex Æschyleis sola superesset, auctori suo summi poetæ laudem merito ac jure vindicaret. Quæ nunc prodit in lucem ejus editio, vereor ne mole sua laborare existimetur, quum in paginarum numerum excurrat duplo fere eo majorem, quo solent libelli nostri contineri. Aliter tamen fieri non potuit, quum ipsa sit fabula ceteris ejusdem auctoris multo procerior; totque in se habeat loca obscura, dubia, vexata; de quibus prolixius necessario agendum erat, aliorum tentamina recensenti, nostramque etiam sententiam declaranti. In summa enim codicum manuscriptorum penuria, patuit latior conjecturis campus, in quem libere evagati sunt viri maximæ inter eruditos dignitatis, Casaubonus, Vossius, Pearsonus, Stanleius, qui Agamemnonem haud paucis in locis pristino nitori restituerunt. De subsidiis autem quibus freti editores hanc tragoediam aggressi sunt, jam paucis dicendum est.

In editionibus Aldi, Robortelli, et Turnebi, vix aliquot particulæ Agamemnonis conspiciuntur: est enim magna lacuna post v. 301. usque ad v. 1034. rursusque post v. 1129. cui statim subnectitur mutilus Choephororum prologus;* quem a prioribus disjungendum esse vidit Robortellus. Defectum primus supplevit Petrus Victorius, cujus verba, utpote quæ lectu digna sint, hinc apponam. “Una certe in re illis feliciores fuimus, quod integram Agamemnonem nacti sumus: cujus fabulæ prima tantum pars, atque ea quidem pusilla, typis antea excusa fuerat. Nam quod prius, errore quodam non parvo, confusa hæc fabula erat cum Choëphoris, originem hujus incommodi, nisi fallor, indicabo. Erant in vetustissimo nobilissimoque volumine, quo continentur omnes Sophoclis atque Æschyli tragoediæ, quæ superiorum temporum acerbitaltem subterfugere: necnon Apollonii etiam Argonautica: (id autem apud nos est:) ambæ hæ fabulæ, eodem ordine scriptæ quo res gestæ fuere: ut Agamemnon præcederet; consequerentur Choephoræ. Lapsæ autem illinc sunt paginæ

* Fabricio humanum accidit, quum in Bibl. Gr. II. 16. ita scriberet; “Agamemnonem Æschyli in prima editione mancā et cum Choephoris confusam, distinxerunt et integritati suæ ex MStis codd. restituerunt Franciscus Robortellus, Bartholomæus Barbadorus, Hieronymus Mæus.”

nonnullæ, sive ab improbo quopiam excisæ, in quibus reliqua, ac magna quidem illa pars Agamemnonis continebatur, et initium Choephorum manebat: neque enim multa a principio hujus fabulæ videntur desiderari. Alium autem librum inveneramus, in quo Agamemnon integra esset: quum tamen nec in illo, nec in altero ullo Choëphoras totam reperire potuerimus. Quare affirmare ausim, eam partem hujus tragoediæ ex hoc nostro exemplari manasse: unde sane descripta fuerit, postquam id incommodum, quod narravi, acceptum est: quare mutilata capite atque initio suo in manus venit. Quod vero ad Agamemnonem pertinet, ne quicquam omitteremus, quod ad ejus restitutionem faceret, quum audissemus Romæ in bibliotheca Alexandri Farnesii summi antistitis, atque omni re, nobili ac splendido homine digna, instructissimi, Æschyli volumen inveniri, in quo hæc fabula legeretur, conferendam eam, a nobis descriptam, curavimus cum eo exemplari: in quo nobis operam suam fidelem atque eruditam præbuit Gulielmus Sirletus, ut cuncta diligenter notaret, quæ aliter illic legerentur. Nos autem postea varietatibus illis diligenter ponderatis, in eam opinionem venimus, ut nostrum librum non deteriore illo putaremus; ac magnam partem eorum quæ

variata in eo offenduntur, immutatam ab aliquo crederemus, qui in suos quosdam versus restituere chori cantus voluerit: sæpe enim addita aut demta illic quædam cognovimus, quæ consilium ejus adjuvarent."

Victorius exemplar suum Æschyli Henrico Stephano dedit, cum antiquis libris, ac præsertim cum pulcherrimo isto ac vetustissimo codice, summa cura summoque studio collatum. Huic autem exemplari profitetur se Stephanus plerumque fidem habuisse, nec tamen ita secutum esse, ut in lectiones ejus quasi jurasse videri posset. Erat autem, ut videtur, liber ille Petri Victorii vetustissimus nobilissimusque, idem atque Codex Mediceus, qui hodiedum in bibliotheca Laurentiana Florentiæ adservatur. De quo ita loquitur Needhamus; "*Mediceus*. Codex MS. membranaceus, vetustate insignis, quo Petrus Victorius usus est; nunc repositus in Pluteo xxxii. N°. 9. Laurentianæ Mediceæ Bibliothecæ; cujus collationem confecit, et transmisit D^{us}. Antonius Maria Salvinus, Græcarum literarum publicus in Academia Florentina Professor. A. D. 1745." De hoc codice plura dixi ad Promethea, in indice MStorum. Plenior ejus notitia a Bandinio peti potest. Quum autem in his regionibus fama invaluisset, hunc librum vere insignem bibliothecæ

Florentinæ ab hoste barbaro direptum fuisse, fatumque ejus viri quidam docti deplorarent; haud ita pridem certior factus sum ab erudito viro Francisco de Furia, istius bibliothecæ præfecto, codicem Mediceum revera nunquam extra mœnia ejus evolasse. Est etiam in eadem bibliotheca, Plut. xxxi. 8. codex papyraceus, in forma, quam dicunt, quarta; scriptura autem sæculi xiv. continet vero Promethea, Septem c. Thebas, Persas, Agamemnona, Eumenidas, cum glossis interlinearibus, et scholiis marginalibus. Hujus libri collationem mihi confecere Gaspar. Bencinius, bibliothecæ subpræfectus, et Franciscus Poggius ejusdem minister. Eam tamen non ante nactus sum, quam magna pars tragoediæ jam typis esset expressa. Præbet autem insignem quandam lectionis varietatem; quare ipsam collationem subjiciendam curavi. Qui vero in adnotatione *Venet.* dicitur, codex est dcxvi. sæculi xiii. in bibliotheca Marciana Venetiis adservatus. Hunc librum, a me rogatus ut conferendum curaret, ipse contulit Vir non minus humanitatis quam eruditionis laude per multos jam annos florentissimus, Jacobus Morellius, a Consiliis Imper. Aug. Bibliothecæ Venetæ Præfectus, qui in literis ad me datis hunc fere in modum de fati ejus disserit; “Codex, de quo variæ lectiones

sumtæ sunt, rapacitate hostium, cum multis aliis, ex Bibliotheca Veneta ablati, ei nunc redditus, omine bono in usum tibi cedit. Eodem, cum aliis Æschyli Marcianis, pro sua editione Robortellius fortasse usus est, cum ei ab an. 1549. ad 1552. litteras Venetiis profitenti, bibliotheca publica patuerit; quanquam nullibi codicum Venetorum mentionem injecerit, homo ceteroquin eos aversatus, qui codices MSS. afferebant, locis, quibus asservabantur, non indicatis." Hæc ille. Atqui certum puto Robortellum hunc codicem nunquam oculis usurpasse, quum in editione sua omnia hujus fabulæ omiserit post v. 1129. quæ tamen in libro Veneto exstant. Hoc tamen observandum est, hunc librum, non secus ac Florentinum, haud paucis in locis cum Robortello conspirare, ubi ille ab exemplari Aldino discedit.

Hactenus de novis subsidiis quæ huic nostræ editioni accesserunt. Codex autem Guelferbitanus, sæculo xv. ut aiunt, scriptus, nisi paucissimis in locis cum editione Aldina consentit, "ut hanc inde impressam dixeris," inquit Butlerus, "nisi adhuc major sit consensio codicis nostri Ven. 1." Equidem vix dubito quin liber Guelferbitanus ex editione Aldina transcriptus fuerit.

Casauboni conjecturas, quæ passim memorantur, ex margine libri cujusdam in bibliotheca

regis Gallorum adservati desumtas, Needhamio transmisit Joannes de Burigny. Sic describitur a Vauvillerio. “*Æschyli Agamemnon* cum Isaaci Casauboni interpretatione interlineari. Accedunt ejusdem notæ et observationes eruditissimæ. Is codex ipsius Casauboni manu anno 1610. exaratus, jam diu furto ablatu e bibliotheca regia, tandem anno 1729. ære regio redemptus est.” Vauvillerius autem jure miratur prodigiosum multis in locis consensum inter Casaubonum et Stanleium, de quo ipse lector ex adnotatione nostra judicare poterit. Et is quidem talis est, ut vel Stanleium hunc librum compilasse, vel hujus libri scriptorem, quisquis demum fuerit, emendationes Stanleianas in suos usus convertisse, etiam atque etiam adfirmare audeam. Jam vero, quum Boissonadus, vir judicii in hujusmodi rebus probe exercitati, tradat scripturam hujus codicis esse duplicem, utramque autem videri antiquiorem anno 1663. quo publica facta est Stanleiana editio; ceteros nescio, ego certe in ea opinione persto, quam annis abhinc aliquot caute proposui, non, ita me Deus amet, calumniandi studio aut invidia, sed puro ac simplice veritatis amore impulsus. Alia argumenta haud sane levia, quibus hanc opinionem stabilire possem, in medium proferre supersedeo, quum nihil magis

absit, quam ut Stanleio meritos honores, hærentemque capiti multa cum laude coronam detrahere velim. Meminerint tamen viri optimi doctissimique, qui suspensiones nostras acute quidem, sed paullo vehementius repulerunt, quæstionem nequaquam levem esse, neque nihil ad rem litterariam facientem, utrum tot emendationes, feliciter natæ, hujus sint an illius critici. Casaubono in honorem cesserint, an Stanleio, nihil mei interest, qui id tantum rem investigando efficere voluerim, ut suum cuique daretur. Qui vero de hac lite ex testimoniis utrinque adlegatis judicare vult, expendere debet tum ipsas emendationes, quæ et Casauboni et Stanleii nomina præ se ferunt, tum ea, quæ in sua ad Æschylum Præfatione docte ac pereleganter conscripta, disseruit Butlerus, pp. xxxi. seqq.* A cujus sententia si invitatus discedo, æquo animo, uti spero, dissensum feret Vir eruditus, meque audiet simpliciter ac sine fūco profitentem, nihil magis a consuetudine mea animoque abhorrere, quam ut ex magni nominis spoliis gloriolam aucuper. Correctiones, quæ ex Vossii libro † passim me-

* Quæstionem ad liquidum perduxī in Museo Critico Cantabrigiensi T. II. p. 488. ubi librum indicavi, ex quo Porti, Aurati, et Vossii conjecturas exscripsi. Codex Triclinianus (T.) ibidem ab Elmsleio describitur p. 457.

† Exstant inter schedas Needhamianas conjecturæ quædam e libro
quodam

morantur, quæque cum Bigotianis plerumque concordant, magnopere suspicor ex Josephi Scaligeri penu derivatas fuisse.

De numero eorum qui Choro saltabant in Æschyli temporibus, dixi in præfatione ad Persas. Fuerit quindecim, si libet ita credere; nulla tamen lege definitus est. Chori partes ad v. 1315. inter quindecim senes dispertivi, Hermannii sententiam secutus, quæ veritatis quidem speciem præ se ferre videtur.

Quartum histrionem in scenam produxisse Æschylum in Agamemnone refert Pollux iv. 110. εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτῆς τι παραφθέγγεται, τοῦτο παραχορήγημα ἐκαλεῖτο. καὶ πεπράχθαι φασιν αὐτὸ ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλου. “Equidem,” inquit Tyrwhittus ad Aristot. Poet. §. 10. “nullum locum, ubi quarto histrione opus esse posset, in Agamemnone video, uti hodie exstat. Est locus in Choephoris, v. 900. ubi præsentibus in scena et colloquentibus οἰκέτῃ, sive ἐξαγγέλω, Clytæmnestra et Oreste, quartus, ut videtur, in-

quodam in bibliotheca Leidensi reposito descriptæ, de quo hæc notavit is qui descripserat: “Æschylus ex officina H. Stephani A. D. 1557. in 4to. Num. 217. in prima pagina hæc nota; *Gerardus Vossius emit me sibi in auctione illustrissimi viri Josephi Scaligeri, qui manu sua loca innumera restituit.*” Ad finem notavit, “Hæ varietates quas exscripsi non sunt omnes a Scaligero, nam secunda sæpe occurrit manus, forte Vossii.”

terloquitur Pylades; sed Scholiastes rem alio modo expedit. μετεσκέυασται, inquit ille, ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν (δ' λέγωσιν Tyrwhitt.) Priora sic intelligo, quasi ὁ ἐξάγγελος post v. 886. e scena sponte discesserit, et ante v. 900. in Pyladem transformatus redierit." Mihi quidem non absurdum videtur conjicere, hunc ipsum locum spectari a criticis apud Pollucem citatis. Nam Choephorī sub Agamemnonis titulo etiam alibi laudatur*. Hesych. Γονίας. εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Locus, ad quem respicit grammaticus, est Choeph. 1067. Nescio quid statuendum sit de versu, qui apud grammaticum Sangerman. p. 353, 10. profertur, quasi ex Æschyli Agamemnone, χαλκὸν ἀθήριτον ἀσπίδος ὑπερτενῇ. "Æschyli versum," inquit Ruhnkenius, "in Agamemnone frustra quæras." Absurda sunt quæ de vocabulo ἀθήρης tradit grammaticus. Forsan legendum χαλκὸν ἀθήριστον, ἀσπίδων ὑπερτενῇ. Num excidit hic versus post v. 870. hujus fabulæ? ἀθήριστον interpretor non messum. Eurip. Suppl. 716. τραχήλους κάπικκειμένον κάρα Κυνέας θερίζων. Vid. Glossar. ad v. 520 †.

* Quod observavit Hermannus ad Aristot. Poet. p. 110.

† Hesych. Ἀσκεύοις: ψιλοῖς. ἀπαρασκεύοις. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.

De unitate temporis, quæ in hac fabula negligitur, quædam notavi ad v. 486. ubi Schol. *τινὲς μέμφονται τῷ ποιητῇ, ὅτι αὐθημερὸν ποιεῖ τοὺς Ἕλληνας ἤκοντας.* confer notata ad v. 645. Equidem de hac re paullo aliter quam interpretes statuerim. Poeta, ut mihi quidem videtur, non eadem nocte et Trojam captam et Agamemnonem redeuntem sistit; sed inter faces Clytæmnestræ visas, et præconis reditum, tantum temporis tacite fingit elapsum, quantum ad transvectionem classis sufficeret; et forsan ob hanc causam prolixos interjecerit cantus, qui actionem quodammodo interrumperent. Fabula noctu incipit; quod ex prologo satis patet; præsertim ex v. 21. *ὦ χαῖρε λαμπτήρ νυκτός.* Quum speculator e scena discedit, aliquantum temporis effluit, antequam fiat Chori parodus; nam senes statim loquuntur de sacrificiis dudum a Clytæmnestra instauratis v. 89. et jam mane illuxit, quando reginā in scenam prodit: vid. v. 270. 314. 321. unde illud saltem ostenditur, Æschylum non finxisse Agamemnonem eadem nocte reversum, qua Troja capta est. Hoc etiam manifestum est, quum ex aliis argumentis, tum ex iis quæ narrat Talthybius ad v. 650. seqq. Expendi autem meretur, num Chorus scenam reliquerit post v. 357. vel post v. 471. quo facilius spectatores sibi fin-

gerent elapsum esse certum temporis spatium. Hujusmodi discessiones Chori interdum fiebant, (e. g. in Sophoclis Ajace) et μεταναστώσεις dicebantur. Pollux IV. 108. καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται. ἡ δὲ κατὰ χρεῖαν ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετανάστασις. Quin et in Eumenisin, scena subito a Delphis ad Athenas transfertur; ubi non tantum loci mutatio, sed et temporis lapsus contra id quod verisimile est fingitur. Quidquid de hac quæstione statuamus, certe minus in hac parte peccavit Æschylus, quam Shakespearius noster, qui inter duos fabulæ actus viginti annos interposuit. Ceterum Goesii commentarium in hanc fabulam, ab Erfurdtio laudatum ad Soph. Ant. 367. nusquam videre potui. Agamemnonis versionem Teutonicam iisdem metris, quibus Græca continentur, conclusit Vir, tum loco tum doctrina insignis, Gulielmus ab Humboldt, Borussorum nunc temporis apud regem Britannorum legatus. Hanc quidem interpretationem, quam præclaram vocat Hermannus, paucis tantum in locis excutere potui, quum Germanice parum sciam. Habet autem ad calcem adjectas egregias quasdam ipsius Hermanni correctiones, quas in suis locis commemoravi. Etiam aliam versionem eadem lingua, metris item Græcis, fecit Conzius, de qua

judicium tulit H. Vossius in Annal. Litter. Heidelberg. a. 1815. N. 17. 18. nec aliunde mihi quam ex ista censura innotuit. Restat ut varietatem codicis Florentini subjiciam.

Varietates Codicis Florentini 8. Plutei 31.

Bibliothecæ Mediceo-Laurentianæ.

V. 5. βροτοῖς θέρος	96. λέξασ' ὁ, τι
9. 10. cum Robortello.	104. καταπνεύει
Γε (sic manu antiqua)	109. σύμφρονα ταγὰν
11. ἀν δέ	113. ἀργίας. οἱ φανέντες
ἐν (sic manu antiqua)	115. δορυπάλτου
16. ἐκτέμνων	116. παμπρέποισιν ἔδραις
22. νῦν φῶς πιφαύσκων	119. αἶλινον semel.
29. ἀγγέλων	120. λήμμασι
37. λέξει· ὥς	123. οὕτω δ' οὖν εἶπε
44. ἴλιον αὐτὰν in marg. pro
v. l.	131. στρατωθέν·
47. κλάγξαντες	133. πτανοῖς
δο (sic manu antiqua et	136. αἶλινον semel.
63. ἐρειπομένου [forsan eadem])	137. τόσον
64. πρωτελείοις (cogitabat li-
brarius de πρωτολείοις)	138. ἀέπτοις μαλερῶν sine
όντων
71. ἀτίται	140. ὀβρικάλοις
74. ἰσόπεδα	142. κρᾶναι
78. τόθιπερ γήρως	143. φάσματα τῶν στρουθῶν
79. τρίποδος	146. ἀπλοΐδας
86. πυθοῖ	148. 9. μίμνει (sine γὰρ) φο-
βερά παλινόρτος
90. δώροις	

152. οἶκος
 154. αἶλινον *semel*.
 164. οὐδὲν λέξαι.
 170. μάθ^η_ο (*sic*)
 178. ἀχαιϊκῶν
 180. τύχαις
 παλίμμ (*sic manu antiqua*)
 189. πολυμήκη
 202. παρθενοσφάγοις
 210. γὰρ εὐ εἶη
 212. δυσεβῆ
 214. παντότολμον
 221. παρθένειον
 222. βραβεῖς
 223. φράσε
 226. ἀέρδειν
 229. ἀναύδων
 237. εὐπόταμον
 243. γένοιτ' ἂν κλύοις
 254. Κλυταιμν. Κλύοιμ' ἂν
 σιγῶντι φθ.
 255. Ἄγγελος. εὐάγγελος
 259. τοῦπος
 280. σκοπὰς
 285. οἱ τ'
 306. τοιοῦτον
 326. ναίουσιν
 οἱ (*sic eadem manu*)
 332. ἐμπίπτῃ
 333. πορθεῖν—κέρδεσι
 359. τοῦτ' ἐξιχνεῦσαι
 370. ὥστ' ἀπαρκεῖν
 382. τρίβω καὶ
 386. θεῖς
 398. δ' ἀνέστενον
 400. ἰὼ δῶμα καὶ
 406. εὐμόρφων δέ
 407. ἀνδρί
 413. χειρῶν
 424. ἐκάστου (*sine τοῦς*)
 431. γεμίζων λέβητας (*sine τοῦς*)
 447. ἀπόσκοποι
 448. δ' Ἐριννύες (*sine οὖν*)
 457. μήδ' εἶην
 εἰ (*sic manu eadem*)
 462. ἦ, τοι
 465. καρδίαν, ἔπει ἔπειτ'
 471. γυναικογήρυτον
 472. εἰσόμεθα.
 495. καὶ παγώνιος
 505. ἡμῖν
 522. οὐκ ἀντερῶ
 525. ἴστε
 570. ἀνωλολύξαμεν
 573. ἐνίππων
 607. ἀχαιϊκοῦ
 643. ἐριπίων
 εἰν (*sic eadem manu*)
 663. κλύων

- " ως (sic eadem manu)
 697. οὗτος
 709. ἄταις
 716. πάραντα δ' ἐλθεῖν
 721. παρακλίνας
 ας (sic eadem manu)
 722. πικροῦ
 726. ἐρινύς
 727. articulus omittitur.
 758. σεβίζω
 779. τις omittitur.
 806. φθόνων
 θ τ (sic ead. m.)
 861. κατεσβήκασιν
 862. κλαβάς
 871. στόλον
 ρ (sic ead. m.)
 892. βαρβάθου
 η (sic ead. m. quod nescio
 [an præstet)
 893. βόαμα
 919. καὶ τοῖς δὲ
 923. οὕτω
 ων (sic ead. m.)
 930. δόμους
 940. ὑπερτίνασα
 945. ἐπιστρεφωμένου
 οι
 947. μέλη δέ σοι
 957. ἀκάτα
 969. εὐχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλ-
 πίδος (quare forsan legen-
 dum εὐχομαι τάδ' ἐξ
 ἐμᾶς = ἐλπίδος ψύθη πε-
 σείν)
 985. καὶ ἀλόκων
 988. πρόπαρ
 991. γε omittitur
 1008. τλῆναι δουλείας μάζης
 βίου
 1012. παρὰ σταθμῶν
 1039. 1043. ὁτοτοτοὶ πομποὶ
 δᾶ.
 1048. ἀγνίατ' ex correctione.
 1053. ἀγνίατ'
 1055. εἰ σὺ. τὸ, μηδ' ἐννοεῖς
 1056. κατὰ δ' οὐκ
 1061. εὐρις
 1064. μαρτυρίοις μὲν γὰρ τοῖς-
 δε πεπείθομαι
 1065. τὰ cum Veneto.
 1080. ὀρεγμένα
 1098. sic
 1103. sic
 1116. περιβαλόντες γὰρ
 ω (sic ead. m.)
 1121. ἐπιφόβα
 ο
 1122. μελοτυπεῖς
 1123. ἔχη
 1134. πέπληγμαι δ' ὑπὸ
 1145. σε κακοφρονεῖν
 1156. ῥινηλατούση

1158. σύμφογγος	1442. ὄλεσαν,
1163. πρόταρχος	1445. τανταλίδεσιν
1202. τοιάδε	1449. ἐννόμως
1219. sic	as (sic ead. m.)
1222. τίνος	1453. γέννης
ει (sic ead. m.)	1462. πανεργέταν
1223. παρεσκόπης	1466. ἰώ semel
1229. δίπλους	1470. εὐσεβεῖ
1260. ἐκ θεῶν	1508. φροντίδος
1266. πολλὰ δὲ σοφῇ	1518. sic
1311. θανάτων ἐπικρανεῖ.	1559. θεμένη
1327. τῆς μελλούσης	1560. δύσπλητα
1352. ἀμύνασθαι	1583. sic
1354. περιστοιχίζων	1611. δεσμὸν
ε (sic ead. m.)	1617. τῷδε βουλευσας
1382. ἀπέταμες	1630. σειραφόρον
1409. ἐμπατεῖ	1648. ἔρξαντες
1421. φιλήτως	1656. κλυτ. Ἄλλ' ἐγὼ
1440. ἐκτρέχης	

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ εἰς Ἴλιον ἀπιὼν, τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, εἰ πορθήσοι¹ τὸ Ἴλιον, ὑπέσχετο² τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημαίνειν διὰ πυρσοῦ. ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρᾳ ἵνα τηροίη τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν· αὐτὴ δὲ τὸν³ τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται, περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι.⁴ μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος⁵ παραγίνεται, καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Ἀγαμέμνων δ' ἐπὶ ἀπήνης ἔρχεται· εἶπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἀπήνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ τὴν ἐξ Ὀρέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ρίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται,⁶ ὡς καὶ ἑκπληξιν καὶ οἶκτον ἱκανὸν ἐμποιεῖν.⁷

1. πορτήσοι Ald. Turn. πορθή-
σει Steph. et recentiores.

2. Omittunt ὑπέσχετο Ald. Rob.
Turn. inserto ἔφη post σημαίνειν.

3. τὸν omittunt Ald. Rob. Turn.

4. παιανιάζουσι Ald. Rob.

5. De Talthybii persona vide
adnotata ad v. 486.

6. θαυμαστόν ἐστι, ὡς Flor.

7. ὡς ἑκπληξιν ἔχον, καὶ οἶκτον
ἱκανόν Ald. Rob. Turn. Suspicio
H. Stephanum vocem ἐμποιεῖν de
suo addidisse, ἑκπληξιν ἔχον recte
dicitur pro ἐκπλ. παρέχον. Vid.
Duker. ad Thucyd. II. 41.

ιδίως⁸ δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ⁹ σκηνῆς ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ· τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπήσας θάνατον, νεκρὰν αὐτὴν ὑπέδειξε.¹⁰ πεποίηκε τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, ἐκά-

8. *ιδίως*. Stanleius interpretatur, *private, suo ingenio*. Minus accurate. Rectius verteris *peculiariter*. Hunc usum adjectivi ἴδιος satis illustrat locus Scholiastæ in Sophocl. Aj. 815. τοῖς ἐπείγομένοις πρὸς θάνατόν ἐστιν ἴδιον ἀποθνήσκειν ἐν σιωπῇ—ὁμοίως καὶ τοῖς ποιηταῖς ἐστιν ἴδιον εἰσάγειν ἄλλους διηγουμένους τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῶν ἀποθνησκόντων.

9. ὑπὸ σκηνῆς conj. Stanleius, quia Agamemnon in scena non trucidatur; firmat autem conjecturam suam Vir egregius verbis Philostrati, qui de Æschylo ita loquitur, τὰ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησε, ὥς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοι. Verum hæc correctio, etsi speciem probabilem præ se fert, non est adeo explorata, ut nullus dubitationi locus supersit. Ut mihi quidem videtur, Agamemnon in scena trucidatur; in ea tamen parte quæ sit ex oculis Chori remota; adeo ut spectatoribus actio quasi duplex ante oculos sistatur. Ex hac parte Clytæmnestra maritum occidens per fores conspicitur; ex illa chorus senilis ante ædes regias dubitat pavetque. Dum incerti hæsitant, egreditur regina, Agamemnonis cadavere intra januam conspicuo, ad quem digitum intendens, ait, οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς πόσις, v. 1375. Ceterum quod raro factum est,

ut hujusmodi cædes coram populo peragerentur, etiam Sophoclis Ajax in remota scenæ parte suo gladio incumbit. Recte observavit vetus interpres ad v. 814. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπάνια. εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. τί οὖν τὸ αἴτιον; φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγεῖλας. ἴσως οὖν [Σοφοκλῆς] καινοτομεῖν βουλόμενος, καὶ μὴ κατακολουθεῖν τοῖς ἑτέροις, ὑπ' ὧν ἔθηκε τὸ δρῶμενον· ἢ μᾶλλον ἐκπλῆξαι βουλόμενος. εἰκὴ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον. In ista tamen fabula Chorus e scena egreditur. Apud nostrum etiam in Choephoris Ægisthus et Clytæmnestra in eo loco interficiuntur, ex quo eorum cadavera spectatoribus conspici possint. Sed hoc fieri potuit foribus ædium post cædem expansis. Schol. ad v. 904. ἔπον πρὸς αὐτόν] πιθανῶς, ἵνα μὴ ἐν φανερῷ ἡ ἀναίρεσις γένηται. Quod si vera sint ea quæ modo disputavi, vocem *ιδίως* non satis accurate posuit Argumenti auctor. [Ceterum huc advocare possim quod tradit Hesychius; Δημήτριος: τραγωδιῶν ὑποκριτής. καὶ ἴσως ὑπεκρίθη τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, πελέκει κατὰ πολλοὺς γεγόμενον. ubi vid. Heinsium.]

10. ἀπέδειξε Flor.

τερον διῦσχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως, ἐνὶ κεφαλαίῳ.¹¹
τὴν μὲν, τῇ ἀναιρέσει Ἰφιγενείας· τὸν δὲ, ταῖς τοῦ πατρὸς
Θυέστου¹² ἔξ Ἀτρέως συμφοραῖς.

Ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, Ὀλυμπιάδι
ὀγδοηκοστῇ,¹³ ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι,

11. ἐνὶ κεφαλαίῳ edd. “Imo potius ἐν κεφαλαίῳ, *summatim, paucis, pro breviter.*” STANL. Xenoph. Cyrop. VI. 3. 8. τὸ πλῆθος εἶπε ἐν κεφαλαίῳ. Sed nihil mutandum. Recentiorum erat hæc locutio, ἐνὶ κεφαλαίῳ. Gregorius de Filio, citatus a Budæo Comm. L. G. p. 134. ἐνὶ δὲ κεφαλαίῳ, τὰ μὲν ὑψηλότερα πρόσαγε τῷ θεότητι, τὰ δὲ ταπεινότερα, τῷ συνθέτῳ. Olim conjeceram ἐπὶ κεφαλαίῳ.

12. Ὀρέστου Ald. Rob. Αἰγίστου Flor.

13. εἰκοστῇ ὀγδῳῳ edd. “Correxerunt viri docti ὀγδοηκοστῇ, quod facile mutari potuit in ὀγδῳῳ εἰκοστῇ.” R. P. Meursius in Æschylo p. 2. “Restituo Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ, ἔτει δ’. Primo librarius diremerat vocem, et scripserat ὀγδῳῳ εἰκοστῇ. inde alius dictionem utramque istam trajecit, scripsitque εἰκοστῇ ὀγδῳῳ. Hinc nobis mendum illud.” Sed male fecit vir eruditus quod restituerit ἔτει δ’, siquidem aliunde constat Philoclem fuisse Archonta eponymum Ol. LXXX. 2. Plutarch. Vit. X. Rhet. in Lysia, γενόμενος Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους Ἀρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῇ, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος

τῆς ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. “Vereor,” inquit Edv. Corsinus Fast. Att. T. III. p. 200. “ne Æschyli scholiastes nos fallat. Siquidem Æschylus, Plutarcho teste, anno 4. Olymp. LXXVII. repulsa offensus Athenis discessit, vitamque in Sicilia agens anno 1. sequentis Olympiadis ibi interierit.” De hæc quæstione diximus nonnulla in Præfat. ad Persas p. xv. seq. quibus nunc pauca sunt adjicienda. Plutarchi verba in Cimone p. 483. F. hæc sunt: νικήσαντος τοῦ Σοφοκλέους λέγεται τὸν Αἰσχύλον περιπαθῇ γενόμενον, καὶ βαρέως ἐνέγκοντα, χρόνον οὐ πολὺν Ἀθήνησι διάγειν, εἶτ’ οἴχεσθαι δι’ ὀργὴν εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλαν τέθαιπται. Sed, ut verum fatear, parum valere arbitror Plutarchi auctoritatem contra didascaliarum testimonium, quo utitur argumenti auctor. Discimus etiam ex Æschyli Vita, hanc Plutarchi sententiam non omnibus receptam fuisse. Secundum Pausaniam I. 2. 3. Æschylus Hieronis aulam visebat; et vitæ auctor tradit eum fabulam Αἰτναίας docuisse, Ἰέρωνος τότε τὴν Αἴτναν κτίζοντος; i. e. Ol. LXXVI. 1.

Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεί σατυρικῶ. ¹⁴ ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.

Jam vero Æschylum Athenis fuisse LXXVII. 3. ex ipso Plutarchi loco satis constat. Quare Siciliam eum plus simplici vice invisisse crediderim; imo forte aliquamdiu apud Hieronem manebat, quo mortuo, Ol. LXXVIII. 2. Athenas rediit, ubi tetralogiam docuit Oresteam Ol. LXXX. 2. iterumque ad Siciliam reversus, tertio post anno diem obiit. Hæc certe sententia, quæ Boeckhio minus adridet, difficultatem tollit, qua poetæ chronologia implicatur. Athenæus IX. p. 402. C. ita loquitur; ὅτι δὲ Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν. Quod si repulsam ægre ferens Siciliam profectus esset, vix postea Atheniensium Dionysiis suo nomine contendisset. Porro si tetralogia Orestea bis acta fuisset, quod putat Boeckhius, primum Ol. LXXVII. 4. iterum Ol. LXXX. 2. id certe indicassent didascaliarum scriptores; non enim dixissent ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, sed ἀνεδιδάχθη. Vid. Præfat. ad Pers. p. xxiv. Fingit autem Boeckhius, Æschylum, Sicilia commorantem, fabulas suas domum transmisisse, quæ per Euphorionem, filium ejus, scenæ commit-

terentur. Tradit vero Suidas Euphorionem victoriam quater reportasse patris tragœdiis *non antea editis*: quare non contendebat Euphorio novis veterum fabularum διασκευαῖς, sed, ut opinor, patre mortuo, in lucem proferebat aliquot tragœdias, quas Æschylus, quia Sicilia degebat, edere non potuerat. Fatendum tamen est, poetam, etiam post profectionem Siculam, tetralogias suas choragis Atheniensibus, ære accepto, *vendere* potuisse. Mihi vero vix dubium videtur, poetam ex Sicilia Athenas commigrasse, ut Oresteam doceret, Ol. LXXX. 2. quo facto, ad Gelam se recepit, atque ibi fato concessit Ol. LXXXI. 1. de quo anno testantes habemus Scholiastam Comici ad Acharn. 10. et marmoris Oxoniensis chronographum.

14. πρῶτος σατυρικῶ Flor. Aristoph. Ran. 1155. πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστέας λέγε. ubi Schol. τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστείαν αἱ Διδασκαλῖαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα Σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν Σατυρικῶν. Vid. Casaub. de Sat. Poet. I. 5.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΦΥΛΛΞ.

ΘΕΟΥΣ μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων,
 φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμώμενος
 στέγαις Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν, κυνὸς δίκην,
 ἄστρον κάτοιδα νυκτέρων ὀμήγυριν,
 καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς 5
 λαμπροὺς δυναστὰς, ἐμπρέποντας αἰθέρι.

[ἀστέρας ὅταν φθίνωσιν, ἀντολὰς τε τῶν.]

v. 2. μῆκος δ' Ald. Rob. Med. Guelph. v. l. in Schol. μῆκος Turn. μῆχαρ coniecit Stanleius; et hoc, vel Homericum μῆχος, reponendum monuit Valcken. ad Herod. p. 347. μῆχαρ Æschyleum est: vid. infra 194. Suppl. 390. 589. μῆχος a vulgato propius abest.

3. ἔγκαθεν Ald. Guelph.

4. νεκτέρων Ald. Rob.

5. καὶ βροτοῖς θέρος Venet. Flor. T.

6. Sequitur in libris versus quem infra subjeci; quemque, ut ineptum, et Achilli Tatio ignotum,

damnarunt Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 506. Porson. App. Toup. p. 479. Namque Achilles Tatius Isag. in Arati Phœn. p. 81. citat vv. 4. 5. 6. sine versiculo isto, quem frustra, meo saltem iudicio, tueri conantur Hermannus in Diss. de Vers. Spuriis ap. Æschylum p. v. Conzius, et H. Vossius in Anal. Heidelberg. (Heidelbergische Jahrbücher der Litteratur) N. 77. p. 1230. Ut nihil dicam de repetitione, ἄστρον ὀμήγυριν—ἀστέρας κ. τ. λ. vix Græcum sonat, ne-

καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον,
 αὐγὴν πυρὸς, φέρουσιν ἐκ Τροίας φάτιν,
 ἀλώσιμόν τε βάζειν· ὧδε γὰρ κρατεῖ
 γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. 10
 †εὐτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω
 εὐνήν, ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπούμενην,
 ἐμοὶ φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ,
 τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ.
 ὅταν δ' αἰδεῖν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, 15
 ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος,

dum Atticum, ἀντολάς τε τῶν. Irrepsērit autem versus ex interpretis cujusdam diligentia, explicantis locutionem λαμπροὺς δυναστὰς, in qua inesse putarit allusionem ad istam vim, quam in natali cujusque hora astra exercere putabantur; vel etiam ad naturalem eorum effectum, de quo haud semel loquitur medicorum pater: e. g. de Aer. et Aq. 7. εἰδὼς—τῶν ἀστρῶν ἐπιτολάς τε καὶ δύσιας—προειδέη ἂν τὸ ἔτος, ὁκοῖόν τι μέλλει γίγνεσθαι. et rursus c. 58. Dubium videri potest, num Solem ac Lunam innuat poeta, quod censet Schützius, an potius Zodiaci signa.

9. κρατεῖν edd. κρατεῖ, lectionem Stephano memoratam, præbent Rob. Venet. Flor. T. Guelph. Sic enim jubet mulier corde virili prædita, expectans, sc. Trojæ capturam.

10. Sic Robortellus et MSS. Venet. Flor. (P) T. ἐλπίζων Guelph. ἐλπίζω ceteri.

11. εὐτ' ἂν γε v. 1. in Flor. Quum imperfecta esset in edd. hujus loci constructio, Bentleius, teste Butlero, conjecerat κοίτην pro εὐτ' ἂν. [Malim ταύτην.]

12. ἐπισκοτούμενην Casaub. Voss. P. sine necessitate. ἐπισκοπεῖν est invisere. Ad finem versus distinctionis nota deest in edd.

13. ἐμήν, φόβος γὰρ ἀνθ' ὕ. edd. ἐμοὶ φόβος γὰρ Stanl. Schutz. ed. 2. uti correxerat Bentleius. ἐμοὶ δ' ἄρ τότε Bigot. ἐμοὶ δ' ἄρ τοτ' γὰρ (sic) Voss. In promptu erat repone-
 nere τότε pro γὰρ. Cf. vv. 15. 17.

14. τῷ μὴ βεβ. Scalig. Stanl. in curis 2dis.

15. ὅτ' ἂν Ald. Rob.

16. ὕπνον Ald. ἐκτέμνων Venet. Flor.

κλαίω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων,
 οὐχ, ὥς τὰ πρόσθ', ἄριστα διαπονουμένου.
 νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων,
 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός.— 20
 ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτὸς, ἡμερήσιον
 φάος πιφάυσκων, καὶ χορῶν κατάστασιν
 πολλῶν ἐν Ἀργεῖ, τῇσδε συμφορᾶς χάριν.
 ἰοῦ, ἰοῦ.

Ἀγαμέμνωνος γυναικὶ σημαίνω τορῶς 25
 εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος, δόμοις
 ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι
 ἐπορθιάζειν, εἶπερ Ἰλίου πόλις
 ἐάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει·
 αὐτός τ' ἐγωγε φροῖμιον χορεύσομαι 30
 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι,

17. κλαίω libri universi; quod stare passus sum; hodie enim puto κλάω, κάω et similia, ad Atticismum, ævo Æschyleo seriore, pertinere.

22. νῦν φῶς Venet. Flor. T. χωρῶν Ald.

24. Exclamationem ἰοῦ, ἰοῦ ante v. 21. rejicit Hermannus. Nollem factum. Excubiator primum facem salutatur, dein Clytæmnestram hac exclamatione expergefaceret vult.

25. Ἀγάμεμνος Ald. σημανῶ Venet. T. Steph. recentiores: sed σημαίνω Ald. Rob. Turn. Med.

Guelph. et sic legerat Scholiasta, qui τορῶς explicat per μεγαλοφῶνως; neque erat profecto cur hoc in illud mutaretur.

26. εὐνὴν Ald. Guelph.

27. ὀλογυμὸν εὐφρημοῦντα Ald.

28. ἐπορθιάζειν Guelph. ἐπ' ὀρθριάζειν Ald. Rob.

29. Thom. M. p. 257. ἐάλωκεν, οἱ Ἀττικοὶ, οὐχ ἤλωκε. Utrumque apud probatos scriptores inveneris; illud tamen veteris Atticismi, hoc recentioris erat. ἀγγέλλων Ald. Φ. Flor.

31. πεσύντα Rob.

τρὶς ἐξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.
 γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῇ χέρα
 ἀνακτος οἴκων τῇδε βαστάσαι χερί.
 τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· βούς ἐπὶ γλώσση μέγας 35
 βέβηκεν· οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι,
 σαφέστατ' ἂν λέξειεν· ὥς ἐκὼν ἐγὼ
 μαθοῦσιν αὐδῶ, κοῦ μαθοῦσι λήθομαι.

ΧΟΡΟΣ.

δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου
 μέγας ἀντίδικος,

40

32. τῆς δὲ μοι φρυκτωρίας Ald.
 h. v. citant Photius et Suidas, v.
 τρὶς ἐξ ἣ τρεῖς κύβοι, sed hic cor-
 rupte εὐ πεσὸν παθήσομαι, et βαλοῦ-
 σα. Uterque τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας.

35. τὰ δ' ἄλλα σιγῶ. Idem he-
 mistichium occurrit, Eurip. Iph.
 T. 37.

36. Rutil. Itin. I. 31. R. P.
 [Sophocl. El. 548. εἰ φωνὴν λάβοι.]

37. λέξει· ὥς Flor.

38. καὶ οὐ μαθοῦσι Ald.

39. ἐπὶ Ald. Turn. Πριάμῳ Ald.
 Rob. Turn. Schol. Barocc. in
 Eurip. Phœniss. 246. p. 173. ed.
 Valcken. ἰστέον δὲ, ὅτι τοιοῦτῳ
 χρῶνται οἱ ποιηταὶ σχηματισμῷ ἐν
 τοῖς χοροῖς, τὰ μὲν μονοστρόφως
 καὶ κατὰ συστήματα ἐκφέροντες, τὰ
 δὲ κατὰ σχέσιν, ὅτε διηγηματικὸν
 ποιοῦσι τὸν λόγον. τούτου τοῦ σχή-
 ματός ἐστι παρὰ Σοφοκλεῖ τό

Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου Σαλα-
 μῖνος — ἐν Αἴαντι. (134.) παρὰ δὲ
 Αἰσχύλῳ ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις (78.)
 τό· Θρέομαι φοβερά μεγάλ' ἄχη.
 ἐν δ' Ἀγαμέμνονι ὀνομαζομένῳ δρά-
 ματι αὐτοῦ τό· Δέκατον μὲν ἔτος
 τόδ' ἐπεὶ Πριάμου Μέγας ἀντίδικος
 Μενέλαος ἄναξ.

40. Pene inducor ut suspicer
 nonnihil post hunc versum inter-
 cidisse ad Jovem pertinens; con-
 fer vv. 59. 60. Ceterum locutio
 ista δέκατον μὲν ἔτος τότε indicat
 novem annos fuisse absolutos, de-
 cimum tunc agi, quod pluribus
 ostendit Stanleius. Troja scilicet
 capta est decimo anno ineunte,
 non absoluto. Homer. Od. E. 105.
 οἰζυρώτατον ἄλλων Τῶν ἀνδρῶν, οἱ
 Φάστν πέρι Πριάμοιο μάχοντο Εἰνάε-
 τες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες
 ἔβησαν Φοῖκαδ'.

Μενέλαος ἄναξ, ἡδ' Ἀγαμέμνων,
 διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου
 τιμῆς, ὄχυρόν ζεῦγος Ἀτρειδῶν,
 στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην
 τῆσδ' ἀπὸ χώρας

45

ἦραν, στρατιῶτιν ἄρωγὴν,
 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες ἄρη,
 τρόπον αἰγυπιῶν, οἷτ', ἐκπατίοις
 ἄλγεσι παίδων, ὕπατοι λεχέων
 στροφοδινοῦνται,

50

πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι,

41. ἄναξ — τιμῆς conjungit Musgravius.

43. Ἀτρειδᾶν Rob. T. recentiores. Dorismos ex anapæstis rejeci. Mox igitur edidi χιλιοναύτην et ἄρωγὴν. Libri omnes exhibent διακναιομένης v. 64. ἄρωγῆς 72. κατακαρφομένης 79. ἐπαισθομένη 84. ἄλλη 90. τὴν 101. Sed hæc quæstio levissima est.

44. Ἀρδείων Rob. χιλιοναύταν edd. Ἴλιον αὐτὰν v. l. in Flor. et Scholiis memoratur.

45. Post hunc versum ingens lacuna in Codice Veneto, foliis usque ad v. 1090. amissis.

46. στρατιώτην Ald. Rob.

47. κλάγξαντες Flor. T. v. l. apud Steph. Stare passus sum ἄρη, librorum lectionem, quam forte aliqui in ἄρην mutatam velint: vid.

ad Pers. 88. Ἄρην postulat versus in Theb. 45. quod notavit Porsonus ad Phœniss. 134. sed quum Ἄρεα dixerit Sophocles Œd. T. 199. vix crediderim Æschylum a contracta forma Ἄρη abstinuisse.

48. Vide an legendum sit ἐκπάγλοις ἄλγεσι. Infra 848. ἐκπαγλον κακόν. Choeph. 546. ἐκπαγλον τέρας. Tradit Erotianus quosdam apud Hippocratem ἐκπάγλως pro ἐκπατίῃ scripsisse, etsi Erotiani locus Foesio valde suspectus est. De confusis T cum Γ, et I cum Λ vid. Bast. Comm. Palæogr. p. 710. 722.

49. ἄλγεπι Ald. ἄλγεσσι Turn. ποδῶν Ald. Turn. Dein ὕπαλτοι Ald.

51. ἐρεσσόμενοι Ald.

δεμνιοτήρη

πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες.

ὑπατος δ' αἶων ἢ τις Ἀπόλλων,

ἢ Πὰν, ἢ Ζεὺς οἰωνόθροον

55

γόνον ὄξυβόαν,

52. δεμνιοτήρη Ald.

53. πόνον libri omnes et Hesychius. Δεμνιοτήρη πόνον. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. καθότι οἱ νεοσσοὶ ἔτι τοιοῦτοί εἰσιν ὥς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μηδέπω πέτεσθαι δυνάμενοι. πόνον δέ, τὰ περὶ τὴν τροφήν αὐτῶν. Et vulgata quidem lectio sensum satis commodum præbet. Ingeniosa tamen Musgravii conjectura est. "Lege ΓΟΝΟΝ. Sophocles (Lex. Soph. v. Ψάκαλα) — Ψακαλοῦχοι Μητέρες, αἰγές τ' ἐπιμαστίδιον Γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν." Hanc emendationem in animo habuit Porsonus, quum edebat πόνον † ὀρταλίχων. Aliquatenus confirmatur ex Heliodoro Æth. II. p. 100. ὥσπερ, οἶμαι, τις ὄρνις, ὅφρως αὐτῆς τὴν καλιὰν πορθοῦντος, ἐν ὀφθαλμοῖς τε ΤΗΝ ΤΟΝΗΝ θοινωμένου, προσελθεῖν μὲν ὀκνεῖ, φεύγειν δὲ οὐ φέρει, πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ πάθος ἀνταγωνίζονται· τετριγυῖα δὲ περιποτᾶται τὴν πολιορκίαν, εἰς ὧτα ἀνήμερα, καὶ οἷς ἔλεον οὐκ ἐγνώρισεν ἡ φύσις, ἀνήνυτον ἱκετηρίαν τὸν μητρῶον εἰσάγουσα θρῆνον. quem locum, quia pulcherrimus est, et ex pulcherrima Homeri descriptione adumbrata (Iliad. B. 307.) ideo pleniorē ex-

scripsi. Similem fere locum videas in Analect. Brunck. T. II. p. 23. Ceterum confusa sunt ἄγονος et ἄπονος in Æsch. Socrat. III. 17. p. 158. ed. Fischer. Callimachus apud Galen. Lex. Hippocr. (Fr. CC.) καὶ γόνος αἰζήων ἔγρασε κηδέμονα. Etymol. M. p. 33, 35. habet καὶ τόνος. Equidem suspicor legendum πόνος. De confusione inter T, Γ et Π vid. Bast. ad Gregor. p. 710. Unum adjiciam exemplum. Sophocl. Trach. 1029. θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει = δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς = ἀποτίβατος ἀγρία = νόσος. ἰὼ Παλλὰς, = τόδε μ' αὖ λωβᾶται. Pro Παλλὰς vix dubium mihi videtur quin legendum sit τάλας.

54. δαῖτων Ald.

56. Olim sic interpungebatur hic locus, οἰωνόθροον Γόνον ὄξυβόαν Τῶνδε μετοίκων, ὑστερόποινον κ. τ. λ. Virgulam post μετοίκων recte delevit Schutzius ad Pauwii mentem. Aliter tamen Schol. Sophoclis in Œd. Col. 929. qui locum non intellexit. κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνονι, λέγων οὕτως, Τῶνδε μετοίκων· μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους.

τῶνδε μετοίκων ὑστερόποινον

πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν.

οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων

ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος

60

Ζεὺς, πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς

πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῇ,

γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου,

διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις

κάμακος, θήσων Δαναοῖσιν,

65

Τρωσί θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπη νῦν

ἔστι τελεῖται δ' εἰς τὸ πεπρωμένον.

οὔθ' ὑποκλαίων, οὔθ' ὑπολείβων,

58. παρὰ βᾶσιν Ald. Dein Ἐριν-
νὺν edd. recentiores; sed Ἐρινὺν
Ald. Rob. De hac diversitate
vid. Glossar. in Prometh. 53.

59. Ἀτρέος Turn.

62. γαιοβαρῇ Turn.

63. ἐρειπόμενον Flor. κονίαις ἐνε-
ρειδομένου Arnaldus, sine necessi-
tate. De quantitate penultimæ in
κονία consuli potest optimus ille ac
lautissimus Græcæ poeseos thesau-
rus a Maltbyio editus,

64. πρωτελείοις Flor.

66. ἐπὶ δ' ὅπη νῦν, ἐπὶ πτελεῖται
δ' ἐστὸ πεπρωμένον Ald.

68. ὑποκλίων Ald. ὑποκλαίων
Rob. ὑποκλείων Turnebus, pro-
bante Stanleio; i. e. *laudando*.
Casaubonus vero ὑποκαίων, ut ad

sacrificia referatur. ἐπικλείων, *in-
vocando*. Schutz. Casauboni con-
jectura arridet, quia semper fere
conjunguntur sacrificia et libatio-
nes, quas Homerus λοιβήν τε κνί-
σην τε vocat. Noster in Suppl.
978. Θύειν τε λείβειν θ', ὡς θεοῖς
Ὀλυμπίοις, Σπονδάς. Aristoph.
Nub. 425. Οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν
σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.
ibid. 579. Δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ
θύετ', οὐδὲ σπένδετε. Noster in
Nioba ap. Schol. Venet. Iliad. I.
158. Eustath. p. 744. Schol. Ari-
stoph. Ran. 1439. Schol. Eurip.
Alcest. 56. Μόνος θεῶν γὰρ Θάνα-
τος οὐ δώρων ἐργά. Οὐδ' ἂν τι θύων
οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις. [ἄνοις opti-
me Dobræus Aristophanic. p. (153).]

οὔτε δακρύων, ἀπύρων ἱερῶν
 ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει. 70
 ἡμεῖς δ' ἀτίτα σαρκὶ παλαιᾷ
 τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
 μίμνομεν, ἰσχὺν
 ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκῆπτροις.
 ὃ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων 75
 ἐντὸς ἀναίσσων,
 ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ ἐνὶ χώρᾳ,

Dosiadæ Ara v. 20. Θύοις τ' ἐπισ-
 τένδοις τέ μοι. Unde aliquatenus
 firmatur Schutzii conjectura, ἐπι-
 λείβων.

69. δακεύων Ald. δοκεύων Turn.
 Sequentia adnotavit H. Stephanus.
 “Quidam (i. e. Turnebus) ex δα-
 κεύων fecerat δοκεύων, nescio ex con-
 jecturane an ex libri veteris auc-
 toritate. Certe undecunque sit,
 mihi magnopere placeret, si cum
 genitivo casu jungi posset: hic
 enim valde desideraverim verbum
 quod cum ἀπύρων ἱερῶν jungatur;
 quia illos genitivos omnino aliter
 accipio quam Scholiastes; ac, si
 necesse esset ipsius Æschyli testi-
 monio sententiam meam compro-
 barem.” Locus difficillimus. Quam
 falsa sit eorum sententia, qui ἀπύ-
 ρων ἱερῶν de Furiis accipiunt, in
 Glossario ostendi. Schutzius ver-
 siculum unum post has voces in-
 tercidisse suspicatur.

71. ἀτίται Ald. Turn. Flor. T.
 Et sic Schutzius, qui interpretatur
illæsi. Arnaldus etiam hoc probat,
 collato Eumen. 257. ὁ ματροφόνος
 ἀτίτας, sed in isto loco signifi-
 cat *inhonoratus*. Vid. Glossarium.
 Si quid mutandum, legerim ἄτι-
 τοι.

72. ἀρωγῆς Ald.

74. ἰσόπεδα Rob. Flor.

75. ὅτε Ald. Rob. Turn. Cor-
 rexit Stanleius.

76. ἀνάσσω edd. vett. et codi-
 ces MSti. ἀνάσσω emendavit Her-
 mannus ad Aristoph. Nub. 974.
 Nuper vero dedit ἀναίσσων. De
 αἴσσω apud poetas Atticos semper
 disyllabo vid. ad Pers. 476.

77. χώρα Flor. οὐκ ἐνὶ γ' ὥρᾳ
 Hermannus l. c. quam conjectu-
 ram dudum, ut opinor, abjecit vir
 doctissimus. Vulgatum recte tu-
 etur Schutzius in editione 2da, οὐκ
 ἐνὶ χώρᾳ Rob. Vid. Glossar.

τό θ' ὑπεργήρων, φυλλάδος ἤδη
κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς
στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων
ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.

80

σὺ δὲ, Τυνδάρεω
θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα,
τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη,
τίνος ἀγγελίας

85

πειθοῖ, περίπεμπτα θυοσκεῖς;

78. τίθι περ γήρως Ald. τίθι περ γήρος Rob τόθῃ περ γήρως Turn. τόθ' ὑπεργήρων Steph. T. τό θ' ὑπεργήρων Stanl. τίθι περ γήρως Med. τιθίπεργήρως Guelph. τόθιπερ γήρως Flor.

Ibid. φυλάδος Ald.

79. τρίποδος Flor. T.

80. ἀρείστων Ald. ἄρειον Bigot. Stanl. Butler. Schutzius ἀρήιον, Sed vulgatum recte se habet. ἀρείων concordat cum nominativo γέρων ex locutione τὸ ὑπεργήρων repetendo. σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. sic Soph. Philoct. 497. τὰ τῶν διακόνων—ποιούμενοι. Homer. Od. M. 50. Δησάντων σ'—Ὁρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Scilicet ἐκ τοῦ ἱστοῦ, quod ex ἱστοπέδῃ repetendum. Sic Theb. 172.—τῷ γυναικείῳ γένει. Κρατοῦσα μὲν γὰρ, i. e. γυνή. [Vid. Porson. ad Hecub. 297.]

81. ἡμερόφατον Ald. Rob.

86. πειθοῖ edd. et MSS. sed πυθοῖ Flor. quæ, Pearsoni etiam et Casauboni conjectura memoratur, sed falso, ut opinor, pro πειθοῖ, quod reciperem, ni vulgata lectio sensum satis commodum præberet. Theb. 366. Πειθῶ τιν' ἡμῖν, ὧ φίλαι, νέαν φέρει. Male legitur πειθῶ pro πειθῶ apud Hesychium. Πύστις. ἢ πειθῶ. Vid. notata ad Theb. 54.

Ibid. θυοσκεῖς edd. omnes præter Turnebianam et Colonianam, ubi θυοσκεῖς, quod Bentleio probatum fuisse ait Butlerus. Et sic quidem Vossius, Auratus et Stanleius in curis posterioribus. Schol. in T. εὔρηται καὶ θυοσκοεῖς, ὥς ἀπὸ τοῦ θυόσκοος, ὁ διὰ θυσιῶν τὸ μέλλον κοῶν, ἥτοι νοῶν. θύος γὰρ τὸ θῦμα. Hesych. Θυοσκεῖν. ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς. ubi forsan legendum, ἱερὰ παρέχεσθαι τοῖς θεοῖς.

πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων
 ὑπάτων, χθονίων,
 τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων,
 βωμοὶ δώροισι φλέγονται.
 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης
 λαμπὰς ἀνίσχει,
 φαρμασσομένη χρίματος ἀγνοῦ
 μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,

90

89. Hunc versum, utpote insititium, uncinulis incluserunt Porsonus et Schutzius, praeunte Pauwio; et prima quidem facie οὐρανίων idem esse videtur ac ὑπάτων. Sed vix fieri potest ut nullam ob causam irrepserit; non enim est ἀγοραίων glossema τῶν ἀστυνόμων, quod putat Heathius. Theb. 257. Ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, Πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις. Duo enim genera deorum ἀστυνόμων erant; χθόνιοι, quales Pluto, Furiae &c. ὑπατοί, qualis Jupiter &c. quorum alii cœlestes, alii foro praeerant; v.g. Hermes, et Apollo. Haud longe absimilis est Deorum divisio ap. Liv. I. 32. *Audi Jupiter, et tu Juno, Quirine, Diique Deaque omnes cœlestes, vosque terrestres, vosque inferni audite.* Infra 487. Talthybius compellat Jovem ὑπατον χώρας, et θεοὺς ἀγωνίους, et Ἑρμῆν qui ἀγοραῖος erat; Verte igitur *deorum urbem tenentium,*

scilicet, superiorum, inferiorum, cœlestium et forensium.

90. δώροισι Ald. Rob. Flor. Locutio duriuscula est βωμοὶ δώροισι φλέγονται, pro βωμοῖσιν δῶρα φλέγονται, sed defenditur a Sophoclis Laocoont. fragm. I. Λάμπει δ' ἀγνιεύς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρων εὐοσμίας. (Virgil Aen. III. 279. *votisque incendimus aras.*) Rarius est φλέγομαι in voce media vel passiva. Aristoph. Lys. 1285. Δία τε πυρὶ φλεγόμενον. In notissimo Bacchylidis versu παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται, mirum est neminem reposuisse πλέκονται. Pindar. Ol. VI. 147. πλέκων ποίκιλον ὕμνον.

93. 94. Quidnam sint unguenti ἄδολοι παρηγόριαi nemo explicare potuit. Pene suspicor v. 94. vel post v. 92. vel post v. 97. poni debere.

93. χρίματος Ald. De hac confusione vid. ad Callimach. H. Dian. 69. χρίματος Rob. Med.

πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. 95
 τούτων λέξον θ' ὅ τι σοὶ δυνατὸν,
 καὶ θέμις αἰνεῖν,
 παιῶν τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης,
 ἢ νῦν, τότε μὲν κακόφρων τελέθει,
 τότε δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ σαίνουσ' 100
 ἔλπις, ἀμύνει φροντίδ' ἀπληστον,

χρίσματος ceteri. Dubium videtur
 utra sit potior scriptura. Dice-
 bant quidem χριστός, ut a χράσμαι
 χρηστός. Sed substantivum erat
 χρῆμα; et sic a κρίω, cujus prima
 ubique producitur, χρῖμα, ut a
 κονίω, κόνιμα, a μηνίω, μήνιμα. Le-
 gitur χρῖμα apud Callimach. Lav.
 Pall. 16. 26.

95. μηχόθεν Rob. Scholiasta
 legerat πελάνων, monet enim sup-
 plendum esse κομιζομένων, ubi ta-
 men Stanleius corrigit κομιζομένῳ.

96. λέξ' ὅτι καὶ Ald. τοῦτον λέ-
 ξασ' ὅτι καὶ Rob. T. λέξ' ὅτι καὶ
 σοὶ Turn. λέξασ' ὅτι καὶ δυνατὸν
 Stephanus et recentiores. λέξασ'
 ὅ, τι Flor. Olim conjeceram λέξον
 θ'. Hermannus quidem ad Viger.
 n. 219. observavit particulam τε
 apud Æschylum idem valere quod
 alibi εἴτα, quod utinam exemplo
 magis idoneo confirmasset quam
 Choëph. 554. ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες
 ἄνδρα τίμιον Δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν
 ἐν ταύτῳ βρόχῳ, ubi constructio
 manifesto est hujusmodi, ὡς λη-
 φθῶσιν δόλῳ τε καὶ ταύτῳ βρόχῳ.

Non admodum placet παίων γίγνου
 conjectura Vossii in Annal. Litter.
 Heidelb. N. 77. p. 1219.

97. καὶ θέμις εἰπεῖν T. Steph.

99. ἢ νῦν εὖθ' ὅτε κακόφρων Ald.
 ἔσθ' ὅτε μὲν Guelph.

100. ἄγαν ἀφαίνεις Ald. ἀγανὰ
 φανείσ' R. ἀγανὰ φαίνεις Turn.
 Med. Guelph. ἀγανὰ φαίνουσ'
 Steph. et recentiores. ἀγανὰ † φαί-
 νουσ' Porson.: φανθείσ' conjecit
 Pauwius, cui merito displicuit
 φαίνουσα sensu medio. Botheus
 ἀγαν' ἀμφαίνουσ'. Sed longe feli-
 cius hariolatus est Butlerus, cujus
 conjecturam, modeste prolatam,
 in textum recipere non dubitavi.
 Confirmari potest ex Choëph. 192.
 σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Epigr. In-
 cert. Anal. T. III. p. 157. ἀπρή-
 κτοις ἐλπίσι φαινόμεθα. Porsonus
 Advers. p. 316. corrigit σαινόμεθα.
 Theocrit. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ
 κύματα φαίνει. Hemsterhusius re-
 poni vult σαίνει. Vid. Glossar. in
 Theb. p. 133.

101. ἀπλειστον Ald. Rob.
 Guelph. Med. Vide igitur an

τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην.

κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν στρ.

ἐντελέων—ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνεΐει

πειθῶ μολπᾶν,

105

scripserit poeta φροντίδα πλείστην. Sophocl. Antig. 1051. πλείστη βλάβη.

102. τὴν θυμόφθορον λύπης φρένα Ald. Rob. Med. Φ. Guelph. τὴν θυμοβόρον φρένα λύπης Turn. τὴν θυμόβορον λύπης φρένα Steph. Canter. Stanl. τὴν θυμοβόρον φρενὶ λύπην Pauw. Porson. Schutz. Butler. τῆς θυμοβόρου φρενὶ λύπης Hermann. ad Aristoph. Nub. 180. Idem vero ad finem versionis Teutonicæ ab Humboldtio V. C. editæ, mavult τῆς θυμοβόρου φρένα λύπης. Quod dedi probat Matthiæ G. G. §. 416. ut φρένα sit accusativus post θυμοβόρον. Vid. Glossar. ad v. 1058. Conjectura nonneminis memoratur in Annal. Litter. Heidelberg. p. 1219. τῆς θυμοβόρου φρενολύπης, quam probat H. Vossius. Equidem censeo adhuc latere veram lectionem.

103. καίριος Musgrav. Hunc versum profert Æschyli persona in Aristophanis Ranis 1276. ubi pro ὄδιον legitur ὄσιον. Schol. ἐν τοῖς πλείστοις αἴσιον. Ἀσκληπιάδης τὸ ὄσιον. quibus ex verbis Stanleyus Asclepiadem legisse autumat ὄδιον κράτος ὄσιον ἀνδρῶν. Contra Pauwius vocem ὄσιον ad ὄδιον pertinere censet, legitque ἐν τοῖς πλεί-

στοις ὄδιον. Ἀσκληπιάδης δὲ, ὄσιον. probante Brunckio.

104. ἐκτελέων edd. vett. et Schol. Aristophanis l. c. ἐντελέων Casaubon. Voss. Stanl. Pearson. Heath. Schutz. Butler. Vid. Glossarium.

Ibid. καταπνεΐει Rob. Turn. Steph. καταπνεύει Flor. T.

105. πειθῶ μολπᾶν ἀλκὰν σύμφυτος αἰὼν edd. vett. et MSS. Heathius legebat ἀλκὰν σύμφυτον, αἶων, Schutzius, ἀλκὰν σύμφυτον ἄδων, *cognatum robur canens*. fratres scilicet Atridas: et hoc quidem sensum satis commodum præbet. Idem vero in textu reposuit ἀλκᾶ ξύμφυτος αἰέν, et in ed. 2da, veterem retinet lectionem, vertitque; *adhuc enim fiducia divinitus immissa cantum inspirat, potentiam vero ætas congenita*. Paullo aliter Butlerus easdem voces explicat, *effectum vero ætas congenita dabit*. Scholiastæ interpretatio hæc est: ὁ γὰρ σύμφυτός μοι αἰὼν, ὃ ἐστὶ τὸ γῆρας, διὰ τὴν εἰς θεοὺς πειθῶ, μολπὴν μοι καὶ ἀλκὴν καταπνεῖ. ὃ ἐστίν, εἰ καὶ γέρων εἰμὶ, ὅμως μέλψω τὰ γεγονότα, πέποιθα γὰρ ὅτι εἰς πέρας αὐτὰ ἄξουσιν οἱ θεοί. sed is legisse videatur πειθοῖ. Accentibus mutatis locum paullo expeditiorem

ἀλκὰν ξύμφυτον, αἰὼν—

ὅπως Ἀχαι-

ῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας

ξύμφρονα ταγόν,

πέμπει ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι

110

θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν,

οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νε-

ῶν, ὁ κελαινὸς, ὃ τ' ἔξοπιν ἀργᾶς,

reddidi. Conjectura nonneminis a Stanleio memoratur, μολπᾶς ἀλκάν. sed propius esset μολπᾶν ἀλκάν. Ceterum Jacobsius Animadv. p. 149. conjicit ἀλκὰν σύμφυτον αἰνεῖν.

107. 108. Extant apud Aristoph. Ran. 1284.

108. ἥβαν edd. vet. et Aristoph. l. c. ἥβας Casaub. Stanl. Pors. et sic MSS. Aristoph. "Schol. Aristoph. Ran. 1318. αὐτόν τε καὶ τὸν Μενέλαον. ἀκμὴν δὲ τὴν νεότητα. Videtur legisse ἀκμὴν pro ἥβαν. Ego mallem ἥβας, sed Aristophanes ἥβαν dixit." STANL. Sed in quibusdam Aristophanis MSS. legitur ἥβας, cum glossa, ἀκμῆς, ἴσχυος. Equidem suspicor veram lectionem esse ἀκμὴν, cujus glossema ἥβαν in textum irrepsit. Hesych. Ἀκμή. νεότης. ἡλικία. Quod de Atridis intelligendum foret. Butlerus inquit, Ἑλλὰς ἥβη dici ut Ἑλλὰς φωνή; de qua loquendi consuetudine vid. ad Gregor. de dial. p. 108. ed. Schæf.

109. τὰν γὰν Ald. Rob. Med. τὰν γὰν Guelph. ταγαν Turn. ταγὰν Flor. (τᾱγάν T.) Steph. et recentiores; quod stare nequit, quia ταγὴ primam corripit. Aristoph. Lys. 105. Ὁ δ' ἐμός γὰ καὶν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα. Sed ibi mulier Lacæna loquitur. Noster Eum. 296. Θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ. Quare correxi ταγόν. Hac voce utitur Noster Prom. 96. Pers. 23. 486. Hinc formatum est ταγεύω, Theb. 58.

110. πέμπη Rob. πέμπη Steph. Dein ξὺν δορὶ δίκας πλάκτορι Ald. ξὺν δορὶ δίκας πράκτορι Rob. Turn. Steph. ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι Porson. et Schutz. ex Aristoph. Ran. 1288. δίκας ex glossa irrepsit.

112. βασιλεῖς Schutzius, ed. 2da. νέων Ald.

113. ἀργείας Ald. Guelph. ἀργίας ceteri. Butlerus, ut metro satisficiat, synizesin esse vult in ἀργίας, de qua dubitandum. Interea reposui vocabulum Græcum ἀργᾶς,

φανέντες ἱ-

κταρ μελάθρων, χερὸς ἐκ δορυπάλτου, 115

παμπρέπτοις ἐν ἔδραισιν,

βοσκόμενοι λαγίναν, ἐρικύμονα φέρματι, γένναν,

βλαβέντα λαισθίων δρόμων.

αἶλινον, αἶλινον εἶπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι δισσοῖς ἀντ.

Ἀτρείδας, μαχίμους ἐδάη λαγοδαίτας, 121

Dorice dictum pro ἀργῆς. Vid. Glossarium.

114. οἱ φανέντες Flor.

115. δορύπαλκτον Ald. δορυπάλκτου Guelph. δοριπάλτου Turnebus et recentiores. Sed δορυπάλτου Rob. Med. Flor. T. quod melius puto. Hujusmodi adjectiva, quæ ex dativo δορί vel δούρει composita esse videantur, retinebant, ut opinor, iota in compositione, ut δορίκτητος, δουριάλωτος, δορίληπτος, δουριπετής, δοριμανής, δοριθήρατος, δορίμαργος. Ea vero quæ ex quarto casu conflata sunt, retinent υ. ut δορυφόρος, δορυσσόος, δορυξόος, δορύκρανος (reponendum in Pers. 153.) Dubitari potest rectumne sit δορυτίνακτος αἰθήρ Theb. 143. an potius δοριτίνακτος. Adversari videtur Hesychius v. Δορυφόνον. sed isti loco subest quædam corruptela. In hoc versu πυριπάλτου conj. Musgravius.

116. παμπρέποις Ald. Rob. Turn. Steph. παμπρέποισιν Flor.

παμπρέπτοις Porson. Schutz. ex correctione Abreschii.

117. ἐρ' ἰκύματα φέρματι Ald. ἐρικύματα φέρματι Rob. Turn. quæ audacter ex mera conjectura mutavit Stephanus in ἐρικύμονα φέρβοντο. et sic Canter. Stanl. ἐρικύματα φέρματα (non φέρματι) Med. Φ. ἐρικύμονα φέρματι Pors. Schutz. quod demum accepi, ut sit pro βοσκόμενοι λαγῶν, ἐρικύμονα φέρματι, uti recte locum explicat Schutz. probante V. D. (Quarterly Rev. T. XXV. p. 512.)

119. αἶλινον semel tantum Flor. hic et vv. 136. 154. αἶλινον, αἶλινον, εἶπὲ τό δ' εὖ νικάτω Rob. τόδ' εὐνικάτω Ald.

120. δύο Ald. λήμασι Flor. Mox δισσοῖς conjecit Canterus, quod in textum intuli. Ceteri δισσούς. Vim loci perdit Lobeckius ad Soph. Ajac. p. 239. legendo λήμασι πιστούς.

121. Ἀτρείδας cum diæresi scribendum esse monuit Monk. Vid.

πομπούς τ' ἀρχάς·
οὕτω δ' εἶπε τεράζων.

Χρόνῳ μὲν αἰ-
ρεῖ Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος·

125

πάντα δὲ πύργων
κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῇ
Μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.

Elmsl. ad Eurip. Med. 8. 6. λογο-
δαίτας Ald. Rob. Turn. Med. Φ.
quod in λαγοδαίτας mutavit Ste-
phanus. (sic T.) Vulgo interpungi-
tur post μαχίμους.

122. ἀρχὰς, veterum librorum
lectio, in ἀρχοὺς a Stephano mu-
tata est, auctore Triclinio; nulla
necessitate. ἀρχὰς habent Med. Φ.
Guelph. ἀρχαὶ pro ἀρχοντες me-
tonymia satis nota ponitur. Eurip.
Phœniss. 987. Λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ
στρατηλάταις τάδε. Xen. Cyrop.
VIII. 7, 6. ἐκάλεσε δὲ καὶ τοὺς
φίλους καὶ τὰς Περσῶν ἀρχάς. Sic
Noster Theb. 1027. τῷ γε Καδμείων
τέλει pro τοῖς ἐν τέλει οὖσι,
Schutzius conjicit πομποῖς δ' ἀρχοῖς
Οὕτως εἶπε τεράζων. Butlerus πομ-
πῆς τ' ἀρχοῦς. et sic Musgravius.

123. οὕτω δ' οὖν εἶπε Flor.

124. ἀγρεῖ libri universi. Sed
αἰρεῖ rescribi jubet Elmsleius, col-
lato Herodoti loco III. 155. ἤδη
ῶν, ἣν μή (τι) τῶν σῶν δεήσῃ, αἰρέο-
μεν Βαβυλῶνα. Sed locus magis

appositus est Soph. Philoct. 114.
Αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν
μόνα. Sic αἰρέει pro αἰρέσει posi-
tum in Herodot. V. 43. χρησόμε-
νος τῷ χρηστηρίῳ, εἰ αἰρέει ἐπ' ἣν
στέλλεται χώρην. VI. 88. μαθεῖν
δὲ αὐτὸς οὕτω τὴν ἀτρεκητήν, ὅτι
οὐκ αἰρέει τὸ Ἄργος. Neque erat
profecto cur forma vetus Ionica in
hoc loco retineretur. Dixit qui-
dem Archilochus ap. Athen. XI.
p. 483. D. Ἄγρεῖ δ' οἶνον ἐρυθρὸν
ἀπὸ τρυγός. Sic αὐτάγρετος pro
αὐθαίρετος Simonides ap. Stob. p.
529. Vid. ad Callimach. Fragm.
CXX. Sed frequens est αἰρεῖ
apud Homerum. Noster dixit
νεαίρετος potius quam νεάγρετος
infra 1048.

127. πρόσθετα Pauw. Heath.
Schutz. δημιοπλησθῇ Ald.

128. Vulgo μοῖρ' ἀλαπάξει, sed
correxerit Elmsleius. (quicum facit
T.) Eustath. ad Iliad. A. p. 65, 28.
παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ εὖρηται τὸ
ῥῆμα (ἀλαπάζω) χωρὶς τοῦ α. Theb.
47. (ubi vid. Glossarium) 527.

οἶον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφά-
 ση προτυπέν στόμιον μέγα Τροίας 130
 στρατωθέν· οἶ-
 κω γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἀγνὰ,
 πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς,
 αὐτότοκον πρὸ λόχου μογεράν πτάκα θυόμενοισι·

129. οἶον, leni spiritu, Ald. Turn. Pauw. Porson. i. e. *tantum*, quo sensum nusquam ponitur. τοίη τις ἄτα Vossii erat conjectura.

Ibid. μήτις ἄτα edd. μήτις † ἄτα Porson. μήτις ἄσα Burneijs, ingeniose quidem, sed ad sensum minus accommodata: quippe ἄση nihil aliud significat quam *mentis tedium, ægritudinem*. Vid. Museum Crit. T. I. p. 3. Quare non dubitavi recipere vocem Æschyleam et huic loco convenientem, ἄγα, Hermannii correctionem. Hesych. Ἄγαις. ζηλώσεσιν. Αἰσχύλος Θρήσσαις. Etymol. M. p. 5, 28. Ἄγα. φθόνος καὶ βασκανία. Apud Herodotum VI. 61. ubi olim legabatur φθόνω καὶ ἄτη χρεώμενος, restitutum est ἄγη ex MS. Archiep. et Suida. Hanc autem lectionem apud nostrum confirmat adjectivum ἐπίφθονος.

130. προτυπέν Ald. Turn. προτυπεῖσα conj. Schutz. Vid. Glossarium. Mox Τρωϊκοῖς conjicit Burneijs, ut respondeat Strophico ἀργίας, quod nos in ἀργᾶς mutavimus. Si in hoc loco pes Creticus desideraretur, melius esset Τρωϊας,

quæ vox occurrit in Choeph. 360. μήθ' ὑπὸ Τρωϊας τείχεσι, modo sanus sit iste locus.

131. στρατευθέν Turn. Steph. recentiores. στρατωθέν Ald. Rob. Med. Φ. Flor. et recte quidem: στρατόω enim vim habet activam, sicut ἐκπολεμώω *bellare facio*, ἐρετμόω *remigare facio*, de qua specie verborum videndi sunt Moeris p. 305. Lex. MS. apud Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 339. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 72. Gottlieb. ad Thucyd. I. 57. Rarius est verbum ῥιγώω, *frigefacio*, Plato Theæt. 8. Ceterum in hoc loco θρανευθέν conjecerat Musgravius.

Ibid. οἴκτω Bigot. Schutz. ed. 2. οἴκοι legisse videtur Humbolt. Sed nihil mutandum.

132. δ' ἄρ' Bigot. δ' pro γὰρ Voss. ἐπι, φθόνος Ald.

133. πτανοῖσι Ald. Rob. Turn. πτανοῖς Flor. Dein κυσὶν Rob.

134. μογεράν πτάων καθυόμενοι-σιν Ald. πτάκα θ. Rob. πτώκα θ. Turn. Steph. πτάκα Porson. Schutz. Hesych. Vide Glossarium. τόκου pro λόχου Butlerus, calami lapsu, ut videtur.

στυγεί δὲ δεῖπνον αἰετῶν.

135

αἴλινον, αἴλινον εἶπεν, τὸ δ' εὖ νικάτω.

τόσον περ εὐφρων † αἰ καλὰ ἐπωδός.

δρόσοις † ἀέπτοις μαλερῶν [λεόντων]

135. αἰετῶν edd. ante Porsonianam nescio an recte.

136. Ald. Rob. ut in v. 119.

137. τόσον Flor. τόσσων Ald. Rob. Guelph. Ceteri τόσσον. Unicum tragicorum locum, si hunc excipias, ubi τόσσον occurrit, correxi ad Pers. 871. ubi vide notata. Mox ἄφρων καλὰ Ald. Turn. εὐφρων καλὰ Rob. Med. Guelph. εὐφρων αἰ καλὰ Stephanus, ex conjectura, ut videtur; quem secuti sunt recentiores. Anapæstum postulat metrum, quod Glyconeum est, ut in vv. 691. ἐπ' αὐξιφύλλους δι' ἔριν. Propius a literarum ductu esset ἀπαλοῖς. sed magis verisimile est, ut opinor, quod pene in textum reposueram, ψακάλοις. Ælian. N. A. VII. 47. ἔνιοι δὲ ἔμβρυα καὶ ψακάλους καλοῦσιν, ὧν εἰσὶν οἱ Θετταλοί. Eustath. ad Iliad. I. p. 777, 61. καὶ ὅτι ψάκαλα τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὲ γεγονότα. ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. Idem ad Od. I. p. 1625, 47. ex Aristophane Grammatico; ὑστρίχων δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα ὧν χρῆσις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. ἔμβρυα δὲ τινα καὶ ἄρτιγενῇ δὲ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι, καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν, φησὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ — ψακαλοῦχοι Μη-

τέρες, αἰγές τ' ἐπιμαστίδιον Γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν. Hesych. Ψαίκαλον. ἔμβρυον. βρέφος. Est autem ψάκαλον, secundum Eustathium, diminutivum a ψακάς, ros, (Attice pro ψεκάς, Moer. p. 419.) quare subjungit Æschylus δηλώσεως χάριν, vocem synonymam δρόσοις, de quo more vide (Glarean. in Ovid. Met. I. 336.) notata ad Theb. 485. Schol. in Eumen. 45. εἰώθασιν, ὅταν ἀσαφές τι εἴπωσιν οἱ ποιηταί, ἐπεκδιδάσκειν αὐτό.

138. Ita Hermannus. δρόσοισιν ἀέπτοις Ald. Rob. Turn. Med. Φ. Guelph. Schol. τοῖς ἐπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις. unde Stephanus effecit ἀέπτοις, (sic Flor.) quod admiserunt recentiores. ἀέπτος vox nihili est. ἀέφθοισι conjicit Pauwius, ut sit roribus incoctis, ἀπέπτοις Vossius. ἀπτῇσι Heath. Longe melius esset δρόσοισι λεπταῖς. Sed pene in textum intuli, δρόσοις ἀλέπτοις. Proprie diceretur ἄλεπτος pullus ovo nondum exclusus. Anacreontic. XXXIII. 8. Πόθος δ', ὁ μὲν πτεροῦται, ὁ δ' ὥόν ἐστιν ἀκμήν, ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη. Est autem a λέπω, οὐ putamen perfringere. Herodot. II. 68. de crocodilo; τίκτει μὲν ὡὰ ἐν γῇ, καὶ ἐκλέπει. Vid. interpp. ad Hesych.

πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις

θηρῶν ὀβρικάλοισιν. 140

τερπνὰ δὲ τούτων

αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι.

δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα.

v. ἐκλέψαι. Cratin. ap. Valcken. ad Phoeniss. 447. Pullum vero recens exclusum dixit Noster Ἀπτήνα, τυτθὸν, ἀρτὶ γυμνὸν ὀστράκων, apud Hesych. v. Ὀστράκων. Fatendum est quidem hanc vocem ἄλεπτος nusquam, nisi in hoc loco, quantum sciam, exstare. Sed secundum analogiam formatur. ἄεπτος vero contra omnes analogiæ regulas peccat. Porro easdem habet litteras atque ἀέλπτοις, vetus librorum lectio. Strato Epigr. Jacobs. Anthol. II. p. 521. ἐπήλυθε δ' ἡ τριχάλεπτος Δαίμων. Eldik. Susp. p. 30. corrigit ἡ πρὶν ἀέλπτος.

Ibid. μαλερῶν ὄντων edd. vett. nisi quod ὄλτων Rob. ὄντων omittit Flor. T. Stanleius reposuit λεόντων ex Etymologici loco, quem in Glossario videas; dubito tamen an recte.

140. ὀκρικάλοισι Ald. ὀβρικάλοις Flor. Eustathii loca huc spectantia dedi in Glossario.

141. δὲ inserui tam sensui quam metro consulens. Butlerus τερπνὰ ἔκ τούτων novo ecthlipseos genere excogitato. Voluit, ut opinor, τέρπν' ἐκ.

142. αἰτεῖ edd. vett. et MSS. An legendum αἴτει in imperativo?

αὐτὴ Heath. αἰτῶ Schutz. Butler. ἄρτι—φαίνει Musgr. Locum ita explicat V. D. in libro Mitfordiano. "Nam ita me vult pulcra illa Diana, benevola puellis &c.—ita, inquam, exigit a me ut exponam (φᾶναι) indicia, signa fausta illa quidem, &c."

Ibid. φάναι Stephanus ex Scholiis, quem secuti sunt Canter. Stanl. κρᾶναι Ald. Med. Rob. κρᾶναι Turn. Guelph. Flor.

143. κατάμομφα Rob. φάσματα στρουθῶν libri universi. nisi quod τῶν στρουθῶν Flor. "*Dele στρουθῶν ex Il. B. 311. et sequ. interpolatum.*" R. P. Cui obtemperandum censui, quum ob alias causas, tum quod στρουθῶν metro dactylico officit. Observavit J. G. Vossius de Idolol. III. 86. "quandoque vox στρουθὸς generalem habet significationem, ac gravioribus alitibus competit." Et sic quidem ait Eustathius ad Iliad. B. 300. cujus tamen rei dubito an exemplum sit reperiendum, præterquam in στρουθοῖς καταγαίοις ab Herodoto memoratis IV. 175. Athenæo IV. 145. E. 200. F. Polluce I. 138. qui iidem sunt ac στρουθιοκάμηλοι, *Ostriches*. στρουθὸς autem, per se

Ἰήϊον δὲ καλῶ Παιᾶνα,
 μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῆδας
 ἀπλοίας τεύξῃ, 146
 σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον,
 νεικέων τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήνορα· μίμνει
 γὰρ φοβερά παλίνορτος
 οἰκονόμος δολία, μνάμων μῆνις τεκνόποινος.— 150

positum, significat avem quandam minutam, ut in Iliad. B. 311. Sapph. ap. Dion. Halic. II. p. 47. In Iliadis loco narratur portentum στρουθῶν a dracone voratorum, in Aulide visum, de quo Proclus Chrestom. p. 474. ex scriptore τῶν Κυπρίων tradit, καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυνται, καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς.

144. Ἰήιον Ald. Turn. ἴκιον Rob. Dein καλέω edd. omnes. καλῶ Burnei. Parum interest. Hunc versum et sequentes usque ad τεύξῃ parenthesi includi voluit Stanleius.

145. ἀντὶ πνόους δειναοῖς Ald. Omnes ἐχενῆδας. Sed recte Butlerus contraxit, quod nuper faciendum monuit Hermannus.

146. ἀπλοῖδας Flor. T.

147. σπευδομένα Ald. Turn. Bigot. σπαρδομένα Guelph. σπευδομένα T. Rob. Steph. recentiores. σπεύδομαι voce media rarissime

occurrit, nescio an alibi, nisi in Eumen. 363. σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας. σπεύδομαι, media voce, æque ac χαίρομαι, Datismum esse ait Elmsleius ad Eurip. Med. p. 112. cui non assentior. Quippe χαίρειν verbum est neutrum, σπεύδω transitivum; ideoque recte dici potuit σπεύδομαι *dépropero mihi*. Ceterum in hoc loco Calchas Apollinem invocatur ad avertendam Dianæ iram.

148. τέκτωνα Rob. συμφύτων Casauboni conjectura est minime necessaria. Vid. Glossarium. Mox οὐδ' εἰσήνορα Ald. οὐ πεισήνορα Bigot. Voss. Stanleius e conjectura; minus bene; non enim de Iphigeniæ precibus agitur.

149. Deest γὰρ in Flor. παλίνορτος Ald. Rob. Guelph. Flor. T. De qua scriptura dubitari potest, ob voces θέορτος et νέορτος: vide Etymologici locum apud Glossarium. παλινόρσιος Med. παλίνορσον Schutzii conjectura est: sc. *Agamemnona*. Sed vide Gloss.

150. μνάμην Turnebus. τεκτό-

τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξεν
μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὀδίῳ οἴκοις βασιλείοις.

τοῖς δ' ὁμόφῳνον

αἴλινον, αἴλινον εἶπεν, τὸ δ' εὖ νικάτω.

Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὖ- στρ. α.

τῷ φίλον κεκλημένῳ, 156

τοῦτό νιν προσεννέπω.

οὐκ ἔχω προσεικάσαι,

πάντ' ἐπισταθμώμενος,

πλὴν Διὸς, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος

χρὴ βαλεῖν ἐτητύμῳς. 161

οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, ἀντ. α.

παμμάχῳ θράσει βρύων,

οὐδὲν ἂν λέξαι πρὶν ὦν.

ποινος editio poetarum Græcorum
Coloniæ impressa.

151. ἀπέκλαιξεν Ald. Guelph.

152. οἶκος Flor.

153. ὁμόφρονον Ald. ὁμόφρων
ὦν Turn.

155. εἶπεν δ' Rob.

157. τοῦτον Ald. Guelph. προ-
σεννέπων Musgr.

160. Δία Ald. Turn. εἰ τόδε
Ald. Rob. Turn. εἶγε μάταν T. εἰ
τὸ μάταν Porson. Schutzius vero
conjectit εἰ τόδ' ἐμᾶς. Haud male.
Et sic Musgr. Pro μάταν Auratus
conjecerat μάτας, et hoc, vel ματᾶν,
errorum, valde placet. Choeph.

916. Ἄλλ' εἶφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς
τοῦ σου μάτας. Sed vid. Glossar.

161. ἐτυτήμῳς Ald. Guelph.

162. εὐδ', *dormivit*, Musgr. εὐτ'
marg. Mitf.

164. οὐδὲν λέξαι πρὶν ὦν Ald.
Rob. Flor. Porson. οὐδὲν λέξαι πρὶν
ἂν Turn. οὐδὲν τι λέξαι πρὶν ὦν
T. Steph. Canter. Stanl. οὐδὲν ἂν
λέξαι πρὶν ὦν Schutz. Burneius.
Vero mihi similis videtur δεῖξαι,
non se quidquam fuisse ostendet.
Similis fere constructio Euripid.
Orest. 792. ποῦ γὰρ ὦν δείξω φίλος;
ubi vid. Porson. et Valcken. ad
Herodot. p. 234. δεικνύσθω ἐὼν

ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τρια- 165

κτῆρος οἷχεται τυχών.

Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων,

τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν,

τὸν φρονεῖν βροτούς ὁδώ- στρ. β'. 170

σαντα, τὸν πάθει μάθος

θέντα κυρίως ἔχειν.

στάζει δ' ἐν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας

μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ' ἄ-

κοντας ἦλθε σωφρονεῖν.

δαιμόνων δέ που χάρις βίαιος 175

πολέμιος. Nota est locutio οὐδέν εἶναι. Eurip. Androm. 639. Σὺ δ' οὐδέν εἶ. ibid. 1078. οὐδέν εἰμ'. ἀπώ- λομην. Iph. Aul. 968. Νῦν δ' οὐδέν εἰμι παρά γε τοῖς στρατηλάταις. Sic fere in Hecub. 836. παράσχεις χεῖρα τῇ πρεσβυτίδι Τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἐστίν, ἀλλ' ὁμως. Soph. Trach. 1109. καὶ τὸ μηδέν ὦ. Porro apud Eurip. Phoeniss. 538. λέξαι sub- stitutum fuit pro δειῖξαι in MSS. et Aspasio in Aristot. Eth. Nic. II. sub initio; item in Theodosio grammatico MS. apud Bernardum ad Thom. Mag. p. 302. præter auctores a Porsono citatos. Cete- rum τρέμων pro πρὶν ὦν Musgr.

168. φρονῶν Rob.

169. φρονεῖ Ald.

170. τῷ πάθει μάθος Ald. Rob. Turn. T. Med. μάθῳ (sic.) Flor.

τῷ πάθει μαθὼν Steph. pessime. Unde μάθαν voluit Canter. τὸν πάθει μάθος Porson. Schutz.

172. ἐνθ' Ald. Rob. πρὸς καρδίας Turn.

175. βιαίως Ald. Steph. T. βίαιος Turn. βιαίῳ Rob. Verte, et deorum reverentia per vim incutitur scilicet iis, quibus ἄκουσιν ἦλθε σω- φρονεῖν. Fateor tamen me ali- quando conjecisse βιαίῳ — ἡμένῳ, et deorum reverentia quodammodo suppetit tyranno, throno regio in- sidenti. Nam σέλμα σεμνὸν de sede regia proprie dicitur. Infra 1608. reges dicuntur οἱ ἐπὶ ζυγῷ. Vid. etiam Glossarium v. Σεμνός. In Eurip. Hippol. 814. pro βιαίως Elmsleius legit βιαίῳ, ad Heracl. 925. Xenoph. Ephes. p. 30. ed. Locell. τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ βαρ-

σέλμα σεμνὸν ἡμένων.
 καὶ τόθ' ἡγέμων ὁ πρέ- ἀντ. β'.
 σβυς νεῶν Ἀχαιῶν,
 μάντιν οὔτινα ψέγων,
 ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων, 180
 εὖτ' ἀπλοία κεναγγεῖ βαρύ-
 νόντ' Ἀχαιῶς Λεῶς,
 Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρό-
 θοις ἐν Αὐλίδος τόποις,
 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρύμονος μολοῦσαι στρ. γ'.
 κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι, 186
 βροτῶν ἄλαι,

βάρων πειρατῶν, ὕβρει παραδοθέντες
 πειρατῶν; Legendum ἐν γῇ βαρ-
 βάρω, πειρατῶν ὕβρει παραδοθέν-
 τες; Alia quædam exempla con-
 fusionis inter ω et ων præbent
 Koenii notata ad Gregor. p. 266.
 ed. nov. βιαίω et βιαίως confusa
 sunt in Eumen. 352.

178. Ἀχαιῶν Ald. Rob. Flor.

179. Legendum puto μάντιν οὔ-
 τινα ψέγεν vel οὔ τιν' ἔψεγεν, ut
 verbum sit quo referatur ἡγέμων.
 Nimis longe abest apodosis in v.
 198.

180. ἐκπαίοις Ald. Abreschius
 ad Hesych. v. Ἐμπαιος, ait se in
 Æsch. Agamemnone invenire ἐρι-

παίους τύχας, sed hic error est
 hypothetarum. Dein τύχεσι Ald.
 τείχεσι Turn. τύχαις Flor. συμ-
 πνέει T.

181. ἀπλοίω Ald. κεναγγεῖ Ald.
 Turn.

182. Ἀχαιῶς Ald. Rob. Turn.
 βαρύνοντ' positum est pro βαρύ-
 νοντο, augmento neglecto. Infra
 223. φράσεν. Theb. 774. τίον.
 978. δείξατ'. Eurip. Hippol. 1126.
 ed. Monk. ἔναιρην. Suppl. 56. προ-
 θέναν. Ceterum de nomine sin-
 gulari colectivo, cum verbo plurali
 conjuncto, vid. Moerin. p. 2. Dor-
 vill. ad Char. p. 298. Fischer. ad
 Weller. Gr. Gr. IV. p. 58.

184. τόπος Ald.

νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,

παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι

τρίβῳ, κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων. 190

ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ

χείματος ἄλλο μῆχαρ

βριθύτερον πρόμοισιν

μάντις ἐκλαγξεν, προφέρων

Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βά- 195

κτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεί-

δας δάκρυ μὴ κατασχεῖν

ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν — ἀντ. γ'.

Βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι

βαρεῖα δ', εἰ 200

τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,

μιαίνων παρθενοσφάγοισιν

188. νᾶων καὶ edd. vet. νεῶν
Pauw. νεῶν τε καὶ Porson. Schutz.

παλίμμ

189. πολυμήκη Flor.

190. τρίβῳ libri universi; quod
si verum sit, vertendum erit *itinere*,
non vero *mora*. Vid. Glossarium.

Sed forsán legendum, τριβᾶ κατέ-
ξαινον ἄνθος Ἀργείων. Infra 450.

παλιντυχεῖ τριβᾶ βίου. Choeph.

942. ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων
τριβάς. Soph. Antig. 1078. φανεῖ

γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβή. Vid.
infra 382. Fieri tamen potest ut

utrumque, τρίβος et τριβή, eodem
sensu usurpatum sit; sicut πλάνος
et πλανή.

191. ἐπειδὴ καὶ Rob. ἐπεὶ δὲ καὶ
ceteri. ἔπειτα δὲ Bigot. Sensus
continuandus videtur a v. 180. ad
v. 198. (et sic marg. Mitf.) nisi
in hoc versu legendum sit ἔπειτα
καί:

195. ὅς τε Ald. ὥς|τε T. μά-
κτροις Rob.

198. φρῶνων Ald. Mox πείθε-
σθαι Ald. Rob.

202. παρθενοσφάγοις Flor.

ρείθροισ πατρώους χέρας πέλας βωμοῦ.

τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;

πῶς λιπόνανς γένωμαι, 205

ξυμμαχίας ἀμαρτῶν;

παυσανέμου γὰρ θυσίας

παρθενίου θ' αἵματος ὀρ-

γᾶ περιόργως ἐπιθυ-

μείν θέμις· εὖ γὰρ εἶη. 210

ἐπεὶ δ' ἀνάγκης ἔδν λέπαδνον, στρ. δ'.

φρενὸς πνέων δυσσεβῇ τροπαίαν

ἀναγνον, ἀνίερον, τόθεν

203. ρεέθροισ Ald. Rob. πατρώ-
οισ Ald. Guelph. Dein πέλιας
Ald. βωμοῦ πέλας edd.

205. τί τῶς Ald. Turn. τί; πῶς
Rob. Steph. Dein λιπόνανς τε
Ald. Rob. Turn. Steph. πῶς λιπό-
νανς γένωμαι; Tricl. Heath. Porson.

208. ὀργαὶ Rob. αὐδᾶ T. gl.
λέγει ὁ μάντις Olim suspicabar
legendum ὀρμᾶ. Eadem confusio
in Theb. 675. Soph. Trachin.
722. Electr. 1283. in Theognide
213. Hesiod. Op. 302. Sed eodem
fere modo dicitur ὀργᾶ περιοργῶς
ἐπιθυμεῖν, quo in Prometh. 980.
τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον. Homer. Il.
ζ. 97. ἧ μὲν δὴ λώβῃ τάδε γ' ἔσσε-
ται αἶνοθεν αἰνῶς. Ruhnkenius ad
Timæi Lex. p. 194. legit, παρθε-
νίου θ' αἵματος ὀργᾶ, περιοργῶς τ'
ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις, ut ὀργᾶ verbum

sit: Choeph. 452. Τὰ δ' αὐτὸς
ὀργᾶ μαθεῖν. Casauboni autem con-
jectura fuit Ἄρτεμις; sic etiam
Pearsonus. Schutzius conjicit ὀρ-
γᾶν, περιοργῶς τ' ἐπιθυμεῖν. Butle-
rus pro ὀργᾶ legendum suspicatur
αὐτοῦς. Auratus et Vossius expun-
genda censebant περιοργῶς ἐπιθυμεῖν,
sed hoc metrum vetat. Hermannus
de Metr. p. 316. pro ὀργᾶ legit
ἀρχᾶ, durissime.

210. γὰρ εὖ εἶη Flor. T. εὖ δ' ἄρ'
εἶη Arnald. Animadv. p. 226.

211. Totum hunc locum usque
ad v. 248. ordinavi ex pulcherri-
ma Elmsleii dispositione in Cen-
sura Edinensi T. XVII. p. 221.

212. δυσσεβῇ Flor.

213. ἀνιερὸν θ' ὄθεν Turn. Atqui
τόθεν in hoc loco significat *exinde*:
Vid. Glossarium.

τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω.

βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις 215

τάλαινα παρακοπὰ
πρωτοπήμων. ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι

θυγατρὸς, γυναικοποίνων πολέμων ἄρωγαν,

καὶ προτέλεια ναῶν.

λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρώους ἀντ. δ'. 221

παρ' οὐδέν, αἰῶνα παρθένειόν τ', 221

ἔθεντο φιλόμαχοι βραβεῖς.

214. τόπαν τότολμον Ald. τὸ ταντότολμον Rob. τὸ πάντολμον Turn. Steph. τὸ παντότολμον T. quod a metro flagitari monuit Stephanus, citatque v. 1246. (ed. Stanl.) Dein μὲν ἔγνω conjicit Arnaldus, cui favet aliquatenus Scholiasta, ὅθεν ἔγνω πάντα τοὺς ἀνθρώπους τολμᾶν, ἀπὸ τῆς ἀνάγκης δηλονότι.

215. βροτοῖς edd. vett. βροτοὺς Schutz. 2. sed cum versu præcedente construit, ut in ceteris editionibus, τόθεν τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω βροτούς. Sed multo facilius est ea, quam effeci, structura, ut sententia generalis sit. Vid. Glossarium. Et sic, post hæc scripta, Hermannum video correxisse. βροτοὺς Musgr.

216. Hi versus aliter distribui possint, τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. = ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς = γυναικοποίνων πολέμων ἄρωγαν = καὶ προτέλεια ναῶν.

218. ἄρωγὸν Turn. ἄρωγὰ Pauw.

et Stanleius in curis secundis. Sed vere monuit Heathius σχῆμα esse πρὸς τὸ σημαινόμενον, et quum θυτὴρ γενέσθαι τῆς θυγατρὸς idem sit quod θῦσαι θυγατέρα, ad hoc respicere ἄρωγαν, et προτέλεια. Vide doctam Matthiæi observationem in Miscell. Philol. II. p. 7. not. Gr. Gr. §. 432. Dobræum ad Aristoph. Plut. p. 39. Cf. notata ad v. 80.

219. προτελείω Ald. Turn. Guelph.

221. αἰῶνα παρθένιον edd. vett. αἰῶνά τε παρθένιον Voss. Stanleius. αἰῶνα παρθένιόν τ' Pearson. αἰῶνα παρθένιον Flor. T. Pauw. παρθένιόν τ' Elmsleius. Exempla vocis παρθένιος citat Butlerus Eurip. Hippol. 1302. παρθένιος ἡδονή. Troad. 671. τὸ παρθένιον λέχος. Alcest. 175. παρθένι' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ'. Vid. Monk. ad Hippol. 307.

222. Sic Flor. T. βραβῆς edd. quæ scriptura non fuit ævi Æs-

φράσεν δ' αόζοις πατήρ μετ' εὐχάν,

δίκαν χιμαίρας ὑπερθε βωμοῦ

πέπλοισι περιπετῇ

225

παντὶ θυμῷ προνωπῇ λαβεῖν αἰρδην,

στόματός τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν,

φθόγγον ἀραιὸν οἴκοις,

βία, χαλίνων τ' ἀναύδῳ μένει.

στρ. εἰ.

κρόκου βαφὰς δ' εἰς πέδον χέουσα,

230

chylei. Valckenaerius ad Eurip. Phoeniss. 268. “ κληῖθρα passim Attico more scriptum apud Euripidem — Atticum morem dum dico Atticos intelligo recentiores Euripide, cujus ævo si nondum fuit Ionicum H Athenis receptum, dubium non est, quin κλειῖθρα scripserit, et κλειῖδας. Iones κληῖθρα pronunciarunt et κληῖδας. Attici contraxerunt ista talia post Euclidis certe magistratum in κληῖθρα, κληῖδας. in usum autem receptis Ionicis litteris, vetus Æschyli, Sophoclis, et Euripidæ scribendi ratio fuit in illam paullo recentiore a Grammaticis translata.” Vid. Edv. Corsini Fast. Attic. T. III. p. 276.

223. φράσε Flor. φράσεν δ' ἐν ὅσοις T.

224. χιμαίρας Ald. Rob. Guelph.

225. περιπετεῖ Ald.

226. παντὶ σθένει Schutz. πανθυμαδὸν H. Vossius in Annal. Litter. Heidelb. quippe veram versuum distributionem neuter per-

spectam habuit. προνοπῇ Rob. dein βαλεῖν T. αἰρδεν Flor.

227. καλλιπρώρον Ald. Guelph. φυλακὰγκατασχεῖν Ald. φύλακ' ἀγκατασχεῖν Turn. φυλακὰν κατασχεῖν Rob. et plerique recentiorum. Schutzius vero φύλακας, ut *poræ* intelligantur. Butlerus φύλαξιν. Magis verisimile esset, φυλακᾶ; ut sensus sit, *custodia vero oris formosi, comprimere vocem*, vid. Glossarium. κατασχεῖν γλῶσσαν dixit Euripides Ægeo fr. 3. Sed nescio an recte se habeant vulgata, hunc in modum explicanda, *custodiam exercere oris formosi* (custodiendo) *vocem*, &c. ut repetatur κατασχεῖν. Recte dicitur φυλακὰν κατασχεῖν. Eurip. Troad. 194. τὰν παρὰ προθύροις φυλακὰν κατέχουσα.

229. χαλινούν Aurat. Heath. ἀναύδων Flor.

230. δ' omittit T. χέουσ' Stephanus et recentiores. χέουσα Ald. Rob. Turn.

ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων
 ἀπ' ὀμματος βέλει φιλοίκτω,
 πρέπουσά θ', ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
 θέλουσ'· ἐπεὶ πολλάκις
 πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους 235
 ἔμελψεν, ἀγνᾶ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ πατρὸς
 φίλου τριτόσπονδον εὐποτμόν τ'
 αἰῶνα φίλως ἐτίμα.
 τὰ δ' ἐνθεν οὔτ' εἶδον, οὔτ' ἐννέπω. ἀντ. έ.

231. ἔβαν Ald. ἔβαλλ' T. Rob. Elmsleius. Ceteri ἔβαλ'.

232. βέλει ἀπ' ὀμμάτων T.

233. πρέπουσσα Ald.

234. "Si participium retineas, sententia erit imperfecta" ait Butlerus. Sed fallitur Vir ingeniosus. Constructio hæc est, κρόκου βαφὰς εἰς πέδον χέουσα, πρέπουσά θ', ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν θέλουσα, ἔβαλε κ. τ. λ. Anglice diceremus, *and looking, as though in a picture, willing to speak.*

236. ἔμελθεν Ald. Rob. ἔμελλεν Turn. ἔμιχθεν Hermann. quod verbum dubito num in hac re tragicus adhibere voluisset. "Sequentes autem versus," inquit Hermannus, "Iphigeniam ad mortem paratam sistunt, patrisque gloriam augere cupientem. Forsan et αἶδα pro αὐδᾶ legendum." Ingeniose sane. Sed quærendum videtur, num Iphigeniæ mors, secundum Æschylum, voluntaria re

vera fuerit. Cum hac notione vix satis congruunt locutiones istæ δίκαν χιμαίρας — παντὶ θυμῷ λαβεῖν — στόματος φυλακὰν κατασχεῖν, φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. Mox αὐδᾶ Turn. Omnes vero ἀγνᾶ, præter Schutzium, qui ἀγνᾶ in dativo dedit. Vir quidam eruditus, sed paullo audacior, in Annal. Litter. Heidelb. p. 1222. hunc locum sic legit, πρέπουσά θ', ὡς ὅτ' ἐν γραφαῖσι = προσεννέπειν ἔμελλέν = ἐπεὶ κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους = ἀδμῆς πατρὸς τριτόσπονδον φίλοις = αἰῶν' ὅπῃ πολλ' ἐτίμα. Immanis quidem mutatio! Atqui hoc est veterum scripta ad incudem revocare, non emendare; quare hujusmodi tentamina posthac silentio prætermittam.

237. τριτόσποδον Rob. τρίςπονδον maluerunt Stanleius et Schutzius. εὐπόταμον Flor. εὐποτον T. τ' in fine versus addidit Elmsleius.

τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι. 240

δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν
μαθεῖν ἐπιρρέπει· τὸ μέλλον δ',
ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν λύσις, προχαιρέτω.

ἴσον δὲ τῷ προστένειν·
τορὸν γὰρ ἥξει σύναρθρον αὐταῖς. 245

πέλοιτο δ' οὖν τὰπὶ τούτοισιν εὐπραξίς, ὥς
θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας
γαίας μονόφρουρον ἔρκος.

240. ἄγραντοι Ald. ἄχραντοι Turn.

241. δίκα δὺς Ald. Turn. δίκα Elmsleius. edd. omnes δίκα, quod non est cur mutetur. gl. in T. ἡ δικαιοσύνη. ἐπιρρέπειν vim habet activam Eumen. 886. Οὐ τὰν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει Μῆνιν τιν', ἢ κότον τιν', ἢ βλαβὴν στρατῷ. Minus recte loci constructionem explicat Matthiæ. Miscell. Philol. II. p. 4. Δίκα ἐπιρρέπει (κατὰ) τὸ μέλλον τοῖς παθοῦσι (ὥστε) μαθεῖν. Idem in Obs. Crit. p. 2. conjecerat δίκαν δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν. Vid. Glossarium. Nempe in editionibus sic interpungitur; μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. τὸ δὲ προκλύειν, ἐπεὶ κ.τ.λ. Sed voces τὸ προκλύειν jure ejecit Elmsleius. (et sic T.) Adscripserat eas aliquis male sedulus ut expleret sententiam. Hermannus corrigit, τὸ προκλύειν δ' ἥλυσιν προχαιρέτω.

243. ἐπιγένοιτ' Ald. Rob. Med. ἐπεὶ γένοιτ' Turn. Steph. et recen-

tiores. Dein ἀνηλύοις Ald. ἂν ἡ λύοις Guelph. ἂν κλύοις Flor. T. ἀνκλύοις Rob. ἂν ἡλύσις Turn. ἂν ἡ λύσις Steph. Med. Canter. Stanl. ἂν ἥλυσις Auratus. Porson. Butler. ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν ἡ λύσις Pearson. Casaub. quod recepi, omisso tamen articulo. Locum enucleatum videas in Glossario.

244. ἴσον edd. vett. ἴσον T.

245. σὺν ὀρθὸν Ald. Guelph. Turn. σύνορθον Rob. σύναρθρον Steph. Dein αὐταῖς Med. T. Steph. Canter. Stanl. Porson. ἄταις vel μάταις conjicit Schutzius, αὐγαῖς Hermannus, quod ita vertit Humboldtius, *und sicher kommt es, dem Tag entsprechend*: αὐτᾷ Elmsleius; sc. δίκα; sed nihil mutandum: vid. Glossarium.

246. πέλοι Rob. τούτοις Stephanus et recentiores.

248. γὰς μονόφρουρον Butlerus, contra metrum. Post h. v. scenam ingreditur Clytæmnestra.

ἤκω σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος·

δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν 250

γυναῖκ', ἐρημωθέντος ἀρσενος θρόνου.

σὺ δ' εἴ τι κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη,

εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς,

κλύοιμ' ἂν εὐφρων· οὐ δὲ σιγῶσῃ φθόνος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία, 255

ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα.

πεύσει δὲ χάρμα μείζον ἐλπίδος κλύειν·

Πριάμου γὰρ ἠρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν.

ΧΟ. πῶς φῆς; πέφενγε τοῦπος ἐξ ἀπιστίας.

ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιῶν οὔσαν· ἡ τορῶς λέγω; 260

ΧΟ. χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη.

249. Per totam hanc scenam Chori partes in Ald. Turn. Steph. fere adsignantur Ἀγγέλῳ, in Robortelliana vero Φύλακι. personas recte distinxit Stanleius.

250. ἐπιφωτὸς Ald.

251. ἀρσένου Ald. Turn. Guelph.

252. εὐ δ' Ald. εὐ δ' Turn. Dein εἴτε κεδνὸν edd. εἴ τι κεδνὸν Marg. Ask. probante Butlero; quod verum puto; nam sensus non est, sive audisti sive non, sed potius, *Lubens discam num audieris necne.*

253. εὐαγγελλοῖσιν Ald.

254. Clytæmnestræ tribuit Flor.

et v. 255. Nuncio. Sic etiam T. οὐδὲ edd. omnes. σιγῶντι Flor. T.

255. 256. Laudat Eustath. ad Iliad. A. p. 22, 33. ubi ἡώς. alibi vero citatum vidisse memini νιὸς pro ἑώς.

259. τοῦπος Flor. τὸ ὕπος T. ἐξαπιστείας Ald.

260. ἡτορ ὡς Ald.

261. δάκρυ' Is. Vossius. Eustath. ad Od. T. p. 1872. penult. ὅθεν λαβών, φασι, Σοφοκλῆς ἔφη, ὡς χάρμ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλούμενον. Nostri versum paullum immutatum vides.

ΚΛ. εὖ γὰρ φρονούντος ὄμμα σου κατηγορεῖ.
 ΧΟ. τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδ' ἐσοι τέκμαρ;
 ΚΛ. ἐστίν· τί δ' οὐχί; μὴ δολώσαντος θεοῦ.
 ΧΟ. πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπιθῇ σέβεις; 265
 ΚΛ. οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός.
 ΧΟ. ἀλλ' ἢ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις;
 ΚΛ. παιδὸς νέας ὥς, κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.
 ΧΟ. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;
 ΚΛ. τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω. 270
 ΧΟ. καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος;
 ΚΛ. Ἑφαιστος, Ἰδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.

262. φρονούσης T. Steph. Canter.
 ut at Clytæmnestram referatur,
 loquente Nuncio.

263. Schutzius aliter distinguit.
 Τί γάρ; τὸ πιστόν ἐστι τῶνδε σοι
 τέκμαρ; de quo dubito. τί γάρ;
 sic positum, significat *nam quid*
fieri potest? vel quis enim neget?
 Infra 1231. Καὶ τῶνδ' ὁμοιον εἶ
 τι μὴ πείθω. τί γάρ; Noster in
 Iphigenia apud Schol. Soph. Ajac.
 721. Οὗτοι γυναιξὶ χρηὴ κυδάζεσθαι.
 τί γάρ; sic enim legendum. Eurip.
 Suppl. 54. τί γάρ; ἃ φθιμένους
 παῖδας ἐμούς οὔτε δόμοις προθέ-
 μαν—. Orest. 476. Τί γάρ; φίλου
 μοι πατρὸς ἐστὶν ἑκγονος. Recte
 autem conjungitur τί cum articulo.
 Eurip. Herc. Fur. 151. Τί δὴ τὸ
 σεμνὸν σὺ κατείργασται πόσει; nisi
 ibi legendum sit τί δῆτα σεμνόν.
 Soph. Œd. Col. 598. Τί γάρ τὸ

μεῖζον, ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;
 Philoct. 601. Τίς ὁ πόθος αὐτοῦς
 ἔκετ'; Vid. Doederlin. in Act.
 Monac. T. I. p. 39.

264. ἔπιν Ald. ἐστὶ τὰδ' οὐχὶ
 Turn.

265. εὐπειθῇ Ald. εὐπειθῇ ceteri
 omnes. Scribendum per i olim
 monui ad Prometh. 341. Πάντως
 γὰρ οὐ πείσεις νιν, οὐ γὰρ εὐπιθῆς,
 ubi etiam conjeci in hoc loco
 legendum εὐπιθῆς; sed satis bene
 se habet accusativus. εὐπιθῆς enim
 significat vel *aptum ad suadendum*,
 vel *qui facile suadetur*. Vid. ex-
 empla ad Promethei locum citata.

267. ἀλλ' ἢ σ' Ald. Mox εὐπτερος
 Turn. ἄπτερος Hesych. in voce.
 Vid. Glossar.

271. καὶ πῶς τόδ' T. ἐξ ἴκοιτ'
 Ald. Dein ἀγγελῶν Pauw. Porson.
 ἀγγέλλων conjecit Stanleyus.

φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
 ἔπεμπεν· Ἴδη μὲν, πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
 Λήμνου· μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον 275
 Ἀθῶον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο,
 ὑπερτελὴς τε, πόντον ὥστε νωτίσαι
 ἰσχὺν πορευτοῦ λαμπάδος, πρὸς ἡδονὴν

273. ἀγγέλου edd. vett. et MSS.
 “ἀγγάρου *Wesseling. ad Diod. Sic.*
XIX. 57. T. II. p. 362. Simile
quid accidit in Herodoti MSS.
III. 126.” R. P. ἀγγάρου resti-
 tuerat Casaubonus in notis MStis,
 ex Eustathio et Suida. Quinetiam
 Canterus eandem correctionem ex
 Suida protulerat, cui adstipulatur
 Stanleius. ἀγγάρου *Etymol. M.*
p. 7, 18. Lex. Seguiet. p. 325. ed.
Bekker. Eustath. ad Odys. T.
p. 1854, 27. omnes ex Ælio Dio-
nysio. Grammaticorum loca vi-
deas in Glossario. Eandem cor-
rectionem fieri debere suspicor in
Pers. 14. ubi hodie legitur, Κοῦτε
τις ἄγγελος, οὔτε τις ἱππεὺς Ἀστὺ
τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται. Cf. infra
v. 282.

275. φανὸν edd. vett. πανὸν re-
 poni jussit Casaubonus ex Athe-
 næo XV. p. 700. E. Αἰσχύλος ἐν
 Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ,
 quem locum olim indicaverat
 Robortellus.

276. Hic versus laudatur in
 Schol. Victor. ad Iliad. Ξ. 229.
 Ἀθων libri omnes. Iota subjeci,
 Grammaticis obsecutus. Eustath.

ad Iliad. B. p. 358, 42. ἀθῶος μὲν
 γὰρ κατὰ τινὰς, προπερισπωμένως,
 ὁ ἀζήμιος. Ζεὺς δὲ Ἀθῶος, προπα-
 ροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ Ἀθῷ τιμώμενος,
 ὄν, φασίν, ἐστὶ καὶ Ἀθῶϊον κατὰ
 διαίρεσιν εἰπεῖν, ὁμοίως τῷ ἄρειος,
 ἀρήϊος. κατὰ μέντοι ἑτέρους, ὧν ἐστὶ
 καὶ Ἡρωδιανὸς, ἀνάπαλιν. ὁ μὲν
 παρὰ τὸν Ἀθων, Ζεὺς Ἀθῶος, προ-
 περισπασθήσεται κατὰ τὸ ἥρως,
 ἡρῶος, Μίνως, Μινῶος, γάλως, γα-
 λῶος. τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθή-
 σεται. Ibidem citatur ex Thamy-
 ride Sophoclea, Θρηῖσαν σκοπιάν
 Ζηνὸς Ἀθῶου.

277. ὑπερθ' ἑλλης τε Rob. ὑπερ-
 τελεστε Med. ὑπερτεληστε Guelph.
 Ἑλλης ὑπέρ τε πόντων Casaub.
 Voss. Stanl. Pauw. Sed nihil
 hic cum Hellesponto. Dein πόν-
 των Ald. Subaudiendum ἐγένετο.
 Malim tamen legere ὑπερτελεῖ τε,
superat. (Infra 352. ὑπερτελέσαι
 γάγγαμον ἄτης,) quod ad codicis
 Medicei lectionem proxime acce-
 dit. ὥστ' ἐνώτισεν Butler. φωτίσαι
 Musgr.

278. ἰσχὺς edd. ἰσχὺν Marg.
 Ask. Musgr. πρὸς ἐκδοχὴν Πεύκης
 Schutzius et Butlerus. πρόσω κονεῖ

πεύκη, τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος,
σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοποῖς. 280

ὁ δ' οὐ τι μέλλων, οὐδ' ἀφραδμόνως ὕπνω
νικώμενος, παρήκεν ἀγγέλου μέρος·

ἐκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς
Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.

οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω, 285
γραίας ἐρείκης θωμὸν ἄψαντες πυρί.

Musgr. Quod si vulgata malueris retinere, constructio hæc erit; ἰσχύς λαμπάδος πορευτοῦ πρὸς ἡδονήν, πευκή. ubi ultima vox ad priora explicanda subjicitur. Sensus perspexit Pauwius. Si vero ἰσχύς retinendum sit, mallet, πεύκης τὸ χρυσοφεγγές κ. τ. λ.

280. παραγγείλας ἀμακίστου Ald. Guelph. Dein Μακέτου legit Pauwius, ut intelligatur Μακέδων, Jovis filius. Scholiasta legerat, ut videtur, μακίστη, interpretatur enim μεγίστη πεύκη. unde aliqua veritatis species accedit Wakefieldii conjecturæ Σέλας παραγγείλασα μακίστου Σκοπᾶ. Σκοπᾶς Ald. Rob. Med. Guelph. σκοπᾶς Flor. T. σκοπαῖς ceteri. Sed vix dubium quin σκοπᾶς ex σκοποῖς natum sit.

281. ἀφασμόνως Rob. ἀφάσμων ὥς Turn. ἀφρασμόνως ceteri. Sed ἀφραδμόνως Pearson. Schutz. 1. quæ scriptura vetustior est. Homerus dixit ξυμφράδμων. Vid. Pers. 423.

282. Vide an legendum sit ἀγγάρου μέρος. Cf. notata ad 273.

284. Μεταπίου Ald. Μεσσαπίου ceteri, præter Robortellum, qui Μεσσαπίου. Recte. Sic Strabo et Stephanus Byzantinus. Pausanias vero et Photius per unum Σ. Virg. Æn. VII. 691. *At Messapus, equum domitor.* Sic etiam Servius ad Æn. VIII. 9. Μεσσάπιοι gens Italiæ, Thucyd. VII. 33. scribuntur Μεσσάπιοι in Athen. III. 25. Dein φύλαξ Rob. μολόν Ald. Rob. quod non erat cur in μολὼν mutaret Turnebus, quem recentiores secuti sunt.

285. οἱ τ' Flor. οἱ δ' T. ἀντ' ἔλαμψαν Ald.

286. γαίας Ald. Turn. ut sit πρόσω γαίας, quod quidem per se ferri potest, sed est recepta lectione deterius. Γραίας, ut videtur, malebat Porsonus, ut esset nomen gentile. Vid. Glossar.

287. λαμπά δ' Ald. λαμπάδ' Guelph. cujus quidem Codicis

σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη,
 ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην
 φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας,
 ἡγείρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. 290
 φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο
 φρουρὰ, πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων
 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος
 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον,
 ὥτρυνε θεσμόν μὴ χατίζεσθαι πυρός. 295
 πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει
 φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ
 πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω

varietates vix operæ pretium est exscribere, quum ex editione Aldina manifesto transcriptus sit.

288. παιδίον ὦποῦ Ald. Guelph. πεδίον ὦποῦ Rob. πεδίον Ὠρωποῦ Turn. probante Casaubono. Ἀσωποῦ Steph. T. Med. qui etiam παιδίον. Conf. Pers. 810.

289. Virgulam post λέπας inserui, quæ in libris deest. Constructio est, ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας.

291. ἠνέναιτο Rob. Mox φρουρᾶ Ald. καίουσα omnes.

294. ἐτ' pro ἐπ' Rob.

295. μὴ χαρίζεσθαι edd. vett. δὴ χαρίζεσθαι T. μὴ χατίζεσθαι, Heathii correctionem, recepit Porsonus. νιν χαρίζεσθαι Voss. Pearson. μοι χαρίζεσθαι Casaubon. Stanl.

(qui tamen postea coniecit μὴ χαρίζεσθαι) Schutz. Bothe. Butler. χατίζεσθαι in voce passiva, ut sensus sit *ne desideraretur*, vereor ut satis Græce dictum sit. Equidem propendeo in Vossii conjecturam. παρίεσθαι Musgr. ut Soph. Trach. 695. vel παραιτεῖσθαι.

296. μέρει Rob. ἀναδαίοντες corrigit, citra necessitatem, Ahlwardtius in Symbol. ad Schneideri Lexicon. Vide notata ad Theb. 740.

298. κάτο πτρονοῦ περβάλλειν Ald. κατόπτρον Rob. Turn. Guelph. Steph. Correxerunt Canterus. dein οὐχ ὑπερβάλλειν Turnebus, omisso πρῶν'. Quum vix explicari possit constructio, Pearsonus et Schutzius legunt ὑπερ-

φλέγουσαν· εἴτ' ἔσκηψεν, ἔστ' ἀφίκετο
 Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπὰς 300
 κάπειτ' Ἀτρείδων εἰς τόδε σκήπτει στέγος
 φάος τόδ', οὐκ ἀπαππον Ἰδαίου πυρός.
 τοιοῖδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι,
 ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι
 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών. 305
 τέκμαρ τοιοῦτον σύμβολόν τε σοὶ λέγω,
 ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί.
 ΧΟ. θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι·
 λόγους δ' ἀκούσαι τούσδε κάποθανμάσαι

βάλλει — φλέγουσα. Jacob. φλέ-
 γουσιν, quod magis probo. Si
 sana sunt vulgata, subaudiendum
 erit ὥστε, et φλέγουσαν referendum
 ad φλόγα, ut constructio sit, ὥστε
 ὑπερβάλλειν. Sed forsā versus
 intercidit.

299. εἴτ' ἀφίκετο Ald. εἴτ' Rob.
 Turn. Steph. ἔς τ' Stanl. Porson.
 Schutz. Marg. Mitf.

300. ἀστυγείτονα Ald. Guelph.
 ἀστυ γείτονας Rob.

301. ἐπὶ γέ Ald. ἔς τόγε Rob.
 Turn. ἔς τόδε Steph. Post hunc
 versum hiatus est in Ald. Rob.
 Turn. Med. Guelph. et omnibus
 fere qui hodie exstant codicibus,
 usque ad v. 1062. πρὶν αἵματηρόν
 — Lacunam primus supplevit H.
 Stephanus ex P. Victorii libro, de
 quo vid. præfationem.

303. τοιοῖδ' ἔτυμοι Steph. Cant,

τοιοῖδ' ἔτοιμοι T. Stanl. Heath.
 τοιοῖδε τοί μοι Porson. Schutz.
 quod retinendum videtur.

304. τηρούμενοι Voss. quod
 nescio an vulgato præstet.

305. χὼ τελευταῖος Schutz. 2.
 sed articulus abesse possit. Sic
 infra 315. τῶν ἀλόντων καὶ κρατη-
 σάντων. Butlerus.

306. Sic Flor. T. τοιοῦτο edd.
 omnes; quæ forma, ni fallor,
 Ionica fuit. Attici dicebant τοιοῦ-
 τον, ut τοσοῦτον. Aristoph. Ran.
 97. ὅστις φθέγγεται Τοιουτονί τι
 παρακείνδυνευμένον. Rarissime apud
 Tragicos occurrere τοιοῦτο et το-
 σοῦτο monuit Elmsleius in Censura
 Edinensi T. XVII. p. 239. ubi in
 Prometh. 826. Τοιοῦτο μὲν σοι
 τοῦτο φρούριον λέγω, rescribit,
 Τοιοῦτον ἔν σοι. Verisimilius est
 τοιόνδε μὲν σοι. Eurip. Orest. 885.

διανεκῶς θέλοιμ' ἄν, ὥς λέγεις, πάλιν. 310

ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ.

οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.

ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχεάς ταυτῷ κύτει,

διχοστατοῦντ' ἄν, οὐ φίλω, προσεννέποις.

καὶ τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων δίχα 315

Τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῇ Πηδῶσ' αἰὲ κήρυκες. Aldus τοιόνδ'.

310. διανεκῶς edd. Mæris p. 129. Διανεκεῖ λόγῳ, ὥς Πλάτων Ἰππία, Ἀττικῶς. Διηνεκεῖ, Ἑλληνικῶς. Eodem fere modo dicebant Attici διακονεῖν potius quam διηκονεῖν. Mox omnes libri exhibent, ὥς λέγοις πάλιν, quod solæcum sonat. Quare levissima mutatione correxi. Olim suspicabar quidem pro πάλιν legendum esse πόλιν. Has voces sæpius confusas esse criticos non latet. Sed πάλιν satis tueri video Clytæmnestræ responsum. Et defendi quidem aliquo modo possit optativus λέγοις, ut sensus sit, *utinam dicas*, sicut in isto ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, quod tamen neutiquam probo; nam constructionem duriusculam efficit. Quod si nihilominus λέγοις retinendum est, pro ὥς forsan scribendum εἰ. Certe vulgata lectione melior esset εἰ λέγοις πάλιν.

312. βοὴν δ' ἄμικτον Voss.

313. ἄδειφά τ' edd. sed ἀλειφάρ τ' Pearson. Voss. Schutz. Butler. quod forsan recipiendum; nam-

que altera hujus vocabuli forma Ionibus quam Atticis usitatioer fuisse videatur. Hipponax ap. Polluc. X. 87. Κἄλειφα ῥόδιον ἡδὺν, καὶ λέκος πύρου. Callim. fr. XII. ἀπ' ὀστρίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Philemon Lex. Technol. p. 8. πρόσκειται σύνθετα, διὰ τὸ ἄλειφαρ, ὃ σημαίνει τὸ ἄλειμμα. quem exscribentes Zonaras et Phavorinus exhibent ἄλειφα. Eustath. ad Od. Z. p. 1560, 26. Ἡρωδιανὸς μὲν τοι ἄλλως αὐτὸ σχηματίζων, φησὶν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἢ κατάληξις οὐκ ἀήθης, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄλειφα, ὥσπερ θένω θέναρ, καὶ κείρω κέρας, οὕτω καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀλείφω, ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας. καὶ ὑποστολῇ τοῦ ρ ἢ τοῦ σίγμα, ἄλειφα. Cf. Etymol. M. p. 60, 50. p. 491, 19.

Ibid. ἐκχεάς T. Steph. Mutavit Canterus.

314. φίλως T. Steph. Canter. φίλω conjecit Stanleius; et sic Schutz. Porson. Butler. κοῦ φίλω marg. Mitf.

315. Homer. Il. Δ. 450. Ἐνθα δ' ἄμ' οἰωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν, Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων.

φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ, συμφορᾶς διπλῆς.
 οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες
 ἀνδρῶν, κασιγνήτων τε, καὶ φυταλμίων
 παῖδες γερόντων, οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου
 δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον. 320
 τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος
 νῆστis πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις,
 τάσσει, πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον,
 ἀλλ' ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον.
 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν 325
 ναίουσιν ἤδη, τῶν ὑπαιθρίων πάγων
 δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες, ὡς δ' εὐδαίμονες,
 ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.
 εἰ δ' εὖ σέβουσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς,

317. Stanleius conjicit πεπτω-
 κότων, et mox γέροντες. In pleris-
 que editionibus comma post φυ-
 ταλμίων ponitur, quod tollendum
 monuit Heathius; cui obsecuti
 sunt Schutz. et Butler.

322. νῆστεις Pearson. ut sit ac-
 cusativus. et sic T. Sed vid. Glos-
 sarium. Mox ἀναρίστοισιν Bigot.
 Voss. Stanleius e conjectura infe-
 licissima.

326. νέουσιν Steph. Canter. ναί-
 ουσιν Flor. T. Pearson. Stanl. νεύ-
 ουσιν Scalig. et Stanl. in curis 2dis.
 Mox τῶν θ' conjicit Stanleius, τῶν
 δ' Schutz.

327. ὡς δυσδαίμονες Steph. Can-

ter. Porson. ὦ εὐδαίμονες Bigot.
 ὡς δ' εὐδαίμονες Voss. Stanl. Musgr.
 ὡς δὲ δαίμονες Hermannus.

329. εὐσεβοῦσι edd. ante Por-
 sonum. εὖ σέβουσι Scalig. "Si
 dedit Æschylus in Eumen. 1022.
 μετοικίαν ἐμὴν Εὖ σέβοντες, cur,
 obsecro, crederemus eundem in
 Agam. 346. posuisse Εἰ δ' εὐσεβοῦσι
 τοὺς πολισσούχους θεοὺς? mea qui-
 dem sententia scribendum, ut in
 altero loco, εὖ σέβουσι, quia sic
 structura postulat." Verba sunt
 Valckenaerii ad Eurip. Phœniss.
 1331. ubi adnotavit Porsonus Tra-
 gicos videri dixisse εὖ σέβειν θεοὺς,
 et εὐσεβεῖν εἰς θεοὺς. Profecto nul-

τοὺς τῆς ἀλούσης γῆς, θεῶν θ' ἰδρύματα, 330

οὐκ ἂν γ' ἐλόντες αὖθις ἀνθαλῶεν ἂν.

ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ

πορθεῖν ἢ μὴ χρῆ, κέρδεσιν νικωμένους.

δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας

κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. 335

θεοῖς δ', ἀναπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς,

Ius est dubitandi locus: aliud est εὖ σέβειν, aliud εὐσεβεῖν; quorum hoc (ab εὐσεβῆς ductum) *pie se gerere*, illud vero *rite revereri* significat; quare εὐσεβεῖν cum accusativo construi nequit, nulla intercedente præpositione. εὐσεβεῖν, *pie se gerere*, Soph. Electr. 307. Trach. 1224. Ajac. 1350. Antig. 921. Eurip. Phœniss. 535. Orest. 890. Antig. 731. 924. εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς. Philoct. 1441. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς. Eurip. Alc. 1151. εὐσέβει περὶ ξενούς. Scyr. fr. II. εὐσεβοῦσιν εἰς θεοὺς. Bacch. 466. correxit Valckenaer.

331. αὖθις αὖ θάνοιεν ἂν edd. vett. αὖ ἀλοῖεν Pearson. ἀνθαλοῖεν ἂν Stanleius, quod recepit Porsonus, accentu tamen non recte mutato. Lex. Seguiet. p. 379. ed. Bekker. Ἀλοῖεν. ληφθεῖεν. pro quo Suidas Ἀλῶεν, quæ forma, memorata ab Eustathio p. 1268, 12. Choerobosco ap. Etymol. M. p. 73, 43. Atticorum fuit; Homericæ est ἀλοῖην. Iliad. X. 253.

ἐλοιμί κεν ἢ κεν ἀλοῖην, et ad hanc formam corrigendus est Iliad. I. 588. et alia loca ubi hodie scribitur ἀλῶην. Attici ἀλίσκομαι in præsentī usurpabant, cetera tempora ab ἀλόω adsumebant, unde etiam ἀναλόω, de quo verbo vid. Glossar. in Theb. 813. Quare in optativo scribendum ἀλῶην, ut βιώην, δῶην et similia, quod nescivit Brunckius, ad Aristoph. Ach. 945. συγγνώη Æsch. Suppl. 214. Vid. Hermann. de Ellips. et Pleonasm. p. 231. et Buttmanni Epimetron. Infelicissima est Ahlwardtii conjectura in Symbol. ad Schneideri Lex. Græc. αὖθις ἀναλωθεῖεν ἂν, secunda in ἀναλωθεῖεν contra auctoritatem correpta.

332. ἐμπίπτῃ Flor. ἐμπίπτοι T.

333. πορθεῖν—κέρδεσι Flor. πορθεῖν conjecerat Musgr. et sic T. Ceteri ποθειν, quod olim edidi; sed melius videtur πορθεῖν *vastare* sc. delubra.

336. θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς Steph. θεοῖσι δ' ἀμπλάκητος conj. Stanl. θεοῖς δ' ἂν

ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων

γένοιτ' ἂν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά.

τοιαῦτα τὰν γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις.

τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχορρόπως ἰδεῖν. 340

πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἰλόμην.

ΧΟ. γύναι, κατ' ἄνδρα σῶφρον' εὐφρόνως λέγεις.

ἀμπλάκητος Pauw. θεοῖς δ' ἂν, ἀπλάκητος εἰ μὲν στρατὸς, Ἐγρηγορὸς — γένοιτ' ἂν, Porson. Potest tamen et, mea quidem sententia, debet stare ἀναπλάκητος; Sensus est, *Quinetiam si exercitus nullis erroribus actus domum redierit, vel sic etiam, &c.* Locum in Glossario declaratum videas. Porro vox ἀπλάκητος nusquam exstat nisi in locis corruptis. In Soph. Trachin. 123. sine dubio rescribendum ἀναπλάκητον vel ἀναπλάκητος. Est autem ἀναπλάκητος ille qui a scopo non aberrat. Tragicos dixisse ἀπλακεῖν, non ἀμπλακεῖν, pluribus ostendit Burneius in Menstrua Censura (*Monthly Review, Feb. 1796. p. 132.*) Alteram scripturam frustra tuetur Ahlwardtius in Symbol. p. 12. qui ἀμπλακεῖν dictum putat pro ἀναπλακεῖν, verbo plane inaudito et contra analogiæ leges formato. Verisimile est Iones dixisse ἀμπλακεῖν vel ἀμβλακεῖν. Archiloch. ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 739. Ἡμβλακον· καὶ πού τιν' ἄλλον ἢ δ' ἄλη κιχήσατο. ubi tamen Sylburgius

ἤμπλακον. Forte etiam Dorienses. Ibycus ap. Platon. Phædr. p. 343. B. μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακῶν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

337. Sic Porsonus. Ceteri ἐγρηγόρον, quæ vox a recentioribus usurpata est; e. g. Aquila et Symmacho Jerem. Thren. IV. 14. Etymol. M. p. 605, 31.

339. τοιαῦτά τοι — κλύοις edd. omnes; id est, *utinam hæc audias*. τοιαῦτά σοι T. Verum est, ni fallor, quod olim proposui ad Theb. 179. τοιαῦτα τὰν — κλύοις *hæc audias*.

341. Sic libri. πολλῶν γ' ἂν ἐσθλῶν Heath. Schutz. ut sensus sit, *multorum bonorum fructus prætulerim*, quod erit forsitan qui intelligat. Stanleius vero vertit, *inter multa bona, id quod optimum est eligerem*, qui sensus e verbis vix elici potest. Ceterum τήνδ' ὄνησιν pro τήν Hermannō debetur. Verte *nactus sum hoc tempore multorum bonorum fruitionem*.

342. ἐμφρόνως conjicit Abresch. i. e. *prudenter*. ἐμφρων pro εὐφρων in Pers. 778. reponendum videtur.

ἐγὼ δ', ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια,
θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι.
χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἵργασται πόνων. 345

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νύξ φιλία,
μεγάλων κόσμων κτεάτειρα,
ἦτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες
στεγανὸν δίκτυον, ὥς μήτε μέγαν,
μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι 350

μέγα δουλείας
γάγγαμον, ἄτης παναλώτου.
Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι,
τὸν τάδε πράξαντ', ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ
τείναντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν 355
μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπὲρ ἄστρον

347. τῶν præfigit Triclinius, ut dimetrum expleat.

351. Voces μέγα δουλείας insititias putat Schutz. Cui minime assentior.

352. Hunc versum citat Pollux X. 132. emendatus a P. Leopardo Em. XVI. 21. πανάλωτον conj. Pearson. Stanl. Minus bene.

354. Vulgo interpungitur τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ, quod vix Græce dici arbitror.

355. τείνοντα edd. τείναντα conjectura nonneminis apud Stanleium; quam recipiendam duxi. τείνοντα esset, qui arcum olim

tetendit, et adhuc tendit. Aliquando conjiciebam τείναντα πάλιν. Dicuntur τόξα παλίντονα Soph. Trachin. 520. (ubi minus recte locutionem tractavit Musgravius) Homer. Iliad. Θ. 266. παλίντονα βέλη Noster Choeph. 1519. πάλιν et πάλαι confusa sunt in MSS. Thucydidis III. 79, 2. Vid. Porson. ad Hecub. 1161.

356. ὑπέραστρον Bigot. Fieri vix potest ut ἄστρον vera lectio sit: quis enim unquam dixit supra sidera jaculari? Proverbium a Stanleio adlatum, εἰς οὐρανὸν τοξεύεις, nihil ad rem, namque

βέλος ἡλίθιον σκήψειεν.

Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν. εἰπεῖν στρ. α.

hoc de iis qui frustra conantur dictum. Botheus legit ὑπεράκρως, cuius adverbii sensus ab hoc loco alienus est. Vere observavit Schutzius πρὸ καιροῦ et ὑπὲρ ἄσטרων manifeste sibi opponi. Quod si locutionem ὑπὲρ καιρόν, pro καιροῦ πέρα, in auctore satis probato invenissem, legerem, μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπὲρ, ἄσטרων βέλος κ.τ.λ. ubi per ἄσטרων βέλος *fulmen* intelligerem, ut in Eurip. Hippol. 580. οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' ἄσטרων ὑπέρτερον βέλος ubi vid. Valcken. (ὑπὲρ τὸν καιρόν, *ultra id quod commodum est*. Xenoph. Mem. I. 3. 6.) Nec multum abludit Eurip. Suppl. 744. ὦ κενοὶ βροτῶν, Οἱ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα. Forsan erit cui magis arri-deat ὑπεραίρων. Infra 767. Μήθ' ὑποκάμψας μήθ' ὑπεράρας Καιρόν χαρίτων. Sed ibi metaphora a stadio sumta est.

357. In suspicionem incidit hic versus. Porsonus edidit βέλος † ἡλίθιον. Idem apud Kidd. ad Dawes. M. C. p. 621. σκήψη βέλος ἡλιθιώσαν. Atqui ἡλιθιώω est *futilem reddo*, ut in Prom. 1097. qui sensus huic loco, praesertim cum aoristi participio, nequaquam convenit. Primo observat Heathius in versu parœmiaco syllabam catalecticam spondeo subjici, ut in Soph. Œd. T. 1311. Sic etiam

apud Eurip. Hec. 177. et Æsch. Pers. 32. quæ loca protulit Hermannus de Metr. p. 294. Sed nusquam, ut opinor, hoc factum est in fine systematis legitimi. Persarum locus rectius editur quam ab Hermanno citatur. Dein nonnihil habent dubitationis particulæ ὅπως ἂν, quæ optativo non solent præponi, nisi quando significant *quo maxime modo*. Interpretes vero vertunt *ut*, qui sensus vel modum conjunctivum postulat, ut in Eurip. Alc. 779. Soph. Œd. Col. 575. vel optativum sine ἂν, ut in Pers. 456. Vid. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. III. 6. p. 294. Legitur quidem ὡς ἂν cum optativo Sophocl. Œd. Col. 425. sed ibi corrigendum puto vel ὦν vel ὦδ'. vid. loc. Quare si recte se habet σκήψειεν, vertendum erit, *qui arcum tenendit, eo modo quo potissimum &c.* Herodot. I. 99. ταῦτα δὲ περὶ ἐωϋτόν ἐσέμνυνε τῶνδε εἵνεκεν, ὅκως ἂν μὴ — λυπεοίατο. ibid. 10. τὸ παιδίον — θεῖναι ἐς τὸ ἐρημότατον τῶν οὐρέων, ὅκως ἂν τάχιστα διαφθαρείη, ibi tamen legendum videtur διαφθαρή. Sed nescio an ex istis locis hic versus defendi possit. Ingeniose G. Burges. Præf. ad Eurip. Troad. p. 25. conjicit, σκήψη βέλος ἡλιθα θεῖον. Rem integram lectoribus permitto.

358. ἔχουσ' Steph. Mutavit

πάρεστι τοῦτο κάξιχνεῦσαι.

ἔπραξεν, ὡς ἔκρανεν.

360

οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν

ἀξιοῦσθαι μέλειν,

ὅσοις ἀθίκτων χάρις

πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής.

πέφανται δ' ἐγγόνους

365

Stanleius. Hic locus vulgo longe aliter interpungitur, Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν, Πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι Ὡς ἔπραξεν, ὡς ἔκρανεν. Sed de vera distinguendi ratione nemo semel monitus dubitabit. Διὸς πλαγὰν ἔχουσι. *Jovis ictum habent*; locutio ex arena desumta; ubi pugil vel gladiator, quum ab adversario percussus est, dicitur ἔχειν πληγὴν. Antiatticista Sangerm. p. 111. ed. Bekker. Πληγὴν ἔχων, ἀντὶ τοῦ τετρωμένος. Ἀναξανδρίδης. Vid. infra 1314. Eurip. Androm. 1071. φασγάνων πληγὰς ἔχει. Terent. Andr. I. i. 55. *certe captus est: habet.* ubi Donatus. HABET. *Sic dicitur de eo qui letaliter vulneratus est.* Formulam illustrat Vir summus J. F. Gronovius Obs. II. 25. qui ellipsin, a Bosio ejusque editoribus prætermisam, recte supplet; "*Habet, i. e. καιρίαν πληγὴν.*" Conf. Cerdam ad Virgil. Æn. XII. 296. Macrob. Sat. II. 21. Athen. XIII. p. 585. F. Dein εἰπεῖν πάρεστι valet, *jure dicere possumus.*

Theb. 917. πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν = ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας.

359. τοῦτ' ἐξιχνεῦσαι Flor. τοῦτό γ' ἐξιχνεύσαντ' Musgr. Dein vulgo editur ὡς ἔπραξεν, sed ὡς omittendum esse vidit Hermannus.

361. Stanleius interpungi jubet οὐκ, ἔφα τις, θεοὺς — Minus recte. Vid. Glossarium. Alio modo metra disponit Burneius; ὡς ἔπραξ', ὡς ἔκρανεν. οὐκ = ἔφα τις θεοὺς = βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν = ὅσοις ἀθίκτων = χάρις πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής. Sed displicet istud οὐκ, sententiæ initium, versum claudens. De pede cretico cum syzygia trochaica conjuncto vid. ad Theb. 90. infra 426.

365. Totam periodum exhibui secundum editionem Porsoni. Hermannus ita corrigit; πέφανται δ' ἐγγόνους ἀτόλμητον Ἄρη πνεόντων μείζον' ἢ δικαίως, φλεόντων δωμάτων ὑπέρφεν· ὅπερ τὸ βέλτιστον. Magis Græce diceretur ὅπερ βέλτιστόν, sine articulo. Sed locum manifesto vitiatum jam lectorum

ἀτολμήτων Ἄρη
 πνεόντων μείζον ἢ δικαίως,
 φλεόντων δωμάτων ὑπέρφει,
 ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' ἀπή-
 μαντον, ὥστε κάπαρκεῖν

370

oculis subjiciam, prout refingendum censeo. Πέφανται δ' ἔκγονος = ἀτολμήτων Ἄρη = πνεόντων μείζον ἢ δικαίως. = φλεόντων δωμάτων ὑπέρφει, = ὑπὲρ τὸ βέλτιστόν ἐστ', οὐδ' ἀπή = μαντον, ὥστε κάπαρκεῖν = εὖ πραπίδων λαχόντα. *Sed manifesto ex eorum genere est qui Martem rerum nefastarum justo ferocius respirant. Domibus vero extra modum affluentibus, ultra id quod optimum est res succedunt, neque adeo sine calamitate sunt ut contra eam sufficiat vel bene cordatus homo.* Vulgata alii aliter vel corrigere vel explicare conantur. Plerique arbitrantur πέφανται ad deos pertinere. Sed nusquam, quantum sciam, hoc verbum tertiæ pluralis vicem gerit. [Sed tamen κέκρανται ξυμφοραί, Eurip. Hipp. 1250. quod notavit Censor hujus fabulæ. Q. R. p. 520.] Quare refer ad atheum, qui ex eorum genere dicitur, qui impiam vim respirant. Dein ἐγγόνοισ vel ἐγγονοι conjicit Stanleius, et mox ἀτόλμητον, quod metrum respuit; et si de ipso Paride agatur, nihil hic faciunt *posterī*. Mox vero ὑπέρφει ὑπὲρ τὸ βέλτιστον conjungere, quod faciunt interpretes,

plane nefas est. Voces ἔστω δ' ἀπήμαντον κ. τ. λ. Butlerus ita vertit: *Sit mihi vero quod tutum sit, et nihil amplius, ut in eo acquiescam sana mente præditus,* cujus interpretationi hæc objici possunt: primo ἔστω non est optantis sed imperantis: tragicus dixisset εἴη vel γένοιτο: dein constructio postularet τὸ ἀπήμαντον cum articulo; porro ἐπαρκεῖν vel ἀπαρκεῖν nusquam valet *contentum esse*. In loco difficillimo paullo liberius agendum duxi; sed, ut verum fatear, neque mea, neque ulla, quam adhuc videre contigit, explicatio omnem dubitandi causam eximit.

Ibid. ἐγγόνους edd. ἐγγόνοισ Voss. ἐκγόνους T. ἐκγόνους Schol. οἱ θεοὶ, φησὶ, πέφανται καὶ φανεροὺς ποιοῦσι τοὺς ἐκγόνους τῶν ἀσεβῶν. Ubicunque occurrit ἔκγονος, mutandum est in genuinam formam ἔκγονος. Vid. Porson. ad Eurip. Phœniss. 1122.

367. δίκαιον Voss. quod magis ex more usitato foret.

368. φλυόντων conjicit H. Steph. sed minus recte. Vid. Glossarium. Mox ὑπὲρ εὖ Voss.

370. ὥστ' ἀπαρκεῖν mavult But-

εὖ πραπίδων λαχόντα.

οὐ γάρ ἐστιν ἔπαλξις

πλούτου, πρὸς κόρον ἀνδρὶ

λακτίσαντι μέγαν δίκας

βωμὸν, εἰς ἀφάνειαν. 375

βιάται δ' ἅ τάλαινα πειθῶ, ἀντ. ἀ.

προβουλόπαις ἄφερτος, ἄτας.

ἄκος δὲ παμμάταιον.

οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ φῶς,

αἰνολαμπὲς σίνος. 380

κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον,

τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς

lerus; (sic Flor.) et in antistrophe τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδ' = ἀνδρ' ἄδικον καθαιρεῖ. ὥστε μ' ἀπαρκεῖν marg. Mitf.

371. λαχόντι Schutz.

374. ἐκλακτίσαντι T. μεγάλη Steph. T. μέγαν Canter. quem reliqui secuti sunt.

377. ἀπρόβουλος παῖς conjectura Aurati. πρόβουλος, παῖς ἄφερτος, ἄτας Musgr. et mox πᾶν μάταιον.

378. ἄγος Aurat. Voss. Locum recte interpunxerat Schutz. in ed. 1. quum olim legeretur, ἄκος δὲ παμμάταιον οὐκ ἐκρύφθη. Idem tamen in ed. 2. aliter dedit, ἄγος δὲ παμμάταιον οὐκ ἐκρύφθη. Sed non opus est mutatione. Infra

1140. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν Τὸ μὴ οὐ πόλιν μὲν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν.

380. σίνους Musgr. σέλας Aurat.

382. τε deest in Flor. Dubito an legendum sit τριβᾶ. Vid. supra 192. Mox προσβολαῖς Steph. Canter. προσβολαῖς marg. Mitf. Pearsonus, Stanleius et recentiores. πρὸ et πρὸς sæpissime inter se permutantur, e. g. Eurip. Hecub. 366. Hippol. 434. Suppl. 82. Æschyl. ap. Suid. v. Κάπηλος. Poet. ap. Clem. Alex. Strom. IV. 211. οὐδ' εἰ δεσμὰ πάντα προβάλοις. Vid. Bast. Ep. Crit. pp. 56. 86. &c. et ad Gregor. p. 789. Soph. Antig. 1037. Κερδαίνεται, ἐμπολᾶτε τὸν πρὸ Σαρδέων Ἡλεκτρον. Scali-

μελαμπαγῆς πέλει

δικαιωθείς, ἐπεὶ

διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν,

385

πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς.

λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν.

τὸν δ' ἐπίστροφον τούτων

φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.

οἶος καὶ Πάρις, ἐλθὼν

390

εἰς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν,

ἥσχυνε ξενίαν τράπε-

ζαν κλοπαῖσι γυναικός.

λιπούσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας

στρ. β'.

κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὀπλισμούς,

395

ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίου φθορὰν,

ger. ad Manil. p. 416. citat τὸ πρὸς Σαρδέων; et quidem πρὸς habet Eustath. ad Iliad. B. p. 366, 30.

385. πτανὸν edd. vett. πτανόν τιν' T. πετεινὸν Stanl. Heath. Sed ποτανὸν Porson. Schutz. ex consuetudine tragicorum. Quinimo mihi quidem valde dubium videtur an πετεινός Græcum sit vocabulum. πετεηνός certe in duobus Homeri locis rescribendum est pro πετεινός, quam formam veteres critici non agnoscunt; Herodianus autem ap. Etymol. M. p. 666, 40. diserte affirmat, πάντοτε ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ἐ καὶ ἡ προφέρει. Idem doctus grammaticus πετηνὸν scribendum

monet, quum alii ἐκ τοῦ τήν πτέρυγα τείνειν satis absurde derivantes πετεινὸν dixerint.

386. θεῖς Flor.

388. τῶνδε pro τούτων edd. Mox forsan legendum φῶτα Δίκα καθαιρεῖ.

391. οἶκον pro δόμον T. τῶν Ἀτρειδᾶν Steph. Mutavit Canter.

393. κλοπαῖς Steph. Canter.

394. Strophen et Antistr. aliter ordinavit Burneius; aliter Seidlerus. De proximo versu vid. Hermann. Elem. Doctr. Metr. p. 256. Constat ex duplici dochmio cum bacchio.

396. ἰλίω T.

βέβακε ρίμφα διὰ πυλᾶν,
 ἄτλητα τλᾶσα· πολλὰ δ' ἔστενον
 τὰδ' ἐννέποντες δόμον προφῆται.

Ἰὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα, καὶ πρόμοι. 400

ἰὼ λέχος, καὶ στίβοι φιλάνορες.

πάρεστι † σιγᾶς, ἄτιμος, ἀλοίδορος,

† ἀδιστος, ἀφεμένων, ἰδεῖν.

398. πολὺ δ' ἔστενον edd. vett. πολὺ Arnaldus et Heathius. πολὺ δ' ἐπέστενον Bothius, probante Butlero; πολὺ δ' ἀνέστενον Flor. πολλὰ δ' ἔστενον, Pauwii conjectura a Burneio recepta, cuivis Tragicorum lectione imbuto se probabit.

399. τόδ' ἐννέποντες edd. omnes; τό δ' T. sed omnino legendum τὰδ' ἐννέποντες observavit Butlerus. In hujusmodi locutionibus semper fere numerum pluralem adhibent Tragici. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 430. et confer Herc. F. 964. El. 783. 804. 1151.

Ibid. δόμων edd. δόμῳ legit Botheus. Equidem mallet δόμον, cum Stanleio et Musgr. qui citat Callim. H. Dian. init. τὰδε προσέειπε τοκῆα. et v. 80. et Epigr. Hedyli ap. Athen. Θέωνα εἶπατε.

400. ἰὼ δῶμα καὶ Flor. recte quidem, ut opinor: vid. ad v. 416.

402. Locum pene conclamatum secundum lectionem vulgatam exhibui. Scholiasta hunc in modum explicare tentat, ἀφεμένων ἡμῶν

τῆς σιγῆς—πάρεστιν ἡμῖν ἰδεῖν ἠδίστη καὶ πολύτιμος καὶ ἀλοίδορος. Stanleius in curis secundis legit σιγῶς pro σιγῶσι dativo plurali. Schutzius πάρεστι σίγ' ἄτιμος ἀλλ' ἀλοίδορος. Hermannus vero, πάρεστι σίγας ἀτίμους. Idem tamen nuper dedit πάρεστι σιγὰς, (i. q. σιγηλὸς) ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄληστος ἀφεμένων, ἰδεῖν. satis ingeniose. sed vid. ad v. 403. Musgravius conjicit φοιτὰς, vel μοιχὰς, vel σινὰς. Ulcus quidem altius latere arbitror quam ut conjectura sanari possit. Burneius aliquid deesse suspicatur.

403. ἀδίστονος Schutz. ἀπιστος olim Hermannus, probante Butlero. Ceteri omnes fere ἀφεμένων legunt, et interpretantur *abductam* vel *amissam*, quasi significationem haberet passivam, quum mediæ vocis participium sit; ἀφένων conjicit Stanleius; (Aurat.) ἀφρενῶν (qu. ἀφρονῶν?) Voss. ἀφ' ὑμένων ex oculi tunicis Musgrav. quod in textum recepturus est G. Burges.

πόθῳ δ' ὑπερποντίας
φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. 405

εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν
ἔχθεται χάρις ἀνδρί·
ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις
ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.

ὄνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες ἀντ. β'. 410

πάρεισι δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.

μάταν γὰρ, εὐτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὀράν,

παραλλάξασα διὰ χερῶν,

βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον

πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις, 415

τὰ μὲν κατ' οἴκους [ἐφεστίους] ἄχη

404. ὑπὲρ ποντίας Steph. Canter. una voce T. Stanleius.

405. ἀναξιν Voss. Stanl. qui φάσμα de Helenæ imagine Menelao visa acceperunt. Rectius vero interpretatur Schutzius, qui φάσμα ait notare hominem adeo præ dolore macilentum, ut umbra potius aut spectrum videatur. Cf. supra v. 82. et Glossarium.

406. εὐμόρφων γὰρ κολοσσῶν Steph. Stanl. εὐμόρφων δ' αὖ Casaub. Pearson. εὐμόρφων δὲ Flor. Schutz. εὐμόρφων γε Burneius, quod minus placet. Quoties autem δὲ et γὰρ confusa sint, non opus est ut ostendam. † γὰρ Porsonus.

407. τὰνδρὶ Steph. Stanl. ἀνδρὶ

Flor. Pauwius, et qui eum secuti sunt.

411. πάρεισιν Heath. Schutz. Porson. πάρεισιν δόκαι conjicit Hermannus. Sed hæc vox aliud videtur significasse ac δόξα. Vid. Schneider. Lex. vv. δόκη et δόκος.

412. μάτα Aurat. Constructionem hujus loci in Glossario explicui. Sed vel sic offendit εὐτ' ἂν, sequente βέβακεν in indicativo. Schutzius conjicit δοκῇ ὀραῖν, satis ineleganter.

413. χειρῶν Flor.

414. ὄψις αὖ μεθύστερον Voss. Mox idem πτεροῖς ὀπαδός. Vult, ut opinor, πτεροῦσσ' ὀπαδός.

416. ἐφ' ἐστίας Steph. Canter.

τάδ' ἐστὶ, καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.

τὸ πᾶν δ', ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις,

πένθεια τλησικάρδιος

δόμων ἐκάστου πρέπει.

420

πολλά γ' οὖν θιγγάνει πρὸς ἥπαρ·

οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν

οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν

τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκά-

στου δόμους ἀφικνεῖται.

425

ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων,

στρ. γ.

καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς,

πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι πέμ-

πει βραχὺ ψῆγμα δυσδάκρυτον, ἀν-

†ἐφ' ἐστίας Porson. ἐφεστίους Voss. Stanl. Schutz. delendum censeo, cum Aurato. Vid. Glossarium.

418. συνορμένων Schol. Pearson. Schutz. Butlerus legendum censeo, τὸ πᾶν δ' ἀπ' αἴας Ἑλλάδος συνορμένων. Nonnihil deesse suspicatur Burneius.

419. πλῆσικάρδιος et δόμοις quasi suas conjecturas profert Stanleius; et sic quidem Vossius.

420. δόμοις marg. Mitf.

421. Malim scribere πολλά γὰρ θιγγάνει πρὸς ἥπαρ.

422. τις primus inseruit Porsonus. Mox εἶδεν conj. Stanleius. (post Auratum.)

424. εἰς ἐκάστου τοὺς δόμους εἰσαφικνεῖται edd. præter Porsonum,

qui locum refinxit. τοὺς omittit Flor.

426. In hac strophe ordinanda ducem Burneium deserui, qui versus distinguit post σωμάτων = ἐν = δορὸς = φίλοισι = δυσδάκρυτον = εὐθέτου = ἴδρις, in reliquis ut nos. vv. 427. 429. constant ex pede cretico cum syzygia trochaica: vid. infra 461. 667. 739. Suppl. 160. Pers. 123. Eum. 493. 914.

428. Metrum Iambicum cum syzygia trochaica conjunctum. Sic v. 460. 464. 467. 471.

429. βαρὺ edd. Schutzii conjecturam, Butlero valde probatam, in textum recipere non dubitavi. In Soph. Œd. Col. 875. ubi Turnebus βραχὺς exhibet, βαρὺς an-

τήνορος σποδοῦ γεμί- 430
 ζων λέβητας εὐθέτους.
 στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄν-
 δρα, τὸν μὲν, ὡς μάχης ἰδρις·
 τὸν δ', ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ'
 ἀλλοτρίας διαὶ γυναι- 435
 κός. τάδε σίγά τις βαῦ-
 ζει, φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρ-
 πει προδίοις Ἀτρείδαις.
 οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τείχος
 θήκας Ἰλιάδος γὰς 440
 εὐμορφοὶ κατέχουσιν· ἔχ-
 θρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.
 βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ, ἀντ. γ'.

tiqua varietas apud Scholiastam memoratur. Vid. Bast. ad Gregor. p. 601. Cf. Euripidis locum in Glossario, ubi τῷ βραχὺ respondet ὀλίγον.

430. γεμίζον Schutz. Hermann. Atqui γεμίζειν dicitur qui vas implet, non res qua impletur. Mox εὐθέτου edd. vett. εὐθέτους Stanl. Bigot.

431. τοὺς λέβητας edd. Articulum recte expulit Hermannus, et ex antistrophico οὖν. Et sic quidem scriptum est in Flor.

432. ἄνδρας Stanl. Schutz.

435. διαὶ edd. διαὶ Burneijs post

Hermannum de Metr. p. 348. rectius tamen versiculos disponens, διαὶ in hac fabula bis iterum occurrit. Choeph. 609. 639. ὑπαὶ 877. 929. 1160. Choeph. 934. Eumen. 416. Soph. Antig. 1035. Electr. 711. 1418. Vid. Seidler. de V. Dochm. p. 94.

438. προδίοισιν edd. ante Pauwium. προδίοις T.

441. Plane otiosum puto εὐμορφοί. Nescio an rectius legeretur εὐμόρφους. Triclin. εὐμόρφως.

442. ἐχθρῶν T. ἐλόντας Voss. Butlerus per ἔχοντας intelligit victores. Imo vero habentes sepulcra.

δημοκράντου δ' ἀράς τίνει χρέος.
 μένει δ' ἀκούσαί τι μου μέριμνα νυ- 445
 κτηρεφές. τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ
 ἄσκοποι θεοί· κελαι-
 ναὶ δ' Ἑρινύες χρόνῳ
 τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας
 παλιντυχεῖ τριβᾶ βίου 450
 τιθεῖσ' ἀμαυρὸν, ἐν δ' αἴ-
 στοις τελέθοντος οὔτις ἀλ-
 κά· τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν
 εὖ, βαρὺ· βάλλεται γὰρ ὅσ-
 σοις Διόθεν κεραυνός. 455
 κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον.
 μήτ' εἶην πτολιπόρθος,
 μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλοὺς ὑπ' ἄλ-
 λων βίον κατίδοιμι.

444. δημοκράτου edd. præter Porsonum. δημοκράκτου Hermannus, ducens a κράζω, vociferor. δημαράτου Heath. δημοκράτους Aurat. Musgr.

446. πολυστόνων Casaub. Bigot. et ex Casaubono Stanleius.

447. ἀπόσκοποι Flor.

448. δ' οὖν Ἑρινύες omnes, præter Flor. Vid. ad 431. De scriptura vocis Ἑρινύς, conf. Gloss. in Prometh. 53.

450. παλιντυχή edd. vett. quod quidem defendi possit; sed præ-

stat παλιντυχεῖ, Scaligeri conjectura, Porsono et Schutzio probata. παλιντυχή T.

453. ὑπερκόπως edd. quod non video quo pacto explicari possit, quum nihil aliud valeat quam *supra modum iracunde*. Vid. infra 806. Quare ὑπερκόπως recepi ex conjectura Pearsoni, Grotii, Vossii. Choeph. 134. οἱ δ' ὑπερκόπως Ἐν τοῖσι σοῖς κακοῖσι χλίουσιν μέγα.

457. μηδ' εἶην Flor. πτολιπόρθης edd. universæ. Formam restitui Homericam. Infra 763. Ἄγε δὴ

πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου πόλιν διή- ἐπωδός.
 κει θαὶ βάξις· εἰ δ' ἐτήτυμος 461
 τίς οἶδεν; ἦτοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος.
 τίς ὦδε παιδνός, ἣ φρενῶν κεκομμένος,
 φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρω-
 θέντα καρδίαν, ἔπειτ' 465
 ἀλλαγᾶ λόγου καμῆν;
 γυναικὸς αἰχμᾶ πρέπει, πρὸ τοῦ φανέν-

βασιλεῦ, Τροίας πτολιπόρθ', quod
 pro πτολιπόρθα positum esse vix
 crediderim.

460. 1. τὴν πόλιν T. Steph.
 τὴν deest in Flor. ejecit Porsonus.
 Aliter dividit Burneius πυρὸς δ' —
 πόλιν = διήκει — ἐτήτύμως.

461. ἐτήτυμος Bigot. Ceteri ἐτη-
 τύμως.

462. ἐστ', εἰ μὴ Musgr. Mihi
 quidem lectio vulgata, quam re-
 præsentavi, minime satisfacit. Ex-
 plicari non potest nisi sententiam
 suppleas, μὴ ψύθος γιγνόμενον. *sane*
divinum quiddam est; si modo non
sit falsum. Sed hoc nequaquam
 placet; et præterea ἦτοι pro *sane*
 non memini apud Tragicos vidisse,
 nisi sequente ἄρα vel ἄν. Stanleius
 conjecerat εἴ τοι θεῖόν ἐστιν, ἣ
 ψύθος. (ἦ, τοι Flor.) Auratus pro
 μὴ legebat μοι.

463. τίς δ' ὦδε Schutz. probante
 Butlero; ut sit sensus; *Certe*
mendacium in deos non cadit; quis

vero adeo stolidus &c. cujus qui-
dem sententiæ vim alii forsan
videant; ego non video. Sabau-
diendum autem ὥστε.

465. πυρωθῇ τὰν Bigot. Voss. et
 ex eo Stanleius; qui aliam quo-
 que conjecturam profert, πυρωθείς.
 Offendit eos, ut videtur, ellipsis
 particulæ ὥστε, quæ certe durius-
 cula est. καρδίαν, ἔπει ἔπειτ' Flor.

466. λόγους edd. vett. λόγου
 Jacob. Musgr. Porson. Schutz. et
 sic T.

467. ἐν γυναικὸς edd. præter
 Porsonum. ἀκμῇ Voss. Bigot. Ja-
 cob. Nec multo melius rem ges-
 sere Stanleius et Schutzius, ver-
 tentes ἐν γυναικὸς αἰχμᾶ in *mulieris*
imperio. γυναικεία αἰχμῇ est *in-*
doles feminea; ut in Choeph. 628.
 γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν. Dein
 Vossius conjecit οὐ πρέπει. Minus
 recte. Hunc locum explicant ver-
 ba Clytæmnestræ v. 575. Ἡ κάρτα
 πρὸς γυναικὸς αἵρεσθαι κέαρ. Λόγοις
 τοιούτοις πλαγκτὸς οὐσ' ἐφαινόμην.

τος χάριν ξυναινέσαι.

πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται

ταχύπορος. ἀλλὰ ταχύμορον 470

γυναικοκήρυκτον ὄλλυται κλέος.

ΚΛ. τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων,

φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγὰς,

εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ', ὄνειράτων δίκην, 474

τερπνὸν τόδ' ἐλθὼν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.

κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὀρῶ κατάσκιον

κλάδοις ἐλαίας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις

πηλοῦ ξύνουρος, διψία κόνις, τάδε,

ὥς οὔτ' ἀναυδος, οὔτε σοι δαίμων φλόγα

468. χαρὰν Pauw. χάριν ξυναι-
νέσαι est *gratiam agnoscere*. Schut-
zius vertit *fortunæ jucunditatem*
prædicare. συναινέειν vero non est
prædicare, sed *consentire*. Vid.
infra 1200. Soph. Electr. 404.

469. Satis audacter Bothius,
πιθανῶς ἄγαν θηλύτερον οὖς. Recte
monet Scholiasta; ὁ θῆλυς ὅρος.
ἤγουν περιφραστικῶς ἡ γυνή. Confer
v. 1145. πόθεν ὅρους ἔχεις κ. τ. λ.
Sed forte legendum ὁ θῆλυς ἔρος.
De forma ἔρος vid. Monk. ad Hip-
pol. 337.

470. ταχύπορον, ἀλλὰ ταχύμορον
Aur.

471. γυναικογήρυκτον citat F. Ur-
sinus ad Virgil. Æn. IV. 569. for-
san ex libro scripto. (nempe ex
Flor. vel T.)

472. εἰσόμεθα Flor. Stanleius
confert Soph. Antig. 631. Τάχ'
εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.

479. De hoc loco miras excita-
runt turbas viri ingeniosi. Quærit
Schutzius, qui legit ὅς οὔτ' ἀναυδος,
cum Stanleio, quomodo pulvis di-
catur μαρτυρεῖν nuntium advenien-
tem illa vel illa dicturum esse?
Respondet Butlerus, "ex celeritate
nuntii bona ominari Clytæmnes-
tram; nam quum modo dixisset
regina se præconem *vidisse* ramis
oleæ velatum, cur id a pulvere
excitato magis quam oculorum
suorum testimonio diceret; neque
enim confugiendum est ad cl.
Schutzii commentum, pulverem
illum ab agmine præconem haud
procul sequente moveri." Sensus,

ὔλης ὀρείας σημανεῖ καπνῶ πυρός· 480

ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μάλλον ἐκβάξει λέγων—

τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·

εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.

ΧΟ. ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει,

αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἀμαρτίαν. 485

ΚΗΡΥΞ.

ἰὼ πατρώον οὔδας Ἀργείας χθονός,

δεκάτῳ σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους,

ut mihi quidem videtur, hic est. “Nuntium video huc a litore accedentem, ramis olivæ redimitum. Testatur autem pulvis (quo ex longo itinere illitus est) eum recta ab exercitu profectum esse; ideoque nec mutus erit, nec per ignem res gestas significabit, sed viva voce.”

480. Dixerat alicubi Æschylus ἄχνην πυρός pro fumo, uti liquet ex collatis Suida et Hesychio cum Etymologo M. p. 182, fin. unde conjecit V. D. in Misc. Obs. II. i. p. 125. in hoc loco olim scriptum fuisse ἄχνη πυρός. Sed hoc vetat prosodiæ lex; et præterea καπνῶ πυρός significat ignis splendore.

486. Præconis nomen deest in Steph. Talthybii nomen adsignavit Argumenti auctor, quod recte secusne factum sit, dubitat Stanleius, quia apud Senecam in Agamem-

none, nuncius qui Trojæ excidium Clytæmnestræ indicat, Eurybates est. “Uterque, et Talthybius et Eurybates, præcones erant Agamemnonis, quorum apud Homerum multa mentio.” Atqui Eurybates, Agamemnonis præco, semel tantum apud Homerum memoratur; et dubitari potest annon et iste idem sit cum Eurybate Ithacensi, qui plerumque Ulyxen sequebatur. Vid. Schol. Victor. ad Iliad. I. 170. Noster infra compellatur, Κήρυξ Ἀχαιῶν—τῶν ἀπὸ στρατοῦ. Eurip. Troad. 238. κήρυξ ἐξ Ἀχαιῶν στρατοῦ—Ταλθύβιος. Ceterum Tragicos unitatem temporis, ut aiunt, verisimilitudinis dispendio servasse notat Dio Chrysost. Or. 52. p. 550. νῦν δὲ πολλάκις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ παραγιγνομένους ποιοῦσι τοὺς κήρυκας πλειόνων ἡμερῶν ὁδόν.

487. δεκάτον Stanleius, quod minus Æschyleum est. Locum

πολλῶν ῥαγισῶν ἐλπίδων, μιᾶς τυχῶν.
 οὐ γάρ ποτ' ἤνχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ
 θανῶν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος. 490
 νῦν χαῖρε μὲν χθῶν, χαῖρε δ' ἡλίου φάος,
 ὕπατός τε χώρας Ζεὺς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ,
 τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη.
 ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος
 νῦν δ' αὖτε σωτήρ ἴσθι κάπαγώνιος, 495
 ἄναξ Ἀπολλόν. τοὺς τ' ἀγωνίους θεοὺς
 πάντας προσανδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον,
 Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας,
 ἥρως τε τοὺς πέμψαντας, εὐμενεῖς πάλιν
 στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός. 500
 ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι,
 σεμνοί τε θᾶκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι
 εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοῖσιδ' ὄμμασι

imitatur auctor fabulae Agamemnonis quæ vulgo Senecæ dicitur.

493. βάλε pro βέλη conjicit Stanleius, nulla necessitate.

494. ἦλθες ἀνάρσιος libri omnes. Butlerus monuit ἀναπæstum in quinta sede vitari posse legendo, παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες ἄλις ἀνάρσιος, vel ἦλθες παρὰ Σκάμανδρον ἄλις ἀνάρσιος. Sed verum puto quod præbet Margo Askeviana, ἦσθ' ἀνάρσιος; cui opponitur ἴσθι σωτήρ.

495. καὶ παγώνιος Flor. κάπαγώνιος positum est pro καὶ ἀπαγώνιος certamine liberans. Recte Schol. ἀπόμαχος. Heathius vero et Schutzius malunt ἐπαγώνιος defensor in certaminibus, quem sensum non ferret vocabulum istud si uspiam exstaret. Præco autem non amplius eget defensore in certaminibus. κάναγώνιος conj. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1162.

503. εἴ που Stanleii certissima emendatio est pro ἢ που, Porsono

δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ.

ἦκει γὰρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων, 505

καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινὸν, Ἀγαμέμνων ἄναξ.

ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει,

Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου

Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον.

βωμοὶ δ' αἷστοι καὶ θεῶν ἰδρύματα, 510

καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.

τοιόνδε Τροία περιβαλὼν ζευκτήριον

ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς, εὐδαίμων ἀνὴρ,

recepta. Solennis est hujusmodi obtestatio; frequentius tamen εἴ ποτε quam εἴ που. Homer. Il. ε. 116. Εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέσθης Διὶ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη. Soph. Œd. 172. Εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερ — Ἐλθετε καὶ νῦν. Aristoph. Acharn. 404. Ὑπάκουσον εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινι. Equit. 590. δεῖ = γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά = ση τέχνη πορίσαι σε νί = κην εἴπερ ποτε καὶ νῦν. Pac. 302. ὦ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε. Sappho, Ἀλλὰ τυῖδ' ἐνθ', αἶποτα κατέρωτα. Apollon. Rhod. IV. 757. Ἴρι φίλῃ, νῦν, εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμὰς — Thucyd. VII. 64. καρτερήσατε, εἴ ποτε. 71. καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις, προθύμως ἀντιλαβέσθαι. Demosth. Ol. I. 4. sub. init. καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν,

εἴπερ ποτε, καὶ νῦν. Cf. Ol. III. 4. sub init. et apud Latinos Liv. XXXI. 7: *si unquam alias, Punico certe bello*. Vid. Schaefer. ad Soph. Œd. Col. 734.

Ibid. τοῖσι δώμασι Bigot. et sic Stanleius, vel παιδροῖς ἰδόντες ὄμμασι, (Vossii conj.) quod audacter recipiendum putat Butlerus. τοῖσιν ὄμμασι T. τοῖσιδε deorum ἀντηλίων præsentiā significat, idemque opponi videtur τῷ πάλαι.

504. δέξεσθε marg. Mitf. δέξαισθε T. δέξασθε νόστῳ Pauw. Abreschius confert Pers. 406. Ἠγεῖτο κόσμῳ. Pindar. Pyth. III. 147. οὐ δύναται κόσμῳ φέρειν.

505. ἡμῖν Flor.

509. τῇ pro relativo η. Vid. notata ad Theb. 37.

510. Pers. 816. Βωμοὶ δ' αἷστοι, δαιμόνων θ' ἰδρύματα.

ἤκει· τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν 514

τῶν νῦν· Πάρις γάρ, οὔτε συντελής πόλις,
ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον.

ὀφλῶν γὰρ ἀρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην,

τοῦ ῥυσίου θ' ἤμαρτε, καὶ πανώλεθρον

αὐτόχθον' ὃν πατρῶον ἔθρισεν δόμον.

διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θαμάρτια. 520

ΧΟ. κήρυξ Ἀχαιῶν, χαῖρε, τῶν ἀπὸ στρατοῦ.

ΚΗ. χαίρω· τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.

ΧΟ. ἔρως πατρώας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;

ΚΗ. ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὑπο.

ΧΟ. τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου. 525

515. Ad hunc versum observavit Scholiasta, ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὔτε ληπτέον καὶ εἰς τὸ Πάρις. συννυπακούεται γὰρ ἐκ τοῦ ἐπαγομένου. Stanleius confert Pindar. Pyth. VI. 47. ἀδίκον οὔθ' ὑπέροπλον ἄβαν δρέπων. Exemplum magis adpositum præbet Choeph. 292. δέχεσθαι δ', οὔτε συλλύειν τίνα. Herodot. V. 92, 26. ἐκ δέ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς. οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο. ubi vid. Schweigh. et Markland. ad Iph. T. 1368. Erfurdt. ad Soph. Aj. 631. Elmsl. ad Eurip. Med. 452.

517. ὀφλῶν edd. Aoristi participium est.

519. αὐτόχθονον πατρῶον libri fere universi. αὐτόχθονον † πατρῶον Porsonus. αὐτόχθονος haud

scio an alibi exstet, præterquam in aliquibus Lycophronis codicibus v. 714. ubi vera lectio est αὐτοκτόνοις. Quare edidi αὐτόχθον' ὃν. Forma δὲ pro εὖς occurrit Theb. 638. Soph. Œd. T. 1248. Œd. Col. 1639. Trach. 266. 525. Ajac. 442. αὐτόχθονα verte-
ris vel *indigenam*, vel αὐτόχθονα ἔθρισεν *cum solo æquavit*.

521. Partes quas in hac στιχο-
μυθία Chorus gerit, in libris veteribus Clytæmnestræ adsignantur. Personas primus mutavit Heathius. Recte eum fecisse ex v. 567. patebit.

522. οὐκ ἀντερῶ Flor.

525. ἄρ' ἴστε Flor. Interrogationem quæ huic versui vulgo adponitur, delendam esse recte monuit Heathius. Sic Musgr.

ΚΗ. πῶς δὴ; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου.

ΧΟ. τῶν ἀντερώντων ἰμέρῳ πεπληγμένοι.

ΚΗ. ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις;

ΧΟ. ὥς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν.

ΚΗ. πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπὴν στύγος στρατῷ;

ΧΟ. πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. 531

ΚΗ. καὶ πῶς ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς;

ΧΟ. ὥς νῦν τὸ σὸν δὴ, καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις.

ΚΗ. εὖ γὰρ πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ

526. Sic recte interpunxit Schutz-
zius. Vulgo, Πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε
δεσπόσω λόγου; Eumen. 201. Πῶς
δὴ; τοσοῦτον μῆκος ἔκτεινον λόγου.
598. Πῶς δὴ; δίδαξον τοὺς δικάζον-
τας τάδε. Eurip. Hel. 1262. Πῶς
δὴ; λέλειμμαι τῶν ἐν Ἑλλησιν νόμων.

527. Ante Schutzium legebatur
πεπληγμένος. Sed de exercitu ser-
mo est; et πεπληγμένοι referendum
ad ἐπήβολοι v. 525.

528. Interrogationem huic ver-
sui recte adposuit Heath.

529. ἐκ φρενός ἀναστένειν Steph.
μ' inseritur in marg. Mitf. et Need-
ham. Sic Porson. Schutz.

530. στυγόστρατον Pauw. θυμῷ
στύγος Schutz. qui στρατῷ ex
glossemate putat irrepsisse. Stan-
leius legit, cum Aurato et Ca-
saubono, στρατοῦ, quod sic inter-
pretatur; *Quamnam tibi mæroris
causam dederit exercitus?* Sensus
haud incommodus elici posset ali-
ter interpungendo, Πόθεν τὸ δύσ-

φρον τοῦτ' ἐπὴν, στύγος στρατῷ;
*Unde tibi hæc animi sollicitudo,
quam aversatur exercitus?* Nempe
exercitus læta omnia ac fausta
domi inventurum se sperabat.
Sed hoc loco ampliandum censeo.

531. "*Jam diu tacendo calami-
tatem evitare studui.*" Musgr. Cf.
v. 35.

532. ἀπόντων τυράννων Steph.
"Videtur scribendum κοιράνων,
quod et in Eurip. Iphigenia pos-
teriore (1081.) olim reposuimus,
et in alio ejusdem versu, quem e
Dictye citat Stobæus Serm. XLII.
(Fragm. 5.)" Canter. κοιράνων T.
De confusione harum vocum videas
ad Prometh. 994. et Gaisford. ad
locum Iphigeniæ. Dictyis locum
pariter emendavit Salmasius.

533. ὧν νῦν τὸν σὸν δὴ Steph.
ὥς emendabat Stanleius, (seu potius
Auratus) quod recepere Porsonus
et Schutzius.

534. τᾶλλα γ' Voss.

τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, 535
 τὰ δ' αὖτε κάπιμομφα. τίς δέ, πλὴν θεῶν,
 ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;
 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσανλίας,
 σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους—τί δ' οὐ
 στένοντες, οὐ λαχόντες, ἡματος μέρος; 540
 τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν πλέον στύγος·
 εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηϊῶν πρὸς τείχεσιν·
 ἔξ οὐρανοῦ δὲ κάπὸ γῆς λειμωνίας
 δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον σίνος
 ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα. 545
 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον,

535. τὰ μὲν τις εὐ λέξειεν Steph. Canter. “*Particulam ἂν huic sententiæ interserendam viderunt Stanleius et Heathius, sed male collocavit uterque, hic scilicet ἂν λέξειεν, ille εὐ λέξει' ἂν, legentes. Repone ταῦτα δ' ἂν πολλῷ χρόνῳ, ut vs. 516.*” R. P. Post hæc scripta sententiam mutavit, ut videtur, Vir egregius; namque edidit Τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν. et sic Aurat.

538. μόχθος δ' ἄρ', εἰ λ. Aur.

539. κακοστρώτους HSt.

540. Stanleius κλαίοντες legendum putat pro λαχόντες. Casaubonus interpretatur λαχόντες de excubiis sortiendis. Heathius λακόντες. Schutzius οὐ λαχόντες. Abreschius intelligit quasi scriptum esset τί δ' οὐ μέρος ἡμέρας ἐλάχομεν οὐ στένοντες;

541. τὰ δ' αὐτὰ Jacob. Dein καὶ χέρσῳ Schutzius, vocibus inutiliter transpositis.

543. ἔξ οὐρανοῦ γὰρ edd. pleræque. δ' αὖ pro γὰρ Casaub. δέ Bigot. Pearson. Heath. Schutz. λειμωνίας recte Schutz. Bothe. Ceteri λειμώνιαι.

545. ἀνθηρὰν voluit (Auratus) Stanleius; sed longe præstat vulgatum. Vid. Glossarium. Ceterum notent tirones τιθέντες participium masculinum, cum δρόσοι, nomine feminino, conjungi; cujus quidem anomalix dubito an aliud exemplum apud poetas Atticos reperiat, nisi de animantibus sermo sit, ut in locis a Matthiæ citatis Gr. Gr. II. 436, 2.

546. δ' ἂν λέγοι τις Aur.

οἶον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιῶν,
 ἢ θάλπος, εὔτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
 κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὔδοι πεσῶν—
 τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροίχεται πόνος· 550
 παροίχεται δὲ, τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν
 τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.
 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
 τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου;
 καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ. 555
 ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ
 νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει.
 ὥς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει,
 ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις.

551. Conjungenda παροίχεται τὸ μηδὲ μέλειν τοῖς τεθνηκόσι μήποτ' αὖθις ἀναστῆναι. *Præterit vel resurgendi desiderium*. Non vero παροίχεται πόνος, ὥστε αὐτοῖς μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. Hanc enim constructionem non patitur articulus, τὸ μέλειν. Ceterum ἀναστένειν, Aurati conjectura pro ἀναστῆναι, in libro Bigoti memoratur; et hanc lectionem adoptavit Butlerus. [In libro Mitf. reperi ἀνασθενεῖν pro Aurati conjectura memoratam. Idem voluit αὐτοῖς pro αὖθις.]

554. χρῆν Voss.

555. ξυμφοραῖς omnes, quod nescio annon in ξυμφορὰς mutandum, quum in hac formula quartus

casus usitatio sit. Soph. Electr. 1456. Ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως. (bono sensu.) Eurip. Hippol. 112. Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Aristoph. Ach. 201. Χαίρειν κελεύω πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας. Sappho ap. Max. Tyr. VIII. p. 94. Πολλὰ μοι τὰν Πολυάνακτος παῖδα χαίρειν [Λέγω]. Sed vid. Monk. ad Hippol. locum.

558. Legendum puto, ὥς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει· Ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοι, Τροίαν θ' ἐλόντες δήποτ'. κ. τ. λ. Sed quia vulgata sensum haud incommodum præbent, nihil temere innovandum judicavi.

559. ποτωμένους Stanleius, dis-

Τροίαν ἐλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος, 560

θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα

δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαίοις γάνος.

τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν,

καὶ τοὺς στρατηγούς· καὶ χάρις τιμήσεται

Διὸς τάδ' ἐκπράξασα. πάντ' ἔχεις λόγον. 565

ΧΟ. νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι·

ἀεὶ γὰρ ἡβᾶ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν.

δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρα μέλειν

εἰκὸς μάλιστα, σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ.

ΚΛ. ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο, 570

ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρὸς,

φράζων ἄλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν.

καί τις μ' ἐνίπτων εἶπε, Φρυκτώρων διὰ

sentiente Pauwio; equidem ποτώ-
μενοι veram esse lectionem censeo.

561. θεῶν Valckenaer. ad Eurip.
Phœniss. 88. ut vitetur schema
Colophonium. Sed vid. Brunck.
ad Soph. Antig. 862. πάντα pro
ταῦτα Bigot.

562. ἀρχαῖον edd. quod verissi-
mum judicat Butlerus. ἀρχαίοις
legendum vidit Porsonus. Huc
respexisse videatur auctor Rhesi
179. Καὶ μὲν λαφύρων αὐτὸς αἰρή-
σει παρών. ΔΟ. Θεοῖσιν αὐτὰ πασ-
σάλευε πρὸς δόμοις. Vid. Eurip.
Electr. 7.

567. Æschylus apud Stob.

XXIX. p. 199=121. Καλὸν δὲ καὶ
γέροντι μαθάνειν σοφά.

570. ἀνωλολύξαμεν MS. Victo-
rianus, (Flor.) T. ἀνωλόλυξα μὲν
H. Steph. ἀνηλάλαξα Auctor Christi
Patientis v. 70. a Porsono indica-
tus; cui lectioni favet Eurip.
Suppl. 719. Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα,
κάνωρχησάμην, Κᾶκρουσα χεῖρας.
Confer etiam Phœniss. 1410.
Electr. 855. Soph. Antig. 131.
Sed femina rectius dicitur ἀνολο-
λύζειν. Vid. v. 578. et Xenophontis
locum in Glossario ad Theb.
254.

573. ἐνίππων Flor.

πεισθεῖσα, Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς ;
 ἢ κάρτα πρὸς γυναικὸς, αἶρεσθαι κέαρ. 575
 λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὗς' ἐφαινόμην.
 ὅμως δ' ἔθνον καὶ γυναικείῳ νόμῳ
 ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν
 ἔλασκον εὐφημοῦντες, ἐν θεῶν ἑδραῖς
 θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα. 580
 καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν ;
 ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον.
 ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
 σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
 γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν, 585

576. Hoc et proximo versu ab-
 utitur Auctor X. Π. p. 72. qui
 etiam adjicit πεισθεῖσα τῷ φέροντι
 θέσκελον φάτιν, quem senarium hic
 interseri vult Hermannus ; sed
 manifestum est Gregorium, seu
 quisquis is est qui hoc nomine
 utitur, suum πεισθεῖσα sumsisse
 ex v. 574. Indicem locorum,
 quibus abusus est Auctor X. Π.
 videas in Porsoni Opusc. p. 227.
 ed. Kidd.

579. ἐνθέων H. Steph. Con-
 trarium insedit vitium in Dion.
 Chrysost. I. p. 43. ed. Reisk. καὶ
 τὸν Ἀλέξανδρον εὐθύς ἀναπηδήσαι
 πρὸς τὰ ὅπλα, τοῖς ἐν θεοῖς ὁμοίως
 pro τοῖς ἐνθέοις ὁμοίως.

580. καίοντες Casaub. Jacob.

κοσμοῦντες Legrand. Pauwius κο-
 μοῦντες. Recte explicat Butlerus :
 “ Locus est intelligendus de accla-
 mationibus in fine sacrificii — duo
 participia itaque h. l. εὐφημοῦντες
 — κοιμῶντες idem valent quod
 κοιμῶντες ἐν εὐφημismoῖς, inter ex-
 tinguendum acclamantes.”

585. Voss. et Stanleius, δρακεῖν
 cum ἥδιον conjuncto, legere vo-
 luerunt ἢ ᾧ στρατείας ἀνδρὶ, σώ-
 σαντος θεοῦ, Πύλας ἀνοῖξαι ; Sed
 ellipsin particulæ ἢ defendit Eu-
 rip. Alcest. 900. τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν
 μεῖζον, ἀμαρτεῖν Πιστῆς ἀλόχου ;
 quem locum frustra, ut opinor,
 in dubium vocavit Schaeferus.
 Alioqui lectio Stanleii mihi præ
 vulgata placet ; quippe omnino

ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ, σῶσαντος θεοῦ,
 πύλας ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγελον πόσει·
 ἦκειν ὅπως τάχιστ', ἐράσμιον πόλει.

γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὖροι μολῶν,
 οἴαν περ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα, 590

ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν,
 καὶ τᾶλλ' ὁμοίαν πάντα, σημαντήριον
 οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου.

οὐκ οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίψογον φάτιν

ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.

ΚΗ. τοιόσδ' ὁ κόμπος, τῆς ἀληθείας γέμων, 596

οὐκ αἰσχρὸς, ὥς γυναικὶ γενναία, λακεῖν.

ΧΟ. αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι

conjungenda videntur ἥδιον δρα-
 κεῖν. Quare in proximo versu dedi
 ἀνδρὶ pro ἀνδρα.

587. πύλας ἀνοῖξαι edd. vett.
 Copulam inseruit Pauw. sequenti-
 bus Schutzio et Porsono. δρακεῖν
 cum sequentibus conjungit But-
 lerus: sed non Græce dicitur δρα-
 κεῖν ἀνδρα πύλας ἀνοῖξαι.

589. ἔνδον εὐρήσει μολῶν Schutz.
 quæ emendatio arridet Butlero.
 εὖροι est *utinam inveniatur*. Eurip.
 Hec. 1273. Agamemnon ait, Εὖ
 δ' εἰς πάτραν πλεύσωμεν, εὖ δὲ τὰν
 δόμοις ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφει-
 μένοι πόνων. H. Voss. mavult πιστὴν
 δ' ἂν δόμοις εὖροι.

593. Soph. Trachin. 69. Τὸν

μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει
 χρόνου—

594. οὐκ Schutz. ceteri οὐδ'.

595. 'τινὸς πρὸς ἀνδρὸς—χαλκός
 Auctor X. Π.' R. P. unde ali-
 quatenus firmatur Aurati, Pauwii
 et Abreschii correctio χαλκός. Sed
 vid. Glossarium. Post hunc ver-
 sum a scena discedit Clytæmnestra,
 et postea cum Agamemnone redit;
 Agamemnonis autem personam in-
 duit histrio, qui in hac scena
 præconis partes agit.

598. εἶπα Bigot. quasi Clytæm-
 nestræ esset sermo; male. Mus-
 gravius corrigit, Αὕτῃ μὲν εὖ πως
 εἶπε, μανθάνων τε σὺ Τοροῖσιν ἐρμή-
 νευσον, οὐ πρόπει, λόγοις. Νῦν δ' εἶπέ.

τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγοις.

σὺ δ' εἶπὲ, κήρυξ, Μενέλεων δὲ πεύθομαι, 600

εἰ νόστιμός γε καὶ σεσσωμένος πάλιν

ἥξει σὺν ὑμῖν, τῇσδε γῆς φίλον κράτος.

ΚΗ. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῇ καλὰ,

εἰς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.

ΧΟ. πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τάληθῇ τύχοις; 605

599. εὐπρεπεῖ Bigot. εὐπρεπῇ conjecit post Auratum Stanleius. Dein λόγον omnes; sed veram lectionem, ut opinor, conservavit Scholiasta; οὕτως εἶπεν ἀκριβέσι λόγοις καὶ ἐξηγητικοῖς, ὥστε σε μαθεῖν. Vulgatam expedire conantur Schutzius et Butlerus copulam interserendo, τοροῖσί θ' ἑρμηνεῦσιν.

603. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι. De constructione vid. Monk. ad Eurip. Alcest. 113.

604. ἐς οὐ πολὺν Aur. Casaub. Pearson. Constructio, ut videtur, hæc est; οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῇ καλὰ φίλοισι καρποῦσθαι ἐς τὸν πολὺν χρόνον. *Fieri nequit ut dicam falsa ac speciosa quibus amici diu fruuntur*, quippe brevi tempore mendax inveniar. Verum locus ne sic quidem satis expeditus est. Commentarii vice fungetur Agathonis fragmentum ap. Athen. V. p. 211. E. Εἰ μὲν φράσω τάληθές, οὐχί σ' εὐφρανῶ. Εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχὶ τάληθές φράσω. Nicias in epistola ad Athenienses apud Thucyd. VII. 14. τούτων ἐγὼ

ἡδίω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε — τὰς φύσεις ἐτιστάμενος ὑμῶν, βουλομένων μὲν τὰ ἡδίστα ἀκούειν, αἰτιωμένων δὲ ὕστερον, ἣν τι ὑμῖν ἀπ' αὐτῶν μὴ ὁμοιον ἐκβῇ, ἀσφαλέστερον ἡγησάμην τὸ ἀληθές δηλῶσαι.

605. μὴ ἄληθῇ Aurat. Bigot. contra sensum. κάληθῇ Schutz. probante Butlero. Non placet. Dicitur τάληθῇ κεδνὰ ut supra τὰ ψευδῇ καλὰ. Dein τύχης edd. ante Porson. Interpretatur Butlerus; *Utinam profecto et bona simul et vera posses dicere*. πῶς ἂν cum optativo sæpe apud Euripidem *utinam* significat, apud ceteros Tragicos multo rarius, nescio an alibi apud Æschylum. Nusquam certe πῶς δῆτ' ἂν in hoc sensu vidi; quare hic hoc loco potius reddiderim, *Quomodo fieri potest ut narrans vera, bona simul narres? namque hæc a te modo disjuncta fuisse satis apparet*. Recte autem Pauwius, “*dum falsa a veris separas, facile apparet quid velis nobisque dictu-*

σχισθέντα δ' οὐκ εὐκρυπτα γίγνεται τάδε.

ΚΗ. ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ,

αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. οὐ ψευδῇ λέγω.

ΧΟ. πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου,

ἢ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος ἥρπασε στρατοῦ; 610

ΚΗ. ἐκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ.

μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω.

ΧΟ. πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντες, ἢ τεθνηκότος,

rus sis. Ceterum huic versui in duabus primis editionibus male præfigitur persona Clytæmnestræ; et sic infra 609. 611. 613. 615.

607. Ἀχαιικοῦ Flor. T. Lex. Seguiet. p. 449, 10. Ἀχαιϊκόν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ὤ. Νεφέλαις Ἀριστοφάνης. Ὡς παιδᾶριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαιϊκά. (v. 818.) Phrynich. Ecl. p. 12. Ἀλκαϊκὸν ἄσμα, δι' ἐνὸς ἰ οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν, Ἀλκαϊκόν, τροχαιϊκόν καὶ ἀρχαιϊκόν. Sed Antiatticista Sangerm. p. 83, 1. Ἀρχαιϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίως. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Eustath. ad Il. N. p. 936, 44. ἰστέον δὲ, ὅτι κοινότερον μὲν οἱ ὕστεροι ὡς ἀπὸ τῆς Ἀχαιίας, Ἀχαιϊκὸν λέγουσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ ῥήτορες Ἀχαιϊκὸν φασὶ δεῖν γράφειν διὰ τῶν δύο ἰ, ὡς καὶ ἀρχαιϊκόν, φασὶ, καὶ γυναιϊκόν, καὶ δικαϊκόν. Idem ad Od. Ξ. p. 1764, 56. Ἀχαιὸς, ὅτι καὶ Ἀχαὸς λέγεται, ἐκδρομῇ τοῦ ἰῶτα, ὁμοίως τῷ, παλαιὸς, παλαός, δηλοῦται ἐν τοῖς παλαιοῖς. διὸ καὶ οἱ λέγοντες Ἀχαιϊκὸν Ἄργος, ἢ ἄλλο

τι τοιοῦτον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου, καὶ αὐτὸ πάλιν Ἀχαιϊκόν, διὰ μόνου τοῦ ἰῶτα, ὀρθῶς φράζουσιν. ἐκεῖνο μὲν, διὰ τὸν Ἀχαιόν. τοῦτο δὲ, διὰ τὸν Ἀχαόν. Eurip. Hecub. 291. ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαιϊκὸν στρατόν. ubi Porsonus; "Et hic et infra 514. 525. Ἀχαιϊκὸς ediderunt Brunckius et Beckius, qua ratione impulsus, nescio. Atticum est alterum, in quo MSS. certe plerique, consentiunt." Putaverim equidem Æschylum, et Athenienses circa Æschyli tempora, scripsisse Ἀχαιϊκός, more Homérico.

610. ἔχθος Casaub. Pearson, quod etiamsi verisimile sit, non est cur vulgata lectio sollicitetur. Voces κοινὸν ἔχθος occurrunt Choeph. 99.

611. ἄκρου σκοποῦ Bigot. Sed recte vertit Stanleius τοξότης ἄκρος, *summus, excellens*. gl. in T. πρῶτος, ἐξαίρετος. Soph. Electr. 1499. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

613. Cf. v. 816. πότερα δ' ἄρ' Bigot. Stanleius. Male. Pers. 244.

φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο ;

ΚΗ. οὐκ οἶδεν οὐδεὶς ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς, 615

πλὴν τοῦ τρέφοντος ἡλίου χθονὸς φύσιν.

ΧΟ. πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ

ἐλθεῖν, τελευτῆσαί τε, δαιμόνων κότῳ ;

ΚΗ. εὐφημον ἡμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλω

γλώσση μιαίνειν· χωρὶς ἢ τιμὴ θεῶν. 620

ὅταν δ' ἀπευκτὰ πῆματ' ἄγγελος πόλει

στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρη,

πόλει μὲν ἕλκος ἐν τὸ δῆμιον τυχεῖν,

πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων

ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ, 625

δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα,

τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον,

πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων·

Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ
χερῶν αὐτοῖς πρέπει; Solennis est
in hujusmodi interrogationibus
usus particulæ γάρ. Vid. 617.

616. στρέφοντος Aur. Stanl.
Pessime. Eleganter dicitur Sol
nutrire telluris naturam. Soph.
Œd. T. 1425. τὴν γοῦν πάντα
βόσκουσιν φλόγα Αἰδεῖσθ' ἄνακτος
Ἡλίου.

618. κότον Bothe.

623. Mallem τυχόν.

626. Plenæ distinctionis notam
quæ huic versui appingitur in edd.

Steph. Canter. Stanl. Porson. rec-
te sustulit Pauwius, probantibus
Schutzio et Butlero: sic enim
sententia a v. 620. ad 628. de-
currit.

627. σεσαγμένων edd. vett. σε-
σαγμένον Porson. Schutz. Vulga-
tum defendit Butlerus vertens,
tot congestis calamitatibus. Atqui
σάττειν non est congerere sed im-
plere vel onerare. Vid. Glossa-
rium.

628. τῶν Ἐρινύων Stanl. Schutz.
Sed articulus hic locum non habet.
τῶνδ' Aurat. Refer ad ἄγγελον.

σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον
 ἤκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. 630
 πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίσξω, λέγων
 χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;
 ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν,
 πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην,
 φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. 635
 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.
 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρήκiai πνοαὶ
 ἤρεικον· αἱ δὲ, κεροτυπούμεναι βία

629. εὐάγγελος Ἡκων τε Casaub. Pearson. Stanl. recentiores præter Porsonum. Abreschius vulgatum tuetur per enallagen, quam et ego quoque olim admisi; hodie vero aliter construo; nempe ἤκοντα δὲ πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν χρῆ (λέγειν παιᾶνα) εὐάγγελον πραγμάτων σωτηρίων.

634. ἐδειξάτην Voss.

635. φθείραντε Abresch. In hac sententia aoristi participium mentem poetæ non exprimeret. Participium præsentis, sic positum, idem valet ac gerundium apud Latinos: ἐδειξάτην φθείροντε ostendebant perdendo. Vid. Sylburg. in Clenardi Gr. Gr. p. 471, 25. Viger. p. 332. Quare Stanleius, corrigens ἐδειξάτην, non est audiendus. Vid. infra 921.

636. δυσχείμαντα marg. Mitf. Stanl. conjectura. ὠρόρει Schutz.

Minus recte. Etymol. M. p. 633, 15. ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω ὁ μέσος παρακείμενος ὦρα, καὶ Ἀττικῶς ὄρωρα· ὁ ὑπερσυντελικὸς ὠρώρειν. In plusquam perfecto producitur vocalis reduplicata; ut ἀκήκοα, ἠκηκόειν, ὄρωρα, ὠρώρειν. Homer. Iliad. Σ. 497. ἔνθα δὲ νεῖκος ὠρώρει. Bis in Iliade occurrit ὠρορε, semel ὠρώρει, nusquam ὠρόρει. Soph. Œd. Col. 1622. οὐδέ τ' ὠρώρει βοή. Sic edidit Brunckii typotheta pro antiqua lectione οὐδ' ἔτ' ὠρώρει; quum tamen tres codices ibi præbeant ὄρωρει, suspicetur aliquis hoc ex ὠρόρει natum fuisse. Æschylum tamen formam Homericam adoptasse crediderim.

638. ἤρειπον T. ἤρειδον G. Burges. ad Eurip. Troad. 88. Idem ἀλλήλαισι pro -λησι. et sic T. Mox κερωτυπούμεναι edd. ante Porsonum, cujus hæc est obser-

χειμῶνι τυφῶ, σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
 ὥχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ. 640
 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,
 ὀρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
 ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ', ἀκήρατον σκάφος,
 ἦτοι τις ἐξέκλεψεν, ἢ ἔζητήσατο 645
 θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἶακος θιγῶν.
 Τύχη δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' ἐφέζετο.

vatio. “κεροτυπούμεναι citat *Wassius ad Thucyd. II. 84.*” Vid. Præf. ad Eurip. Hecub. p. viii.

639. χειμῶνι τυφῶ conjungenda esse monuit V. D. Heidelbergensis. χειμωνοτυφῶ Bothe. Ceteri κερω-
 τυπουμέναι βία Χειμῶνι, τυφῶ συν
 κ. τ. λ.

640. ποιμένων κακῶ στρόβῳ Bi-
 got. Stanl. Sed ποιμένος κακοῦ de
 tempestate accipiendum esse vere
 monuit Schutzius in ed. 2da.

642. Citat scriptor incertus de
 Barbarismo ad calcem Ammonii
 p. 197. ed. Valckn. sed Αἴγεον.

643. θραύσμασιν τ' ἐρειπίων olim
 conjecit Schutz. ut in Pers. 431.
 postea tamen edidit ex Stanleii con-
 jectura, ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις. Sed
 Matthiæ Miscell. Philolog. II. p. 6.
 not. variatam structuram putat, ut
 ἐρειπίων referatur ad ἀνθοῦν, quod
 cum genitivo strui potest.

644. νέως pro ναῦν Casaub.
 Stanl. Si vulgatum recte se ha-

bet, supplendum erit κατὰ ante
 σκάφος.

645. ἐξηγήσατο Schutz. quod
 verbum in hoc sensu Tragicis non
 usurpatur; et præterea hæc emen-
 datio sententiam debilitat atque
 enervat; nulla enim est oppositio
 inter duo verba, quæ vulgatis
 inest. *Aliquis Deus (Fatis) nos
 vel suffuratus est, vel impetrando
 servavit.* Ceterum observavit Pot-
 terus, poetam, qui contra temporis
 rationes peccasset, quum eadem
 nocte et Trojam captam et Aga-
 memnona redeuntem faceret, se
 tamen quodam modo excusare, fin-
 gendo puppim regiam cujusdam
 numinis interventu ad portum
 fuisse delatam. Sed de hac quæ-
 stione vide quæ in præfatione
 diximus.

647. ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο Steph.
 ναῦν στελοῦσ' Canter. Porson. Sed
 requiritur præsens tempus. ναυ-
 στολοῦσ' marg. Mitf. Casaub. Stanl.

ὥς μήτ' ἐν ὄρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν,
 μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταιέων χθόνα.
 ἔπειτα δ' ἄδην πόντιον πεφευγότες, 650
 λευκὸν κατ' ἡμαρ, οὐ πεποιθότες τύχῃ,
 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος,
 στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.
 καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων,
 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας· τί μή; 655
 ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν.
 γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μενέλεων δ' ἄρ' οὖν
 πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν.
 εἰ γάρ τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ
 καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα, μηχαναῖς Διὸς, 660

omnino recte. Origo mali manifesta est. Scripserat aliquis νανσθολούσα, pro νανσθλοῦσα, cujus verbi eadem fere est significatio, et hoc in ναῦν θέλουσα facile mutatum est. νιν θέλουσ' Bothe. Schutzius vero verum institutum esse censet.

648. ἀνόρμους conjicit Butlerus. Sed recte monuit Pauwius navibus tunc, quum ἐν ὄρμῳ sint, periculosissimam fore κύματος ζάλην. Botheus ἀνορμον.

649. κραταιέων Jacob. quod synonymum foret cum Vossii κραταίπεδον. Sed vid. Glossarium.

652. νεῶν Casaub. νέαις Bigot. utramque conjecturam pro sua dedit Stanleius.

656. ἡμεῖς δ' Schutz. Mox ταῦτ' Steph. Porson. ταῦτ' Stanl. Pauw. Schutz.

657. Sic Stanl. conj. pro γὰρ οὖν. Vid. 736.

659. εἰ δ' οὖν edd. εἴ γ' οὖν Voss.

660. Toupus Emend. III. p. 557. legit ex Hesychio, Χλωρόν τε καὶ βλέποντα. Hesychii verba sunt, Χλωρόν τε καὶ βλέπον. ἀντὶ τοῦ ζῶντα. ubi H. Steph. Thes. IV. p. 540. citat βλέποντα. Sed in hoc loco ridiculum foret χλωρόν, juvenem. Hesychii glossa forte Menandrum spectabat. Suidas, Χλωρόν, τὸ ἀκμάζον. Μένανδρος.

οὐπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος,
 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἤξειν πάλιν.
 τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι τάληθῃ κλύων.

ΧΟ. τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' στρ. α.

εἰς τὸ πᾶν ἐτητύμως— 665

μή τις, ὄντιν' οὐχ ὀρῶ-

μεν, προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου

γλῶσσαν ἐν τύχῃ νέμων—

τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῇ θ'

Ἑλέναν; ἐπεὶ πρεπόντως 670

ἐλέναυς, ἑλανδρος, ἐλέπτολις,

ἐκ τῶν ἀβροπήνων

663. κλύων^{ειν} Flor. κλύειν T.

667. De hoc metro vid. supra ad v. 427. προνοίαις edd. ante Pauw.

668. ἐν μύχῳ Musgr.

669. Reliqua hujus strophæ aliter distribuit Burneius. Hermannii ratio probabilior videtur, versus Anacreonticos 670. 673. &c. retinentis. Hæc quidem distributio, præter alia, hoc etiam commodi habet, ut vitetur frequens vocabulorum divisio, quæ, secundum ordinem Burneianum, singulis fere versibus occurrit. Certe in strophæ et antistrophæ γ', versus anacreontici in choriambicos dispertiri nequeunt, sine magno verisimilitu-

dinis dispendio; nam quis feret hiatum istum in fine Antistrophæ νᾱ-οῖκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων? Anacreonticos retinet etiam Butlerus, sed vv. 675. 676. aliter dividit.

671. ἐλένας edd. Ἑλένα γ' Casaub. Pears. Salmasius Exerc. Plin. p. 110. monuit Æschylum ἐλέναν interpretari, quasi ἐλέναυν, quod naves Græcorum perdidisset.

672. ἀβροπήνων emendatio est Salmasii Exerc. p. 78. a. D. quam tueri videtur Lycophr. 863. μήθ' ἀβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους. Supra observaverat Tzetzes, γίνωσκε, ὦ Λυκόφρων, ὅτι τίνας μὲν λέξεις ἀπ' Αἰσχύλου κλέπτεις. Et hoc recepit Porsonus pro vulgato ἀβροτίμων.

προκαλυμμάτων ἔπλευσε

Ζεφύρου γίγαντος αὔρα·

πολύανδροί τε φεράσπιδες κυναγοί,

675

κατ' ἶχνος πλατᾶν ἄφαντον,

κέλσαντες Σιμόεντος ἀκτὰς

ἐπ' αὐξιφύλλους, δι' ἔριν

αἱματόεσσαν.

Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρ-

ἀντ. ἀ.

θώνυμον τελεσσίφρων

681

μῆνις ἤλασεν, τραπέ-

ζας ἀτίμωσιν ὑστέρω χρόνῳ,

καὶ ξυνεστίου Διὸς

πρασσομένα, τὸ νυμφότιμον

685

μέλος ἐκφάτως τίωντος,

674. Post αὔρα plenam distinctionis notam sustulit Pauwius.

676. πλάταν edd. vett. et Porson. πλατᾶν Heath. Schutz. Butler.

677. κελσάντων edd. vett. κέλσαν τὰς Bigot. κέλσαν τοῦ Casaub. Stanl. κέλσαντες Aur. Musgr. Porson. In ultimis strophæ versibus disponendis secutus sum Hermannum et Butlerum.

678. ἀξιφύλλους Steph. Canter. Porson. αὐξιφύλλους Aur. Pearson. Stanl. ἀεξιφύλλους Abresch. Schutz. Hermann. metrum est Glyconeum polyschematistum.

681. τελεσσίφρων edd. vett. Sigma repetendum esse monuit Arnaldus.

682. 3. ἔλασε τραπέζας ἀτίμως, ἢ ὑστέρω χ. Sic Steph. ἀτίμωσιν, una voce, Canterus, collato Choeph. 433. πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσειε. ἀτίμας ἐν Aur. Pro ἔλασε Porsonus ἤλασεν, Schutzius vero ἤλασε. (sic T.) Mihi quidem haud displicet Wakefieldii ἔπλασεν, non autem a πλάζειν, ut ait ille, sed a πλάσσειν, *finxit*.

686. τίωντας edd. vett. unde sensus idoneus elici non potest. (nam quod voluit Vir quidam doctus, τίωντας ὑμέναιον, *celebrantes nuptias*, defendi non potest). Schutzii emendatio, τίωντος, Butlero etiam probata, locum satis

ὑμέναιον, ὃς τότε ἐπέρρεπε

γαμβροῖσιν αἰεῖδεν.

μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον

Πριάμου πόλις γεραιὰ

690

πολύθρηνον μέγα που στένει, κικλήσκου-

σα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον,

πάμπροσθ' ἢ πολύθρηνον αἰῶν'

ἀμφὶ πολιτᾶν μέλεον

αἶμ' ἀνατλάσα.

695

ἔθρεψεν δὲ λέοντα

στρ. β'.

σίνιν δόμοις ἀγάλακτον οὐ-

τως ἀνὴρ φιλόμαστον,

expeditum reddit, commate post
πρασσομένα posito.

687. ἐπέπρεπεν T. ἔπρεπεν Bigot.
δν pro ὃς Schutzius, quod merito
improbat Butlerus.

690. γεραιου Raul. i. e. Stanl.
Idem tamen vulgatum tuetur, allato
Horatii *regnum Priami vetus*.

693. παμπρόσθη edd. Pro hoc
vocabulo barbaro alia alii reposue-
runt. πάμπροσθε Jacob. παμπενθῇ
Casaub. et ex eo Stanleius. πανώλη
Bigot. παμπλήθει Butlerus. Si
displicet πάμπροσθ' ἢ—ἀνατλάσα,
(*urbs quæ totum tempus ante ex-
cidium suum miserum ævum agebat
propter cædes civium*) legi possit,
sine articulo, πάμπροσθεν, cum
Botheo. πολύθρηνον intra tantillum

spatium consulto repetitum fuisse
censet H. Vossius.

694. πολίταν T. Qui voces μέ-
λεον αἶμα inter virgulas conclu-
dunt, sensum obscurant. Recte
Heathius, in ceteris a vulgo aber-
rans, hanc sententiæ partem inter-
pretatur, *circumcirca miserum cæ-
sorum civium sanguinem*. Butlerus
scribit πτολιτᾶν, de qua forma
dubito.

695. ἀντλώσα Aurat.

697. Hermannus reponi jubet
ἀγλακτον, formam auctoritate de-
stitutam. Metrum est manifes-
tum, Glyconeum ab initio auctum,
σί=νιν δόμοις ἀγάλακτον οὐ=.

698. οὗτος edd. pleræque. οὐ-
τως Bothe. Butler. Hermann. Rec-

ἐν βιότου προτελείοις
 ἄμερον, εὐφιλόπαιδα, 700
 καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.
 πολέα δ' ἔσκ' ἐν ἀγκάλαις
 νεοτρόφου τέκνου δίκαν,
 παιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαί-
 νων τε γαστρὸς ἀνάγκαις. 705
 χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἀντ. β'.
 ἔθος τὸ πρὸς τοκέων χάριν
 γὰρ τροφεῦσιν ἀμείβων,
 μηλοφόνοισιν ἄγαισιν
 δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν— 710

te sine dubio. et sic quidem Bigot.

T. οὗτος (sic) Flor.

701. γεραιοῖς Bigot. Rarius quidem γεραρὸς pro *sene* reperitur. Vid. Glossarium.

702. ἔσχ' edd. ἔσκ', pro ἦν, Casaub. Pears. quem Ionismum immerito suspectum habet Butlerus. Pers. 661. θεομήστωρ δ' ἔσκει. Et sic videtur legisse Scholiasta; τὸ σαίνων πρὸς τὸ παιδρωπὸς καὶ το ἔσχε (ἔσκε) ἀποδώσεις. Pro πολέα, quod, credo, nusquam alias reperiendum est, πολλὰ conj. Aurat. Sed vulgatum non ausim mutare.

704. σαίνοντος v. l. in Schol. παιδρωπὸν—σαίνοντα Aur. Casaub. Stanl. quæ quidem correctio iis

recipienda est, qui in v. 702. retinent ἔσχε. Quod si verum sit σαίνοντα, jungerem ποτὶ χεῖρα σαίνοντα; i. e. συνηθῇ καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, uti ait Schol. Pindar. Pyth. II. 30. Animalia cicura dicebantur χειροθη.

707. τοκῆων edd. omnes. τοκέων T. Pers. 586. τοκέες δ' ἄπαιδες. Eumen. 271. τοκέας φίλους.

708. χάριν γὰρ τροφᾶς ἀμείβων edd. γὰρ omisit Burnei. χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμ. Pearson. Heath. Schutz. Butler. Quum τροφᾶς et τροφοῖς facillime inter se permutari possint, olim dedi τροφοῖσιν, quo metra secum congruerent; nunc vero τροφεῦσιν ex Triclinio recepi.

709? Vulgo ἄταισιν, ἄταις Flor.

αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη—

ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις,

μέγα σίνος πολυκτόνον·

ἐκ θεοῦ δ' ἱερεὺς τις ἄ-

τας δόμοις προσεθρέφθη.

715

παρ' αὐτὰ δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν στρ. γ'.

λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας,

ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου·

μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος,

δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος,

720

παρακλίνουσ'· ἐπέκρανεν

δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς,

δύσεδρος καὶ δυσόμιλος

Hermannus ἄγαισιν ob metrum.
Vid. 129.

712. ἄμαχον δ' ἄλγος Steph.

713. πολύκτονον edd. præter
Bothe.

714. ἐκθέου conjicit post Auran-
tum Stanleius. In initio Glycone
trochæus respondet Spondeo, uti
monet Burneius.

715. προσετράφη edd. vett. προσ-
ετρέφθη Heathius, errore, pro προσ-
εθρέφθη, quod dedit Porsonus.

716. πάντα δ' οὖν edd. vid.
infra v. 727. παρ' αὐτὰ pro παρ-
αυτὰ scribendum monuit Heath.
Vid. Glossarium. οὖν omittit Her-
mann. et in antistr. τοῖς (et sic
utroque loco MS. Flor.)

Ibid. Pauwius legit ἤλθεν γ',
vocibus λέγοιμ' ἂν in parenthesi
inclusis, quam rationem Butlerus
probat. λέγοιτ' ἂν Casaub. Pears.
Voss. Sed non opus est mutatione;
vide supra ad v. 630.

718. ἀκασκαῖον ἄγαλμα edd.
vett. Copulam interposuit Por-
sonus.

720. 1. 2. 3. 4. In choriambicos
disponit Burneius. Facilius vero
in Ionicos a minore decurrunt.
παρακλίνουσ' cum sequentibus con-
nectit Stanleius. Post ἄνθος dis-
tinguit Musgravius: et sic Aurat.

721. παρακλίνας Flor. et mox
πικροῦ. Auratus παρακινούσ'.

722. Eurip. Med. 1385. πικρὰς

συμένα Πριαμίδαισιν,

πομπᾷ Διὸς ξενίου,

725

νυμφοκλαυτὸς Ἑρινύς.

παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος ἀντ. γ'.

τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον

τεκνοῦσθαι, μηδ' ἀπαιδα θνήσκειν.

ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει

730

βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν.

δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰ-

μί. τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον

μετὰ μὲν πλείονα τίκτει,

σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννα.

735

τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. ubi hunc locum contulit Elmsleius.

724. Recte observavit Butlerus primam in Πριαμίδαισιν produci; quod sæpius apud Homerum per metri necessitatem factum. Πριαμίδαισι edd. vett. Litteram paragogicam addidit Pauwius. “—σιν opponitur να, quæ finalis in γέννα longa videtur ante οἴκων. Sic ᾱ in βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Theb. 88.” BURNEIUS. Sed vide ad istum locum, et supra ad v. 669.

726. Ἑρινύς libri. (Ἑρινὺς Flor.)

727. ἐν τοῖς βροτοῖς edd. Erfurdtius, cui offensioni erat in hoc loco articulus, legendum censebat παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς, in strophico autem versu expungendum

οὔν. Hermannus correxit, παλαίφατος δέ τις, postea vero Erfurdtium secutus est. Equidem in Erfurdtii rationem propendeo. Certe ejiciendus est articulus.

731. οἰζύν disyllabum: Eumen. 897. πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ. et hujus fabulæ v. 1437. ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς. Suppl. 872. οἰζύος ὄνομ' ἔχων. Eurip. Hecub. 936. ἀλάστορός τις οἰζύς. ubi Porsonus; “οἰζὺς scripsi, ut semper Attici, non οἰζύς.” Vid. Pierson. ad Moer. p. 276.

733. τὸ γὰρ δυσσεβὲς edd. pleræque. τὸ δυσσεβὲς γὰρ Heath. Schutz. quod a Burneio non receptum miror.

734. τέκνα pro μετὰ Aurat. Bigot. Voss.

οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων

καλλίπαις πότμος αἰεί.

φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαι- στρ. δ'

ἀ νεάζουσιν ἐν κακοῖς βροτῶν

ὕβριν, τότε ἢ τότε, ὁππόταν 740

τὸ κύριον μόλη.

† νεαρὰ φάους κότον

δαίμονα τὰν ἄμαχον

ἀνίερων θράσος μελαί-

736. οἴκων γὰρ Steph. δ' ἄρ' Casaub. Bigot. Voss. Stanl. Porson. Schutz. Vid. supra v. 657.

737. αἰεὶ T.

740. ὁππόταν, Pauwii correctio pro ὅταν, Hermanno et Schutzio probata, metro satisfacit. Postea vero placuit Hermanno εὐτ' ἄν. Locutio τότε ἢ τότε valet *aliquando*. Eurip. Androm. 853. ξυμφοραὶ θεήλατοι Πᾶσιν βροτοῖσιν ἢ τότε ἦλθον, ἢ τότε.

741. τὸ καίριον quasi conjectura memoratur in libro Raulinsoniano. Sed κύριον est *statutum tempus*.

742. νεαροῦ φάους τόκον Bigot. νεαρὸν φάους τόκον Aurat. νεαρὰ φάους σκότον Casaub. νεαρὰ φάος Scalig. νέον φάει σκότον Hermann. vel νεορῥαφῇ σκότον (i. e. *caliginem nuper consutam*) teste Seidlerio de V. Dochm. p. 57. vel, ut ipse nuper monuit, νεαροφαῇ σκότον.

νεαρὸν φύουσα κόρον Wakefieldius; ut in Theognidis isto τίκτει τοι κόρος ὕβριν. vid. Glossar. ad v. 373. Butlerus, νεαρὰ φύει κόρον. Equidem nihil habeo quod proferam; id tantum monebo, desiderari particulam δέ, quæ respondeat τῷ μὲν in v. 738.

743. δαίμονά τε τὸν ἄμαχον, ἀπόλεμον edd. Ejiciendum videtur τε, et mox ἀπόλεμον, cum Stanleio et Abreschio. Contra δαίμονά τε τὸν ἀπόλεμον T. ejecto ἄμαχον. Ceterum dedi cum Hermanno τὰν pro τὸν, ut sit constructio τὰν ἄμαχον δαίμονα, ἡγοῦν ἀνίερων θράσος Ἄτας, εἰδομέναν τοκεῦσι. Certe sic evitatur necessitas scribendi vel μέλαιναν ἄταν cum Aurato et Pauwio, vel εἰδομένας cum Casaubono et Heathio, vel denique εἰδόμενον. In antistrophico forsan legendum vel ὅσια cum Vossio, vel ὅσιον.

νας μελάθροισιν ἄτας, 745

εἰδομέναν τοκεῦσιν.

Δίκη δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις 746 αντ. δ.

δώμασιν· τὸν δ' ἐναΐσιμον τίει

βίον· τὰ χρυσόπαστα δ' ἐ-

σθλὰ σὺν πίνῳ χερῶν 750

παλιντρόποισιν ὄμμασιν λι-

ποῦς, ὅσια προσέβα,

δύναμιν οὐ σέβουσα πλού-

του παράσημον αἶνῳ.

πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾶ. 755

ἄγε δὴ, βασιλεῦ, Τροίας πτολίπορθ',

Ἀτρέως γένεθλον,

πῶς σε προσείπω; πῶς σε σεβίζω,

μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑποκάμψας

καιρὸν χάριτος; 760

πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι

749. τὰ χρυσόπαστ' ἐσθλὰ T.

750. ἔδεθλα Stanleii (imo Aurati) conjectura fuit.

751. παλιντρόποις ὄμμασι edd.

752. ὅσια Aurat. τοῦ, quod in fine hujus versus habent edd., ortum fuisse suspicor ex ultima syllaba sequentis πλούτου. Canterus conjiciebat τοῦμπαλιν. τὰν Pauw. Heath. προσέβαλε Hermannus; omisso τοῦ.

756. πολίπορθ' edd. Reposui

formam Homericam; vid. supra 457.

758. σεβίζω Flor. Meminerint tirones σεβίζω modum esse subjunctivum. Hujusmodi ἀπορήσεις plerumque efferuntur per indicatiivi futurum, vel aoristum subjunctivi.

759. ὑποκύψας Bigot. et mox μέτρον pro καιρὸν, utrumque perperam.

761. Recte monuit Hermannus

προτίουσι, δίκην παραβάντες.
 τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν
 πᾶς τις ἔτοιμος· δῆγμα δὲ λύπης
 οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται· 765.
 καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
 ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.
 ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
 οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς
 τὰ δοκοῦντ' εὐφρονος ἐκ διανοίας 770
 ὕδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.

ad Viger. v. 20. τὸ δοκεῖν εἶναι significare *speciem sinceritatis*.

762. παραβαίνοντες Triclinius, quem catalexis plus semel offendit, nam in v. 765. corrigit προσεφικνεῖται.

763. δυσπραγέοντι Grotius contra syllabarum quantitatem. Lapsus est Lobeck. ad Soph. Ajac. 427. quum diæresin in hac voce quæreret.

764. Forsan scribendum ἔτοιμος. Vid. Reiz. Præf. ad Herodot. p. viii. Koen. ad Gregor. p. 21. ed. 2. δειγμα H. Steph. qui tamen in adnotationibus correxit ex Stobæo p. 499 = 467. δῆγμα, quod sic optime explicat, *omnes ad il-lacrymandum alienis infortuniis esse paratos; sed ita ut dolor is medullas eorum non mordeat*. δῆγμα T. Vid. infra 949.

766. καὶ νυκτὶ δὲ χαίρουσιν Stobæus: unde Hermannus, Νυκτὶ δὲ χαίρουσιν. ὁμοιοπρεπεῖς Grotius in Excerptis, operarum errore. Hermannii correctio locum penitus enervat. Manifesto conjunguntur homines, qui *ridentibus adrident* et *fleantibus adflect*, qui parati sunt τῷ δυσπραγοῦντι ἐπιστενάχειν καὶ τῷ χαίροντι ξυγχαίρειν. Stobæi lectionem ortam fuisse suspicor ex varia hujus loci scriptura, καὶ νῦν χαίρουσιν ὁμ.

767. Grammaticus ap. Bekker. Anecd. Græc. I. p. 336, 30. Ruhnken. ad Homer. H. Cer. 200. ἀγέλαστα πρόσωπα. Αἰσχύλος, quod ex Phrynicho desumserat. Vid. Glossar.

771. σαίνει Casaub. Male; constructio est τὰ δοκοῦντα σαίνειν. Sed in duabus primis editionibus plene post φωτὸς distinguitur.

σὺ δέ μοι τότε μὲν, στέλλων στρατιὰν

Ἑλένης ἔνεκ'—οὐ γὰρ ἐπικρύψω—

κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος,

οὐδ' εὖ πραπίδων οἶακα νέμων,

775

θράσος ἀκούσιον

ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων·

νῦν δ', οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός, οὐδ' ἀφίλως

εὐφρων πόνον εὖ τελέσασιν.

γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος

780

τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως

πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

772. *πότε* conjectura nonne-
minis adnotatur in libro Raulin-
soniano. Opponuntur *νῦν* et *τότε*,
nunc et *olim*, infra 1128. 1387.
ubi vide.

773. οὐ γὰρ ἐπικεύσω edd. οὐ†
γὰρ Porsonus. οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω
Musgrav. Butler. Haud male. Sed
veram puto, quam post Botheum
recepī, Pauwii correctionem. Olim
conjeceram οὐ τὰρ ἐπικεύσω. De
οὐ τὰρα vid. Monk. ad Eurip. Hip-
pol. 443. Elmsleium ad Heraclid.
269.

774. ἀπόμουσός τ'—οὐτ' εὖ
Elmsleius ad Eurip. Med. p. 99.

776. θάρσος ἐκούσιον ἐκούσιον
Steph. ἀκούσιον Canter. in notis;
et sic Casaubon. Pauw. Porson.
Schutz. Mox quod sit ἀνδράσι
θνήσκουσι vix satis intelligo. Ver-

tunt *hominibus ad mortem desti-*
natis.

778. Schutzius omittit particu-
lam δ', quæ abesse nequit. Sibimet
invicem respondent *τότε μὲν* in
v. 772. et *νῦν δέ*.

779. εὐφρων τις πόνος εὖ τελέ-
σασι edd. quæ varie explicare
tentant. πόνον Bothe. Sensus est
manifestus. 'Tecum,' ait Chorus,
'libere agam; *olim quum bellum*
susciperes, valde imprudens mihi
videbaris; qui involuntariam vir-
tutem viris ad mortem destinatis
afferres: hodie vero ex alta mente
et vere benevolus videris, quum
jam laborem feliciter perfecerint.'
Omittendum *τις*, quæ correctio
in margine Needhamiana notatur;
vel legendum *τοῖς*. (*τις* omittit
Flor.)

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
 δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταίτιους
 νόστου, δικαίων θ', ὧν ἐπραξάμην πόλιν 785

Πριάμου· δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ
 κλύοντες, ἀνδροκμήτας Ἰλίου φθορὰς
 εἰς αἵματηρόν τευχος οὐ διχορρόπως
 ψήφους ἔθεντο· τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει
 ἐλπὶς προσήει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ. 790

καπνῷ δ' ἀλούσα νῦν ἔτ' εὖσημος πόλις.
 ἄτης θύελλαι ζῶσι· συνθνήσκουσα δὲ
 σποδὸς προπέμπει πίνοντας πλούτου πνοάς.
 τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν
 τίνειν· ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκόπους 795
 ἐπραξάμεσθα, καὶ γυναικὸς οὔνεκα

787. ἀνδροκμήτας libri universi. Obelo apud Porsonum notatur. Vocabulum Æschyleum restitui. Choeph. 847. Δοίη τις ἀνδροκμήτα πέλεκυν ὡς τάχος. Eum. 248. μόχθοις ἀνδροκμήσι. 954. ἀνδροκμήτας τύχας. Suppl. 672. ἀνδροκμήσλοιγός. Eurip. Suppl. 525. ἀνδροκμήτας προσφέρων ἀγωνίας.

790. †χειρὸς Porson. χεῖλος Casaub. Sed χειρὸς de suffragiis interpretantur Abresch. Heath. Mihi arridet Bothei correctio προσίει χεῖρας. Idem vero ridicule

legit εὖ πληρουμένας. Schutzius πληρουμένη. Vid. Glossarium.

795. ὑπερκότους edd. ὑπερκόπους Heathius. ὑπέρκοτος, me quidem judice, vox est nullius auctoritatis. Vid. supra 464. ὑπερκόπως restituendum Euripidi Herc. F. 1087. ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὦδ' ὑπερκόπως; Vide quæ diximus ad Theb. 387.

796. Schol. Πάγας. δίκτυα. παγίδας. καὶ τοῦτο δήπου τὸ Αἰσχύλου, ΤΟΙΣ ἑαυτοῦ πτεροῖς περιπεσὼν, καὶ ἐνσχεθεῖς ταῖς πάγαις αἷς

πόλιν διημάθυμεν Ἀργεῖον δάκος,
 ἵππου νεοσσός, ἀσπιδηστρόφος λεώς,
 πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν·
 ὑπερβορῶν δὲ πύργον ὤμηστῆς Λέων, 800
 ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ.

ἄλλοις ὑφῆκε, τὰ ἐκ τοῦ νόμου διακαίως ἔπαθε. Hic locus, qui etiam apud Suidam ponitur v. Πάγας, vix dubium est quin desumptus fuerit ex Æliani libro de Providentia. Ælianus autem respexit ad locum istum decantatum ex Æschyli Myrmidosin, quem illustravit Gatakerus in Misc. Adv. Posth. c. 12. et inter recentes Porsonus ad Eurip. Med. p. 19. Unum alterumque locum adjiciam quibus ad istud proverbium alluditur; Zacharias de Mundi Opif. ed. Barthin. πάλιν δ' αὖ τοῖς ἰδίοις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐάλωσαν πτεροῖς. Nicolaus Sophist. MS. apud Bast. Ep. Crit. p. 212. γίνεται ἡ πηγὴ τῆς ὥρας κάτοπτρον· ὡς ἐν πίνακι τῷ ρεύματι γράφει τὸν Νάρκισσον, καὶ τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ βάλλεται Νάρκισσος. (Obiter moneo Sophistam flosculos suos ex Aristæneti horto decerpisse, qui in Ep. II. 10. ait, ἡ μὲν πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον.) Conf. infra v. 809.

797. † Ἀργεῖον δάκος Porson. Vide an legendum sit ἄγριον. Apud Palæphat. VII. Σφίγξ — ἄγρια pro Ἀργεῖα correxit Pierson.

ad Mærin. p. 395. (Ἀργεῖα tamen Eudocia p. 381.) Idem Ammonio in v. φάκελος reponi jubet ἄγρίας pro Ἀργεῖας. Eurip. Hippol. 1229. ταῦρος, ἄγριον τέρας. Sed in hoc loco nihil temere mutandum, siquidem Ἀργεῖον δάκος dicitur ἀσπιδηστρόφος λεώς qui fuit ἵππου νεοσσός, ex equi utero exclusus, uti recte locum explicuit Heathius.

798. ἵππου νεοσσός. Sic νεοσσῶν Theb. 499. νεοσσούς Choeph. 254. 499. Antiatticista tamen Sangerm. p. 109, 22. Νόσσον: χωρὶς τοῦ ἑ. Αἰσχύλος Κήρυξιν. Licentiam sibi sumsit in dramate Satyrico. Phrynich. Ecl. p. 88. Νοσσός, νοσσίον, ἀμφοῖν λείπει τὸ ἑ. διὰ τοῦτο ἀδόκιμα. λέγε οὖν νεοττός, νεοττίον, ἵνα ἀρχαῖος φαίνη.

Ibid. Malim ἀσπιδηφόρος. Theb. 19. οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους. Sin minus, saltem scribendum cum Triclinii MSto., ἀσπιδοστρόφος, quippe in hujusmodi compositis non adhibebant η, nisi ad vitandum brevium syllabarum concursum. Vid. Eustathii locum in Glossar. ad Theb. 415. ἀσπιδηστρόφου πλέως Aurat.

800. ὑπερβορῶν Ἴ.

θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροῖμιον τόδε·

τὰ δ' εἰς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων·

καὶ φημὶ ταῦτά, καὶ ξυνήγορόν μ' ἔχεις.

παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τόδε, 805

φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν.

δύσφρων γὰρ ἰὸς, καρδίᾳ προσήμενος,

ἄχθος διπλοῖζει τῷ πεπαμένῳ νόσον·

τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται,

804. ταῦτα edd. vett. ταῦτὰ Casaub. Pears. Porson.

806. φθόνων Flor. ἄνευ ψόγου Stobæus p. 223=157. quod non video cur in textum succedat. Obelo quidem apud Porsonum notatur φθόνου, sed, ut opinor, non nisi operarum incuria. Obelus enim ad καρδίαν in proximo versu pertinet. Alio sensu Euripides, vel Sophocles, apud Stobæum pp. 99 = 55. 511 = 201. Κέκτησο δ' ὀρθῶς αὖ ἔχης, ἄνευ ψόγου.

807. καρδίαν edd. quod tuetur Matthiæ. Gr. Gr. p. 601. καρδίᾳ Grotius in Excerptis, Casaubon. Pearson. Pers. 884. τᾷδε γὰρ προσήμεναι. Cf. Soph. Œd. T. 15. Incert. Rhes. 390. ubi idem regimen.

808. διπλοῖζειν trisyllabum esse ostendit Pierson. ad Mærin. p. 275. Mox πεπαμμένῳ edd. ante Porsonum.

809. Elmsleius ad Heraclid. 814. prætulit τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ. Sed in tertia persona retinendum vi-

detur αὐτοῦ, etiamsi verum sit hanc formam de prima aut secunda persona a Tragicis raro usurpatam fuisse. Infra tamen 1521. libri omnes exhibent αὐτῆς. Elmsleii sententiæ non suffragantur veteres grammatici. Lex. Seguier. p. 467, 27. Αὐτόν. Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμμαντόν. καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἰφικράτους, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Recentiores certe Attici in hac parte sibi indulserunt. Demosth. Phil. I. 15. ἴσως αὖ ἐκκαλέσαιθ' ὑμᾶς, εἴπερ μὴ παντάπασιν ἐαυτῶν ἀπεγνώκατε. Philippi Epistola in Orat. de Coron. ἴσθι ἡμᾶς παρεληλυθότας εἴσω Πυλῶν καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἐαυτοῦς πεποιημένους. Vid. Zeun. ad Viger. p. 166. De prima persona Æschylus ap. Schol. Aristoph. Av. 808. τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς Ἀλίσκομεσθα, ubi tamen forte reponendum αὐτῶν ex loco Dionysii a Porsono suppleti ad Med. p. 19. Recentiorum loca quædam videas apud Bast. Epist. Crit. p. 212. Cf. notata ad Pro-

καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν, στένει. 810
 εἰδὼς λέγοιμ' ἄν—εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι—
 ὁμιλίας κάτοπτρον, εἰδῶλον σκιάς,
 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί.
 μόνος δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσπερ οὐχ ἐκὼν ἔπλει,
 ζευχθεὶς ἔτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος. 815
 εἴτ' οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι
 λέγω. τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς,
 κοινούς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει,
 βουλευσόμεσθα. καὶ τὸ μὲν καλῶς ἔχον,
 ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ, βουλευτέον. 820
 ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
 ἥτοι κέαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως,
 πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.
 νῦν δ' εἰς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους
 ἔλθων, θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι, 825
 οἵπερ πρόσω πέμψαντες, ἤγαγον πάλιν.
 νίκη δ', ἐπείπερ ἔσπετ', ἐμπέδως μένοι.

ΚΛ. ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε,

meth. 787. Matthiæ. Gr. Gr. §. 489. II.

811. In edd. ante Porsonum et Schutziū colli signum post λέγοιμ' ἄν sequebatur.

815. σειρασφόρος edd. hic et infra v. 1613. σειράφορος T. Recte. Pollux VII. 24. Αἰσχύλος μὲν γὰρ

εἶρηκε Σειραφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον, sed corrigendum κριθῶντα. Quin σειραφόρος etiam Hesychius et alii, in Glossario adlegati.

823. πῆματος τρέψαι νόσον edd. Optime Porsonus, πῆμ' ἀποστρέψαι νόσον, collatis Soph. Philoct. 778. πῆμα νόσου. Ajac. 363, πῆμα ἄτης.

οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλόνορας τρόπους
 λέξαι πρὸς ὑμᾶς· ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει 830
 τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλων πάρα
 μαθοῦς, ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον
 τοσόνδ', ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίου.
 τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
 ἦσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακόν, 835
 πολλὰς κλύουσιν κληδόνας παλιγκότους·
 καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ
 κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.
 καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν
 ἀνὴρ ὅδ', ὥς πρὸς οἶκον ὥχετεύετο 840
 φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν.

832. Post βίον plene distinguitur in editione Glasguensi, virgula post Ἰλίου posita; quæ ratio minime placet. Mox ἐπ' Ἰλίου T.

834. Choeph. 918. "Αλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἶργεσθαι, τέκνον. OP. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. Veteres de iis rebus, quibus demtis, negabat se Epicurus intelligere quid esset bonum, parum verecunde loqui solent.

835. Terent. Adelph. IV. 5. 38. *an SEDERE oportuit DOMI virginem tam grandem, dum cognatus huc veniret expectantem?*

836. ἡδονὰς Steph. κληδόνας Stanleius, post Auratum, et post

eum omnes. Dein παλιγκόπους Heathius; sed de hac voce dubito. Vid. supra ad v. 795.

838. Interpretatione, quam olim amplexus eram, hodie repudiata, locum sic Anglice verterim, *And that first one should come, and then another should bring tidings of some additional evil, each worse than the last.* Eurip. Hec. 237. Κακῶν κάκ' ἄλλα μεῖζον'. 1158. τὸ λοίσθιον δὲ πῆμα πῆματος πλέον. Med. 236. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν.

840. ὥχετεύετο edd. vett. Correxerit Heathius.

841. ἐτέτρωτ' ἂν Bigot. Staul.

εἰ δ' ἦν τεθνηκώς, ὡς ἐπλήθυνον λόγοι,
 τρισώματος τὰν Γηρυῶν ὁ δεύτερος
 πολλὴν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω,
 χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν, 845
 ἅπαξ ἐκάστω κατθανὼν μορφώματι.
 τοιῶνδ' ἑκατι κληδόνων παλιγκότων,
 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
 ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.
 ἐκ τῶνδ' εἰ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ, 850
 ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων,

842. ἐπλήθυνον T.

843. Γηρυῶν ἄν δεύτερος G.
Burges. ad Eurip. Troad. 627.

845. Hunc locum varie tentant; sed non est opus mutatione, modo virgulam, quæ vulgo post χθονὸς appingitur, ad finem superioris versus rejicias, et sic interpreteris; *Multam superne (non enim eam dico quæ substernitur) triplicem terræ chlamyda cepisset, id est, ter sepultus fuisset.* Namque qui sepeliuntur γῆν ἐπιέννυνται. Theognis 420. Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γαῖαν ἐφεσσάμενον. Simonid. Ep. CV. αὐτὰρ ἐθάφθῃ Ζωῇ, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη. Theocrit. Ep. IX. Ὀθνεῖν κεῖμαι ἐφεσσάμενος. Æschylus in Anthol. III. 5. Τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν. Anthol. p. 312. τί πλέον γῆν ἐπιενύμεθα; Xenoph. Cyrop. VI. 4. 6. κοινῇ γῆν ἐπιέσασθαι. Vid. Hem-

sterhus. ad Hesych. T. I. p. 1352.

Valcken. ad Herodot. VIII. p. 630.

Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 119.

Dorvill. ad Charit. p. 365. Sed

propius ad Nostri locutionem ac-

cedit istud Hectoris apud Homer.

Il. Γ. 57. ἧ τέ κεν ἤδη Λαῖνον ἔσσο

χιτῶνα, i. e. *lapidibus obrutus fuisset.*

Ceterum hunc Æschyli locum

recte intellexit et interpunxit F.

Ursinus ad Virgil. Æn. VIII. 564.

Nascenti cui tres animas Feronia

mater (Horrendum dictu) dederat,

terna arma movenda; Ter leto

sternendus erat.

849. Pene suspicor legendum

esse *λελιμμένης, quæ mortem ap-*

petivi. Stanleius *εἰλημμένης.* Sed

altera forma auctores habet: vid.

Eurip. Ion. 1113. Cycl. 432.

851. κύρος ὦν Bigot. Stanl. Sed

idem valet vulgatum.

ὥς χρῆν, Ὀρέστης· μὴ δὲ θαυμάσης τόδε·
 τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος,
 Στρόφιος ὁ Φωκεὺς, ἀμφίλεκτα πῆματα
 ἔμοι προφωνῶν, τὸν θ' ὑπ' Ἰλίου σέθεν 855
 κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία
 βουλὴν καταρρίψειεν, ὥστε σύγγονον
 βροτοῖσι, τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.
 τοιάδε μὲν τοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.
 ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι 860
 πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἐνι σταγῶν.
 ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασι βλάβας ἔχω,
 τὰς ἀμφί σοι κλαίουσα λαμπτηρουχίας
 ἀτημελήτους αἶεν. ἐν δ' ὀνείρασι,
 λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην 865
 ῥιπαῖσι θωῦσσοντος, ἀμφί σοι πάθη
 ὀρώσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.

852. μηδὲ edd.

855. τόνδ' Canter. Stanl.

857. Schutzius et Butlerus ver-
tunt *ne senatum dejicerent*; sed
ecquis tandem inter poetas sena-
tum Agamemnonis ævo Argis ex-
sistentem nominavit? Sensus est,
ne consilium iniret, eum qui ceci-
disset, magis conculcandi. Meta-
phora ab aleatoribus ducta. Quare
non opus est conjectura βόλον,
vel καταρράψειεν. quarum utram-
que præbet liber Scaligero Vos-
sianus.

θ τ

861. κατεσβήκασιν (sic) Flor. et
mox κλαβὰς.

864. ἀτημέλητος Aurat. Bigot.
Wakefield. Male; λαμπτηρουχίαι
ἀτημέλητοι sunt *signa per faces*
exhibenda, sed per incuriam non
exhibita, quem sensum solus vidit
Heathius.

865. De ὑπαὶ vid. supra ad v.
435. ἀπαὶ scribitur apud Home-
rum Il. A. 663.

867. χρόνον Musgr.

νῦν ταῦτα πάντα τλᾶσ' ἀπενθήτω φρενὶ,
 λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα,
 σωτῆρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς στέγης 870
 στύλον ποδῆρη, μονογενὲς τέκνον πατρὶ,
 καὶ γῆν φανείσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
 κάλλιστον ἡμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
 ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.
 τερπνὸν δὲ τὰναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν. 875
 τοιοῖσδε τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν.
 φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
 ἠνειχόμεσθα· νῦν δ' ἐμοὶ, φίλον κάρα,
 ἐκβαίν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεῖς
 τὸν σὸν πόδ', ὦ 'ναξ, Ἰλίου πορθήτορα. 880

870. Ita interpungendum docet,
 post Canterum, Gatakerus A. M.
 II. 20. conferens locum ex Choeph.
 503. qui sub nomine Sophoclis
 citatur a Clem. Alex. Strom. II.
 p. 422.

871. στόλον Flor.

872. Vocem φανείσαν obelo sig-
 navit Porsonus. Legendum puto
 vel γῆν ἐκφανείσαν, vel γαῖαν φα-
 νεῖσαν; saltem ejiciendum est im-
 portunum illud καί. Quin et ver-
 sus ipse potuerit ex margine ir-
 reppsisse.

874. Citat Suidas v. Πλέκος.

875. Mihi pene persuasum est
 institutum esse hunc versum. Certe
 frigidiusculum sonat.

876. τοιοῖσδε τοίνυν edd. vett.
 τοί νιν Porson. Schutz. τοίοις σε
 τοίνυν Casaub. Stanl.

879. Prius hemistichium iterum
 occurrit v. 1006. Eurip. Electr.
 999. Ἐκβητ' ἀπήνης, Τρωάδες, χε-
 ρὸς δ' ἐμῆς Λάβεσθ', ἵν' ἔξω τοῦδ'
 ὅχου στήσω πόδα.

880. ἄναξ edd. vett. ὦ 'ναξ Sca-
 ligero Voss. Pauwius et reliqui.
 Mox πορθήτορος emendatio est
 Valckenaerii ad Eurip. Phoeniss.
 1518. constructione poetis fa-
 miliari. Vulgatam tamen lectio-
 nem Heathius, Schutzius et But-
 lerus meliorem judicant, ut pes
 Agamemnonis Trojam, quasi stan-
 tem columnam, proruisse dicatur.

δμωαί, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος
 πέδον κελεύθον στρωννύναι πετάσμασιν;
 εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστροφτος πόρος,
 εἰς δῶμ' ἄελπτον ὥς ἂν ἡγήται Δίκη.
 τὰ δ' ἄλλα φροντὶς, οὐχ ὕπνῳ νικωμένη, 885
 θήσει δικαίως σὺν θεοῖς εἰμαρμένα.

ΑΓ. Λήδας γένεθλον, δωμάτων ἐμῶν φύλαξ,
 ἀπουσία μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ·
 μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας· ἀλλ' ἐναισίμως
 αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.
 καὶ τᾶλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ 891
 ἄβρυνε, μηδὲ, βαρβάρου φωτὸς δίκην,
 χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνης ἐμοί·
 μηδ' εἵμασι στρώσας' ἐπίφθονον πόρον
 τίθει. θεοὺς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεῶν· 895
 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσι
 βαίνειν, ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.
 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν, σέβειν ἐμέ.
 χωρὶς πόδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων

Atqui πορθεῖν est *vastare*, non *pro-ruere*.

884. ὥς νιν, Stanleii (Vossii) correctionem, improbat Pauwius, quia ἡγεῖσθαι, in hoc sensu, cum quarto casu non construitur. ἀνηγεῖσθαι Bothe. δίκη marg. Mitf.

885. ὕπνῳ νικωμένη. Confer v. 281.

892. βαρβά^ρθον Flor.

893. βόημα Flor. T.

895. θεοὺς τοιοῖσδε marg. Mitf.

896. γὰρ pro δὲ Etymol. M. p. 486, 48. De hoc loco vide Glossarium.

κληδὼν αὖτεῖ· καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν, 900

θεοῦ μέγιστον δῶρον. ὀλβίσαι δὲ χρὴ

βίον τελευτήσαντ' ἐν εὖεστοί φίλῃ.

εἰ πάντα δ' ὥς πράσσοιμ' ἄνευ θάρσους ἐγώ.

ΚΛ. καὶ μὴν τόδ' εἶπε μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.

ΑΓ. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 905

ΚΛ. εὗξω θεοῖς δείσας ἂν ᾧδ' ἔρδειν τάδε.

ΑΓ. εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.

ΚΛ. τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τὰδ' ἤνυσεν;

903. εἰ πάντα δ' ὥς πράσσοιμ' ἂν, εὐθαρσῆς ἐγώ. edd. ubi particulam ἂν, cum εἰ sic positam, contra linguæ rationem peccare, nemo observavit. Schutzius ἀνευθαρσῆς ἐγώ, *an omnia sic prospere gesturus sim, haud sane certa mihi est fiducia*. Sed vox ἀνευθαρσῆς neque exstabat unquam, neque exstare potuit; nec satis Græce diceretur ἀνευθαρσῆς εἰμι εἰ — Æschyli manum, ni fallor, exhibui; *Utinam sic omnia faciam* (vel *in omnibus fortuna utar*) *modeste et sine audacia*. (et sic quidem Triclinius). Si quis malit θράσους, Grammaticorum distinctionem secutus, equidem non refragabor.

905. διαφθεροῦντ' ἐμέ edd. omnes. Porsonus conj. διαφθεροῦσ' ἐμοί. Xenoph. Symp. VIII. 20. ὁ δὲ πείθων τὴν τοῦ ἀναπειθομένου ψυχὴν διαφθείρει. Vulgatum tamen quodammodo tueri videatur Eurip. Hippol. 391. Οὐκ ἔσθ' ὁποῖω φαρ-

μάκῃ διαφθερεῖν Ἑμελλον, ὥστε τοῦμπαλιν πεσεῖν φρενῶν. i. e. οὐκ ἔμελλον διαφθερεῖν φρένας. item Hecub. 601. Ὁ δ' ἐσθλός, ἐσθλός, οὐδὲ συμφορὰς ὑπο φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' αἰεί. Cf. Med. 1051. Verum tamen puto διαφθεροῦσ', quia ἴσθι cum participio ad eum qui compellatur plerumque refertur. Vid. Valckenaer. et Monk. ad Eurip. Hippol. 304. et illum in Schol. in D. Luc. XIX. 13.

906. δῆους pro δείσας Aurat. Hic versus in libris cum interrogatione legitur, unde sensum idoneum nequeo extricare. Vertunt quidem *Vovistine* — *hæc ita facere?* Sed aoristus cum particula ἂν vim potentialem habet, *Num vovisses?* quare interrogationis notam delevi, ut sensus sit, *Vovisses hæc ita facere, si aliquid metuisses*.

907. ἐξεῖπεν Aurat.

908. δοκῇ hic et in v. 909.

ΑΓ. ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.

ΚΛ. μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῆς ψόγον. 910

ΑΓ. φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.

ΚΛ. ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.

ΑΓ. οὐ τοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης.

ΚΛ. τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.

ΑΓ. ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δῆριος τίεις; 915

ΚΛ. πιθοῦ· κράτος μέν τοι πάρες γ' ἐκὼν ἐμοί.

ΑΓ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας

λύοι τάχος πρόδουλος ἔμβασιν ποδός,

σὺν ταῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἀλουργέσιν θεῶν

μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλη φθόνος. 920

Steph. Canter. δοκεῖ marg. Mitf. Stanl. Porson. Schutz. Subaudiendum ποιῆσαι. De hac ellipsi vid. Glossar. in Pers. 214.

910. αἰδεσθεῖς edd. αἰδεσθῆς T. αἰδεσθῆς Aurat. Casaub. Pearson. Pauw. Vulgatum defendit Heathius, sermonem imperfectum fingens. Sed sensus absolutus est. Exscribendum videtur scholium. μή νυν. καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον τὸ νυν, καὶ ἄνευ τόνου, ἵνα ἦ ἀντὶ τοῦ, δῆ. Vid. ad Theb. 228.

915. τῇσδε Bigot. Stanl. Sed non opus est. *Tunc adeo victoriæ appetens es, ut vel huiusmodi victoriam contentionis plurimi facias?* δῆρεως Bothe.

916. Vulgo μέντοι, Vid. Her-

mann. Elem. Doctr. Metric. p. 111. μέν τῶν παρεῖς Bothe.

918. πρόδουλον edd. vett. πρόδουλος conj. apud Stanleium. πρὶν δοῦλος Bothe. Ad finem versus plene interpungitur in editionibus: sed manifestus est verborum ordo, Λύοι τις ἔμβασιν ποδὸς ἀρβύλας, μή φθόνος τις βάλη με ἐμβαίνονθ' ἀλουργέσιν σὺν ταῖσδε.

919. καὶ pro σὺν Flor. τοῖς δέ edd. vett. et Porson. ταῖσδε Heathio debetur.

920. βάλοι libri omnes, quod a nemine correctum fuisse miror. Eurip. Electr. 900. Αἰσχύνομαι μέν — Νεκροὺς ὑβρίζειν, μή μέ τις βάλη φθόνος. quæ Tyrwhitti emendatio pro φθόνῳ ab hoc loco con-

πολλὴ γὰρ αἰδὼς δωματοφθορεῖν, ποσὶν
 φθείροντα πλούτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.
 τούτων μὲν οὕτως· τὴν ξένην δὲ πρευμαίνῳς
 τήνδ' εἰσκόμιζε. τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς
 θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέσκεται. 925
 ἐκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρήται ζυγῷ.
 αὕτη δὲ, πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον
 ἄνθος, στρατοῦ δώρημ', ἐμοὶ ξυνέσπετο.
 ἐπεὶ δ' ἀκούειν σου κατέστραμμαι τάδε,
 εἴμ' εἰς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν. 930
 ΚΛ. ἔστιν θάλασσα—τίς δέ νιν κατασβέσει;—
 τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον

firmatur. [Sed ibi φθόνῳ tuentur Porson. ad Aristoph. Thesm. 902. et Seidlerus.] φθόνον Aurat.

921. σωματοφθορεῖν edd. vett. στρωματοφθορεῖν Aurat. Casaubon. Bigot. Stanl. Porson. Butler. Heathius antiquam lectionem tuetur, ut valeat *corpus luxu corrumpere*. Sed forsitan verior est Schutzii conjectura δωματοφθορεῖν, quod verbum idem valet atque οἰκοφθορεῖν apud Platonem et Herodotum. Huc respicere videantur Clytæmnestræ verba in vv. 934. 5.

923. οὕτω Flor. T. Ellipsin ita supplet Pauwius, περὶ τούτων μὲν οὕτως, quæ ratio vereor ut confirmari possit. Schutzius conjicit ταῦτ' οὖν μὲν οὕτως, quod in tex-

tum recepissem, nisi offensionem fuissent particulæ οὖν μὲν sic positæ. Propius sane accedit ad usitatam formulam. Plato Cratyl. 18. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ. Herod. II. 60. ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ ποιεῖται.

927. αὕτῃ edd. vett. αὕτῃ notatur in marg. Raulins. et sic Bothe. Recte sine dubio.

929. καθέσταμαι varia lectio in Scholiis memoratur. κατέσταμαι T.

930. δόμους^{ων} Flor.

932. πορφύρας εἰς ἄργυρον Steph. Canter. Stanl. ἰσάργυρον Salmas. Exerc. Plin. p. 418. E. et sic Porson. et Butler. In proximo versu minus feliciter reponi jubet Salmasius βάφος.

κηκίδα παγκαίνιστον, εἰμάτων βαφάς.
οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. 935
πολλῶν πατησμὸν δ' εἰμάτων ἂν εὐξάμην,
δόμοισι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις,
ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη.
ρίζης γὰρ οὔσης, φυλλὰς ἵκετ' εἰς δόμους,
σκιὰν ὑπερτείνουσα Σειρίου κυνός. 940
καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἐστίαν,
θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν.
ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὀμφακος πικρᾶς
οἶνον, τότε ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,

934. οἶκος Steph. Canter. Stanl. Pauw. οἴκοις restituit Porsonus; Schutizio receptum; idemque distinctiones mutavit. Ante eum legabatur Οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ. Ἐχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. Et hoc probat Butlerus, οἶκος tantum in οἴκοις mutato. Atqui linguæ indoli non æque consentaneum est dicere οὐκ ἐπίσταται πένεσθαι, et ἐπίσταται ἔχειν, quippe illud loquendi genus usitatum erat, hoc non item. Equidem pene suspicor legendum οἶκῳ — τῶνδε.

936. δ' εἰμάτων pro δειμάτων scribendum monuit Canterus, reliquis obsequentibus.

938. μηχανωμένης Steph. Canter. Emendavit Stanleius.

939. ἵκετ' ἂν δόμους marg. Mitf. Stanleius. Sed aoristus ἵκετο significat *venire solet*.

940. ὑπερτείνουσα edd. ὑπερτίνασα Flor. Correctionem Casauboni et Stanleii recipiendam putavi. Vid. supra 634.

942. μολών libri. σημαίνεις δόμοις Schutz. ut vitetur repetitio ejusdem participii, in qua tamen, si μολόν legas, nonnihil elegantiae inest. Quare non dubitavi unius literulæ mutatione locum sanare.

943. Ζεὺς γ' edd. pleræque; Ζεὺς τ' Steph. T. sed particulam delendam censent Pauw. Heath. Abresch. Schutz.

944. ἤδὲ ψῦχος Aurat. Stanl. vulgato deterius. τότε ἤδη valet *tum demum*; non vero *tum statim*,

ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου. 945

Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει
μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλης τελεῖν.

ΧΟ. τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως στρ. α.

δεῖμα προστατήριον

καρδίας τερασκόπου ποτᾶται, 950

μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος, ἄμισθος αἰοιδά,

οὐδ' ἀποπτύσαν, δίκαν

δυσκρίτων ὄνειράτων,

θάρσος εὐπιθὲς ἵζει

φρενὸς φίλον θρόνον; χρόνος δ' ἐπεὶ 955

πρυμνησίων ξυνεμβόλοις

quod ait Butlerus. Prometh. 945. πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τοτ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται. Μοχ ἐν δόμοις τελεῖ Bothe.

945. ἐπιστρεφωμένου Flor. ἐπιστροφωμένου T.

947. μέλη^{οι} δέ σοι Flor. μέλοι δέ τοι edd. vett. δέ τοι Stanl. in libro Raulinsoniano; et sic Porsonus, collato Sophocl. Æthiop. ap. Athen. III. p. 122. C. Τοιαῦτά τοι σοι πρὸς χάριν τε κοῦ βία Λέγω. (sic etiam T.) Nec tamen deterius videtur quod habent Pauw. et Schutz., μέλοι δέ σοι τι. Cf. Choeph. 778. μέλει θεοῖσιν, ὧνπερ ἂν μέλη πέρι. Dein μέλης Aurat.

949. δεῖγμα Steph. δεῖμα Scalig.

951. ἀκέλευστον, ἄμισθον αἰοιδάν Aurat.

952. ἀποπτύσας edd. vett. ἀποπτύσαν Casaub. Pauw. Musgr. Pors.

954. ἵζει HSt. ἵζει liber Scaligero Voss.

955. Pro vulgato ἐπεὶ Stanleius (post Scalig.) reponi vult ἐπὶ, ut sit sensus, *Tempus diuturnum putrefecit naves arenosas, anchoris detentas, quum adversus Ilium profecta est classis*; ubi ἀκάτας pro ἀκάτους sumsit, et verbo παρήβησεν vim transitivam tribuit. Sic etiam Hermannus. ἐπὶ T.

956. ξὺν ἐμβολαῖς Casaub. Pears. ξὺν ἐμβόλοις Scalig. vel Voss. Stanl. Abresch. Pauw. Pers. 402. κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ "Ἐπαισαν ἄλμην,

ψαμμίας ἀκάτους παρή-
βησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον
ῶρτο ναυβάτας στρατός.
πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων
νόστον, αὐτόμαρτυς ὦν.

ἀντ. α.

961

τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνωδεῖ
θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν
θυμός, οὐ τὸ πᾶν ἔχων
ἐλπίδος φίλον θράσος.
σπλάγχχνα δ' οὔτι ματάζει
πρὸς ἐνδίοις φρεσὶν τελεσφόροις
δίναις κυκλούμενον κέαρ.
εὐχομαι τὰδ' ἐξ ἐμᾶς

965

957. ἀκάτα Flor. ἀκάτας edd. quæ vox nusquam alibi exstat. ἀκάτους Botheus, magis accurate. Sed reponendum suspicor ἀκταῖς. Eurip. Hippol. 758. Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτάς = πεισμάτων ἀρχάς. Mox πάρβησε Pauwius; παρήψεν Heath. Schutz. Butler. quod verbum vix alibi reperias. ἀκατον pro ἀκτὴν Alci-phroni reddit Lennep. ad Phalar. p. 332. Equidem legendum con-jicio χρόνος δ' ἐπεὶ = πρυμνησίων ξυνεμβολαὶ = ψαμμίας ἀκταῖς παρή = βησαν. diu est quum funium in-jectiones (i. e. funes adligati) litori-bus arenosis consenuerunt, sive putruerunt, ut idem sonet cum Homericο καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν,

καὶ σπάρτα λέλυνται. Conf. v. 187. Sed in hujusmodi locis conjicere possumus, et præterea nihil.

958. ἐπ' Ἴλιον Casaub. Æschy-lus Homerum sequitur, Νειρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Φίλιον ἦλθεν.

960. πείθομαι marg. Ask. A-bresch. qui etiam ὑπ' ὀμμάτων.

962. ὅπως Steph. Canter. T.

963. Ἐριννὺς Steph. Canter. Ἐριννύος Porson.

964. ἔχει Pauw. ἔχειν Schutz. Neutra correctione opus est.

966. οὔτοι edd. vett. οὔτι Ca-saub. Abresch. Schutz. Por .

967. Schutzius legit πρὸς ἐνδί-κοις δὲ φρεσὶν, punctulo post μα-τάζει posito.

969. Vulgata lectio est εὐχομαι

ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν 970

εἰς τὸ μὴ τελεσφόρον.

μάλα γὰρ τὸ τᾶς πολλᾶς στρ. β'.

ὑγείας ἀκόρεστον

τέρμα· νόσος γὰρ * * γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει,

καὶ πότμος εὐθυπορῶν 975

ἀνδρὸς ἐπαισεν * * * * *

* ἄφαντον ἔρμα.

καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων

δ' ἀπ' ἐμᾶς τι ἐλπίδος. ubi τοῖ pro τι Pears. τίν' Pauw. τὰδ' Aurat. Stanl. Porson. Sed codex Florentinus præbet εὐχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος.

970. ψύδη Steph. sed corrigendum vidit ψύθη, Heathio, Porsono, Schutzio receptum.

972. μάλα γὰρ τοι τᾶς edd. Primi strophæ versus antistrophicis non respondent. τὸ pro τοι Hermannus, Schutzius et Butlerus; et mox ὑγείας, quæ forma recentioris ævi erat: vid. Porson. ad Orest. 229. μάλα γὰρ τοι τὸ τᾶς ὑγείας πολλᾶς Bothe. Musgravius, μάλα γὰρ τοι τᾶς πόλεος, et in antistr. τὸ δ' ἐπὶ γᾶν σπείσθην ἅπαξ Triclinius μάλα γέ τοι δὴ τᾶς π.

973. ἀχάριστον vel ἀχόρευτον Schutz. quorum illud recepit Bothe. Ipse autem Schutzius in altera editione dedit ἀπάρεστον.

974. Dactylicum hexametrum indicavit Burnei. Supplendum ἀεὶ

vel ejusdem temporis vocabulum: vel omittendum πάλιν in antistroph. quod voluit Musgr. et sic Triclinius.

976. Deest aliquid in fine versus. Ante ἄφαντον forte supplendum εἰς.

978. Schutzius corrigit Καὶ πρὸ μὲν τὸν χρημάτων Κτησίων ὄγκον βαλὼν. Equidem nihil mutandum censeo. ὄκνος est nominativus pendens; *Quum metus* (naufragii sc.) *partem opum domesticarum projecit ex modica funda* &c. Conf. Theb. 767. Sic Casaubon. “ἀντὶ ὄκνου βαλόντος.” Similis fere constructio est Theb. 678. ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ᾧδ' αὐτοκτόνος, Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. ubi vide. Suppl. 942. καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. Vid. supra 412. Matthiæ. Gr. Gr. §. 562.

κτησίων ὄκνος βαλὼν

σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου,

980

οὐκ ἔδν πρόπας δόμος,

πημονᾶς γέμων ἄγαν,

οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.

πολλά τοι δόσις

ἐκ Διὸς ἀμφιλαφῆς τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν

νῆστιν ὤλεσεν νόσον.

986

τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ἄπαξ

ἀντ. β'.

θανάσιμον προπάροιθ' ἀν-

δρὸς μέλαν αἶμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων ;

οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ

990

τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἐπ' ἀβλαβεία

981. οὐκ ἔδν πρόπας δόμος. Ut putem legendum γόμος facit corruptus Supplicum locus, quem huc retulit Dobræus. Est autem istius fabulæ v. 439. καὶ χρήμασιν μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων Ἄτης γε μείζω καὶ μεγ' ἐμπλήσας γόμον, Γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίῳ Διὸς χάρις. Est autem γόμος *onus navis*. Angl. *a cargo*. Vid. H. Vales. in Harpocr. p. 139. Conferendus Diphilus ap. Athen. VII. p. 292. Α. ἡ φορτί' ἐξέρριψ' ὑπέραντλος γενόμενος.

985. καὶ ἀλόκων Flor.

987. πεσόνθ' edd. vett. πεσὸν γ' Casaub. Pearson. πεσὸν ἄπαξ Pauw. ἄπαξ πεσὸν Porsonus.

988. πρόπαρ Flor. θανασίμου Aurat.

989. τίς τ' ἀγκαλέσαιτ' Triclin. Vid. ad v. 974.

991. τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὐτ' ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβεία γε. Sic edd. (γε deest in Flor.) Postrema hæc tria deleri jusserunt Canter. Casaub. Schutz. Butler. Uncinis inclusit Porson. Temere factum. Schol. τὸν Ἀσκληπίον γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἰππόλυτον, ὥστε μὴ βλαβῆναι. Unde restituit Hermannus, post Scaligerum, Ζεὺς ἂν αὐτ' ἔπαυσεν ἐπ' ἀβλαβεία. Triclin. Ζεὺς αὐτ' ἔπαυσ' ἐπ' ἀβλαβεία γε. Atqui voces ἐπ' ἀβλαβεία, ad mortuos ab Æsculapio resuscitados pertinent, quare eas in verum priorem rejeci. Particulam ἂν sensus postulare videtur. Subau-

Ζεὺς ἂν αὖτ' ἔπαυσεν.
 εἰ δὲ μὴ τέταγμένα
 μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν
 εἶργε μὴ πλέον φέρειν, 995
 προφθάσασα καρδία
 γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.
 νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει
 θυμαλγῆς τε, καὶ
 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν,
 ζῶπυρουμένας φρενός. 1001

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εἴσω κομίζου καὶ σύ· Κασάνδραν λέγω.
 ἐπεὶ σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις
 κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέτα
 δούλων, σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας, 1005
 ἐκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ δ' ὑπερφρόνει·
 καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ
 πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βία.

diendum ἄλλως, ut in Prometh.
 1019. Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν,
 ὄνθ' ὑπηρέτην. Eurip. Iph. T. 1256.
 Φιλῶ τ' ἐμαντοῦ τέκνα, μαινοίμην
 γὰρ ἂν. Vid. ad Pers. 871. et
 conf. Eurip. Orest. 705. Aristoph.
 Plut. 427. Valcken. ad Herodot.
 p. 469.

994. Olim edidi μοῖρα μοῖρά μ'

ἐκ θεῶν. Sed non opus erat muta-
 tione.

998. βρέμει ἐπελπομένα T. mediis
 omissis.

1002. Jam in scenam ex ædibus
 revertit Clytæmnestra.

1003. ἀμηνίτοις Aurat.

1008. θίγειν edd. Varietatem

εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῇσδ' ἐπιρρέποι τύχης,
ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις. 1010

οἱ δ', οὐποτ' ἐλπίσαντες, ἤμησαν καλῶς,
ῶμοί τε δούλοις πάντα, καὶ παρὰ στάθμην.
ἔχεις παρ' ἡμῶν οἰάπερ νομίζεται.

ΧΟ. σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῇ λόγον.
ἐντὸς δ' ἂν οὔσα μορσίμων ἀγρευμάτων, 1015
πείθοι' ἂν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.

ΚΛ. ἀλλ' εἶπερ ἐστὶ μὴ, χελιδόνος δίκην,
ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη,
εἴσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ.

ΧΟ. ἔπου. τὰ λῶστα τῶν παρεστώτων λέγει. 1020

satis notabilem præbet codex Florentinus, τλῆναι δουλείας μάζης βίου, forte pro δουλίας μάζης βίον. Nempe μᾶζα erat servorum cibus. Idem igitur valet ac istud Euripidis, θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι, Alc. 2.

1011. οἱ δ' Steph. Canter.

1012. σταθμῶν Flor.

1013. ἔξεις Aurat.

1014. H. Vossius confert Xenoph. Anab. I. 3. 44. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν ἐπαύσατο, et Sophocl. Trach. 1122. εἰπὼν ὁ χρήζεις, λῆξον. [Theocr. I. 138. χῶ μὲν, τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο. Sed in his locis diversa est constructio, εἰπὼν ἐπαύσατο Anglice redditur, *having said this, he ceased*, sed λέγουσα παύεται est, *she leaves off speaking*.]

1016. Sic infra; χαίροιτ' ἂν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἀπεύχομαι. Quum vero ἴσως sine ἂν cum optativo non construatur, repetenda est particula ex primo sententiæ membro; sicut in Sophocl. Œd. T. 955. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ, τάχ' ἂν Ἡδοιο μὲν· πῶς δ' οὐχ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

1019. Voces εἴσω φρενῶν λέγουσα ad Casandram referri censet Butlerus, *quasi secum intus colloquentem*; ideoque comma post λέγουσα ponit. At vero εἴσω φρενῶν λέγουσα nihil aliud est quam *dicens ita ut intelligat*; Si Græcæ linguæ sciens est, orationem nostram mente arripit. Conf. v. 1027. κεκτημένη ἔσω φρενῶν conjungit Stanleius.

πιθοῦ, λιποῦσα τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον.

ΚΛ. οὐ τοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα
 τρίβειν· τὰ μὲν γὰρ ἐστίας μεσομφάλου
 ἔστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς,
 ὥς οὐποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἔξειν χάριν. 1025
 σὺ δ', εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει.
 εἰ δ', ἀξυνήμων οὔσα, μὴ δέχει λόγον,
 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερὶ.

ΧΟ. ἐρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ
 δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. 1030

ΚΛ. ἡ μαίνεται γέ καὶ κακῶν κλύει φρενῶν,

1021. πείθου edd. Sed multo magis obvius est in imperativo aoristus. Vid. 916.

1022. θυραίαν edd. ut in Sophocl. El. 517. μήτοι θυραίαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους, ubi forsan legendum θυραῖον. Ibid. 312. Electra ait, μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας, Θυραῖον οἰχνεῖν. Eurip. Alc. 821. γυνὴ θυραῖος ἡ θανούσα. Sed in Phœn. 861. χειρὸς θυραίας. Forsan res ita se habeat; quum de persona agerent, dixerint θυραῖος, etiam in feminino genere: de re autem θυραία. In hoc loco θυραία Casaub. Sed recte se habet accusativus, sive ad Casandram, sive ad Clytæmnestram referatur. Prometh. 224. κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε Ἐφαίνεται εἶναι, προσλαβόντα μητέρα — Choeph. 408. πέπαλται δ' αὐτέ μοι φίλον κῆρ,

τόνδε κλύουσιν οἶκτον. Vid. Brunck. ad Sophocl. El. 479. Musgr. ad Eurip. Med. 58. Elmsl. ad Œd. T. 913. et ad Heracl. 693. Fatendum tamen est accusativum in his locis verbo postponi; quare θυραίαν ad Casandram forte referendum. Olim suspicabar legendum, οὔτοι θυραίαν τῇδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα Τρίβειν.—τῇδ' etiam Musgravius.

1024. πάρος pro πυρὸς Musgr.

1028. Meminerit lector, ipsam Clytæmnestram, dum has voces profert, manu signum dare: aliter absurde diceret, *si mea verba non intelligis, manu, pro voce, significes*. Herodot. IV. 113. καὶ φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε, οὐ γὰρ συνίεσαν ἀλλήλων, τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε. Ceterum σὺ γ' marg. Mitf. καρβάνου Aurat.

ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον
 ἥκει· χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν,
 πρὶν αἵματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.
 οὐ μὲν πλέω ρίψας ἀτιμωθήσομαι. 1035

ΧΟ. ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γὰρ, οὐ θυμώσομαι.
 ἴθ', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐρημώσας ὄχον,
 εἴκους ἀνάγκη τῇδε καίνισον ζυγόν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ὄτοτοτοῖ, πόποι, δᾶ. στρ. α΄.

1033. Hoc versu desinit lacuna in edd. vett. et MSS. Med. Guelph.

1034. ἐξ ἀφρίζεσθαι Ald.

1035. ρίψας Ald. ρίψας Turn. ἀτιμεστρήσομαι Rob. ἀτιμωθήσομαι Guelph. Ald. Turn. Pors. Schutz. quæ forma occurrit Choeph. 634. ἀτιμασθήσομαι Steph. T. Stanl. ut in Prometh. 215. 808.

1036. ἐπικτοίρω Ald.

1037. ἴσθ' Steph. vitio, ut opinor, operarum.

1038. εἴκους Ald. Turn. Steph. εἴκους restituit Sophianus apud Robortellum. καὶ νίσον Ald.

1039. ὄτοτοτοτοῖ edd. ὄτοτοτοῖ πομποῖ δᾶ hic et in v. 1043. Flor. et sic T. nisi quod ὄτοτοτοῖ. Scribendum censeo ὄτοτοῖ, ὄτοτοῖ, πόποι, δᾶ. Hanc exclamationem proprie trisyllabum esse colligo ex verbi forma ὄτοτύζω. Cf. Pers. 273. 279. 915. Sed forsan hujus-

modi exclamationibus mediam syllabam sæpius repetierint poetæ. In Prometh. 902. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ recte, ut videtur, edidit Porsonus. Achæus tamen apud Suidam in v. scripsisse videtur ἐλελελεῦ—καθὸ καὶ Ἀχαιοὺς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς, "ὦρα βοηθεῖν ἔστ', ἐγὼ δ' ἡγήσομαι. Προσβαλλέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῇ, Σάλπιγγι δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω. "ὦρα ταχύνειν ἐλελελεῦ. Editur προσλαβέτω—λαβῆς—ἐλελεῦ. Desumta sunt ex antiquis Scholiis in Aristoph. Av. 363. ubi etiam metrum postulat ἐλελελεῦ. Eodem modo dixit Comicus ποποποποποί. Quare nihil forte mutandum in Choeph. 156. Suppl. 886. ubi ὄτοτοτοῖ. Dein ποποῖ edd. omnes, accentu male posito: vid. infra ad v. 1069.

ὥ 'πολλον, ὥ 'πολλον.

1040

ΧΟ. τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου;
οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.

ΚΑ. ὀτοτοτοῖ, πόποι, δᾶ.

ἀντ. ἀ.

ὥ 'πολλον, ὥ 'πολλον.

ΧΟ. ἥδ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ, 1045
οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν.

ΚΑ. "Απολλον, "Απολλον,

στρ. β'.

ἀγυιάτ', ἀπόλλων ἐμός.

ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον.

ΧΟ. χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. 1050

1040. "Απολλον, "Απολλον T. edd. recentiores. ὥπολλον Ald. Rob. Turn. Med. Guelph. et in v. 1044. ὥ secundum grammaticos est ἐπίρρημα σχετλιασμου, ὥ circumflexum ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως. Nescio quare contra auctoritatem MSS. et edd. vett. hæc vocula omittenda sit; etiamsi abest a v. 1047.

1041. ἀνωλόυξας legitur ap. Schol. Eurip. Phœn. 1035. et sic conjecerat Stephanus. Sed Casandræ exclumanti ὀτοτοτοῖ inquit Chorus, τί ταῦτ' ἀνωτότυξας; Pari modo infra ΚΑ. φεῦ, φεῦ. ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας. Hæc notavit Stanleius.

1046. προσήκοντ' εὐγυγόοις Ald.

1048. ἀγυιά τ' Ald. ἀγυιάτα Rob. ἀγυιά τ' Med. ἀγυιάτ' Flor. ex correctione; et in v. 1053. ἀγυιάτ' T. ἀγυιεύ τ' Turn. ceteri. Sed quum hæc notior forma sit, in alteram a librariis mutari vix potuit. Steph. Byzant. v. Ἀγυιά—καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγυιεύς, καὶ ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ ἐφόδιος—τὸ δ' ἀγυιάτης, ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρνειάτης, Καυλωνιάτης. Sic etiam legit Hermannus Elem. Metr. p. 265.

1049. ἀπώλεπας Ald.

1050. χράειν Ald. Guelph. κλάειν Turn. ex correctione. αὐτῆς Ald. Rob.

μένει τὸ θεῖον, δουλία περ ἐν φρενί.

ΚΑ. ᾿Απολλον, ᾿Απολλον, ἀντ. β'.

ἀγνιάτ', ἀπόλλων ἐμός.

ἄ, ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην;

ΧΟ. πρὸς τὴν ᾿Ατρειδῶν· εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς,
ἐγὼ λέγω σοι· καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη. 1056

ΚΑ. ἄ, ἄ. στρ. γ'.

μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνίστορα

αὐτοφόνα κακὰ, κάρτάνας,

ἄνδρὸς σφαγείου, καὶ πέδον ῥαντήριον. 1060

ΧΟ. ἔοικεν εὖριν ἢ ξένη, κυνὸς δίκην,

1051. δουλία παρ' ἐν φρενί Ald. Turn. Med. Abreschio probatum. παρὸν T. Rob. Pauw. Porson. et sic olim Vossius et Stanleius. παρῶν Casaub. παρέν Steph. παγὲν Musgr. Sed recte omnino Schutzius δουλία περ ἐν φρενί.

1053. ἀγνιάτ Ald. ἀγνιάτ' Rob. ἀγνιεύ τ' Turn. Mox ᾗ Rob.

1055. εἰ σὺ. τὸ, μὴδ' ἐννοεῖς Flor. ἀτρειδῶν εἰ. τόπερ μὴ δ' ἐννοεῖς T.

1056. τοι pro σοι Rob. κᾶτα δ' οὐκ ἐρεῖς Flor.

1057. Hanc interjectionem restitui ex Ald. Rob. Turn. Med. εὖ, εὖ Guelph. vitiose pro ᾗ, ᾗ. Stephani vel Triclinii auctoritate non erat ejiciendum; praesertim quum per totam scenam Casandræ vaticinia ab hujusmodi exclamatio-

nibus incipiant. Rectius vero scribitur ᾗ, ᾗ. Hesych. ᾿Α, ᾗ. σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα.

1058. ξυνίστορα edd. ante Pauwium. συνίστορα Flor.

1059. αὐτοφόνα Rob. Flor. Recte. Ceteri αὐτόφονα. αὐτοφονά τε Pauw. Hermann. Sed vid. Antistr. καρτάναι Ald. Rob. κάρτάνας Casaub. Voss. Pauw. Schutz. Butlerus; ut regatur a verbali ξυνίστορα sc. στέγην. Ceteri κάρταναί.

1060. σφάγιον Ald. Rob. ἄνδρσφάγιον Casaub. Mox πέδου Pears. probante ut videtur Humboldtio (vel Hermann), qui vertit, *Bodens Blutbesudelung*. Sed scrupulum injicit copula καί. Musgr. conjecit σπόρων καντήριον.

1061. εὖρις edd. vett. εὖριν

εἶναι, ματεύειν δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον.

ΚΑ. ᾶ, ᾶ.

ἀντ. γ'.

μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι,

κλαιόμενα τὰ βρέφη, σφαγὰς, 1065

ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.

ΧΟ. ἦ μὲν κλέος σοῦ μαντικὸν πεπυσμένοι

ἦσμεν· προφήτας δ' οὔτινας μαστεύομεν.

ΚΑ. ἰώ, ἰώ, πόποι, τί ποτε μῆδεται, στρ. δ'.

Med. e prima manu, sed deletur ν, et suprascriptum antiqua manu s. Sed recte quærit Butlerus, "quum ῥῖν et ῥῖς legatur, quidni in compositis εὔριν et εὔρις ut utrumque bonum sit?" Quare εὔριν cum Stephano reposui, accentu tantum mutato.

1062. μαντεύει Ald. Rob. Med. Guelph. ματεύει ceteri præter Turn. ὧν ἂν εἰρήσῃ Ald. ὧν ἂν εὐρήσῃ Rob. ὧν ἂν ἀνευρήσει Turn. ὧν ἂν εὐρήσει Med. quæ est vera lectio leviter vitiata. ὧν ἐφευρήσει Steph. ὧν ἀνευρήσει Pors.

1063. Has voces inserui ut strophicis responderent.

1064. μαρτυρίοι edd. ante Pauw. qui μαρτυρίοισι. Abresch. μαρτυρίοις γὰρ οὖν. μαρτυρίοις μὲν γὰρ Flor. Dein τοῖσδε πεπείθομαι Ald. Rob. Flor. τοῖσδε πείθομαι Turn. Steph. τοῖσδ' ἐπιπείθομαι Abresch. Sic Porson.

1065. κλαιόμενα edd. et sic forte scripsit Æschylus. Alibi tamen edidimus κλάειν sine iota, quod nescio an temere factum.

Ibid. τὰδε βρέφη libri omnes, præter Venetum et Flor. qui præbent τὰ. In fine versus σφαγὰς τε Robortellus.

1067. ἦ μὲν Ald. T. quod quidem Homericum est. ἦμεν Rob. Turn. In proximo versu ἦ μὲν Ald. Turn. ἦμεν Rob. Secuti sumus Porsonum. ἦσμεν in utroque versu Schutz. in ed. 2. Mox idem ματεύομεν ut in v. 1062. Sed quum et altera forma in usu esset, dicat aliquis sermonem forte poetam variare voluisse; ματεύειν sine σ ubique apud Æschylum occurrit; e. g. Choeph. 217. 328. 850. Scribitur tamen ἐκμαστεύομεν Eum. 247.

1069. ἰὼ semel tantum edd. Cf. 1083. 1094. ποποί edd. πόποι

τί τόδε νέον ἄχος μέγα 1070
 μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακὸν
 ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον; ἀλκὰ δ'
 ἐκὰς ἀποστατεῖ.

ΧΟ. τούτων αἰδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων
 ἐκεῖνα δ' ἔγνων· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ. 1075

ΚΑ. ἰώ, ἰώ, τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς, ἀντ. δ'.
 τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν

λούτροισι φαιδρύνασα—πῶς φράσω τέλος;
 τάχος γὰρ τόδ' ἔσται. προτείνει δὲ χεῖρ ἐκ
 χερὸς ὀρέγματα. 1080

ΧΟ. οὐπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων

Rob. Venet. T. quod rectius. vid.
 Glossar. ad v. 1039. Mox μήδεσθαι
 Ald.

1070. ἄχθος edd. ἔχθος Casaub.
 Pears. ἄχος Seidler. de Dochm.
 p. 161. sic MSS. Flor. T. quod
 etiam Butlero in mentem venerat,
 cui tamen præplacet Bothei con-
 jeectura ἄγος. Atqui ἄγος vix dici
 potest κακὸν μήδεσθαι, quum ipsius
 κακοῦ fructus sit.

1072. φίλοισι edd. ante Pauw.
 φίλοισιν T. Versus est dochmia-
 cus hypercatalecticus. Dein ἀλκὰν
 Steph. Canter. ἀλκὰ Ald. Rob.
 Turn. Med. Hesych. Ἀλκή. δύνα-
 μιν. ἰσχύς. ἢ ἀλέξεις. ἢ μάχη.
 Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, ex lexico

tragico. Orestem innui monet
 Scholiasta.

1075. βοᾷ πόλις T. Steph. Can-
 ter. Stanl. Butler. qui hoc rotun-
 dius putat.

1076. ἰὼ semel edd.

1078. φαιδρύνασ' Rob.

1079. προτεῖν Ald. Turn. προ-
 τείνει γὰρ χεῖρ Venet. χεῖρ' Ald.
 Turn. Schutz. Pors. χεῖρ Rob.

1080. χειρὸς edd. ante Porson.
 ὀρεγόμενα edd. Schol. διαδέχονται
 δὲ ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασιν τῶν χει-
 ρῶν Αἴγισθος καὶ Κλυταίμνηστρα.
 unde Hermannus χειρὸς ὀρέγματα.
 MSS. Flor. T. χερὸς ὀρεγμένα.
 Choeph. 423. πολὺπλαγκτα δ' ἦν
 ἰδεῖν=ἐπασσυντεροτριβῇ χερὸς ὀρέγ-
 ματα.

ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ.

ΚΑ. ἔ, ἔ, παπαῖ, παπαῖ, τί τόδε φαίνεται; στρ. ε'.

ἦ δίκτύον τί γ' Αἴδου;

ἀλλ' ἄρκυς ἦ ζύνευνος, ἦ ξυναιτία 1085

φόνου. στάσις δ' ἀκόρετος γένει

κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.

ΧΟ. ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει 1086 στρ. 5'.

ἐπορθιάζειν; οὐ με φαιδρύνει λόγος.

ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφῆς 1090

σταγῶν, ἄτε καὶ δορὶ πτωσίμοις

ξυνανύτει βίου

δυντὸς αὐγὰς. ταχεῖα δ' ἄτα πέλει.

ΚΑ. ἄ, ἄ, ἰδού, ἰδού· ἄπεχε τῆς βοῦς 1091 ἀντ. ε'.

τὸν ταῦρον· ἐν πέπλοισιν 1095

1082. ἐπ' ἀργέμοισι Turn. Med. T. Stephanus confert Prometh. 508. Choeph. 663. In fine versus ἀμνημονῶ habet codex Venetus.

1084. αἴδου Ald. Rob. Turn.

1086. Sic Hermannus pro ἀκόρεστος.

1087. θύματε Ald. θύματι Turn.

1088. ἐρινὰν Ald. ἐρινῦν Rob. Med. ἐρινὺν Guelph. Ceteri ἐρινῦν. Vid. ad Prometh. 53. Mox δώμασι Rob. κάλη Ald. κέλη Rob. καλεῖ Turn. et ἐπορθιάζων.

1090. ἐπεὶ Ald. Guelph. ἔδραμαι Turn.

1091. ἄτε καὶ δωρία πτώσιμος Ald. Turn. sic Rob. nisi quod διρία. Alii aliter tentant. δορὶ πτωσίμοις Casaub. Stanl. Musgr. ἄτε καὶ δορὶ πτωσίμους ξυνανύτει, Twining. ad Aristot. Poet. n. 186. ἄτε γὰρ δορὶ πτώσιμος Hermann. Casauboni emendationem, quamvis dubitanter, recepimus.

1092. ξυναντεῖ Ald. Rob. Turn. ξυνανυτεῖ Steph. ξυνανύτει Porson. Mox αὐγαῖς edd. vett. αὐγὰς Pauw. Heath. Schutz. βοῆς T.

1095. πέπλοισι Ald. Turn. Pors.

μελαγκέρων λαβούσα μηχανήματι

τύπτει· πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ κύτει.

δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω.

ΧΟ. οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος ἀντ. 5'.

εἶναι· κακῶ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. 1100

ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις

βροτοῖς στέλλεται; κακῶν δῖαι

πολυεπεῖς τέχναι

θεσπιωδὸν φόβον φέρουσιν μαθεῖν. 1104

ΚΑ. ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. στρ. ζ'.

1096. μελαγκαίρωνι Ald. μελαγκέρω Rob. μελαγκέρῳ Port. Casaub. Schutz. v. l. in Schol. ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένῳ. Adjicitur ibidem, ἄλλως, τῆς μελαγκέρου βοός; legabatur igitur in quibusdam exemplaribus μελαγκέρω, sicut Robortellus. Stanleius advocat Odyss. λ. 410. de Agamemnone ὥς τίς τε κατέκτανε βούν ἐπὶ φάτνῃ.

1097. πίπει Ald. Guelph. πίπτει Turn. Mox ἐν ὑδρῳ Ald. ἐνύδρῳ ceteri præter Schutzium. Dedi e conjectura κύτει pro vulgato τεύχει. Vid. 788. 789. Sic metra accuratius respondent.

1098. Sic Flor. T. δολοφόνου δὲ Steph. Canter. χέβητος Ald.

1099. οὐκ ὀμπάσαι μ' ἂνθε σφάτων Ald. et mox κακῶ δέτῳ.

1101. ἀποδέθες φάτων Ald.

1102. βροτοῖσι—κακῶν γὰρ δὴ αἱ Steph. T. διὰ edd. vetustiores. διὰ Hermannus; Idem olim conjecturat δὴ γὰρ αἱ, et sic Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 339. διὰ retinet Burneius, brevi syllaba in dochmii fine producta.

1103. πολυετεῖς Steph. Canter. Stanl. Porson. πολυεπεῖς edd. vett. cum Med. Venet. Flor. T. Voces θεσπιωδὸν φόβον omittit Robortellus. θεσπιωδῶν Casaub. Pears. Heath. Schutz. θεσπιωδοὶ Hermann.

1104. φέρουσι edd. vett. φέρουσιν Porson. T.

1105. ἰὼ bis, sicut etiam in antistrophico, libri omnes; semel tantum ponendum monuit Butlerus. Hermannus vero vulgatum retinet, ut sit versus ex dochmiaco hypercatalecto ante dochmium posito.

τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος † ἐπεγχέασα.

ποῖ δὴ με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;

οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανομένην. τί γάρ;

ΧΟ. φρενομανῆς τις εἶ θεοφόρητος, ἀμ- στρ. ή.

φι δ' αὐτὰς θροεῖς 1110

νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθὰ

ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναίς φρεσὶν

Ἴτυν, Ἴτυν, στένουσ' ἀμφιθαλῇ κακοῖς

ἀηδὼν βίον.

ΚΑ. ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνας· ἀντ. ζ'.

περίβαλον γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας 1116

1106. θροᾶ Ald. θροᾶ Turn. Mox ἐπαγχέασα Steph. ἐπ' ἄχεα σὰ Seidler. de Dochm. p. 14. Ingeniose. Dixisset tamen Æschylus ἐπ' ἄχεσι σοῖς. Scholiasta explicuit συναναμίξασα τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συγκεράσασα. Sed lectio vulgata metro officit: neque enim quadrisyllabum esse ἐπεγχέασα Hermannō et Butlero concesserim.

1108. οὐδέν ποτ' εἰμὶ Ald. Turn. οὐδέ ποτ' εἰ μὴ Steph. οὐ δὴ ποτ' εἰ μὴ T. Interrogationi τί γάρ Chori personam præfigit Robortellus.

1109. τις ἢ Ald. Turn. Guelph.

1110. αὐτῆς Ald. αὐτὰς Turn. αὐτὰς ceteri. Vid. ad v. 1294.

1111. νόμον ἄνομόν γε Stephanus; νόμον ἄνομόν γ' T. vid. ad antistrophicum.

1112. ἀκόρεστος Rob. Turn. Steph. quæ forma magis frequens. ἀκόρετος Ald. Porson. Hermann. neque est profecto cur de hac forma dubitamus, quæ Ionice apud Homerum scribitur ἀκορήτος. Mox βοῦς Rob. βοᾶν Musgr. vel mox ἀμφιθαλῆς. Pro φεῦ Stephanus dedit φιλοίκτοις, ex Triclinio, qui versum hujusmodi exhibet, ἀκόρεστος βοᾶς φιλοίκτοις φρεσίν. Dein ταλαίνας Ald. Rob. Turn. Guelph. Quod ferri quidem posset; sed bene mutavit Stephanus.

1113. ἴτυν ἴτην σθένουσ' ἀμφιθαλῇ Ald. Mox ἀηδὼν Rob.

1115. ἰὼ bis edd. dein ἀηδόνας μόρον. Transposita ab Hermannō et Schutzio.

1116. περιβάλλοντο Ald. περιβάλοντο Turn. παρεβάλλοντο Rob.

θεοὶ, γλυκύν τ' αἰῶνα, κλανμάτων ἄτερ·
ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.

ΧΟ. πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ἀντ. ή.

ματαίους δῦας; 1120

τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ
μελοτυπεῖς, ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;

πόθεν ὄρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ

κακορρήμονας;

ΚΑ. ἰὼ γάμοι, γάμοι στρ. θ'. 1125

Πάριδος, ὀλέθριοι φίλων.

ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν·

τότε μὲν ἀμφὶ σὰς αἰόνας τάλαιν'

ἥννυτόμαν τροφαῖς·

περιβαλόντες Venet. Flor. T. περί-
βαλον Hermannus. Idem vero
nuperrime dedit περιβάλλοντό οἱ
πτεροφόρον δέμας γὰρ θεοὶ, quod
nemini, ut opinor, arridebit. Ut
nihil dicam de hiatu isto brevis
vocalis, vox media verbi sententiæ
minus convenit. πετροφόρον scrip-
tum in Robortelli codice.

1117. ἀγῶνα Ald. Rob. Steph.
Guelph. Venet. T. αἰῶνα Scalig.
v. l. in Schol. Mox καμάτων Ald.
Guelph.

1118. ἀμφίκη Ald.

1120. δοὶ pro δῦας Ald. δ' οἱ
Turn.

1121. ἐπὶ φόβῳ Ald. Rob. Turn.

ἐπιφόβῳ Steph. ceteri. ἐπίφοβα
Aurat. Schutz. ἐπιφόβα^ω (sic) Flor. T.

1122. μελοτυπεῖς Flor. μολοτυ-
πεῖς T. ἐννόμοις Ald. Rob.

1123. ἔχη Flor. θεσπετίας Ald.
θεσπίας Steph. Canter. Stanl. dein
ῶδοῦ Casaub. Aliter legit G. Burges.
ad Eurip. Troad. 147.

1124. κακορρήμονος Musgr.

1125. γάμοι γάμον Ald. γάμοι
semel tantum Rob. Versus post
Hermannum distribui.

1129. Post hunc versum hiatus
in Ald. Rob. Turn. Med. Guelph.
usque ad Choeph. 8.

νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε κάχερουσίας 1130

ὄχθας ἔοικα θεσπιωδήσειν τάχα,

ΧΟ. τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; στρ. ί.

νεογνὸς ἂν μάθοι.

πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δῆγματι φοινίῳ,

δυσάλγει τύχα μινυρὰ θρεομένας, 1135

θαύματ' ἐμοὶ κλύειν.

1130. κάχερουσίους ὄφθους edd. ὄχθας Casaub. ὄχθος est tumulus; ὄχθα ripa. Vid. ad Prometh. 835. Pindar. Pyth. XI. 29. ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμον Κασάνδραν πολὺ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ ψυχᾷ πόρεν Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὐσκίον νηλῆς γυνά.

1132. Apposui notam interrogationis; nam vix Græce dicitur μαθεῖν—τί τόδε ἐφημίσω pro ὅ τι ἐφημίσω.

1133. νεογνὸς ἂν ἀνθρώπων Schutz. νεογνὸς ἀνθρώπων ceteri. Et sic quidem Hermannus et Seidlerus. Atqui νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι sine ἂν, Chori sensum non exprimet. Insulsum illud ἀνθρώπων, natum ex similitudine ἂν et ἄν, [vid. Valcken. ad Herodot. IV. 18. Jacobs. Add. Anim. in Athen. p. 32.] metrum jugulat; cui tamen succurrit Hermannus, legendo in antistropha, καὶ τίς σε κακοφρονῶν τίθη=σι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιτνῶν. Sed in dochmiacis, qui in hac scena occurrunt, syllabæ syllabis fere re-

spondent, ut vix credam δῆγματι φοινίῳ et βαρὴς ἐμπιτνων recte sibi invicem opponi.

1134. ὑπὸ Ven. Flor. ὑπαὶ πέπληγμαι Schutz. δείγματι conj. Stanleyus. Canteri conjecturam πέπληγμαι δ' ἦπαρ egregiam vocat Valckenaer. ad Hippol. 1070.

1135. δυσάλγει Steph. T. μινυρὰ κακὰ θρεομένας edd. θρευμένας Seidler. qui etiam monet, conjici posse male additum esse κακὰ. "Forma autem θροῦμαι," inquit Hermannus, "quam introducere vult Blomfieldius, Tragicis inusitata est." Num igitur usitata est altera forma θρεῦμαι? Sed ut verum fatear, nullam causam video, quare solutam formam mutemus vel in hoc loco, vel Theb. 78. Suppl. 111.

1136. θαύματ' edd. τραύματ' conjecit Canterus, probantibus Pauwio et Musgravio: et sic Scaliger. Apud Timæum et Photium scribitur in codicibus θραύματα. νευροσπάσματα. pro θαύματα, quod reposuit Ruhnkenius. Legerim potius cum

ΚΑ. ἰὼ πόνοι, πόνοι ἀντ. θ.

πόλεος ὀλομένας τὸ πᾶν.

ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς
πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων. ἄκος δ' 1140

οὐδὲν ἐπήρκεσεν,

τὸ μὴ οὐ πόλιν μὲν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν.
ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.

ΧΟ. ἐπόμενα προτέροισι τάδ' ἐφημίσω. ἀντ. ι.

καὶ τίς σε κακοφρονῶν 1145

Triclinio et Aurato, θαύματ' ἐμοὶ
κλύειν, *Auditū mira*; ut apud Ho-
merum θαῦμα *Ἰδέσθαι*. Pindar.
Pyth. I. 50. θαῦμα δὲ καὶ παριόντων
ἀκοῦσαι. Eurip. Ion. 248. θαύματ'
ἀνθρώποις ὀρᾶν. Iph. A. 844. ἐμοὶ
γὰρ θαύματ' ἐστὶ τὰ παρὰ σοῦ.

1138. ὀλωμένας Venet. Flor.
πόλεως ὀλουμένας Steph. ὀλομένας
Casaub. Pors. qui et πόλεος.

1141. ἐπήρκεσαν libri universi.
Insolens constructio ἐπαρκεῖν ἄκος.
Dedi igitur ἐπήρκεσεν. *Nullum re-
medium sufficiebat ad* &c. sicut
supra dictum est, ἄκος δὲ παμμά-
ταιον. Nisi tamen legendum ἄχος
δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν, *calamitatem neu-
tiquam propulsarunt*; Iliad B. 873.
οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν
ὄλεθρον. Sophoclis locum ex Ajace
v. 729. conferendum esse monuit
Hermannus l. c. ὡς οὐκ ἀρκέσοι,
Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς
θανεῖν. Vid. Herodot. VII. 11, 10.

1142. τὸ μὴ πόλιν edd. οὐ inter-
serendum monuit Hermannus in
erudita de Ellipsi et Pleonasmo
commentatione p. 221. ἔχει Steph.
ἔχειν conj. Stanleius, post Aurat.

1143. ἐμπέδῳ Steph. Canter.
Stanl. ἐν πέδῳ Casaub. Voss. Ja-
cob. Heath. Schutz. Butler. θερ-
μὸν ὡς τάχ' Canter. Jacob. Schutz.
ut θερμὸν *sanguinem* significet.
θερμὸν ῥοῦν Musgrav. Sed præstat,
opinor, intelligere ἐμαντήν. Eurip.
Cycl. 571. εἰς ὕπνον βαλεῖς. sc.
σεαυτὸν. Casandra autem θερμό-
νους bene dicitur, sicut infra Cly-
tæmnestra φαιδρόνους. Sed vide an
τάδ' scribendum sit pro τάχ'.

1144. προτέροις edd. vett. προ-
τέροισι Pauw. et recentiores.

1145. καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν
edd. vett. καὶ τίς σε, παῖ, Pauw.
Heath. Alterum καὶ ejiciendum
monuit Hermannus; et sic MSS.
Venet. Flor. τίς σε καὶ κακοφρο-

τίθησι δαίμων † ὑπερβαρὺς ἐμπίτνων,
μελίζειν πάθη γοερὰ θανατοφόρα.

τέρμα δ' ἀμηχανῶ.

ΚΑ. καὶ μὲν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων
ἔσται δεδορκῶς, νεογάμου νύμφης δίκην· 1150
λαμπρὸς δ' εἴκεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
πνέων ἐσῆξειν, ὥστε κύματος δίκην
κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πῆματος πολὺ
μεῖζον. φρενώσω δ' οὐκ ἔτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμῳ ἵχνος κακῶν 1155
ρίνηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.

νεῖν T. τίς indefinite accipiendum recte monuit Butlerus. κακοφρονῶν Schutzio debetur.

1146. ὑπερβαρὺς Schutz. quod paullo melius videtur; et sic T. qui etiam δαίμων ποιεῖ. nam si ex adjectivo βαρὺς compositum sit, terminatio non mutatur: sed legendum puto καὶ βαρὺς ἐμπίτνων, cui respondet in strophā δῆγματι φοινίῳ. Et ex hoc forsā versu alterum illud καὶ in v. 1145. irrepserit. δαίμων autem dicitur κακοφρονῶν — καὶ βαρὺς ἐμπίτνων sicut infra ἡ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς.

1147. θανατηφόρα Pauw. Porson. Dochmīum ex vulgato nasci monuit Seidlerus p. 172. alterum tamen retinens.

1150. νύμφας Steph.

1151. λαμπρὰς Is. Voss. (ut opinor.) λαμπροῦ Aurat. Male uterque. Vid. Glossarium.

1152. Legendum puto cum Botheo ἐσάξειν, vel ἐσαίξειν. Aristoph. Nub. 543. οὐδ' εἰσῆξε δᾶδας ἔχουσ'. ibid. 996. μηδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰσάττειν. Pindar. Isthm. IV. 10. οὔρος — ἐπαίσσων.

1153. κλύειν edd. vett. κλύζειν Aurat. Schutz. Porson. Dein πρὸς ἀκτὰς Aurat. Butler. Sic Eurip. Hippol. 1227. κῦμα dicitur χωρεῖν πρὸς ἀκτὰς. Si vulgatum recte se habet, intelligendum erit *ad solem, palam*. Conjici potest αὐτὰς. Vid. ad Dion. Hal. p. 429. Musgravius πρόσω γὰς.

1155. συνδρόμων Is. Voss.

1156. ρίνηλατούσης Steph. Cant.

τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὐποτ' ἐκλείπει χορὸς
 ξύμφθογγος, οὐκ εὐφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει.
 καὶ μὴν πεπωκὼς γ', ὥς θρασύνεσθαι πλέον,
 βρότειον αἶμα, κῶμος ἐν δόμοις μένει, 1160
 δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Ἑρινύων.
 ὕμνουσι δ' ὕμνον, δώμασιν προσήμεναι,
 πρῶταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν,
 εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
 ἡμαρτον, ἢ θηρῶ τι, τοξότης τις ὥς; 1165
 ἢ ψευδόμαντὶς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
 ἐκμαρτύρησον προυμόσας τό μ' εἰδέναι
 λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἀμαρτίας δόμων.

ΧΟ. καὶ πῶς ἂν ὄρκου πῆγμα, γενναίως παγὲν,
 παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σου, 1170
 πόντου πέραν τραφεῖσαν, ἀλλόθρουν πόλιν
 κυρεῖν λέγουσαν ὥσπερ εἰ παρεστάτεις.

ῥινηλατούση Stanleius post Auratum: et sic T. ῥινηλατούση Flor.

1163. πρῶταρχος Flor. Pauwius conjungit ἀπέπτυσαν εὐνὰς ἀδελφοῦ, sed præstat ἀπέπτυσαν absolute vel elliptice sumere. Vid. Glossarium.

1165. ἢ τηρῶ τι Venet. Flor. T. Steph. Scalig.

1167. καὶ μαρτύρησον T.

1169. ὄρκος πῆγμα Steph. Aurati correctionem ὄρκου πῆγμα receperunt Canter. Stanl. Casaub. Schutz. Porsonus vero edidit

ὄρκος, πῆγμα γενναίως παγὲν, quod mihi quidem minus arridet. Pene suspicor legendum καὶ πῶς ἂν ὄρκοις ῥῆμα γενναίως παγὲν Παιώνιον γένοιτο;

1170. παιώνιος Casaub. T. σε pro σου Aur.

1171. Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 867. citat πόντου πέρα τραφεῖσαν, nescio quare, quum satis recte dicatur πέραν pro κατὰ πέραν, quæ vox occurrit v. 183. Χαλκίδος πέραν ἔχων. Assentior

ΚΑ. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.

ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἰμέρῳ πεπληγμένος;

ΚΑ. προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. 1175

ΧΟ. ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.

ΚΑ. ἀλλ' ἦν παλαιστῆς, κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.

ΧΟ. ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἤλθέτην ὁμοῦ;

ΚΑ. ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.

ΧΟ. ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ἡρημένη; 1180

ΚΑ. ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.

ΧΟ. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ;

ΚΑ. ἐπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὥς τὰδ' ἤπλακον.

ΧΟ. ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.

ΚΑ. ἰού, ἰού, ὦ ὦ κακά. 1185

ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος

στροβεῖ, τaráσσων φροιμίῳις ἐφυμνίοις.

Hermannō comma post πόλιν delenti.

1173. Hic locus in edd. sic legitur; ΚΑ. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. Προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἰμέρῳ πεπληγμένος; Ἀβρύνεται κ. τ. λ. Verum versuum ordinem personarumque distinctionem præclare restituit Hermannus.

1176. βαρύνεται T.

1177. ἐμοῦ vel ἐμὴν Aurat.

1178. ἤλθετον νόμῳ edd. ἤλθέτην Elmsleius ad Acharn. 733. ὁμοῦ Butlero debetur.

1182. ἄνακτος Steph. ἄνατος Æschylum scripsisse putavit Canterus; et sic Dawes. M. C. p. 236. Porson. Schutz. Butler. probante etiam Schäfero Melet. Crit. p. 137. qui pro vulgato Λοξίου citat Λοξία. Porro legendum puto κότου. Sophocl. Œd. Col. 785. a Dawesio citatus, πόλις δέ σοι Κακῶν ἄνατος—

1183. οὐδέν οὐδέν Steph. Correxerit Canter. Mox ἤμπλακον edd. vett. ἤπλακον Porson.

1187. φροιμίῳις ἐφημίῳις edd. † ἐφημίῳις Porson. ὑφηνίοις Musgr.

ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους
 νέους, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασι;
 παῖδες, θανόντες ὥσπερ εἰ πρὸς τῶν φίλων, 1190
 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος,
 πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο.
 ἐκ τῶνδε ποινὰς φημὶ βουλεύειν τινα
 λέοντ' ἀναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον 1195
 οἰκουρὸν, οἴμοι, τῷ μολόντι, δεσπότη
 ἐμῷ. φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλειον ζυγόν.
 νεῶν τ' ἑπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης
 οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς
 λέξασα, κακτείνασα φαιδρόνους, δίκην 1200
 Ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ.
 τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεὺς

ἐκφημίσι Aurat. ἀφηνίοις vel ἐφν-
 μνίοις liber Scaligero Vossianus.
 Butlerus putat genuinam vocem
 excidisse, dum librarii oculus in
 sequens ἐφημένους aberraret; quam
 opinionem firmat MS. Venetus ubi
 pro ἐφημίσι scribitur ἐφημένους,
 teste Morellio. ἐφημένους^{οι} T. Olim
 dederam, φροιμίσι φημίσι, *præ-*
ludiis vaticiniorum.

1194. ποινὰς φημι edd. quod
 post Triclinium mutavi.

1195. λέοντ' ἀναλκιν opponit
 λέοντι εὐγενεῖ sc. Agamemnoni
 v. 1230.

1197. δούλειον T.

1198. νεῶν δ' Voss. Schutz.
 ἑπαρχος H. Steph. T.

1199. εὐ οἶδεν T. μισητῆς Vid.
 Porson. ad Med. 822.

1200. καὶ κτείνασα Steph. emen-
 davit Canter.

1202. τοιάδε Venet. Flor. Dein
 punctum post θῆλυς habent edd.
 Recte distinxit Elmsleius ad Eurip.
 Heracl. 387. qui et ἔσται pro ἐστίν.
 Idem V. D. conjicit τοιαῦτα τολμᾷ
 θῆλυς ἄρσενος φονεὺς. Εἰεν. τί
 νιν—.

ἐστίν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος
τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινά,
οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην, 1205
θύουσαν αἶδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἄρην
φίλοις πνέουσαν; ὥς δ' ἐπωλολύξατο
ἢ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.
δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ.
καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ; 1210
τὸ μέλλον ἥξει. καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρῶν,
ἄγαν ἀληθόμαντιν, οἰκτείρας, ἐρεῖς.

ΧΟ. τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν
ξυνῆκα καὶ πέφρικα· καὶ φόβος μ' ἔχει,
κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξεικασμένα. 1215

τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας, ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.

ΚΑ. Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον.

ΧΟ. εὐφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα.

1206. ἄσπονδόν τ' ἄρην edd. † ἄρην Porson. ἄρην liber Raulinsonianus, et Butlerus. Recte sine dubio. Vid. supra v. 366. et sic etiam Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 341. Vid. Glossarium.

1211. σὺ μὲν τάχει Steph. Correxerunt Auratus, Casaubon. Stanleyus. Mallem καὶ σὺ γ', ἐν τάχει παρῶν, ἄγαν μ' ἀληθόμ. Certe eximendum videtur γε quod post ἄγαν habent edd. Eadem particula post ἄγαν vel λίαν se infersit

Eurip. Androm. 955. Heracl. 205. Hippol. 264. Incert. Rhes. 668.

1213. παιδίων edd. ante Schutz.

1215. ἐξεικασμένα edd. quod erat recentioris Atticismi. ἐξεικασμένα T.

1216. Musgravius citat Prom. 882. Choeph. 1022.

1218. κοίμισον T. Casaub. Voss. Pearson. Sed altera forma vetustior est; et ab Æschylo usurpata. Vid. quæ diximus ad Callim. H. Jov. 47. et supra v. 580.

ΚΑ. ἄλλ' οὔτι Παιῶν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ. 1219

ΧΟ. οὐκ, εἶπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.

ΚΑ. σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.

ΧΟ. τινὸς πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσύνεται;

ΚΑ. ἡ κάρτα χρησμῶν ἄρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.

ΧΟ. τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν. 1224

ΚΑ. καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἑλλήν' ἐπίστασαι φάτιν.

ΧΟ. καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, δυσμαθῇ δ' ὅμως.

ΚΑ. παπαῖ· οἶον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι;

ὅτοτοῖ, Λύκει' Ἀπολλόν· οἱ ἐγώ, ἐγώ.

1219. οὔτοι Steph. οὔτι Canter. MSS. Flor. T.

1220. οὐκ εἰ πάρεσταί γ' edd. vett. οὐκ, εἶπερ ἔσται γ' Schutz. Porson. οὐκ, εἰ τὰδ' ἔσται γ' Voss.

1222. τίνος Flor. Mox ἄχος edd. vett. et Porson. ἄγος Auratus, probante Cantero; et sic Schutz. Butler.

1223. ἡ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν. Sic edd. Emendavit Porsonus, Suppl. Præf. ad Hec. p. xxviii. ἡ κάρτ' ὄρον π. χ. ε. Musgr. ἡ κάρτ' ἀρὰν Voss. Butlerus malit ^{ει} παρασκοπεῖς. παρεσκόπης Flor. παρεσκόπης T.

1225. ἐπίσταται Venet. ἐπίσταμαι edd. ante Porsonum, qui dedit ἐπίστασαι e correctione Marklandi ad Eurip. Iph. T. 341. ubi Schema Ionicum illustrat ex Eurip. Heracl. 131. quem tamen aliter

edidit Elmsleius, qui de locutionibus Ἑλλήν στολή et similibus fuse disputavit, (*Quarterly Review*, XIV. p. 461.) et in hoc loco legit ἐμὴν ἐπιστάται φάτιν. Antiatticista Sangerm. p. 97. Ἑλλήν γυνή. Φιλήμων Παιδαρίω.

1226. δυσπαθῇ Steph. Mutavit Canterus.

1227. Deest punctum post πῦρ in libris. Butlerus, nisi credidisset hic poetam studio hiatum quæsisse, legeret παπαῖ, ποῖον τὸ πῦρ. Sed nusquam, quantum notavi, prima in ποῖος corripitur. Vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 216. not. In fine versus malim, ἐπέρχεται δ' ἐμοί.

1228. Notanda est ultima syllaba τοῦ ἐγὼ in hiatu porrecta. Sophocl. Antig. 1319. ἐγὼ γάρ σ', ἐγὼ ἔκτανον ὦ μέλεος. Vid. Seidler. de Vers. Dochm. p. 90. Hoc ut

αὕτη δίπους Λέαινα, συγκοιμωμένη
 Λύκῳ, Λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία, 1230
 κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὥς δὲ φάρμακον
 τεύχουσα, κάμου μισθὸν ἐνθήσει κότῳ.
 ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον,
 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσσεσθαι φόνον.
 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε, 1235
 καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρη στέφῃ;
 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
 ἴτ' εἰς φθόρον πέσοντα γ' ὧδ' ἀμείψομαι.

recte fiat, hiatus in ictum cadere debet.

1229. δίπους Flor.

1232. ποτῶ Casaub. Stanl. Sed nihil est cur vulgatum mutemus; *sicut mulier, toxicum parans, iræ potioni admiscebit meæ quoque adductionis pretium*; i. e. mortem Agamemnonis. Quare facile carere possumus Hermannii correctione ἐνθήσειν κότῳ Ἐπεύχεται, θήγουσα κ. τ. λ. quam si recipias, non video quomodo cohæreat quod sequitur, ἀντιτίσσεσθαι φόνον. ἐνθήσειν tamen præbet MS. T. Musgravius conjicit μισθὸν ἐνθήσει κύτει vel ποτῶ. Scaliger πιστόν—κύτει. Alia conj. in libro Voss. μικτόν—ποτῶ.

1234. ἀντιτίσσεσθαι edd.

1237. σφὲ μὲν Casaub. Pearson. (Eurip. Iph. T. 1049. οὐ γὰρ ἀν λάθοιμί σφε. Aldus σε.) Schutz.

qui tamen recte monuit vulgatum servari posse, modo intelligatur Casandra primum sceptrum frangere et abjicere, deinde etiam corollas capiti detrahare. Hunc locum imitatus est Statius citatus a G. Canter. N. L. III. 9. *Accipe commissum capiti decus, accipe laurus, Quas Erebo deferre nefas*. Cf. locum a Stanleio laudatum. Idem comparat Eurip. Troad. 451. ὦ στέφῃ τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάματ' εὐΐα, Χαίρετ' ἐκλέλοιφ' ἑορτάς, αἷς πάροιθ' ἠγαλλόμην. ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς. Vid. etiam Hippol. 806.

1238. πεσόν τ' ἀγαθὸν δ' ἀμείψομαι edd. † ἀγαθὸν δ' Porson. ἐγὼ δ' ἀμείψομαι Heath. Propius vero videtur emendasse Jacob. πεσόντα γ' ὧδ' ἀμείψομαι. quod significare possit, vel *commutabo*, vel *remunerabor*. Sed nescio an

ἄλλην τιν' ἄταις ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.

ἰδού δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ 1240

χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δέ με

κᾶν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην, μετὰ

φίλων, ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως, μάτην.

καλουμένη δὲ φοιτὰς, ὡς ἀγύρτρια,

πτωχὸς, τάλαινα, λιμόθνης ἥνεσχόμην. 1245

καὶ νῦν ὁ μάντις, μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ,

ἀπήγαγ' εἰς τοιάσδε θανασίμους τύχας.

βωμοῦ πατρώου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει,

præstiterit ἴτ' εἰς φθόρον πεσόντα
γ' ὥδ' ἀμείψομαι.

1239. ἄτην edd. vett. ἄτη γ'
Heath. ἄτης Stanl. ἄτης Pors. unde
ἄταις Schutz. Sophocl. Œd. T. 30.
Αἴδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτί-
ζεται. Vossii conjectura, ἄλλην τιν',
ἄλλην, vim sententiæ intercudit.

1241. ἐποπτεύσας δέ με edd.
vett. ἐπώπτευσας Heath. Schutz.
Porson. Butler. et sic T.

1242. Hermannus legit κατα-
γελωμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ
διχορρόπως μάτην—. Utut hæc
sint, certe delendum est comma
post ἐχθρῶν; quippe conjungenda
sunt ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως. Suppl.
979. ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχορρόπως.

1244. καλωμένη Heath. Schutz.
Sed nihil mutandum. Constructio,
nemini interpretum perspecta, hæc
est, ἥνεσχόμην καλουμένη φοιτὰς,
ὡς ἀγύρτρια. Eurip. Heracl. 353.
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται.

De hac constructione vid. Glossar.
in Pers. 843. Horatius i. C. II. 43.
patiens vocari Cæsaris ultor i. e.
ὃς ἀνέχῃ καλούμενος, sic melius
reddideris quam, ut Jani, ὑποφέρων
καλεῖσθαι. Ceterum ut in hoc
loco pro καλούμενη Butlerus con-
jicit κακουμένη, (sic Musgr.) Hea-
thius κάλωμένη, pari successu in
Sophocl. Philoct. 230. ἀλλ' οἰκτί-
σαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον, Ἐρη-
μον ὥδε κάφιλον καλούμενον, Brunck-
ius legit κακούμενον, Hermannus
vero κάλώμενον. Sed omnino reti-
nenda est lectio librorum, quæ
nihil aliud significat quam *existen-*
tem, quo sensu frequentius est
κεκλημένος.

Ibid. An legendum φοιβὰς? Eu-
rip. Hec. 815. Ἡ φοιβὰς ἦν καλοῦ-
σι Κασάνδραν Φρύγες.

1248. ἀντεπίξηνον Steph. Cor-
rexist Auratus, probante Cantero;
quem secuti sunt Schutz. Pors.

θερμῷ κοπείσῃ φοινίῳ προσφάγματι.

οὐ μὲν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. 1250

ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,

μητροκτόνον φίλυμα, ποινάτωρ πατρός·

φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος,

κάτεισιν, ἅτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·

ὁμώμοται γὰρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας, 1255

ἄξειν νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.

τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ᾧδ' ἀναστένω,

ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν

1249. κοπείσῃ edd. vett. κοπέι-
ση Abresch. Pors. κοπεῖσαν Aurat.
προσφάγματι Voss. In Eurip. Iph.
T. 458. nimis curiose scripsi πρόσ-
σφαγμα, *Mus. Crit.* I. p. 191. In
hujusmodi compositis sigma non
repetebant, nisi distinctionis gratia,
ut in προσστήναι, a προσίστημι, ne
confunderetur cum προστῆναι a
προίστημι. *Etym. M.* p. 700, 16.
Προσχών, τοῦτο ποτέ μὲν δι' ἐνός σ
γράφουσι, ποτέ δὲ διὰ δύο. διὰ δύο
μὲν, ὅτε σημαίνει τὸ προσορμίσας.
ὅτε δὲ σημαίνει τὸ ἰδών, δι' ἐνός. τοι-
οῦτόν ἐστι καὶ τὸ προστῆναι. εἰ
γὰρ εἶπω, προστῆναί μου τὴν τρο-
φήν, ἐπὶ τοῦ στομάχου, διὰ δύο σσ
γράφεται. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ προῖσ-
τασθαι. δι' ἐνός. *Lex. Seguiet.* p.
298. τὸ μὲν προσσχεῖν, τὸ προσ-
πελάσαι εἰς γῆν ἢ πόλιν ἀπὸ θαλάσ-
σης. *Grammaticus* ibid. p. 163.
πρόσσχεσ, ᾧ λέγω. *Vid. Schäfer.*
ad Julian. p. 22. (et ad Gregor.

p. 681.) *Bast. Epist. Crit.* p. 237.
Sed, ut verum fatear, puto hoc
totum Grammaticorum esse com-
mentum.

1250. τεθνήξομεν. De hoc fu-
turo vid. Dawes. *M. C.* p. 94. et
auctores a doctissimo Kiddio lau-
datos p. 149. quibuscum conferas
Gataker. in *M. Anton.* p. 72. Hu-
jusmodi verba, a præteritis sim-
pliciorum formata, apud scriptores
Atticos rarius occurrunt.

1255. Hic versus in libris post
v. 1261. sequitur. In hanc sedem
jure, ut videtur, revocavit Her-
mannus; quare nihil opus est in
proximo versu ἄξει scribere cum
Stanleio et recentioribus. μέγας
ὄρκος locutio est Homérica.

1256. ἄξεινον ὑπτ. Scalig.

1257. κάτοικτος Scalig. πρόοικος
Aurat.

1258. εἶλον Musgr. κάτοικνος, seu

- πράξασαν ὡς ἔπραξεν, οἱ δ' εἶχον πόλιν,
οὕτως ἀπαλλάσσουν ἐν θεῶν κρίσει; 1260
ιοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
Αἶδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω.
ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
ἀπορρύνεσθαι, ὄμμα συμβάλλω τόδε. 1265
ΧΟ. ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφῇ
γύναι, μακρὰν ἔτεινας. εἰ δ' ἐτητύμως
μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς, θεηλάτου
βοὸς δίκην, πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς;
ΚΑ. οὐκ ἔστ' ἄλυξις, ὦ ξένοι, χρόνου πλέων. 1270
ΧΟ. ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.

κατοικτρὸς Wakefield. ad Soph.
Trach. 299.

1260. ἐκ θεῶν κρίσει Flor.

1261. ἰοῦσα καὶ γὰρ Heath. Schutz.
πράξω Aur.

1262. τὰς λέγω Steph. Mutavit
Canterus.

1264. εὐθνησίμων Schutz. sed
εὐθανασίαν sibi precari Casandram,
recte monet Butlerus. Nota αἱμά-
των in plurali, ut in Choeph. 64.
282. vid. Musgrav. ad Eurip.
Phoeniss. 1540.

1266. πολλὰ δὲ σοφῇ Flor. et sic
Venet. et mox μακρὰν ἔκτεινας.

1268. αὐτῆς edd. vid. ad v.
1294.

1270. οὐ ξένοι libri; quod reti-

nent Pauwius et Butlerus, puncto
post οὐ inserto, et sic T. † οὐ ξένοι
Porson. ὦ ξένοι Casaub. Pears.
Schutz. Mox χρόνῳ πλέω edd. vett.
πλέω, pro πλέονι, Jacob. πλέων
Pears. πλέον Pauw. Heath. χρόνου
πλέων Schutz. Nil horum adeo
mihi satisfacit ut in eo penitus ac-
quiescam. Musgr. “χρόνῳ πλέω,
temporis, necessitate, navigo. πλέ-
ουσα τύχαισιν Eur. sed ambigo.”
χρόνῳ πλέω T.

1271. τῷ χρόνῳ conjicit Schut-
zius: haud male; Eurip. Orest.
779. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς. Sen-
tentia eadem est ac in Theb. 694.
λέγουσα κέρδος πρότερον ὕστερον
μόρον.

ΚΑ. ἦκει τόδ' ἡμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.

ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὐσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός.

ΚΑ. ἀλλ' εὐκλέως τοι κατθανεῖν χάρις βροτῶ.

ΧΟ. οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων. 1275

ΚΑ. ἰώ, πάτερ, σοῦ, τῶν τε γενναίων τέκνων.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;

ΚΑ. φεῦ, φεῦ.

ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφενξας, εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος;

ΚΑ. φόνον δόμοι πνέουσιν αἵματοσταγῇ. 1280

ΧΟ. καὶ πῶς; τόδ' ὅζει θυμάτων ἐφесτίων;

ΚΑ. ὅμοιος ἀτμός ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.

ΧΟ. οὐ Σύριον ἀγλαΐσμα δώμασιν λέγεις.

ΚΑ. ἀλλ' εἶμι, κὰν δόμοισι κωκύσουσ' ἐμὴν

Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκείτω βίος. 1285

ἰώ, ξένοι.

1273. Malim τλήμων οὐσά γ' εὐτ.

1274. 5. Hi versus in libris inverso ordine leguntur. Heathium transponentem secuti sunt Schutz-ius et Hermannus. Sic etiam Musgr. Idem se facere velle indicavit Porsonus, quum obelo notaret v. 1275. Dubitat tamen Butlerus, qui legit τῶν δυσδαιμόνων.

1276. σῶν τε γενν. τ. conjecit Stanleius.

1278. Schol. φεῦ. φεῦ. τοῦτο λέγει ἐν τῷ ἐσιέναι. ὀκνεῖ γὰρ ἐσελθεῖν, ὡς τί δεινὸν ὀρώσα.

1280. φόβον Steph. φόβον^ν T.

φόνον Canter. Stanl. Porson.

1281. Pauwius et Butlerus interpungunt καὶ πῶς; τόδ' ὅζει θυμάτων ἐφесτίων. probante Dobræo, qui legit τὰδ'. Vid. Eum. ad Aristoph. Plut. p. 129. Ceteri ediderunt καὶ πῶς τόδ' ὅζει θυμάτων ἐφесτίων;

1282. Similis fere constructio Eurip. Orest. 688. ὅμοιον, ὥστε πῦρ κατασβέσαι λαβρόν. Hecub. 402. ex emendatione Reiskii (quam tamen repudiavit Porsonus in ed. 2.) ὅμοια, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῇσδ' ἔξομαι. Vid. Philemon. p. 332. Cleric.

οὐ τοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ
 ἄλλως. θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,
 ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,
 ἀνὴρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ. 1290
 ἐπιξενούμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη.

ΧΟ. ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου.

ΚΑ. ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω
 ἐμὸν τὸν αὐτῆς. ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι
 πρὸς ὕστατον φῶς, τοῖ' ἐμοῦ τιμαόρους 1295
 ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ,

1287. 8. Ex Hermannii emendatione edidi. Ante legebatur, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ. Ἄλλ' ὡς θανούσῃ μ.

1288. τὰδε mavult Butlerus.

1293. ἔστ' εἰπεῖν Venet. Dein ῥύσιον θρῆνον Hermann. Sed non video quem locum hic habeat ῥύσιον. Suppl. 272. μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις.

1294. αὐτῆς edd. αὐτῆς scribendum monuit Elmsleius. et sic T. ἐμὸν τὸν αὐτῆς idem valet ac τὸν ἐμοῦ αὐτῆς. Dein ἡλίου Jacob.

1295. τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις edd. τοῖς τ' ἐμοῖς Pauw. ἐχθρας—τείνειν ἐμοῦ Musgr. τοὺς ἐμοὺς τιμαόρους Butlerus et Musgr. Sed omnino requiritur accusativus post τίνειν. Quare dedi, e conjectura, τοῖ' ἐμοῦ τιμ. Virgil. Æn. VI. 530. Di, talia Graiis Instaurate. So-

phocl. Philoct. 318. οἳ Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀτίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. sic enim cum Porsono legerim. etiamsi οἷς tuetur Hermannus ad Viger. p. 708. Aj. 850. ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ Αὐτοσφαγῇ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. Ceterum τίνειν interpreto, non exigere, quod putavit V. D. sed *pendere*.

1296. φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν, ἐμοῦ Δούλης θαν. Ita Hermannus, in quibus displicet ἐμοῦ, statim post ἐμοῖς repetitum. Butlerus legit, cum Stanleio, (post Scaligerum) ὁμά. Sed explicari potest ὁμοῦ de Ægistho et Clytæmnestra una interficiendis. Conjungenda autem φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς δούλης, nisi hic versus, et qui proxime sequitur, potius sedes permutare debeant. Vid. 1294.

δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος.
 ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν
 σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχοῖ,
 βολαῖς ὑγρώσσω σπόγγος ὤλεσεν γραφήν.
 καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ. 1301

ΧΟ. τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ
 πᾶσι βροτοῖσιν. δακτυλόδεικτον δ'
 οὔτις ἀπειπὼν εἶργει μελάρων,
 Μηκέτ' ἐσέλθης, τάδε φωνῶν. 1305

καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἐλεῖν ἔδοσαν
 μάκαρες Πριάμου·

θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἰκάνει.
 νῦν δ', εἰ προτέρων αἶμ' ἀποτίσει,
 καὶ τοῖσι θανούσι θανὼν ἄλλων 1310
 ποινὰς θανάτων ἅταν τε κρανεῖ,

1299. ἀντρέψειεν edd. ante Porsonum; mox δυστυχῇ edd. vett. δυστυχεῖ Porson. Sed reponendum δυστυχοῖ. Ingeniose Musgravius, εἰ δὲ δυστυχῇ Βολαῖς, ὕ.

1303. βροτοῖς edd. ante Pauw. δακτυλοδεικτῶν edd. vett. δακτυλόδεικτον Casaub. Schutz. † δακτυλοδεικτῶν Porson.

1305. Stephanus μηκέτι δ' εἰσέλθης, τάδε φωνῶν. Hermannus, μηκέτ' ἐσέλθης τάδε, φωνῶν. Virgulum post τάδε ponunt etiam Askeuius, Butlerus. Sed rectius con-

jungi τάδε φωνῶν monuit Dobræus. Choeph. 311. δράσαντι παθεῖν, Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

1309. θενούσι Musgr. qui mox αὐγὰν πικρανεῖ, *vitam amaram red-det*.

1311. ποινὰς θανάτων ἅγαν ἐπικρανεῖ edd. ἂν ἐπικραίνει Jacob. (pro ἣν ἐπικραίνῃ—εἰ et ἣν in eadem sententia occurrunt Pers. 795.) ἐπικρανεῖ pro ἐπικραίνει Steph. in Eumen. 948. Hermannus legit ποινὰς θανάτων ἐπικραίνει. et fatendum quidem est ἅγαν omitti in

τίς ἂν οὐκ εὖξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ

δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων;

ΑΓ. ὦμοι, πέπληγμαι· καιρίαν πληγὴν ἔχω.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ. ἄ.

σῖγα· τίς πληγὴν αὐτεῖ καιρίως οὐτασμένος;

ΑΓ. ὦμοι μάλ' αὖθις, δευτέραν πεπληγμένος. 1316

Χ. β'. τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι.

Χ. γ'. ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἂν πῶς ἀσφαλῇ βουλευματα;

MSS. Ven. Flor. Sed ista vox non de nihilo irrepsit. Quare dedicum H. Vossio ἄταν τε κρανεῖ.

1312. Vulgo, τίς ἂν εὖξαιτο βροτῶν. Botheus βροτὸς ὦν, quod festinantius amplexus est Butlerus. Musgr. τίς, τίς ἂν εὖξ. Porson. ad Aristoph. Eccl. 363. τίς ἂν οὖν. Verum vidit Canterus; "Deest οὐκ post ἂν." Nempe hoc ait Chorus. *Agamemnoni quidem dii dederunt Priami urbem capere.*—Atqui si majorum delicta luet, quis non innocua fortuna uti exoptaret? Idem fere dixerat supra; τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ, βαρύν· βάλλεται γὰρ ὅσσοις Διόθεν κεραννός. κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον, μήτ' εἶην πτολιπόρθης.

1314. Stephanus ὦμοι. Recentiores ὦμοι vel ὦμοι. Sed nescio unde adscitum sit iota. Vel scribendum οἶμοι, vel ὦμοι.

Ibid. Vulgo legitur, ὦμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω. Sed

miserabiliter friget istud ἔσω. Auctoris manum videor mihi restituuisse. Sophocl. El. 1415. ΚΛ. ὦμοι, πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. ΚΛ. ὦμοι μάλ' αὖθις. Locutionem πληγὴν ἔχω illustravi ad v. 358. Mox Chori partes post Hermannum distribui.

1316. In editionibus distinguitur, ὦμοι, μάλ' αὖθις δευτέραν πεπληγμένος. Vid. Sophoclis locum modo citatum. Choeph. 873. οἶμοι, πανοίμοι, δεσπότην τελουμένου. Οἶμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασι. Eurip. Hec. 1026. ὦμοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὁμμάτων τάλας. "Ωμοι μάλ' αὖθις. Orest. 1016. οἱ ἐγὼ πρὸ τύμβου γάρ σ' ὀρώσ' ἀναστένω — οἱ ἐγὼ μάλ' αὖθις. Aristoph. Plut. 935. οἶμοι περιείλημαι μόνος. Κ. νυνὶ βοᾷς; Σ. οἶμοι μάλ' αὖθις. Hoc vidit etiam H. Vossius.

1317. οἰμώμασιν T.

1318. κοινωσώμεθ' edd. vett. κοί-

- Χ. δ'. ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω,
πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. 1320
- Χ. ε'. ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστα γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ,
καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει.
- Χ. ς'. καγὼ, τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὢν,
ψηφίζομαί τι δρᾶν· τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.
- Χ. ζ'. ὁρᾶν πάρεστι· φροιμιάζονται γὰρ ὥς 1325
τυραννίδος σημεία πράσσοντες πόλει.
- Χ. η'. χρονίζομεν γάρ· οἱ δὲ τῆς μελλούσης κλέος
πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερί.
- Χ. θ'. οὐκ οἶδα βουλῆς ἥστινος τυχῶν λέγω.
τοῦ δρῶντος ἐστὶ καὶ τὸ βουλευῆσαι πέρι. 1330
- Χ. ι'. καγὼ τοιούτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ

νωσοίμεθ' Schutz. κοινοῦσαίμεθ' Porson. Interrogandi notam posui.

1322. Suspicietur forsā aliquis legendum νεορράντῳ. Sophocl. Aj. 30. πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει.

1324. τὸ δρᾶν τί. Musgr.

1326. πράσσοντες πόλιν, *postulantes ab urbe*. Musgr.

1327. οἱ δὲ μελλούσης κλέος edd. τῆς μελλούσης Venet. Flor. Trypho περὶ τρόπ. Mus. Crit. p. 49. de onomatopœia. κατὰ παρονομασίαν, χρυσῶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· οὕτως ὠνόμασται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ μελλῶ. Χρονίζομεν ὥδε· τῆς μελλούσης χάριν. unde olim proposui, χρονίζομεν γάρ. οἱ δὲ τῆς μελλούσης χάριν Πέδον

π. Hermannus vero τῆς μελλούσης κλέος Πέδοι πατοῦντες. Sed recte se habet πέδον pro κατὰ πέδον. Choeph. 640. τὸ μὴ θέμις γάρ, οὐ λάξ πέδον πατούμενον.

1330. βουλευῆσαι πάρος Voss. Butlerus conjicit τοῦ δρῶντός ἐστι, κοῦ τὸ βουλευῆσαι παρά. (πάρα.) Mirum est omnes interpretes in loco satis aperto hæsisse. Constructio est, ἐστὶ καὶ τὸ βουλευῆσαι περὶ τοῦ δρῶντος, *quoniam mortuo succurrere non possumus, at saltim de intersectoribus ejus consilium ineamus* — *Eadem*, inquit proximus senex, *mihi stat sententia, quoniam mortuum verbis suscitare nequeo* — *Quid igitur, num cedendum est &c.*

λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.

Χ. ιά. ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν

δόμων καταισχυνητήρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις ;

Χ. ιβ'. ἀλλ' οὐκ ἀνεκτὸν, ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ.

πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος. 1336

Χ. ιγ'. ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων

μαντευσόμεσθα τάνδρὸς ὡς ὀλωλότος ;

Χ. ιδ'. σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρι.

τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. 1340

Χ. ιέ. ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι,

τρανώς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως.

ΚΛ. πολλῶν πάροιθε καιρίως εἰρημένων,

τάναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνηθήσομαι. 1344

πῶς γάρ τις, ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις

δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν

1333. κτείοντος Steph. T. Cor-
rexit Canterus. Vid. Glossar. in
Prometh. 548.

1335. κράτει edd. vett. et Por-
son. κρατεῖ Casaub. Voss. Schutz.
Butler.

1340. Sophocl. Trach. 425. ταῦ-
τὸ δ' οὐχὶ γίγνεται, Δόκησιν εἰπεῖν,
καξακριβῶσαι λόγον.

1341. πληθύνομαι Porson. Sed
πληθύνειν penultimam corripit : vid.
Pers. 427.

1343. πάροιθεν edd. ante Por-
sonum. Jam rediit Clytæmnestra.

1345. Vulgo hunc in modum
legitur ; πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ
πορσύνων, φίλοις Δοκοῦσιν εἶναι,
πημονὴν ἀρκύστατον Φράζειεν, ὕψος
κρεῖσσον ἐκπηδήματος. Stanleius
post Auratum, πημονῆς, quod re-
cipiunt Schutz. Butler. Botheus
πᾶς τις, et mox ἀρκύστατ' ἂν. ἀρ-
κύστατα in plurali tantum usurpa-
bant veteres. (Eurip. Orest. 1419.
dubiæ fidei est.) Quod nunc edidi,
placuit Elmsleio ad Eurip. Med.
p. 150.

φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος;
 ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι
 νίκης παλαιᾶς ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μὴν.
 ἔστηκα δ' ἐνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις. 1350
 οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι,
 ὥς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον.
 ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων,
 περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.
 παίω δέ νιν δῖς· κὰν δυοῖν οἰμώγμασι 1355
 μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
 τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς
 Αἴδου, νεκρῶν σωτήηρος, εὐκταίαν χάριν.
 οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρμαίνει πεσών·
 κακφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν 1360

1348. ἀφροντίστῳ Jacob.

1349. νείκης Heathius. Schutz. Butler. Si fides Etymologo et Suidæ, νείκη erat φιλονεικία, ἐκ τοῦ νείκος. Alios auctores requiro. Hermannus quidem ad Sophocl. Aj. 955. scribendum putat in Eumen. 906. ὅποια νείκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, pro vulg. νίκης. Non assentior. S. c. Theb. 713. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός. δίκης Pauw.

1350. ἔπεσ' ἐπ' ἐξειργασμένοις edd. vett. ἔπεσ' † ἐπ' Porson. ἔπαισ' Schutz. conj. in libro Scalligeri. et sic MSS. Venetus, et

Triclin. ἔπεισ' Stanleius, qui etiam ἔστηκε. Forsan hic versum alienam sedem occupat, et detrudendus est infra 1358. Musgravius conjecit, ἔστηκ' ἀπενθῆς, ὥς ἐπ' ἐ.

1352. ἀμύνασθαι Venet. Flor. T.

1354. περιστοιχίζω Steph. quod correxit Canter. περιστιχίζω T. περιστοιχίζων Flor. περιστολίζω marg. Needham. καλὸν pro κακὸν Casaub.

1356. αὐτοῦ Is. Voss. Constructio est κῶλα αὐτοῦ μεθῆκεν αὐτόν. Sed in v. 1359. αὐτοῦ bene reposuit Butlerus pro αὐτοῦ.

βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου,
χαίρουσαν οὐδὲν ἥσσον, ἢ διοσδότῳ
γάνει σπορητὸς, κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.

ὡς ὦδ' ἐχόντων, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι. 1365
εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
τάδ' ἄν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν
τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε
πλήσας ἀραίων, αὐτὸς ἐκπίνει μολών.

ΧΟ. θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος, 1370
ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.

ΚΛ. πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράδμονος.

1362. ἢ Διὸς νότῳ Γᾶν, εἰ σπο-
ρητὸς edd. σπόρητος T. γαῖα σπο-
ρητὸς Casaub. γᾶν εὐσπόρητον
Schutz. Butler. "*Lege* διοσδότῳ
Γάνει. *Semper* διόσδοτος *et* θεόσδο-
τος *Attici*, *nunquam* διόδοτος *aut*
θεόδοτος R. P. (Vid. Opusc. p.
210.) Contra Tzetz. ad Lycophr.
47.

1364. ὦν ὦδ' ἐχόντων Pauw.
Alterum tuetur Heathius ex So-
phocl. Aj. 279. 915. 996. Cf.
Pers. 175. ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε.
Abresch. Animadv. I. p. 177.
Matthiæ Gr. Gr. §. 568. Herodot.
VIII. 144. νῦν δέ, ὡς οὕτω ἐχόν-
των—.

1366. Forte legendum πρεπόν-
τως cum Vossio ac Stanleio. Ver-
bum substantivum adverbii inter-

dum jungitur. Sophocl. Antig.
637. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται
γάμος. Vid. Schaefer. ad Dionys.
Hal. p. 76. F. A. Wolfius ad
Demosth. Leptin. p. 217. accipit
ἦν πρεπόντων pro ἦν πρέπον. Sed
in istiusmodi circumlocutionibus
ponitur articulus, sicut in exemplis
a Wolfio prolatis. Pro ὥστ' forsan
legendum ὦδ'.

1367. Plenam distinctionis no-
tam post ἦν tolli jussit Hermannus.
Sensus est, *hæc jure dici possent*.

1368. Malim τοσόνδε. Lectori-
bus succurret Shakspearii locus,
*even-handed Justice Commends th'
ingredients of the poisoned chalice
To our own lips*.

1372. Deest μου in Venet.
ἀφράσμονος edd. Vid. supra 381.

ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδία πρὸς εἰδότας
 λέγω—σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις,
 ὅμοιον—οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς 1375
 πόσις, νεκρὸς δὲ, τῇσδε δεξιᾷς χερὸς
 ἔργον, δικαίας τέκτονος. τάδ' ὦδ' ἔχει.

ΧΟ. τί κακόν, ὦ γύναι. στροφή.

χθονοτρεφὲς ἐδανόν, ἢ ποτόν
 πασαμένα, ῥυτᾶς ἐξ ἀλὸς ὄρμενον, 1380
 τόδ' ἐπέθου θύος, δημοθρόους τ' ἀράς;
 ἀπέδικες, ἀπέταμες
 ἀπόπολις δ' ἔσει,
 μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς.

ΚΛ. νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ, 1385
 καὶ μῖσος ἀστῶν, δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς,
 οὐδὲν τότ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων.

1375. οὐ σός ἐστιν Pauwius.

1376. Vulgo interpungitur, νεκρὸς δὲ τῇσδε δεξιᾷς χερὸς. Ἔργον δικαίας τέκτονος. Abreschii rationem, Butlero improbatam, amplectendam judicavi.

1377. δικαίως T.

1380. ῥυσᾶς edd. contra metrum; nam ῥυσός primam producit. ῥυτᾶς Stanleius, probante Hermanno. Eumen. 451. ῥυτῶς πόροις. Musgrav. ἢ ἔξάλος, et mox ἐνέθου.

Ibid. ὀρώμενον Steph. ὀρόμενον

conjeciebat Canter. ὄρμενον Abresch. Porson.

1381. ἐπεύθου T. gl. ἔμαθες.

1382. ἀπέταμες^ε Flor. ἀπέτεμες^α T.

1383. 4. Hi duo versus in unum forsan melius contraherentur: sed vide Seidler. de Vers. Dochm. p. 172. ἀπολις edd. ἀπόπολις Casaub. ἀπόπολις Hermann.

1387. οὐδὲν τόδ' edd. Stanleius (post Vossium) τότ', recte omnino; vid. supra 772. Choeph. 973. σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἡμένοι,

ὃς οὐ προτιμῶν ὥσπερ εἰ βοτοῦ μόρον,
 μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν,
 ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ 1390
 ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρηκίων ἀημάτων.
 οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν,
 μασμάτων ἀποιν'; ἐπήκοος δ' ἐμῶν
 ἔργων, δικαστῆς τραχὺς εἶ. λέγω δέ σοι
 τοιαῦτ'—ἀπειλεῖν ὥς παρεσκευασμένης 1395

Φίλοι δὲ καὶ νῦν. Eurip. Med. 1398. νῦν σφε προσανδᾶς, νῦν ἀσπάζει, Τότ' ἀπωσάμενος. El. 1203. φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότ' οὐ φρονουσά γ' εὔ. Sophocl. El. 676. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω. ibid. 907. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι—

1388. μόρῳ Jacob. Sed constructio est, ὃς οὐ προτιμῶν μόρον παιδὸς, ἀλλ' ὥσπερ βοτοῦ μόρον τιμῶν. Eumen. 637. πατρὸς προτιμᾶ Ζεὺς μόρον, τῷ σῷ λόγῳ. ibid. 738. οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. Ceterum recte monuit Butlerus μῆλων ad βοτοῦ apponi.

1391. Θρηκίων τε λημμάτων edd. vett. Canteri correctionem, cum Schutizio et Porsono, recepi.

1392. τῆσδε χρῆ edd. vett. τῆσδε χρῆν Porson.

1393. βιασμάτων Venet.

1394. 5. Interpretes mirum in modum vexavit hic locus, qui vulgo sic interpungitur; λέγω δέ

σοι Τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὥς παρεσκευασμένης Ἐκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ Ἀρχεῖν. Butlerus legit τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὥς παρεσκευασμένη. Ἐκ τῶν ὁμοίων χρῆν (χρή) σε νικήσαντ' ἐμοῦ Ἀρχεῖν. Musgravius, λέγω δέ σοι (Τοιαῦτ' ἀπειλεῖτ' ὥς παρεσκευασμένος Ἐκ τῶν ὁμοίων) χειρὶ ν. Auratus, παρεσκευασμένος. Scalig. παρεσκευασμένῳ. Nihil mutavi præter distinctionem, ὥς παρεσκευασμένης, sub. ἐμοῦ. Soph. Œd. T. 11. ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ'—ὥς θέλοντος ἂν Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. ibid. 144. ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὠδ' ἀθροίζέτω, Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. Eurip. Heracl. 693. ὥς μὴ μενοῦντα, τᾶλλα σοι λέγειν πάρα, omnino legerim μενοῦντος, etiam post Elmsleii adnotationem. Xenoph. Anab. I. i. 6. ὥς ἐπιβουλεύοντος Τισσαφέρνους ταῖς πόλεσι. Sophocl. Œd. C. 83. πᾶν ἐν ἡσυχῇ—Ἐξεστί φωνεῖν, ὥς ἐμοῦ μόνῃς πέλας. Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 568. Distinguit etiam Triclinius.

ἐκ τῶν ὁμοίων—χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ
 ἄρχειν· ἐὰν δὲ τοῦμπαλιν κραίνῃ θεὸς,
 γνώσει διδαχθεὶς ὅψέ γ' οὖν τὸ σωφρονεῖν.

ΧΟ. μεγαλόμητις εἶ, ἀντιστρ.

περίφρονα δ' ἔλακες. ὥσπερ οὖν 1400

φονόλιβεῖ τύχα φρὴν ἐπιμαίνεται.

λίβος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει

ἀτίετον· ἔτι σε χρὴ

στερομέναν φίλων

τύμμα τύμματι τίσαι. 1405

ΚΛ. καὶ τήνδ' ἀκούσεις ὀρκίων ἐμῶν θέμιν·

μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην,

Ἄτην, Ἐρινύν θ', αἴσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγὼ,

οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπίς ἐμπατεῖν,

1400. παράφρονα Musgr. post
 τοιαῦτ'.

1402. λίπος vel λίπος edd. λίβος
 Casaub. Pears. “λίβος Galenus
 exponit apud Hippocr. in Exeg.
 ἐπίσταγμά τι τῶν ὀμμάτων ἐγχυμα-
 τίζόμενον—ut sit λίβος idem quod
 λιβάς, gutta aut stilla.” Foes.
 Econ. Hippocr. p. 384. Choeph.
 446. ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον
 λίβη, lacrymas.

Ibid. αἵματος εὐπρέπειαν τίετον
 Steph. εὐ πρέπει ἀτίετον T. Canteri
 emendationem indubitanter re-
 cepi. ἐμπρέπειν ἀτίετον Herman-
 nus.

1405. τύμμα τύμμα τίσαι edd.
 vett. Restituit Stanleius post
 Vossium, (et sic Pearsonus) τύμ-
 ματι, cujus ultimam syllabam prima
 in τίσαι absorpserat. Choeph. 310.
 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν Πληγὴν
 τινέτω.

1406. Sic Stanl. Bothe. Edd.
 vett. ἀκούεις.

1408. Ἄτην τ' Butlerus.

1409. φόνου conjicit Stanleius.
 Musgravius citat Orph. Λιθ. 76.
 ὄλβου—δῶμα. Hunc versum con-
 tulit Elmsleius cum Eurip. Heracl.
 996. ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας
 ἐμοὺς Ἐχθρούς, τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοι-

ἕως ἂν αἶθῃ πῦρ ἐφ' ἐστίας ἐμῆς 1410

Αἰγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.

οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπίς οὐ σμικρὰ θράσους.

κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,

Χρυσήϊδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίου.

ἢ τ' αἰχμάλωτος ἦδε καὶ τερασκόπος, 1415

καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος

πιστὴ ζύνευρος, ναυτίλων δὲ σελμάτων

ιστοτρίβης. ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην.

ὁ μὲν γὰρ οὕτως· ἢ δέ τοι, κύκνου δίκην,

τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον, 1420

κεῖται φιλήτῳ τοῦδ', ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν

εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς.

HM. φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει, μὴ περιώδυνος, στρ. α.

μηδὲ δεμνιοτήρης,

μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν 1425

κοίην φόβῳ. Ceterum ἐμπατεῖ
habent Flor. T.

1410. ἐμᾶς edd. vett. ἐμᾶς Sca-
lig. ἐμῆς Pors.

1414. μέλημα Musgr.

1417. ναυτικῶν Casaub.

1418. ἰστοτρίβης Pauw. Schutz.
Porson.

1419. 20. citat Tzetz. ad Ly-
cophr. 426.

1421. φιλήτῳ Flor.

1422. παροψώνημα edd. vett.
εὐνῆς παροψώνημα Casaub. Pears.

Jacob. Legendum puto χλιδῆ.
(et sic Musgr.)

1423. περιώδυνα Erfurdt. ad So-
phocl. Ant. 134. τίς interrogative
accipiendum monent Pauw. Heath.
indefinite vero Stanl. Schutz.
Minus recte. τίς ἂν cum optativo
valet *utinam*. Sophocl. Œd. Col.
1100. ὦ πάτερ, πάτερ, Τίς ἂν θεῶν
σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν Δοίη.
ubi vid. Schaefer.

1425. αἰεὶ Porson. Schutz. ἐν
omisit Porson.

μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, δαμέντος
 φύλακος εὐμενεστάτου,
 καὶ πολλὰ τλαντὸς γυναικὸς δίαί;
 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.

ΧΟ. ἰώ, παράνους Ἑλένα, στρ. β'.
 μία τὰς πολλὰς, τὰς πάνυ πολλὰς 1431
 ψυχὰς ὀλέσας' ὑπὸ Τροία.

ΗΜ. νῦν δὲ τελείαν στρ. γ'.
 πολύμναστον ἀπηνθίσω
 δι' αἶμ' ἀνιπτον, 1435
 ἥτις ἦν τότε ἐν δόμοις

1428. γυναικὸς βία Musgr. Male.
 Vid. v. 435.

1429. ἀπέφθισεν βίον edd. βίον
 delendum censent Hermannus et
 Butlerus.

1430. πορανόμους edd. vett. πα-
 ράνομος Canter. παράνους Herman-
 nus, quod in textum recepi. παρὰ
 * * νόμους Porson. Notent tiro-
 nes ἰὼ extra metrum esse; nisi
 legendum ἰώ, ἰώ.

1432. τέλειον Aurat.

1433. Post hunc versum lacunam
 indicat Hermannus, qui putat his
 anapæsticis respondere illos qui
 post v. 1514. incipiunt; et mox
 ad stropham γ' pertinere antistro-
 pham quam nos στρ. κ'. signavi-
 mus, v. 1525. cujus tamen rhyth-
 mus mihi quidem valde dissimilis

videtur. Certe nequeo non mirari
 Virum doctissimum, qui hoc *suo*
 stropharum ordine et positu cog-
 nito, mendas, lacunas, interpreta-
 menta, quæ alioqui certo depre-
 hendere difficillimum foret, jam
extra dubitationem poni apparere
 affirmat. Sed hoc ei nemo sanus
 concesserit. Mea quidem senten-
 tia totam hanc scenam melius or-
 dinavit Butlerus. Chori partes
 inter Hemichoria distribuit; et sic
 ego quidem; sed anapæstos Choro
 reliqui.

1434. ἐπηνθίσω Steph. Canter.
 ἀπηνθίσω Stanl. Casaub. Porson.
 ἐπήνθισεν Butler. Vid. infra 1653.
 Vide an legendum τελείαν πολύ-
 μναστον ἄτην ἀπηνθίσω.

1436. ἥ τις Schutz. Butler. quod
 minime probo.

ἔρις ἐρίδματος, ἀνδρὸς οἰζύς.

ΚΛ. μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου, στρ. δ.

τοῖσδε βαρυνθείς·

μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψης, 1440

ὥς ἀνδρολέτειρ', ὥς μία πολλῶν

ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσας',

ἄξυστατον ἄλγος ἔπραξεν.

ΗΜ. δαῖμον, ὃ ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυ- ἀντ. α.

εἰσι Τανταλίδαισιν, 1445

κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν

καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις.

ἐπὶ δὲ σώματος, δίκαν

μοὶ κόρακος ἐχθροῦ, σταθεῖς' ἐκνόμως

ὕμνον ὕμνεῖν ἐπεύχεται * * 1450

1437. ἐρίδματος explicari potest a contentione aedificata, i. e. rixam parit: sed malim legere cum Scaligero ἐριδμαντός, ab ἐριδμαίνω, irrito. Homer. Il. Π. 259. οἰζύς edd. ante Porson. Vide supra v. 731.

1440. ἐκτρέψης Flor.

1442. ὀλέσασα Steph. ὄλεσαν Flor.

1444. ἐμπίπτεις Steph. ἐμπίτνεις Canter. Porson. ἐμπιτνεῖς Hermann. Idem legit διφυίοισι. Etymol. M. p. 254, 14. δεκαφύια, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος, Τῶν ἔτι σοι δεκαφύια (δεκαφνῖα) φάτο ζωά-

γρια τίσειν (Fr. CLXII.)

1445. Τανταλίδεσιν Flor.

1446. κράτος ἰσόψυχον edd. γ' interseri voluit Pauw. δ' Pearson. Voss. Bothe. τ' Hermann. ἐκ omisit Porson.

1447. καρδία δηκτὸν edd. vett. καρδιόδηκτον Abresch. Schutz. Porson. Mox κρατύνοις Porson. nescio an operarum incuria.

1449. σταθεῖς edd. vett. σταθεῖς' Schutz. Porson. Stanl. in curis secundis. Dein ἐννόμως Venet. Flor. ἐκνομον Voss.

1450. ἐπεύχεται conjecit Canter. Si βίον sit in strophā retinendum,

ΧΟ. * * * * * ἀντ. β'.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

ΗΜ. * * * ἀντ. γ'.

* * * *

* * *

* * * *

* * * * *

ΚΛ. νῦν δ' ὠρθωσας στόματος γνώμην, ἀντ. δ'.

τὸν τριπάχχιον

δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων·

ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματόλοιχος

νεῖρη τρέφεται· πρὶν καταλῆξαι 1455

τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἵχωρ.

ΗΜ. ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε στρ. ε'.

hic excidit vox disyllaba; forsan
δόμοις, quam suppleri posse monuit
Butlerus.

1451. νῦν γ' G. ad marg. Ask.

1452. Quia πῆχυν primam pro-
ducit, Pauwius et Butlerus con-
jiciunt τρίσπαχυν. Sed ridiculum
quid sonat Genius *tricubitalis*,
nam hoc valet τρίσπαχυς, quæ est
potius *nasi* mensura, ῥῖνα τρίπηχυν
ἔχεις. Deus esset ad minimum
τρισκαιδεκάπηχυς. Si verum est
τριπάχχιον, ex alia origine repe-
tendum est, nempe a παχύς. Sed
nescio an legendum τριπάλαιον,

qui ab abavo familiæ adhæsit.
Phrynich. App. Soph. p. 64. τρι-
πάλαια. τὰ πάνυ παλαιά.

1453. γέννης^{ας} (sic) Flor.

1455. νεῖρει edd. vett. et Por-
son. νεῖρη Casaub. Stanleius in
notis, probante Alberti ad Hesych.
v. Νειρόν. Scaliger ad oram codi-
cis sui νεῖκει. Is. Vossius ἦρι. Mox
κατατῆξαι Musgr.

1456. ἄχος Casaub. Stanl. in
notis, Schutz.

1457. τοῖσδ' αἵμονα Hermannus,
ut hic versus congruat cum stro-

δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς,
 φεῦ, φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτη-
 ρᾶς τύχας ἀκορέστου.

1460

ἰώ, ἰή, διαὶ Διὸς
 παναιτίου, πανεργέτα·
 τί γάρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς
 τελεῖται; τί τῶνδ'
 οὐ θεόκραντόν ἐστιν;

1465

ΧΟ. ἰώ, ἰώ. στρ. ε'.

βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
 φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω;
 κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
 ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.

1470

ΗΜ. ὦ μοι, μοί, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, στρ. ζ'.
 δολίῳ μόρῳ δαμείς

phico ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ. Adjec-
 tivo αἵμων utitur Eurip. Hec. 90.
 sed displicent tria epitheta sine
 substantivo; ideoque in antistro-
 phico, Schutzium secutus, adjeci σύ.

1462. πανεργέταν Flor.

1463. τί δὲ βροτοῖς Burneius.
 Sed vid. 1488.

1466. ἰώ semel tantum Venet.
 Flor. hic et in v. 1491.

1468. τί ποτ' ἄρ' εἶπω Triclin.
 et mox ἐκπνείων, nempe ut cata-
 lexin vitaret.

1470. εὐσεβεῖ Flor. Eurip. He-
 len. 141. Σφαγαῖς ἀδελφῆς οὐνεκ'
 ἐκπνεῦσαι βίον.

1471. ὦ μοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνε-
 λεύθερον per parenthesin interjecta
 esse monet Butlerus, qui tamen
 conjicit κοίτας τᾶσδ' ἀνελευθέρας
 (—ρον). Sed legendum puto κοι-
 τῶν τῶνδ' (κοιτᾶν τάνδ') ἀνελευ-
 θέρων. — ἀνελευθέρα adverbialiter,

Τ
 1472. Forte legendum δολίῳ.
 Vid. 1501.

ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛ. αὐχεῖς εἶναι τόδε τοῦργον ἐμόν.

στρ. ή.

μὴ δ' ἐπιλεχθῆς

1475

* * * * *

Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον.

φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ

τοῦδ', ὁ παλαιὸς δριμύς ἀλάστωρ

Ἀτρέως, χαλεποῦ θοινατῆρος,

τόνδ' ἀπέτισεν, * * * *

1480

τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ΗΜ. ὥς μὲν ἀναίτιος εἶ σὺ

τοῦδε φόνου τίς μαρτυρήσων;

πῶς; πῶς; πατρόθεν δὲ συλλή-

πτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.

1485

βιάζεται δ' ὁμοσπόροις

1475. ἐπιλεχθῆς Steph. Canter. ἐπιλέξῃς vel ἐπιλεχθῆς Voss. ἐπιλεχθεὶς Scalig. Aliquid deesse suspicatus est Pauwius; et sic Butlerus, "ut accurate respondeat hic numerus versiculorum iis qui sequuntur Antistropham. Quin et in ὥς μὲν ἀναίτιος εἶ τοῦδε φόνου videtur Chorus ad ipsa Clytæmnestræ verba alludere." Hactenus Vir eruditus, cui libentissime accedo.

1480. Dipodiam desiderari putat Butlerus.

1481. νεκροῖς conj. Stanleius et sic T. Sed vere observavit Butlerus τέλεον et νεαροῖς inter se opponi, Agamemnona *adultum*, (non Pelopi, quod putat V. D. sed) Thyestæ filiis *impueribus*.

1482. ὥς μὲν ἀναίτιος εἶ edd. vett. ἀναίτιος ἦσθα Pauwius. ἀναίτιος εἶ σὺ Schutz. Butler.

1484. πῶ, πῶ; edd. πῶς, πῶς; marg. Ask. probante Butlero.

1486. στάζεται Auratus. θειάζεται Musgrav. citato Hesych. Θειασμοῦ εὐωχίας.

ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων

μέλεος Ἄρης· ὅποι δὲ καὶ

προβαίνων πάχνα

κουροβόρῳ παρέξει.

1490

ΧΟ. ἰώ, ἰώ,

ἀντ. ζ'.

βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;

φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω;

κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'

ἄσεβει θανάτῳ βίον ἐκπνέων.

1495

ΗΜ. ὦ μοι, μοί, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, ἀντ' ζ'.

δολίῳ μόρῳ δαμείς

ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛ. οὐκ ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον

ἀντ. ή.

τῷδε γενέσθαι.

1500

οὐδὲ γὰρ οὗτος δούλιον ἄτην

1488. μέλας Ἄρης edd. μέλεος Botheus, quod cum Butlero recipiendum judicavi. Si retinendum sit μέλας, scribi debet in strophico τί δὲ βροτοῖς.

Ibid. ὅποι γε Heath. ὅς γε Marg. Ask. ὅποι δὲ Pearson. Stanl. ὅπιν —προβάντων—πάρεσχε. Mugrav. ut sint προβάντες proavi. Idem conjicit προγεννῶν. Dubitanter conjicit Butlerus ὅποι δίκην προβαίνων πάχνας κουροβόρου παρέξει. Locus vero medicam manum etiamnum

exspectat. προσβαίνων Steph. Vernet. Flor.

1489. πάχνα edd. πάχναν κουροβόρον Aurat. Casaub. πάχναν κουροβόρῳ Pauw. Bothe. πάχνα Hermann. προσέξει Aurat. cui accedit Canter.

1499. οὐτ' ἀνελεύθερον edd. pleræque. οὐκ Schutz. Butler. Hos duo versus ab Æschylo non profectos esse censet Seidlerus.

1501. ἄταν edd. ἄτην T. δούλιον præclara Dobræi emendatio est

οἴκοισιν ἔθηκ'· ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ'
 ἔρνος ἀερθὲν, τὴν πολυκλαύτην
 Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας,
 ἄξια πάσχων, μηδὲν ἐν Αἴδου
 μεγαλαυχεῖτω, ξιφοδηλήτῳ
 θανάτῳ τίσας ἅπερ ἤρξεν.

1505

ΗΜ. ἀμηχανῶ, φροντίδων στερηθείς,
 εὐπάλαμον μέριμναν

στρ. θ'.

ὅπα τράπωμαι, πιτνόντος οἴκου.

1510

pro δολίαν. Vid. 1471. 1492. Choeph. 74. ἐκ γὰρ οἴκων πατρώων δολίαν ἐσαῶγον αἶσαν.

1502. Interrogationis notam primus adposuit Schutzius; de qua tamen dubito, ob particulam adversativam ἀλλά.

1503. πολύκλαυτόν τ' edd. πολυκλαύτην Porson. ad Med. 822. Elmsleius putat Ἰφιγένειαν e margine irrepsisse. Hermannus hunc in modum scribit, ἔρνος ἀερθὲν τῆς πολυκλαύτης Ἰφιγενείας ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων. i. e. ἀξια ἀξίων δραμάτων πάσχων.

1508. φροντίδος Venet. Flor. quod nescio an melius sit.

1509. εὐπάλαμον libri veteres. εὐπάλαμον Pors.

1510. ὅποι Elmsleius ad Heraclid. 595. ut opinor, citra necessitatem. ὅποι est *quonam*, *whither*, ὅπα est *quanam*, *which way*. Plato

Parmen. p. 135. C. quum supra dixisset, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διανοίαν ἔξει, mox subjungit, τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; πῇ τρέψει, ἀγνοουμένων τούτων; ubi jure nihil mutavit Heindorfius. Distinctionem quam inter ποῖ et πῇ statuit Hermannus ad Herc. Fur. 1236. non intelligo. Quod vero dixit Porsonus ad Hecub. 1070. πᾶ et *quietem* et *motum* significare, utinam etiam probasset. Omnino notent tirones πῇ dativum esse pronominis obsoleti πός, sicut ἡ pronominis ὅς, et cum ὁδῶ subaudito concordare. ποῖ vero ejusdem pronominis est dativus, genere masculino. Sic apud Latinos *quo*, *qua*. A πός formatur adverbium πόσε, Iliad. Π. 422. ut ab οἶκος, οἶκοσε &c. non autem a ποῦ, quod ait Apollonius de Adv. p. 607, 23. Quæ de his adverbii protulit Burneius (*Monthly Review*, April,

δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῇ
 τὸν αἵματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει.
 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης
 πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα.

ΧΟ. ἰώ, γᾶ, γᾶ, στρ. ἰ. 1515

εἴθ' ἐμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐσιδεῖν
 ἀργυροτοίχου

δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.

τίς ὁ θάψων νιν, τίς ὁ θρηνήσων;

ἦ σὺ τὰδ' ἔρξαι 1520

τλήσει, κτείνας' ἄνδρα τὸν αὐτῆς,

ἀποκωκῦσαι ψυχὴν, ἄχαριν

1799. p. 439.) docta sunt, sed non satis enucleata.

Ibid. πίτνοντος. Forte legendum πιτνόντος in aoristo.

1512. Vulgatur ψεκὰς. Moeris, ψακάς, Ἀττικῶς. ψεκὰς, Ἑλληνικῶς. Supra 1360. libri omnes ψακάς. Phrynichus App. Soph. p. 73. ψακάζειν, διὰ τοῦ ᾱ, οὐ διὰ τοῦ ἑ. Cf. Eustath. p. 1071, 9. Sophocles dixit ψακαλοῦχοι μητέρες, in fragm. ap. Eustath. p. 1625, 49. sed ψεκάδος in Tympanist. fr. 1. ψακάς Aristoph. Pac. 120. Fieri potest ut hoc recentioris Atticismi fuerit, ψεκὰς vero vetustioris.

1513. δίκη edd. vett. ^ἡδικᾶ T.

Aurato δίκην reponenti assentiuntur Canter. Pauw. Schutz. Butler. Hermann. Mox θήγανει pro θήγει Hermannō debetur. Eumen. 857. μήθ' αἵματηρὰς θηγάνας, σπλάγχχνων βλαβὰς Νέων—. Musgravius conjicit Δίκη—θηγάναις μάχαιραν.

1514. θηγάναις edd. ante Pauw. μοίρας marg. Ask.

1516. εἴθε μ' ἐδέξω—ἐπιδεῖν T.

1518. δροίτας νῦν κατέχοντα libri plerique. νῦν, uncinis a Porsonō inclusum, ejecit Schutz. et sic Venet. Flor.

1520. τόδ' T.

1521. αὐτῆς edd. αὐτῆς T.

1522. ἀποκωκῦσαι edd. omnes.

ἀποκωκῦσαι T. Choeph. 42. de re

χάριν ἀντ' ἔργων
μεγάλων ἀδίκως ἐπικράναι;

ΗΜ. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ στρ. κ'.

ξὺν δακρύοις ἰάπτων 1526

ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;

ΚΛ. οὐ σὲ προσήκει τὸ μέλημα λέγειν στρ. λ'.

τοῦτο· πρὸς ἡμῶν

κάππεσε, κάτθανε, καὶ καταθάψομεν, 1530

οὐχ ὑπο κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων,

* * * * *

* * * * *

ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως

θυγατὴρ, ὥς χρὴ,

πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον

πόρθμευμ' ἀχέων, 1535

περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει.

simili, τοιάνδε χάριν ἄχαριν—μω-
αένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά.

1524. μεγάλως ἀδίκων conj. Pauw.

1525. ἐπιτύμβιος αἶνος edd. præ-
ter Schutz. qui accusativum ex
Stanleii (Vossii) correctione adsum-
sit. Sic Butler.

1526. δακρύοιν edd. vett. δάκρυ-
σιν Porson. Schutz: δακρύοις But-
lerus, et sic T. Mox φρενός Is.
Voss.

1528. οὔτε προσήκει T. dein
μέλειν Aurat.

1530. *Dele* κάππεσε, κατθανε, et
subaudi ἔστι. R. P. Cave facias.

1532. Ἰφιγένειαν· ἴν' Steph. Can-
ter. Emendavit Stanleius.

1536. χεῖρα in χεῖρε mutavit
Porsonus. Eurip. Suppl. 273.
βᾶθι, καὶ ἀντίασον, γονάτων ἔπι
χεῖρα βαλοῦσα. quod recte quidem
dicitur cum præpositione ἐπί. sed
περὶ pluralem vel dualem postulat.

ΗΜ. ὄνειδος ἤκει τόδ' ἀντ' ὀνειδους· ἀντ. θ'.

δύσμαχα δ' ἔστι κρῖναι.

φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων.

μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διός, 1540

παθεῖν τὸν ἔρξαντα· θέσμιον γὰρ

τίς ἂν γονάν ἀραιὸν ἐκβάλῃ δόμων;

κεκόλληται γένος πρὸς ἅτα.

[ΧΟ. ἰώ, γᾶ, γᾶ,

ἀντ. ἰ.

εἴθ' ἐμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐσιδεῖν

1545

ἀργυροτοίχου

δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.

Androm. 115. πρὸς τόδ' ἄγαλμα
θεᾶς ἰκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα.
Mox φιλήσῃ Steph. Canter. Stanl.
Correxist Abresch.

1539. φθείρει φθείροντ' Voss. dein
ἐκάνη δ' ὁ κ. Aurat.

1540. Interpretes minus recte
agunt, quum conjungunt μίμνοντος
ἐν χρόνῳ Διός. Constructio est
μίμνει δὲ, μίμνοντος Διός, ἐν χρόνῳ
παθεῖν τὸν ἔρξαντα. (quod monuit
etiam Musgr.)

1542. ἀραιὸν præclara est emen-
datio Hermannii, pro ῥᾶον, in quo
explicando frustra desudant inter-
pretes.

1543. προσάψαι edd. pleræque.
προσάψει Schutz. πρὸς ἄψῃ Her-
mann. Auctoris manum exhibui,
una tantum lineola abjecta, ΠΡΟC-
ΑΤΑΙ pro ΠΡΟCΑ+ΑΙ. Eurip.

Med. 553. εὐτυχέστερον]. “εὐψυ-
χέστερον L. Error ortus ex simi-
litudine literarum T et Ψ. minus
distincte pictarum; aut si ita
scribuntur, ut sæpe fit in MSS.
τ + et superior linea in + eva-
nescit, facile cum τ commutatur.”
R. P. De eadem re disputantem
vide Schaefer. Melet. Crit. pp. 46.
117. et cf. Markland. ad Suppl.
622. Toup. ad Longin. p. 290.
Luzac. Ex. Acad. p. 41. Bast.
Comment. Palæogr. p. 739. In
Callimachi fr. 292. pro ἔλλετε
Eustathius p. 756, 37. habet ἔλ-
λεψε.

1544. Antistrophæ i et κ' quæ
in libris desunt, ex Burneii monitu
inserendæ videntur. Sic omnia
recte et ad eorum quæ præiverant
modulum procedunt.

τίς ὁ θάψων νιν, τίς ὁ θρηνήσων;

ἦ σὺ τὰδ' ἔρξαι

τλήσει, κτείνας' ἄνδρα τὸν αὐτῆς, 1550

ἀποκωκῦσαι ψυχὴν, ἄχαριν

χάριν ἀντ' ἔργων ἐπικραῖναι;

ΗΜ. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ ἀντ. κ'.

ξὺν δακρύοις ἰάπτων

ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;] 1555

ΚΛ. εἰς τόνδ' ἐνέβη ξὺν ἀληθείᾳ ἀντ. λ'.

χρησμόν· ἐγὼ δ' οὖν

ἐθέλω, δαίμονι τῷ Πλεισθενιδᾶν

ὄρκους θεμένῃ, τὰδε μὲν στέργειν,

δύστλητά περ' ὄνθ· ὁ δὲ λοιπὸν, ἰόντ'

ἐκ τῶνδε δόμων ἄλλην γενεὰν 1561

τρίβειν θάνατοις αὐθένταισιν.

κτεάνων τε μέρος

βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι,

1556. ἐνέβης conjecit Canter. quod recipiendum putant Heathius, Musgravius et Hermannus. Tunc autem χρησμόν verterim *dictum hoc propheticum* sc. μίμνει παθεῖν τὸν ἔρξαντα. vel κεκόλληται γένος πρὸς ἅτα.

1557. χρησμός Casaub. Stanl. Schutz. *In maritum meum vere cecidit oraculum.*

1559. θεμένα edd. θεμένη Flor. et mox δύπλητα.

1560. ὁ δὲ edd. vett. ὁ δὲ Is. Voss. Stanl. Pauw. Porson. Schutz.

1561. ἄλλη Voss.

1562. τρίβοι Pearson. Is. Voss. Hunc versum omittit T.

1563. κτεάνων δὲ Voss.

κάλληλοφόνους

1565

μανίας μελάθρων ἀφελούση.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ φέγγος εὐφρον ἡμέρας δικηφόρου

φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους

θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγη,

ιδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἑρινύων

1570

τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοὶ,

χειρὸς πατρώας ἐκτινόντα μηχανάς.

Ἄτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατήρ,

πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν, ὥς τορῶς φράσαι,

αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει, 1575

ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων.

καὶ προστρόπαιος ἐστίας μολὼν πάλιν

τλήμων Θυέστης, μοῖραν εὗρετ' ἀσφαλῆ,

τὸ μὴ θανὼν πατρῶον αἰμάξαι πέδον

αὐτός· ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατήρ

1580

1565. Canteri emendatio pro δ' ἀλληλοφόνους, Porsono recepta. Sed μοί γ' ἀλληλοφόνους Pauw. Heath. Schutz. Butler. Atqui particulæ τε in v. 1561. hic respondet καί. Manum infeliciter admovit Erfurdtius in Soph. Phil. 475.

1569. ἄχη Steph. T. ἄγη Auratus, Canter. et recentiores.

1572. χερὸς edd. χειρὸς T. ἐκτι-

νόντα aor. 2. Schutz. post Stanleyum.

1577. ἐστίαν Aurat. Casaub.

1578. ἤρετ' Aurat.

1579. Post πέδον plene interpungit Hermannus.

1580. αὐτοῦ edd. αὐτοῦ δ' Elmsleius ad Eurip. Med. p. 226. ἀστοξένια Hermann.

Ἄτρεὺς, προθύμως μάλλον ἢ φίλως, πατρὶ
τῷ ᾧ, κρεουργὸν ἡμάρ εὐθύμως ἄγειν
δοκῶν, παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.

τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας

ἔθρυπτ' † ἄνωθεν ἀνδρακάς καθήμενος. 1585

ἄσημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοία λαβὼν,

ἔσθαι βορὰν ἄσωτον, ὥς ὄρᾳς, γένει.

κάπειτ' ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον,

ῥῆμωξεν, ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν.

μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται, 1590

λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾶ,

1583. παιδίῳν edd. vett. παιδείῳν
Flor. T. Scalig. Abresch. Schutz.
Pors.

1585. ἔκρυπτ' ἄνω θείς ἀνδρακάς
καθημένοις Casaub. Pearson. et sic
Schutz. nisi quod ἄνωθεν retinet
ἄνωθεν ἀνθρακος conj. in libro
Raulins. εὐθρυπτ' ἄνωθεν Hermann.
Quid sit ἄνωθεν non satis intelligo.
Legendum suspicor ἔκρυπτ' ἀνευθεν,
seorsum. quo sensu ἀνευθεν ab
Homero usurpatur. Iliad. χ. 367.
ἦ ῥα καὶ ἐκ νεκροῖο Φερύσσατο χάλ-
κεον ἔγχος, Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθηκ'.
Hanc correctionem firmat Hero-
doti locus I. 119. τοῖσι μὲν ἄλλοισι
καὶ αὐτῷ Ἀστυάγει παρετιθέατο
τράπεζαι ἐπιπλέαι μηλείων κρεῶν
Ἀρπάγῳ δὲ, τοῦ παιδὸς τοῦ ἐώντου,
πλὴν κεφαλῆς τε καὶ ἄκρων χειρῶν

τε καὶ ποδῶν, τᾶλλα πάντα ταῦτα
δὲ χωρὶς ἔκειτο ἐπὶ κανέῳ κα-
τακεκαλυμμένα.

1586. ἄσημα δ' αὐτὸς conj. Pauw.
vel αὐτῶν αὐτός. Heathius vero
αὐτῶν οὗτος. Desiderari versicu-
lum judicat Schutz.

1587. Pro ὥς ὄρᾳς Botheus con-
jicit ὁ σπείρας. quæ conjectura
Butlero arridet. Sed fortius est
vulgatum, *escam generi, uti videtis,*
exitiosam.

1589. ῥῆμωξεν ἄν, πίπτει δ' ἀπὸ
σφαγῆς ἐρῶν Steph. ἀμπίπτει δ'
ὑποσφαγῆς ἐρῶν conj. Canter. ἀμ-
πίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν Stanl.
Jacob. Is. Voss. Porson. Schutz.
ἐμῶν etiam Aurat.

1591. σιθεὶς ἐρᾶ Venet.

οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος.

ἐκ τῶνδ' ἐσσι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα.

καὶ γὰρ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς·

τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ 1595

ξυνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις.

τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγε.

καὶ τοῦδε τάνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὦν,

πᾶσαν ξυνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.

οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί, 1600

ιδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἔρκεσιν.

ΧΟ. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω.

σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῆς ἐκὼν κατακτανεῖν,

μόνος δ' ἐπακτὸν τόνδε βουλευῆσαι φόνον;

οὐ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκη τὸ σὸν κάρα 1605

δημορρίφεις, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἀράς.

1592. ὀλέσθη edd. vett. ὀλέσθαι Porson. ὀλίσθοι Musgr.

1600. καλὸν ἐμοί κατθανεῖν—ιδόντα. De hac constructione vid. Elmsleium ad Heracl. p. 140. ιδόντι T.

1602. ἐν † κακοῖσιν Pors. qui legebat ἐν καμουσιν. ἐν θανούσιν Abresch. ut in Sophocl. Aj. 1110. μῆ—ἐν θανούσιν ὑβριστῆς γένῃ. Stare tamen potest κακοῖσιν. Aj. 1107. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ. 1140. Ὅς ἐν κακοῖς ὑβριζε

τοῖσι τῶν πέλας. Sed forsā locus sic reddendus. Insolentiam in ignavis non probo. Eurip. Suppl. 463. φεῦ, φεῦ, κακοῖσιν ὥς ὅταν δαίμων διδῶ Καλῶς, ὑβρίζουσ', ὥς αἰεὶ πράζοντες εὔ.

1603. τόνδ' ἔφης edd. ante Pauw.

1604. ἐποικτον edd. quod vocabulum neque alibi exstat, neque hic exstitisse debuit. ἐπακτὸν Casaub. ἐκὼν δ' ἐπακτὸν Musgr. Interrogationis signum cum Botheo adpinxi.

ΑΙ. σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος
κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός;
γνώσει, γέρων ὦν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ
τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον. 1610

δεσμὸς δὲ, καὶ τὸ γῆρας, αἶ τε νήστιδες
δύαι, διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν
ἱατρομάντεις. οὐχ ὁρᾶς ὁρῶν τάδε;
πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταίσας μογῆς.

ΧΟ. γύναι, σὺ τοῦδ' ἤκοντος ἐκ μάχης νέον 1615
οἰκούρως εὐνήν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα

1607. Vide annon hæc ῥῆσις ad Clytæmnestram pertineat.

1610. εἰρημένον edd. Hermannus ad Viger. p. 702. legit τὸ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημένον, quod non intelligo; nec omnino simile est quod supra dixerat Clytæmnestra, γνώσει διδαχθεὶς ὅψε γ' οὖν τὸ σωφρονεῖν. κεχρημένον conjicit Elmsleius ad Heracl. p. 143. Pers. 834. πρὸς ταῦτ' ἐκείνων σωφρονεῖν κεχρημένον Πινύσκειτ' εὐλόγοισι νοουθετήμασι. Sed vulgatum recte explicat Triclin. προσταγὲν αὐτῷ.

1611. δεσμὸν Venet. Flor. "Sensus est, ὁ δὲ δ. καὶ αἱ νη. δυ. ἐξοχ. διδ. καὶ τὸ γῆρας." Voss. *vel senectutem optime erudiunt.*

1614. πῆσας edd. "Schol. MS. Gotting. ad Pindar. Pyth. II. fin. παίσας. Lege πταίσας." R. P. Sic etiam Butlerus.

1615. τοὺς ἤκοντας edd. vett. τοῦδ' ἤκοντος conjecit Stanleius, (post Auratum, qui τοῦ γ' ἤκοντος) probantibus Heath. Porson. Schutz. Mox displicet istud νέον.

1616. Comma post αἰσχύνουσ' ponunt Stanl. Pauw. Butler. Male omnino; ἅμα cum participio cohæret, Theb. 225. κλύουσα πατάγον—ἅμα ἰκόμαν. Herodot. I. 179. ὀρύσσοντες ἅμα τὴν τάφρον ἐπλίνθενον. Xenoph. Hell. VI. 2. 2. ἅμ' ἀποπλέων τοὺς φυγάδας ἀπεβίβασε. Anab. III. 3. 7. φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον. Ceterum duplex erat Clytæmnestræ facinus; mariti (ἀνδρὸς) lectum polluens, simul imperatori (ἀνδρὶ στρατηγῷ) necem instruxit. Certe ἀνδρὸς et ἀνδρὶ utrumque ad Agamemnona pertinent.

ἀνδρὶ στρατηγῷ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον;

ΑΙ. καὶ ταῦτα τ' ἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῇ.

Ὅρφεϊ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.

ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾶ, 1620

σὺ δ' ἐξορίνας ἠπίους ὑλάγμασιν

ἄξει· κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.

ΧΟ. ὥς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει,

ὃς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον,

δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως; 1625

ΑΙ. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς·

ἐγὼ δ' ὑπόπτως ἐχθρὸς ἦ παλαιγενής.

ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι

ἄρχειν πολιτῶν· τὸν δὲ μὴ πειθάνορα

ζεύξω βαρείαις οὔτι μοι σειραφόρον 1630

κριθῶντα πῶλον· ἀλλ' ὁ δυσφιλὲς σκότῳ

1617. An legendum τῷδ', ut in v. 1624? [quod nunc reposui, quum Flor. exhibeat τῷδ'.]

1621. ἠπίοις edd. pleræque. νη-
πίοις Jacob. Schutz. Butler. Sed
præstat, ut opinor, ἐξορίνας ἠπίους.
Scilicet Orpheus fera corda man-
suefecit; tu vero etiam placida
ingenia latratibus irritas.

1626. σαφὲς sine necessitate
Heathius. σοφῆς Auratus, qui hunc
versum Choro continuat.

1627. ἦν scribendum putavit
Canter. ὦν Botheus et Butlerus.

Nihil mutandum. De forma ἦ
vid. Lex. Sophocl. in voce.

1628. ἐκ τῶνδε edd. vett. Cor-
rexerit Jacob.

1629. ἄρχειν τὸ λοιπὸν Jos.
Scalig. Pears.

1630. οὔτι μὴ σειρασφόρον edd.
vett. οὔτι μοι Pauw. Porson. ὥστε
μὴ Voss. Subaudiendum vel σείραις,
cum Abresch. et Dorvill. ad Charit.
p. 323. vel ἀνάγκαις, cum Elmsleio
ad Heracl. 886. Pro σειρασφόρον
recte MSS. Flor. T. σειραφόρον.
vid. supra 815.

1631. κριθιῶντα Schutz. quæ

λιμὸς ξύνοικος μαλθακὸν σφ' ἐπόψεται.

ΧΟ. τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς
οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες, ἀλλὰ νιν γυνή,
χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων, 1635
ἐκτείν' ; Ὀρέστης ἄρά που βλέπει φάος,
ὅπως κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ,
ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατῆς φονεύς ;
ΑΙ. ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖ τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει
τάχα. 1639

ΧΟ. εἶα δὴ, φίλοι λοχῖται, τοῦργον οὐχ ἐκάς τόδε.

ΑΙ. * * * * *

ΧΟ. εἶα δὴ, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.

ΑΙ. ἀλλὰ μὴν καὶ γὰρ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν.

ΧΟ. δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ'
ἐρώμεθα.

forma tum analogiæ tum metri
leges violat. Mox δυσφιλής κότῳ
edd. vett. Correxuit Stanleius δυσ-
φιλεῖ σκότῳ. et sic Scalig. Heath.
Schutz. Porson. Sed præstat, ut
opinor, δυσφιλής σκότῳ legere cum
Pearson. Voss.

1632. μαλθακὸν σ' Voss.

1634. ἀλλὰ σὺν, γυνή edd. ple-
ræque. ἀλλὰ σὴ γυνή Stanl. in
curis secundis. ἀλλὰ νιν Heath.
Schutz. νιν mutatum est in νυν,
quod et alibi factum, et hoc dein-
ceps in σὺν. Abreschius nihil
mutandum censet.

1639. δοκεῖς edd. δοκεῖ Stanl. in
curis secundis, post Auratum.

1640. 1. Hos versus Ægistho
continuari vult Stanleius; dein
v. 1642. Choro. v. 1643. Ægistho.
Inter v. 1640. et v. 1641. lacunæ
notam interposui, Hermannum
secutus.

1642. ἀλλὰ καὶ γὰρ μὴν edd. præ-
ter Porsonum.

1643. ἐρούμεθα edd. vett. αἰρού-
μεθα conjecit Canter. Sic Scalig.
Pauw. Abresch. Bigot. Sed recte
ἐρώμεθα Schutz. interrogemus. Fu-
turum Atticis usitatum fuit ἐρήσο-
μαι.

ΚΛ. μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά.
 ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος.
 πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν αἱματώμεθα.
 στείχεθ', οἱ γέροντες, ἥδη πρὸς δόμους, τετρωμένους
 πρὶν παθεῖν ἔρξαντας· αἶρειν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν.
 εἰ δέ τῳ μόχθων γένοιτο, τῶνδ' ἄλις γ' ἐχοίμεθ' ἂν,
 δαίμονος χολῇ βαρεῖα δυστυχῶς πεπληγμένοι. 1650
 ὦδ' ἔχει λόγος γυναικὸς, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν.

ΑΙ. ἀλλὰ τούσδ' ἐμοὶ ματαίαν γλῶσσαν ὦδ' ἀπανθίσαι,

1645. δύστηνον ὁ ἔρως edd. vett.
 “*Optime Schutzius* δύστηνον θέρος.
Eurip. Inone Stobæi X. et XCI.
 (XCIII. Grot.)” R. P. Euripidis
 locus est ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύ-
 στηνον θέρος. Sic Bacch. 1314.
 ἐξήμησα κάλλιστον θέρος. Æsch.
 Pers. 827. ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾶ
 θέρος.

1646. ὑπαρχε edd. ante Por-
 sonum. ὑπάρχει Scalig. Dein μηδὲν
 ἡματώμεθα Steph. Canter. μηκέθ'
 αἱματώμεθα conj. Stanleius, post
 Vossium. Malim μηδ' ἔθ' αἱματώ-
 μεθα. Hermannus legi vult, πη-
 μονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει μηδὲν ἡμα-
 τωμένοις.

1647. στείχετε δ' οἱ γέροντες
 πρὸς δόμους πεπρωμένους τούσδε.
 Ita Steph. Canter Stanl. στείχεθ',
 οἱ γέροντες, ἥδη πρὸς δ. π. Porson.
 στείχεθ' οἷδε δ' οἱ γέροντες Stanl.
 in curis secundis. Equidem libro-
 rum lectioni propius accederem,

στείχετ' ἥδη δ' οἱ γέροντες. Heathius
 πρὸς δόμους, τετρωμένους Πρὶν πα-
 θεῖν — quod demum recepi.

1648. πρὶν παθεῖν. ἔρξαντα και-
 ρὸν edd. στέρξαντας αἰνεῖν Heath.
 Butler. πρὶν παθεῖν ἔρξαντ' ἄκαιρα,
 Hermann. ἔρξαντ' ἄκαιρον vel ἔρξαι
 τ' Musgr. Sed non video quomodo
 stare possit ἔρξαντα in singulari.
 ἔρξαντες Flor. In loco dubio nobis
 quoque conjicere licuit. Eurip. El.
 942. ἡ μὲν γὰρ αἰὲ παραμένουσ'
 αἶρει κακά.

1649. εἰ δέ τοι edd. præter
 Bothe. εἰ δέ τῳ Aurat. εἰ δέ τις
 μόχθων δέοιτο Schutz. δέοιτο etiam
 Stanleius conjecerat, et sic, vel
 μέλοιτο, Voss.

1650. χηλῇ Flor. T.

1652. τούσδε μοι edd. μὴ Bigot.
 Stanleius in curis secundis. Idem
 rectius post Vossium τούσδ' ἐμοί.
 Mox ἀκοντίσαι Wakefield.

κακβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα, δαίμονος πειρωμένους,

σώφρονος γνώμης δ' ἀμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα * *

ΧΟ. οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσάινειν
κακόν. 1655

ΑΙ. ἀλλ' ἐγὼ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι.

ΧΟ. οὐκ, εἰ δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνη μολεῖν.

ΑΙ. οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.

ΧΟ. πράσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην· ἐπεὶ πάρα.

ΑΙ. ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῇσδε μωρίας χάριν. 1660

ΧΟ. κόμπασον θαρσῶν, ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας
πέλας.

ΚΛ. μὴ προτιμήσης ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. ἐγὼ
καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

1653. δαίμονας edd. vett. δαί-
μονος Casaub. Pears. recentiores.

1654. σώφρονος γνώμης δ' ἀμαρ-
τῆτον κρατοῦντα Steph. Canter.
Stanl. ἀμαρτεῖν τὸν κρατοῦντα * *
Casaub. Heath. Schutz. Porson.
ἀμαρτῆ τὸν κρ. Scalig. In fine
versus λοιδορεῖν suppletur e con-
jectura in marg. B. Forte, τὸν
κρατοῦντα δ' ὑβρίσαι.

1655. προσάινειν Steph.

1656. Clytæmnestræ tribuitur

hic versus in MS. Flor.

1661. θαρρῶν edd. ante Porson.
ὥσπερ θηλείας edd. vett. ὥστε Stanl.
et recentiores. Vid. Porson. ad
Med. 1210.

1662. τῶνδ' ὑλαγμα· πάντ' ἐγὼ
Musgr.

1663. ἐγὼ in fine versus supple-
vit ex conjectura Canter. Et sic
Scholiasta; unde etiam καλῶς mox
restituit Heath. et sic Schutz.
Porson.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

GLOSSARIUM

IN

AGAMEMNONA.

AGAMEMNONA.

GLOSSARIUM

IN

AGAMEMNONA.

GLOSSARIUM

IN

AGAMEMNONA.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 2. *ΕΤΕΙΟΣ. *Annuus.* Jam annum excubias egerat. Sequitur Homerum, Od. Δ. 524. loco a Stanleio indicato. Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς **Φ**εῖδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖσεν Αἴγισθος δολόμητις ἄγων, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν, Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν, Μή **Φ**ε λάθοι παριῶν, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς. Sed apud Æschylum excubiator unus est ex Clytæmnestræ famulis, nec Agamemnona ex specula sua videt, sed flammam, Trojæ capturam nunciantem.

Ibid. Μῆχος. *Remedium.* Iliad. B. 342, οὐδέ τι μῆχος εὐρέμεναι δυνάμεσθα. Eurip. Androm. 536. τί δ' ἐγὼ κακῶν Μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν; Theocrit. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος. ubi vid. Toup. ad Schol. Lycophr. 1459. "Οτ' οὐδέν ἐστι μῆχος ὠφελεῖν πατράν. Herodot. II. 181. τοῦτο γάρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος.

3. *Αγκαθεν. *Desuper.* Contractum ex ἀνέκαθεν, quod ab ἀνεκας. Lexic. Seguiet. ap. Bekker. p. 337. *Αγκαθεν. κατὰ ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος. Hesych. *Αγρίαθεν. ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος. ubi recte Flor. Christianus, *Αγκαθεν. Minus bene explicat Scholiasta ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς. (quo sensu interdum ponitur. Vid. Phrynich. p. 116. Thom. M. p. 79. Wessel. ad Herodot. p. 80.)

Eumen. 375. ἄγκαθεν βαρυπεσῇ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. Choeph. 424. Ἐπασσυτεροτριβῇ χερὸς ὀρέγματα Ἄνωθεν, ἀνέκαθεν. Sed in Eumen. 80. ἄγκαθεν est ab ἀγκάς.

Ibid. Κυνὸς δίκην. *Ad instar canis. i. e. vigil.*

Ibid. Δίκην. *Ad instar.* pro κατὰ δίκην, ut infra 48. Τρόπον αἰγυπιῶν. sic δέμας, Homer. Iliad. Σ. 1. δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Forte primaria vocis δίκη significatio erat *imago, similitudo*. unde δίκηλον *imago*. Vid. Hesych. in voce. Choeph. 183. ἀγγέλου δίκην. 527. παιδὸς δίκην. Infra 224. δίκαν χιμαίρας. 289. δίκην φαιδρᾶς σελήνης.

4. Ὀμήγυρις. *Cætus*. Choeph. 9. γυναικῶν ὀμήγυρις. Idem fere ac πανήγυρις. Vid. Glossar. in Theb. 206.

5. Χεῖμα. *Hyems*. De etymologia vid. ad Pers. 573. Cf. Aratus Phœn. 265. αἱ μὲν ὅμως ὀλίγαι καὶ ἀφεγγέες· ἀλλ' ὀνομασται Ἴηρι, καὶ ἐσπερίαι, Ζεὺς δ' αἴτιος, εἰλίσσονται. Ὅς σφισι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο Σημαίνειν ἐπένευσεν, ἐπερχομένου τ' ἀρότοιο.

6. Δυνάστης. *Princeps*. Vid. Valckenaerii Schol. in Nov. Test. pp. 49, 441. "Solem ac Lunam intelligit quos Virgilius sub Liberi et Cereris nomine sic alloquitur, Georg. I. 5. *vos, o clarissima mundi Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum*. δεσπότην κόσμου solem appellat auctor Orphic. Hymn. VII. 16." SCHUTZ. Cf. Genes. I. 16.

7. Σύμβολον. *Tessera. A Watch-word*. idem quod ξύνθημα. Eurip. Orest. 1129. μανθάνω τὸ σύμβολον. Vid. infra 142. 306. Cf. Theb. 345. Gloss. ξύμβολος in masculino genere occurrit Prometh. 495. Erudite de hac voce disseruit Stanleius in curis postumis.

9. Ἀλώσιμος βάξις. *Rumor capturam indicans*. Theb. 632. Ἀλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας. *Pæana capturam celebrantem*. Eundem fere sensum gerit in Soph. Philoct. 863. τὸ δ' ἀλώσιμον, ἐμᾶ φροντίδι, παιᾶ, Πόνος ὃ μὴ φοβῶν κράτιστος, quem locum nemo interpretum intellexit. Mediam quandam notionem inter activam et passivam habent hujusmodi verbalia in ἰμος desinentia. Passive

usurpatur hæc vox in Eurip. Helen. 1638. Temen. fr. IX. 2. Xenoph. Mem. III. xi. 11. αλώσιμον καὶ παραμόνιμον.

Ibid. Βάξις. *Effatum.* Prometh. 684. ἐναργὴς βάξις. Sophocl. Aj. 494. βάξιν ἀλγεινήν. Apollon. Rhod. I. 8. τεὴν κατὰ βάξιν.

10. * Ἀνδρόβουλος. *Virilia ineuns consilia.* Phrynich. Appar. Soph. p. 19. huc respicit. Ἀνδρόβουλος γυνή. ἡ ἀνδρὸς βουλευμάτα βουλευομένη· ἀνδρὸς δὲ τοῦ κατ' ἔπαινον λεγομένου. Sophocl. ap. Stob. LXXIII. p. 311. Grot. Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή. Eurip. Orest. 1203. ὦ τὰς φρένας μὲν ἀρσένας κεκτημένην, Τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον. Sallust. B. C. 26. *Sempronia, quæ multa sæpe virilis audaciæ facinora commiserat.* ubi vid. Wass. Vellei. Pat. I. 1. *Electra virilis animi femina.* ubi vid. interpp. Minus bene Stanleius, *Viro insidiantem.*

11. * Νυκτίπλαγκτος. *Qui noctu excitat, vel errare facit.* Infra 1321. Choeph. 522. νυκτιπλάγκτων δειμάτων. 749. Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων.

Ibid. Ἐνδροσος. *Rore madefactus.* Vid. infra 542.

12. Ἐπισκοπέω. *Inspicio, unde in viso, visito.* Vid. Schleusner. Lex. N. F. in voce.

15. Μινύρομαι. *Minurio.* idem fere ac κινύρομαι. Proprie dictum de avium pullis, qui μίνυροι dicebantur. Non nisi media voce usurpatur. Aristoph. Eccl. 875. μινυρομένη τι πρὸς ἑμαυτὴν μέλος. Sophocl. Œd. C. 702. Ἐνθα λιγεία μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών. Callim. L. P. 119. ὦ ἐτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο. Contra μινυρίζειν non nisi in activa voce reperiri monuit Dawes. M. C. p. 316. Ut a μινῦρος μινῦρομαι, sic a κινῦρος κινῦρομαι, de qua voce cf. Gloss. in Theb. 116. Compositum διαμινύρομαι exstat Aristoph. Thesm. 100. In hunc locum accidit observatio Scholiastæ Comici ad Nub. 718. φρουρὰς ἄδων] οἱ φρουροῦντες ἐν τῷ πολέμῳ, διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἀγρυπνίαν, ἥδον. Commode advocat Butlerus locum Lucretii V. 1404. Strabo XVI. 17. de Troglodytis, καὶ διαγρυπνοῦσι δὲ τῶν ποιμνίων χάριν, ὥδῃ τιμι χρώμενοι.

16. Ἀντίμολπον ἄκος ὕπνου. *Remedium quod contra somnum cantando fit.* Eurip. Med. 1173. Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλο-
λυγῆς μέγαν Κωκυτόν. i. e. Κωκυτόν—ὃς μέλπεται ἄντιος ὀλολυγῆς.

Ibid. Ἐντέμνω. *Medicamentum paro. Herbas concido.* “Sic in Choeph. 537. Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Eurip. Androm. 120. εἴ τι σοι δυναίμαν ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν. ubi Schol. Τεμεῖν. ἀπὸ τῶν ρίζοτομούντων ἢ μεταφορά. Pindar. Pyth. IV. 393. ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν. Schol. ἀντίτομα δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ρίζοτόμων. ἀπλούστερον δὲ τῇ ἱατρικῇ χρώμενοι, τὰ πολλὰ τῶν παθημάτων ρίζαις ἀπεθεράπευον, ἃς τέμνοντες ἐπετίθεσαν, ὡς Πάτροκλος (Iliad. Λ. 846.) ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρὴν, Χερσὶ διατρίψας.—ἀντίτομον φάρμακον est id remedium, quod secatur et paratur, ac præbetur alicui adversus morbi dolores et vim. Eurip. Alc. 982. οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε Φάρμακα πολυπόνοις Ἀντιτεμῶν βροτοῖσι.” Hæc notavit Stanleius. Adjice Ruhnken. ad Hom. H. Cer. 229. Jacobs. Animadv. ad Eurip. p. 36. Noster Suppl. 803. Τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμω γάμον καὶ λυτήρια. Hippocrat. περὶ εὐσχημ. p. 16, 12. μαλαγμάτων γένεα—ποτήματα τέμνειν δυνάμενα, qui locus subobscurus sic construendus videtur. Ex his patebit vis vocabuli ρίζοτόμος, qui medicinam ex radicibus sectis parat. Diversas glossas male confusas habent Photius et Suidas. Τέμνουσ' φάρμακον. τιμῶσιν. ἡγούνται. οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἱεροκλῆς. Unum præterea addam, in hujusmodi metaphoris nequaquam alludi ad chirurgorum cultrum, de quo vid. infra 822.

18. Διαπονούμενος. *Administratus.* διαπονεῖν est *aliquid cum labore expolire, vel exercere.* Exempla præbent Lexica.

20. Ὀρφναῖος. *Tenebricosus; qui in tenebris videtur.* Hesych. Ὀρφναία. σκοτεινὴ, μελάνη.—Ὀρφνη. σκοτία. νύξ μέλαινα. Noster apud Aristoph. Ran. 1331. ὦ Νυκτὸς κελαινοφαῆς Ὀρφνα. Frequens apud Euripidem ὄρφνη. et νύξ ὄρφναία Orest. 1223. Ducitur ab ἐρέφω.

21. Λαμπτήρ. *Fax. Candela.* Gloss. Philox. Λαμπτήρ, *Candela.* Vid. Choeph. 535. Soph. Ajac. 287. ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἔσπεροι Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον· ubi Schol. οἱ κατ' οἰκίαν φαίνοντες

λύχνοι. Sed in communi sermone significabat *laternam*. Hippocr. 2. de Morbis. p. 201, 17. ἡ δὲ γαστήρ δίνδρος καὶ μεγάλη, ὥσπερ λαμπτήρ. ubi Galenus, ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσι—παρὰ μέντοι τοῖς ἄλλοις, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ξύλα τε κατεκαίετο παρέξοντα φῶς. ἀλλὰ καὶ ὁ δάδος καὶ ὁ λύχνος ἔστιν ὅτε λαμπτήρ ὀνομάζεται. Pollux X. 116. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαμπτήρ ὁ λυχνοῦχος. ἐν γοῦν τῷ δευτέρῳ τῶν Φιλίστου βιβλίων εἴρηται, Καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτήρας ἀντιπεφραγμένοις (sic legendum videtur) ὑποδηλοῖ δὲ τὸν ἐκ κέρατος φανόν. ubi vid. nott. Photius Λαμπτήρ. ὁ νῦν φανός. φανός δὲ ἢ ἐκ κλημάτων δέσμη. Phrynichus Appar. Soph. v. Λυχνοῦχος—Λαμπτήρ δὲ, χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν, ἢ ξύλινον λαμπάδιον, ὅμοιον ἔχων τὴν θρυαλλίδα. (*Lychnuchum ligneolum* memorat Cicero Q. Fr. III. 7.) Photius. Λυχνοῦχον, τὸν κεράτινον φανόν—φανός δὲ ἢ ἐκ ξύλων λαμπάς. Φιλιππίδης. ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων λαμπτήρες (ἢ) κεράμεοι διατετρημένοι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Cf. Valckenaer. Animadv. ad Ammon. p. 146. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 588. Ruhnken. ad Timæum p. 172. Eustath. ad Iliad. T. p. 1189, 23. Vid. infra 275.

Ibid. Ἡμερήσιος. *Diurnus*. Hoc sensu nescio an alibi reperiatur. Apud recentiores significat *unius diei*.

22. Πιφαύσκω. *Ostendo*. Vid. Glossar. in Pers. 668. Choeph. 277. Primam apud Homerum porrigit Il. K. 478. (sed locus medela indiget) 502.

Ibid. Κατάστασις. *Institutio*. Soph. Ajac. 1247. κατάστασις—νόμου *legis ordinatio*. Eurip. Hippol. 1291. Ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν, *constitutionem*. Quod Æschylus χορῶν κατάστασιν vocat, recentiores dixere χοροστασίαν. Callim. L. P. 66.

25. Τορῶς. *Perspicue*. Vid. ad Prometh. 626.

26. Ἐπανατέλλω. *Exsurgo*. Eadem locutione utitur Eurip. Herc. F. 1052. Κεχυμένως (εὐνᾶς) ἐπαντέλλει, et Phœniss. 105. Ποδὸς ἵχνος ἐπαντέλλων (*attollens*) ABRESCH. Choeph. 280. Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ. Ceterum notavit Stanleius, media

nocte captam fuisse Trojam, collatis Eurip. Hecub. 902. Virgil. Æn. II. 265.

27. Ὀλολυγμός. *Femineus ejulatus, vel lætus, vel luctificus.* Vid. ad Theb. 254. et adjice vv. 570. 578. hujus fabulæ. Thucyd. II. 4. καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων. Synes. Ep. 164. C. ἀνδρῶν οἰμωγῇ, γυναικῶν ὀλολυγῇ.

Ibid. Εὐφημέω. *Vocem bene ominatam edo.* Vox in mysteriis usurpata. Bene illustratur a Spanhemio ad Callim. H. Apoll. 17.

28. Ἐπορθιάζω. *Acuta voce accino.* Infra 1088. Ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει Ἐπορθιάζειν; Pers. 1051. Ἐπορθιάζει νῦν γόοις. ubi vocem illustravi.

29. Φρυκτός. *Fax accensa.* a φρύγω, vel φρύσσω. Vid. infra ad v. 32.

Ibid. Πρέπω. *Conspicius sum.* Vid. ad Pers. 244.

30. Φροίμιον. *Proæmium.* Vid. ad Theb. 6. De luxurie recentiorum scriptorum in tralato usu vocis προοίμιον vid. Schaefer. Melet. Crit. p. 29.

31. Τὰ δεσποτῶν. *Herorum negotia.* Eurip. Med. 52. Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν Κακῶς πίτνοντα, καὶ φρένων ἀνθάπτεται. Bacch. 1025. δούλος ὢν μὲν, ἀλλ' ὅμως Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν. Frequentior hic usus cum articulo nominis; τὰ τῶν θεῶν Eurip. Phœn. 972. τὰ τῶν διάκονων Sophocl. Phil. 497. τὰ τῶν πολέων Thucyd. III. 82. Sed sine articulo Eurip. Ion. 1570. τὰ δαιμόνων. Phœn. 414. τὰ φίλων.

Ibid. Εὖ πεσόντα. *Prospero successu usa.* Metaphora a talis desumpta, de qua vid. ad proximum versum. Proverbium apud Schol. quod ex Sophocle citat Scholiasta ad Eurip. Orest. 602. Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. cf. Diogenian. I. 58. et quæ dixi ad Pers. 99. v. Εὐπετής. Locum sic vertit Hadrian. Junius Animadv. II. 4. ubi plura de talorum jactu; *Cecidisse res heriles prospere dabo.* Conzius vero in versione Teutonica minus recte conjunxit εὖ θήσονται

τὰ πεσόντα. Hanc figuram audacissimum vocat Hemsterhusius ad Lucian. I. p. 487. cujus observata conferas cum Valckenaer. ad Hippol. 718.

Ibid. Τίθεμαι. *Dispono.* Verbum in hujusmodi locutionibus usitatissimum, modo activa, modo media voce; et non raro cum εὖ construitur, ut in Eurip. Bacch. 49. Τὰνθένδε θέμενος εὖ. Soph. Electr. 1434. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Dionysius Æreus ap. Athen. XV. p. 669. E. Καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος. Homer. Iliad. B. 382. εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω. Hesiod. Ἔργ. 23. Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι. Soph. Œd. T. 633. Τὸ νῦν παρεστῶς νεῖκος εὖ θέσθαι χρέων. Plura ex pedestris orationis scriptoribus dedit Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 485. Sed in hoc loco εὖ pertinet ad πεσόντα. Apprime huc facit Plato p. 755. A. a Musgravio laudatus ad Eurip. Iph. A. 1343. ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι. Sophocl. ap. Stob. CVIII. p. 457. Porson. ad Eurip. Phœniss. 1422. Στέργειν δὲ τὰ κπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Cf. nott. ad Pers. 234.

32. Τρὶς ἑξ. Summus jactus in ludo tesserario, in quo tribus tesseris ludebatur. Photius et Suidas, Τρὶς ἑξ, ἢ τρεῖς κύβοι. οἱ μὲν τρὶς ἑξ νίκης, οἱ δὲ τρεῖς κύβοι, κενοί. κοὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ τοιοῦτον (Teleph. fr. XIV.) Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἀναρρίπτουμένων βόλων, (Nota Grammatici senarium) δύο μὲν κενοὺς αὐτόν φησι βάλλειν, ἓνα δὲ τὸν τέταρτον—ὅτι δὲ ὁ τρὶς ἑξ βαλὼν κατῶρθον, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι παρίστησι. Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, Τρὶς ἑξ βαλούσης τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας. Zenob. IV. 23. ἢ τρὶς ἑξ ἢ τρεῖς κύβους.] ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δ' ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ, τρὶς ἑξ, τὴν παντελεῆ νίκην δηλοῖ. τὸ δὲ, τρεῖς κύβοι, τὴν ἥτταν. πάλαι γὰρ τρίσιν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδίας κύβοις, καὶ οὐχ ὡς οἱ νῦν, δύο. ἔστι δὲ ὁμωνυμία. κύβον γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸν τὸν ῥιπτούμενον, ὅτε πλήρης ἐστὶ, καὶ μή. τοὺς δὲ κύβους τὰς τοιούτους οἱ Ἴωνες καλοῦσιν οἶνας (Angl. *Pips*) καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν· Ἡ τρὶς ἑξ, ἢ τρεῖς οἶνας. (Cf. Photium et Suid. v. Ἡ τρὶς ἑξ.) Hunc locum etiam exhibet Schol. Platon. p. 245. sed corrigit Salmasius ad Flav.

Vopisc. Procul. p. 759. κύβον γὰρ ἔλεγον διχῶς· αὐτὸ τὸ ῥιπτούμενον, καὶ ὃ πλήρὲς ἐστὶ καὶ μὴ. Epicharmus Stobæi LXIX. p. 289. Τὸ δὲ γαμεῖν ὁμοῖόν ἐστι τῷ τρίς ἕξ ἢ τρεῖς κύβους Ἀπὸ τύχης βαλεῖν. Hic jactus apud Latinos *Venus* dicebatur. Vid. Cruq. ad Horat. Carm. II. 7. 25.

Ibid. Φρυκτωρία. *Facis accensio*. Minus recte Stanleius, *Speculatio*, Hesych. Φρυκτωρία· πυρκαϊὰ, πυρσεία, λαμπάς, καῦσις. Harpocrat. Φρυκτωρεῖν ἐστὶ κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὀτιοῦν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατα Δεινίου. Thucyd. III. 22. φρυκτοὶ τε ἤροντο ἐς τὰς Θήβας πολέμιοι. παράνομον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς πολλοὺς, πρότερον παρεσκευασμένους ἐς αὐτὸ ταῦτο, ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις εἴη, καὶ μὴ βοηθοῖεν. cf. c. 80. et II. 94. Ipsum morem non opus est ut illustremus. Rarius vocabulum παραφρυκτωρενόμενος, qui hostibus indicium per ignes facit, occurrit ap. Lysiam c. Agoracr. p. 358. ed. Auger. παραφρυκτωρεῖν Dinarch. ap. Harpocr. in voce.

33. * Εὐφιλής. *Amicabilis*. Contrarium est δυσφιλής *inimicus* infra 1631.

34. Βαστάζω. *Teneo. Contrecto*. Suidas Βαστάσαι δηλοῖ παρά τοῖς Ἀττικοῖς — τὸ ψηλαφῆσαι. Eurip. Alcest. 919. Ξύν θ' ὕμεναίοις ἔστειχον ἔσω, Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων. Cycl. 378. Δισσοὺς γ' ἀθρήσας, κάπιβαστάσας χερσὶν. ubi Musgr. contulit Odys. Φ. 405. Soph. Electr. 911. 1499. Œd. Col. 1164. (ed. Oxon.)

35. Βοὺς ἐπὶ γλώσση. Proverbium notissimum de iis qui pecunia corrupti ea tacent, quæ eloqui et prodere deberent: translatum deinde ad illos, qui propter timorem sive ob mulctæ metum libere loqui non auderent. Et hanc quidem rationem hic valere, e reliquo speculatoris sermone colligitur. Cum enim fido sit in Agamemnonem animo, non profecto in eum corruptelæ suspicio cadit. Suidas. Βοὺς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἢ διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένην, ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς παρρησιαζομένους. Eadem habet Hesych. Cf. etiam Polluc. IX. 62. Athen. XII. 12. e Menandri

Piscatoribus, ubi quosdam exules Heracleotas induxerat, hunc versum affert: παχὺς γὰρ ὤς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, quem Casaubonus in eandem sententiam interpretatur. SCHUTZ. Suidas, Hesychius et Zenobius eadem fere verba representant. Vid. Synes. Ep. 153. Polluc. IX. 62. Julian. Or. VII. p. 218. τὸν βούν δὲ ἐπιτίθῃ τῇ γλώττῃ. Dubitari possit an ad Atheniensium nummos respexerit. Theognis 813. Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λαῖξ ἐπιβαίνων Ἴσχει κωτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον. Nescio an origo proverbii ex more trahenda sit, quem habuerint veteres nummos in ore tenendi, quos ex venditione mercium suarum colligerent: vid. Casaubon. ad Theophrast. p. 194. Paullo aliter, fere eodem tamen sensu, Sophocl. Œd. Col. 1051. ὦν καὶ χρυσέα = κλεῖς ἐπὶ γλώσση βέβακεν· ubi vid. Schol.

38. Λήθομαι. *Obliviscor.* Interpretes ad unum vertunt *non intelligentibus lateo.* Sed in media voce nihil aliud significare potest quam *obliviscor*; ut apud Homerum, σὺ δὲ λήθῃαι. Quare vertendum, *iis qui hæc cognita habent, lubens equidem loquor, ignorantibus vero, eorum quæ vidi obliviscor*, i. e. me oblitum esse fingo; quod eodem recidit ac Plautinum illud, *Næ tu hercle, si te Dii amant, linguam comprimes Posthac: etiam illud quod scies, nesciveris: Ne videris quod videris.* Vid. Gloss. in Theb. 232. Hanc interpretationem firmat Herodoti locus IV. 43. τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὖνομα, ἐκὼν ἐπιλήθομαι. Eurip. Hipp. 467. ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.

39. Ἐπεί. *Ex quo. àφ' οὗ.* Hesych. Plena locutio videtur esse ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἐπεί. Herodot. VII. 69. καὶ Περσέων φρουρὴ ἐν αὐτῷ κατεστήκεε ὑπὸ Δαρείου, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἐπεὶ τε ἐπὶ Σκύθας ἐστρατεύετο. Vid. infra 955. Choeph. 507. ἐπεὶ μολῶν Ματρόθεν κελάδησε. *ex quo, matris utero relicto, vagiit.* Pindar. Ol. I. 39. τοῦ μεγασθενὸς ἐράσσατο γαῖάρχος Ποσειδᾶν, ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελεν Κλωθῶ. Soph. Ajac. 490. τοιγαροῦν, ἐπεὶ Τὸ σὸν λέχος ξυνήλθον εὖ φρονῶ τὰ σά.

40. Ἀντίδικος. *Adversarius.* Gloss. vett. ἀντιδικεῖν verbum erat forense, de quo vid. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 774.

42. * Δίθρονος καὶ δίσκηπτρος τιμή, dicitur de Atridis quorum uterque rex erat. Ut infra 109. δίθρονον κράτος. δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι Sophocl. Aj. 252. βασιλήϊδα τιμάν pro imperio dixit Euripides Hippol. 1276. ex Homer. Iliad. Z. 193. Thucyd. I. 132. ἄνδρα γένους τε τοῦ βασιλείου ὄντα καὶ ἐν τῷ παρόντι τιμὴν ἔχοντα. Πλείσταρχον γὰρ τὸν Λεωνίδου, ὄντα βασιλέα. καὶ νέον ἔτι, ἀνεψιὸς ὢν, ἐπετρόπενεν. Ceterum eodem fere modo Διόθεν interponitur Choeph. 304. Ἀλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν Τῇδε τελευτᾶν, Ἡ τοῦ δίκαιον μεταβαίνει. Eurip. Orest. 348. Θεόθεν πράξας ἅπερ ἡΰχον. Infra 95. Πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. 129. Τοῖον μήτις ἀγὰ θεόθεν κνεφάσῃ στόμιον. Choeph. 35. Κριταὶ δὲ τῶνδ' ὄνειράτων Θεόθεν ἔλακον.

43. Ὀχυρός. *Validus*. Vid. nott. in Pers. 79.

Ibid. Ζεῦγος. *Biga. Par.* ζεῦγος et συνωρίς de binis hominibus haud raro ponuntur. ζεῦγος φίλιον, de duobus amicis, Eurip. Herc. F. 1403. Vid. Wesseling. Obs. I. 27. p. 116. Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 331. Dorvill. ad Charit. p. 469.

44. Χιλιοναύτης. *Mille navibus vectus*. Paullo durius dictum pro χιλιόναυν. Stanleius confert Eurip. Iph. T. 140. σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ. Androm. 106. Εἰλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης. et Orest. 352. Monet autem hunc numerum non ad amussim esse. Homerus naves ponit 1186. quam classem Thucydides vocat χιλίων καὶ διακοσίων I. 10. ubi vid. Duker.

46. Αἶρω. *Suscipio*. De locutione αἶρειν στόλον vid. ad Pers. 800. Ἀλλ' εὐσταλῇ καὶ λεκτὸν ἀρούμεν στόλον; Simpliciter αἶρειν pro *proficisci* ponitur Thucyd. II. 12.

Ibid. Ἀρωγή. *Auxilium*. Infra 72. Τῆς τότε ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες. Sophocl. Aj. 201. ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος ubi vid. Musgr. Vid. Iliad. Φ. 360. Ψ. 574.

47. Ἐκ θυμοῦ. *Ex animo*. Illustratur ad Theb. 871.

Ibid. Κλάζω. *Strideo*. Vid. ad Theb. 382.

48. Αἰγυπιός. *Vultur*. οἱ μὲν, εἶδος ἀετοῦ· οἱ δὲ, τὸν γύπα ἐξεδέξαντο. Etymol. M. a Stanleio citatum: quæ glossa sumta fuit

e Schol. ad Homer. Iliad. H. 59. ὄρνισι **FeFoikótes** αἰγυπιοῖσι. Ælian. N. A. II. 46. τοὺς αἰγυπιοὺς, ἐν μεθορίῳ γυπῶν ὄντας καὶ αἰετῶν. Soph. Ajac. 168. Μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες. Noster vero respicere videtur partim ad Iliad. Π. 428. Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγχυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μέγала ΚΛΑΖΟΝΤΕ μάχονται. partim ad Od. Π. 216. Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοὶ Φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, πάρος πετεεῖνὰ γενέσθαι. Moschus IV. 23. in re simili, ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ.

Ibid. * Ἐκπάτιος. *Extra semitam.* τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ Schol. Dictum volunt pro ἐκπατίων. Schol. δέον δὲ εἰπεῖν ἐκπατίων παίδων, ἐκπατίοις εἶπε, πρὸς τὸ ἄλγεσι. Vid. infra ad v. 148. Erotian. Ἐκπατίη. ἐκτρόπως, τὰς ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. ubi Steph. ἐκπάτιοι. vid. Foes.

49. Ὑπατος. *Supremus.* ὑπατοὶ λεχέων, *supra cubilia*, durissima constructio. ὑπατος mox ponitur de Superis. et v. 492. ὑπατός τε χώρας Ζεύς. Unus e Scholiastis explicat ὑπατοὶ ὄντες—ἐπὶ τῶν λεχέων στροφοδινοῦνται.

50. * Στροφοδινέομαι. *In gyros circumagor.* Simile compositum est τροχοδινοῦμαι Prom. V. 907.

51. Ἐρετμόν. *Remus.* [Rarius in singulari ponitur. Odyss. Λ. 77. πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, Τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον.] Eurip. Iph. T. 289. Πτεροῖς ἐρέσσω. Anyte in Anthol. III. xxiv. 11. πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσω. Lucian. Timon. p. 151. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ τεκμαίρομαι γάρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν. Virgil. Æn. VI. 19. *Remigio alarum.* ubi F. Ursinus contulit Plaut. Amphitryon. *Non ocius qui nisi Dædaleis me tulissem remigiis.* et Lucretii VI. 743. *Remigii oblitæ pennarum vela remittens.* (similiter remos et vela conjunxit Miltonus de Satana volante P. A. II. 941. *behoves him now both oar and sail.*) Cf. Meurs. ad Lycophr. 25. Drakenborch. ad Sil. Ital. XII. 98.

51. * Δεμνιοτήρης. *Cubile servans.* Vid. Hesychius in notis citatus. Sed de vulturibus, non de pullis capiendum; quod

monuit Stanleius. Infra 1423. de morbo, μὴ περιώδυνος, μηδὲ δεμνιστήρης.

53. Ὀρταλίχος. *Pullus*. Diminutivum ab ὀρταλῖς. Eustath. ad Iliad. I. p. 753, 54. Οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσι καὶ οὕτως. Ὀρνίθων τὰ ἐν ὄψει ἤδη ὄντα, νεοττοί· κατὰ δὲ τίνας, ὀρτάλιχοι. Arnaldus citat Ælian. N. A. VII. 47. τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίθια (καλοῦσι) νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους. Theocr. XIII. 12. Οὐδ' ὀπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. Epigr. Agathiæ ap. Suid. in v. Ὀρνιθες δροσερῶν μητέρες ὀρταλίχων. Aristoph. Acharn. 871. Τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων. ubi Scholiasta docet *pullos gallinacios* apud Bæotos ὀρταλίχους audiisse. Hesych. Ὀρτάλιχοι. οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί· καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες. Nicander Alex. 165. ovum vocat ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδίνα. Vid. Strattin Athenæi XIV. p. 622. A. Sophoclis locum in notis laudatum.

54. Ὑπατος. *Superus*. Supra 49. "Vulturum miseretur Apollo, quia augurum Deus; Pan, quia venatorum; Jupiter, quia tyrannorum." STANLEIUS.

55. * Οἰωνόθροον γόον * ὀξυβόαν. i. e. γόον ὑπ' οἰωνῶν θροοῦμενον ὀξεία βοᾷ. De compositis ex θρόος vid. ad Pers. 642.

57. Μέτοικος, *Qui in aliena civitate degit*. ὁ ἐξ ἐτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἐτέρᾳ. Harpocr. Soph. Œd. Col. 936. Εἰ μὴ μέτοικος τῇσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι βία τε κούχ' ἐκών. ubi Schol.—κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν τῷ Ἀγαμέμνονι, λέγων οὕτως. Τῶνδε μετοίκων. μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους. ubi forsan legendum, μετοίκους γὰρ ἐπὶ τῶν ὑ. τ. τ. οἱ. λέγει, ἀντὶ τ. ἐ. Corrupte Suidas. Cf. Antig. 867. Nostri vero Scholiasta capit ἐπὶ τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν. Pauwius et Schutzius recte conjungunt τῶνδε μετοίκων Ἐρινύν. Eurip. Med. 1386. Ἀλλὰ σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων Φονία τε Δίκη.

Ibid. * Ὑστερόποινος. *Pœnam seriore affereus*. Choeph. 379. Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων Ὑστερόποινον ἄταν. Eodem sensu

Nemesis dicitur ὑστερόπους in Stratonis Epigr. ap. Dorvill. ad Charit. p. 197. Toup. in Schol. Theocr. VI. 13. ὑστερόπουν ἀζόμενοι Νέμεσιν. Scriptor Orphicorum, Argon. 1167. ἐπεὶ νῦν οἱ αἰὲν Ἑρινὺς Αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο Ὑστερόπους ἔπεται. Theodectes ap. Stob. Ecl. p. 123. Gr. Ὅταν δὲ φωραθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ, Τίνουσι ποινὰς ὑστέροισιν ἐν χρόνοις. Nempe, quod ait Lysias contra Andocid. p. 106. ed. Auger. οὔτε ὁ θεὸς παραχρήμα κολάζει, sed, secundum Euripidem, σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχη. vid. Plutarch. de Sera N. V. p. 6. ed. Wyttenb. Horat. C. III. ii. 31. *Raro antecedentem scelestum Deseruit pede Pæna claudo.* Cui contrarium est quod alibi dixit *Culparam pæna premit comes.* Laii peccatum vocat Noster παρασσίαν ὠκύποινον Theb. 740.

58. Παραβαίνω. *Prætergredior* sc. *fines recti.* Infra 762. δέκην παραβάντες. Eumen. 766. Τοῖς τὰμὰ παραβαίνουσι νῦν ὀρκώματα. Vid. notata ad Theb. 740.

Ibid. Ἑρινύς. *Furia.* Criminum vindex in oraculo ap. Herodot. VI. 86. describitur sine pedibus et manibus; contra in Sophocl. El. 487. vocatur πολύπους καὶ πολὺχειρ—χαλκόπους Ἑρινύς.

59. Κρείσσων. *Superus.* Hæc vox, de diis usurpata, illustratur ad Prometh. 935. Cf. Schaefer. Meletem. Crit. p. 31.

60. Ξένιος Ζεύς. *Jupiter hospitalis.* Prout de amicitiae, hospitii, jurisjurandi, sodalitatis, purificandi jure agebatur, invocabatur Ζεὺς φίλιος, ξένιος vel ἐφέστιος, ὄρκιος, ἐταιρεῖος, καθάρσιος. Schol. Eurip. Hec. 345. Rem exemplis illustrare infinitum foret. Locum classicum præbet Herodotus I. 44. Vid. infra 353. Auctor de Vita Hom. p. 753, 96. Αἰδεῖσθε ξενίῳ Διὸς σθένος ὑψιμέδοντος, Δεινὴ γὰρ μέτ' ὅπισ ξενίου Διὸς, ὅς κ' ἀλίτῃται.

61. Πολυάνωρ. *Quæ multos maritos habuit.* nempe Menelaum, Parida et Deïphobum. Stanleius confert Lycophr. 851. Τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάνορος κόρης, quod explicat Stephanus Byz. τῷ Μενελάῳ, Ἀλεξάνδρῳ καὶ Δηϊφόβῳ γαμηθεῖσα.

62. Πάλαισμα. *Luctatio*. Eumen. 586. de formula πολλά καὶ—vid. ad Pers. 249. nott.

Ibid. * Γυιοβαρής. *Membra delassans*.

63. Ἐρείδω. *Fulcio*. Theocr. VII. 7. Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πετρα γόνυ. In Sophocl. Ajac. 309. omnino verum puto ἐρεισθεῖς, quod ex scholiis pro ἐρειφθεῖς recepit Musgravius. Vim locutionis nemo interpretum perspexit, præter summum virum Is. Casaubonum, qui confert Pers. 926. Ἀσία δὲ χθών, βασιλεὺ γαίας, Αἰνῶς, αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται. Dicitur de iis qui luctantes vel præliantes in genu procumbunt. Simonides Epigr. LXXIV. Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς ποτε Πίσῃ Ἑπτάκι νικήσας, εἰς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν. Pausan. X. 26. de Polygnoti tabula, Ἀστυνόμον—πεπτωκότα ἐς γόνυ ὁ Νεοπτόλεμος ξίφει παίει.

64. Διακναίω. *Vellicando consumo*. *Conficio*. Vid. ad Prometh. 94. Strattis in Ἀνθρωπορραίστη ap. Schol. Eurip. Orest. 279. Εὐριπίδου δὲ δράμα δεξιότατον Διέκναισ' Ὀρέστην, Ἠγέλοχον τὸν Κιννάρου Μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν. sic legendum. Pherecrates ap. Plutarch. de Music. p. 1141. F. Ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχε Καὶ διεκέκναικ' αἴσχιστα. Aristoph. Pac. 251. Οἶ' ἡ πόλις τάλαινα διακναισθήσεται. (ubi male editur οἶα πόλις). Scilicet hoc vult poeta, Deum immissurum esse pugnas, qua lucta qua jaculatione, id est cominus eminus, pugnandas.

Ibid. Προτέλεια. in plurali. *Sacrificia antenuptialia*, et, metaphorice, *præludia*, *velitationes*. Timæus. Προτέλεια. αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί. Eustath. in Iliad. Δ. p. 881, 30. τὰ Προτέλεια, ὧν ἡ χρῆσις μόνη παρ' Αἰλίῳ Διονυσίῳ, ἐρμῆνεια δὲ παρὰ Πανσανίᾳ, εἰπόντι ὅτι, Προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θεά, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ubi pro θεά reponendum θυσία ex Hesychio, Photio, Polluce, Timæo, et Nostri Schol. ad h. v. Eustathius scripturam mendosam hausit ex Philemonis Lex. Technol. v. Τέλος. Cf. Eurip. Iph. A. 718. Platon. Comic. ap. Athen. X. p. 441. F. Thom. Mag. p. 760. ubi Sallier. hunc versum laudat et v. 219. προτέλεια ναῶν et v. 699. ἐν βιότου προτελείοις.

65. Κάμαξ. *Pertica. Hastile.* Hastæ pars lignea. Apud Homerum de vinearum perticis. De hastili Eurip. Hec. 1137. κάμακα Θρακίαν θεώμεναι. et Phœniss. 1418. Electr. 852. Noster in Nereïsin ap. Schol. Pindar. Nem. VI. 85. Κάμακος γλώσσημα διπλάσιον; in Xantriis apud Polluc. X. 117. Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι. Aristophanes Ὀλκάσιν ap. Polluc. X. 144. Λόγχοι δ' ἐκαυλίζοντο, καὶ ξυστήν κάμαξ. Antipat. Sidon. Anal. II. p. 15.

66. Ἔστι δ' ὅπη νῦν ἔστι. Hujusmodi formulis utuntur Græci, quando de rebus injucundis breviter effari volunt, quod notarunt Abreschius ad h. l. et Schaeferus ad Soph. Œd. Col. 273. Exempla quæ apud poetas reperi, namque in vetustis prosæ orationis scriptoribus ne unum quidem offendi, in lectorum gratiam, sive nauseam, exscribam. Infra 1257. Ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν Πράξασαν οἱ ἔπραξεν. Choeph. 778. Μέλει θεοῖσιν ὧν περ ἂν μέλη πέρι. Eumen. 676. Ἠκούσαθ' ὡς ἠκούσατ'. Soph. Œd. T. 1376. Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλασται. Œd. Col. 273. ἰκόμην ἔν' ἰκόμην. 376. Εἶσ' οὐ περ εἴσι· δεινὰ τὰ κείνοισ τὰ νῦν. Troilo fr. L. Ἐγήμεν, ὡς ἔγήμεν, ἀφθόγγους γάμους. (Singular est, opinor, quod habet in Electr. 903. ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.) Eurip. Hecub. 861. πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἷα πείσεται. Orest. 79. Ἐπλευσ', ὅπως ἔπλευσα. Med. 885. ἀλλ' ἐσμέν οἷον ἐσμέν. 1007. Ἠγγειλας οἱ ἠγγειλας. Iph. A. 649. γέγηθ', ὅπως γέγηθα σ' εἰσιδὼν, τέκνον. Iph. T. 575. Ὀλωλεν ὡς ὄλωλε. Troad. 627. Ὀλωλεν ὡς ὄλωλεν. Electr. 289. Ἐκυρσεν ὡς ἔκυρσεν. 1122. δέδοικα—ὡς δέδοικα. Aristoph. Ἄλλ' ὦ τραφεῖς ὅθεν περ εἰσὶν ἄνδρες, οἵ περ εἰσὶν. (quod tamen similis videatur Herodoteis εἶπε τὰ εἶπε Λοξίης περὶ ἡμιόνου I. 91. ποιεῦσι τὰ ποιεῦσι Ἕλληνες II. 49. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις I. 206.) Archiloch. ap. Plutarch. de Aud. Poet. T. II. p. 23. Α. Κλῦθ, ἄναξ Ἡφαιστε, καὶ μοι σύμμαχος γουνουμένω Ἰλέως γενεῦ, χαρίζευ δ' οἷά περ χαρίζεαι. (Sic enim legendum pro Ἰλαος.) Idem ap. Macrob. Sat. I. 17. Ἄναξ Ἀπολλόν, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καὶ σφέας ὅλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις. Æschrio ap. Athen. VIII. p. 335. Ἐγραψεν ὅσος ἔγραψ', ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα. ubi Anthologia, Ἐγραψεν οἱ ἔγραψ', quod melius est. Apollonius Rhod. II. 344. Καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλη, τῶς

ἔσσεται, quem versum laudans Scholiasta ad h. v. habet πέλει, unde corrigendum πέλοι. Non multum abludit Pilati ad Judæos responsum Joann. XIX. 23. ὁ γέγραφα, γέγραφα. ubi Rosenmüller. commode advocat Genes. XLIII. 14. ἐγὼ γὰρ καθάπερ ἠτέκνωμαι, ἠτέκνωμαι. Horum exemplorum nonnulla præmonstravit Abreschius, alienis etiam permistis. Vid. Hermann. ad Viger. p. 709.

69. Ἄπυρος. *Ignē carens.* Hoc de Furiarum sacrificiis intelligunt Scholiasta, Stanleius, Schutzius, alii, quibus neque ignis neque vinum adhibebatur, ut aiunt. Sed unde, quæso, hoc didicerunt? Furiarum quidem σπονδαί, quæ ex aqua fiebant, ideo dicebantur νηφάλιοι, sed sacrificia facta esse sine ignibus, id vero falsissimum est. Philochorus ap. Schol. Soph. Œd. Col. 101. de hujusmodi sacris agens, describit οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινα, ἐφ' ὧν ἔκαιον. In Eumen. 106. Clytæmnestra ait, Eumenidas compellans, Ἡ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε Χοάς τ' αἰώινους, νηφάλια μειλίγματα, Καὶ νυκτὶ σεμνὰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρα πυρὸς Ἔθνον—. Quare hoc epitheton ad Furias haud pertinet. Forte vertendum est *templorum sacrificiis carentium*, quæ Paris neglexerat; nam sententia ad Parida respicere videtur, (atque ita intellexit Humboldtius.) Hesych. Ἀπύρου. ἀθύτου. Σοφοκλῆς Μυσοῖς. Pindar. Ol. VII. 88. τεύξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει, de Heliadis qui obliti erant ignem ad sacra apportare.

70. Ἀτενής. *Intentus. Vehemens.* ἢ ὁ τῷ ἡθει εὐθὺς καὶ ἀκλινής, ἢ ὁ σκληρὸς, καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι. Timæus p. 52. ubi omnino videndus est Ruhnken.

Ibid. * Παραθέλω. *Mulceo, et ex proposito devertō.* ea enim est vis præpositionis παρά. Eodem sensu Eurip. Med. 144. Παρθαλπομένα φρένα μύθοις.

71. Ἀτιτος. *Inhonoratus.* Homer. Iliad. N. 414. οὐ μὰν αὐτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἀσιος. ubi de quantitate agit Clarkius—legendum vero οὐ μὰν οὐδ' ἄτιτος. Noster vero ἀτίετος dixit, Eumen. 837. Vid. infra 1403.

72. Ἀρωγή. *Auxilium.* Vid. supra 46.

74. * Ἰσόπαις. *Puero æquus.* idem quod ἀντίπαις. Eumen. 38. Δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν· ἀντίπαις μὲν οὖν. et παιδὸς οὐδέν· ἀρείων infra 80. Nempe δις παῖδες οἱ γέροντες, ut aiunt Theopompus, et Aristoph. Nub. 1419. Plato Comicus ap. Schol. ibid. "Αρ', ὡς ἔοικε, δις γένοιτ' ἂν παῖς γέρων. Æschin. Socrat. III. 9. τῷ νῶ δις παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. ubi plura Fischer. Simile compositum ἰσόπρεσβυς mox occurrit.

Ibid. Σκῆπτρον. *Baculum.* Callimachus Epigr. I. 7. vocat σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον. et Fragm. 484. σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή. Cratinus in Νόμοις ap. Lexic. Seguier. p. 371. ed. Bekker "Η πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι, σκηπτροισιν ἄκασκα προβῶντες. Eustath. ad Iliad. H. p. 668, 29. Cratini versum ex Ælio Dionysio citans, habet προβιβῶντα. sed verum puto προβῶντες. Hesych. Προβοῶντες —προβαίνοντες. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1538.

75. Μυέλος. *Medulla.* Metaphorice *Robur*, ut in Odyss. B. 290. Υ. 108. Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν. Primam apud Homerum producit. Iliad. Υ. 482. μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἐκπαλτο. X. 501. Corripit apud Soph. Trach. 783. Eurip. Hippol. 255.

76. Ἀναίσσω. *Sursum cum impetu feror.* Pers. 99. Homer. Il. O. 80. ὡς δ' ὅτ' ἀναίξῃ νόος ἀνέρος.

77. * Ἰσόπρεσβυς. *Seni æquus.* Vid. ἰσόπαις. v. 74.

Ibid. Ἀρης. *Martius vigor.* Minus apte vertit Butlerus, *flos vero martius ex hac terra abiit*, quod admodum insulse interponeretur. Nempe Chorus, quam dixisset se ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμειν ἐπὶ σκῆπτροις, sententiam explicare pergit hunc in modum — *Quippe infantium robur extremo senio æquipollet, nec inest martius vigor; contra, extremum senium, flore ætatis jam marcido, tribus pedibus incedit, nec infantibus quidquam præstat.* Locutio solemnis est Ἀρης ἔνεστιν, *inest vigor.* Suppl. 745. Γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔνεστ' Ἀρης. Sophocl. El. 1243. Ὅρα γε μέντοι, καὶ γυναιξὶν ὡς Ἀρης ἔνεστιν. Eurip. Phœniss. 134. ab Abreschio citatus; Ἀρην δ' Αἰτωλὸν ἐν σπέρνοις ἔχει.

Ibid. Οὐκ ἐνὶ χώρᾳ. *In suo loco non inest.* Anglice, *is not in it's proper place.* quod nemo interpretum perspexit, etsi a vero haud longe abfuit Abreschius. Callimach. H. Del. 192. Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ. ubi vid. Ernesti et Valckenaer. ad Theocr. Adoniaz. p. 365. A. Xenoph. Œcon. III. 3. ἢ ὅτι τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον κωταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἑκυστα τεταγμένα κεῖται. Vid. Sturzii Lexic. Xenoph.

78. Ὑπεργήρως. *Admodum senex.* Idem valet quod ἐσχατογήρως. Lucian. Dial. Mort. I. p. 443. τοῦτον οὖν τὸν ὑπεργήρων ἔρεσθαι βούλομαι. *ibid.* p. 347. Dicitur autem τὸ ὑπεργήρων pro *extrema senectute*, ut τὸ νέον pro *juventute* Eurip. Androm. 183. τὸ νεάζον Soph. Trach. 144. τὸ ξυγγενές pro ἡ ξυγγένεια Prom. V. 39, 297. τὸ βάρβαρον pro οἱ βάρβαροι Eurip. Hecub. 1110. τὸ ἔτοιμον *promptitudo* Orest. 1104. et cetera id genus prope infinita.

Ibid. Φυλλάς. *Foliorum congeries.* metaphorice *viriditas, vigor.* Infra 939. ῥίζης γὰρ οὐσης, φυλλὰς ἔκετ' εἰς δόμους. Sophocl. Trach. 773. ἐνθα πατρώῳ Διὶ Βωμὸν δόριζαι τεμενίαν τε φυλλάδα, i. e. τέμενος πολύφυλλον, uti recte explicat Scholiasta. Eurip. Suppl. 32. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος. Herodot. VIII. 24. φυλλάδα τε ἐπιβαλὼν, καὶ γῆν ἐπαμνησάμενος. De vocibus in *as* desinentibus vid. ad Theb. 146.

79. Κατακάρφομαι. *Arefio. Marcesco.* Hesych. Κατακάρφει. ἀφανίζει, ξηραίνει. Idem, Κατακάρψεις. καταφλέξεις. quæ futuri forma nescio an alibi exstet. Simillimum illud Archilochi apud Hephæst. p. 35. Οὐκ ἔθ' ὅμως θάλλεις ἀπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη. Nicand. Ther. 328. αὐαλέη δὲ περὶ χροῖ καρφομένη θρίξ σκίδναται. Hesiod. Op. 7. ἀγήνορα κάρφει.

Ibid. Τρίπους. *Tripes.* Sphingis ænigma Æschylum in mente habuisse opinatur Stanleius, Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή, Καὶ τρίπον. Idem confert Eurip. Troad. 275. Ἐγὼ δὲ πῶ πρόσπολος, αἰ τριτοβάμονος Χερὶ δευομένα βάκτρον Γεραιῶ κάρᾳ; Forsan vero Æschylus respexerit ad Hesiod. Op. 531. τότε δὴ τρίποδι

βροτῶ ἴσοι, Οὐτ' ἐπὶ νῶτα **Φέφαγε**, κάρη δ' εἰς οὐδας ὀράται, Τῷ **Φίκελοι** φοιτῶσιν. Poeta, qui Cornelii Galli nomen præ se fert, de sene; *Fitque tripes prorsus quadrupesque, ut parvulus infans; Et per sordentem flebile repit humum.* Nicand. Alexiph. 555. Οἱ δὲ περισφαλέοντες, ἄτε βρέφος, ἐρπύζουσι Τετράποδες· νοεραὶ γὰρ ἀπὸ φρένες ἀμβλύνονται.

81. Ἡμερόφαντος. *Qui interdiu apparet.* Contra νυκτίφοιτ' (vel νυκτίφαντ') ὀνείρατα Prometh. 679. Minus recte vertit Stanleius, *quasi somnium diurnum*, quod metaphoram enervat. Poetis autem mos est, quum tropum paullo audaciorem adhibent, epithetum statim adjungere, quod notionem ejus circumscribat ac definiat. Res exemplis patebit. In Prometh. 828. grypas vocat noster Ζηνὸς κύνας, metaphoram tamen quodammodo corrigit, adjiciendo ἀκραγεῖς, *canes quidem, sed canes non latrantes.* Theb. 64. exercitum vocat *fluctum*, sed adjicit χερσαῖον. ibid. 82. pulvis dicitur *nuntius*, sed ἄνανδος. Ibid. 856. Charontis cymbam dicit θεωρίδα, sed statim subjicit τὰν ἀστιβῆ Πόλλωνι, ad discrimen veræ θεωρίδος: vid. Glossar. ad loc. Choeph. 491. vestem qua Agamemnon irretitus erat, Orestes vocat πέδας, sed adjicit ἀχάλκευτοι, *pedicæ, sed non ex metallo factæ.* αἰδοῦς etiam ἀχάλκευτοι πέδαι ap. Euripidem. Noster in fragmento ap. Athen. XI. p. 491. A. Pleiadas vocat πελειάδας, sed ut a columbis distinguat, adjicit ἀπτέροι; uti recte observavit Athenæus. Sic Eurip. Hecub. 65. brachium σκίπωνα vocat, sed σκολιόν, quia veri scipiones recti sunt, non curvi. Vid. ibi Musgrav. Orest. 1501. Orestem et Pyladem cum Bacchantibus comparat, sed epithetum addit ἄθυρσοι, *Bacchæ quidem, non tamen proprie Bacchæ.* ibid. 314. Eumenidum caterva θίασος vocatur; sed quum hæc vox propria sit Baccharum, cum ea conjungit adjectivum ἀβάκχευτος. Eodem modo noster senium vocat ὄναρ, non tamen verum ὄναρ, sed ὄναρ ἡμερόφαντον. Ceterum Eurip. Phœniss. 1538. Œdipodem vocat ἀφανὲς αἰθέρος εἶδωλον, Ἡ νέκυν ἐνερθεν, ἢ πτανὸν ὄνειρον. ubi Valckenaerius citat Euripidis Æolum ap. Stob. p. 477. Γέροντες οὐδὲν ἐσμέν ἄλλο πλὴν ὄχλος, Καὶ σχῆμ' ὀνείρων δ' ἐρπομεν μιμήματα. Similiter mortales imbecilli dicuntur ὀνειράτων Ἀλίγκιοι.

μορφαῖσι. Prometh. 457. et ἰσόνειροι ibid. 564. ubi vid. Gloss. et Boeckh. de Frag. Gr. p. 253.

Ibid. Ἀλαίνω. *Deliro.* Eurip. Phœniss. 1532. Κλύεις, ὧ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων. Orest. 525. Μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις. Alia forma utitur Callimachus H. Dian. 251. Τῷ ῥα καὶ ἡλαίνων ἀλαπαξέμεν ἡπέιλησε Λύγδαμις ὑβριστής. Theocr. VII. 23. Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἡλαίνονται, quod Schol. explicat, ῥέμβονται, πλανώμεναι στρέφονται. (ubi tamen legendum cum Koehlero ἡλαίνονται.) Vid. ad v. 357. v. ἡλίθιος.

84. Τί χρέος. *Quid rei est?* Eurip. Heracl. 96. Τί χρέος; Apoll. Rhod. III. 12. Τί χρέος; ἢ δόλον τινα μήσεαι—Idem valet τί χρῆμα; Prometh. 298. Eurip. Cycl. 99. Hippol. 919. Suppl. 103. Theocr. XXI. 25.

86. Περίπεμπτος. *Qui circumcirca mittitur.* Hic vero adjectivum sumendum est adverbialiter, ut in locutionibus ἔτεκες ἀνόνητα Eurip. Hippol. 1140. (ubi vid. Monk.) Ἀλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε Soph. Electr. 962. ἄνανδρος πολὶὰ παρθενεύεται Eurip. Helen. 290. Νῦν, ῥόδα, φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, Mosch. III. 5.

Ibid. *Θυοσκέω. *Suffio.* Hesych. Θυοσκεῖν. ἱεροῖς παρέχεται, ἢ θεοῖς. quæ glossa corrupta est. Compositum fuisse credo ex θύος et antiquo verbo κέω, *uro*, unde ἔκηα. Phavorinus ex Eustathio, θυόσκοος. ὁ τὰ θύη κέων, ἀπὸ τοῦ κέω, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφομένου.

87. Ἀστυνόμος. *Qui urbem tuetur.* Idem ac πολισοῦχος Theb. 257. Simile compositum πεδιονόμος ibid. 258. ubi Glossarium consulas de θεοῖς ἀγοραίοις. Ὑπατος supra 54. de Χθονίοις θεοῖς vid. Pers. 634. Ceterum per βωμοὺς intelligendæ sunt aræ in plateis positæ, siquidem ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν, uti ait Schol. Aristoph. Nub. 1317. Harpocrat. v. Ἀγνιάς. Εἶεν ἂν καὶ οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγνιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὥς φασι Κρατῖνος, καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν,

φησί, Λάμπει δ' Ἀγνιεύς βωμός, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας. sic enim melius citant Schol. Aristoph. Vesp. 870. Suidas, et Lexicon Seguiet. p. 332. Bekker. quam in Harpocrate legitur. Has aras respicit Talthybius v. 502. salutans δαίμονας ἀντηλίους, ubi vide.

91. Οὐρανομήκης. *Ad cælum porrectus*. Hesych. Οὐρανομήκη. ὑψηλὸν λίαν. Homer. Odys. E. 239. Κλήθρη τ', αἵγειρός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης. Aristoph. Nub. 356. Οὐρανομήκη ῥήξατε καμοὶ φωνήν, ὦ παμβασίλειαι. Epigr. Anthol. III. p. 421. Ἡ ῥ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες Τοῦ πολυφροντίστου τοῦδε Θάλητος ὄρας. Herodot. II. 138. δένδρεα οὐρανομηκέα.

92. Ἀνίσχω. *Extollo me. Exorior*. Hesych. Ἀνίσχει. ἀνατέλλει. Herodot. III. 98. πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. Eurip. Phaeth. ap. Strab. I. p. 33. Ἡλῖος ἀνίσχων. Lex. Seguiet. p. 400. ed. Bekker. Ἀνέχειν. τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην.

93. Φαρμασσόμενος. *Medicatus, Infectus*. Homer. Odys. I. 391. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἥε σκέπαρνον, εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, Φαρμάσσων, (*tempering*) τὸ γὰρ αὐτε σιδήροιο κράτος ἐστίν.

Ibid. Χρῖμα. *Unguentum*. Callim. L. Pall. 16. Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ. et *ibid.* 26.

94. Ἀδολος. *Sincerus. Genuinus*. Ambiguus est locus apud Euripidem Suppl. 1029. ξυντηχθεὶς αὖραις ἀδόλοις. ubi forsan αὖραις de flamma accipiendum. Rufinus in Anthol. VII. 137. Ἀντὶ δὲ μοι παίδων ἀδόλου χροὸς, ἥρεσε γύψου Χρίσματα. Pindar. Ol. VI. 99. ἀδόλοις σοφία. γάλα ἄδολον *lac purum* ex 1. Petr. II. 1. citavit Stanleyus. In hoc loco intellige sinceram ac veram consolationem.

Ibid. Παρηγορία. *Persuasio. Consolatio*, quæ ab his flammis bene auspicatis exoritur. Sed vide notas.

95. Πέλανος. *Grumus*. unguenti scilicet, χρίματος *massa*; uti recte interpretatur Pauwius, cui frustra obloquitur Butlerus,

qui πέλανον nihil aliud significare existimat quam *placentæ genus*. πέλανος *quidvis concretum* denotat: vid. Glossar. in Pers. 821.

Ibid. Μυχόθεν. *Ex intimis ædium partibus. i. e. ex Clytæmnestræ thalamis, sive gynæconitide.* Cornel. Nep. in Præfat. *mater familiæ—in Græcia—neque sedet nisi in interiore parte ædium, quæ gynæconitis appellatur.* Homer. Il. χ. 440. ἀλλ' ἤγ' ἱστὸν ὑφαίνε, μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Choeph. 32. ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα Μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ, Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πιτνών. Odys. H. 346. Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτρο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. Eurip. Med. 398. Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς. Sophocl. Trach. 688. Deianira ait se φάρμακον ἐν μυχοῖς σώζειν. Antig. 1293. quum Eurydice in conspectum ex thalamis profertur, nuncius exclamat, Ὅραν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι. Hæc quidem per se levis observatio est; poetarum tamen interpretes elusit.

97. Αἰνέω. *Consentio.* Homer. Iliad. Θ. 8. ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ'. *Assentimini.* Cf. Od. Π. 380. Apollonii Lex. Sophocl. Philoct. 889. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καὶ μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς. Eurip. Orest. 1674. Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧπερ ἦνεσας, Δός. Nec multo aliter Alcest. 2. Θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι. ubi vide Monk. Choeph. 190. sic καταινέω Choeph. 704.

98. Παιών. *Medicus.* ἱατρός Hesych. Noster in Philocteta ap. Stob. CXVII. p. 602. 493. ὦ θάνατε παιὼν, μή μ' ἀτιμάσης μόλειν. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός· ἄλγος δ' οὐδὲν ἄπτεται νεκρῶν. Incertus, vel, ut putat Valckenaerius, Sophocles, ap. Plutarch. Cons. Apoll. p. 184. ὦ θάνατε παιὼν ἱατρός μόλοις, λιμὴν γὰρ ὄντως αἶδας ἀν' αἶαν. ubi Ruhnkenius corrigit ἀνιῶν, Porsonus ἀνιᾶν. Mihi quidem diversa fragmenta in unum coaluisse videntur. Eurip. Hippol. 1370. Καί μοι θάνατος παιὼν ἐλθοι. ubi vide Monk. In his omnibus locis perperam editur παιάν. Alteram formam præstare docet adjectivum παιωνίος, de quo vid. ad Pers. 611. infra 821. Orphic. H. 50, 14. κοῦραι—παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς. Soph. Philoct. 168. Παιῶνα κακῶν. 832. ἴθι ἴθι μοι παιών.

99. **Κακόφρων.** *Animum timore afficiens.* Sensu insolito. Plerumque valet *malignus*.

100. **Σαίνω.** *Blandior.* Verbum copiose illustravi ad Theb. 379. ed. 2.

101. **Ἀπληστος.** *Insatiabilis.* sc. anxietas. Vid. Prometh. 379.

102. **Θυμοβόρος.** *Animum edens.* Hesych. *Θυμοβόρον.* χαλεπόν—τὴν ψυχὴν κατεσθίοντα. Homer. Iliad. H. 210. *Θυμοβόρου ἔριδος.* Theognis 1323. σκέδασον δὲ μερίμνας *Θυμοβόρους.* Idem valet ac *θυμοδακῆς* et *δακέθυμος.* Paullo aliter Hesiod. Op. 66. *γυιοβόρους μελεδῶνας.* Horat. 2 Carm. XI. 18. *Curas edaces.*

103. **Κύριός εἰμι.** *Potis sum.* δυνατός εἰμι εἰπεῖν τὸ συμβὰν αὐτοῖς σημεῖον ἐξιοῦσιν. Schol. Xenoph. de Rep. Lac. IV. 6. κύριος διαλύειν. ibid. VIII. 4. κύριοι ἐκπράττειν καὶ καταπαῦσαι. Vid. Schleusner. Lex. N. F. in voce. Quod citat Butlerus, Sophocl. Ant. 405. ἐγὼ δ' ἐλευθερὸς Δικαῖός εἰμι τῶνδ' ἀπαλλάχθαι πόνων, ab hoc loco plane alienum est.

Ibid. **Ὀδιον κράτος.** *Robur, seu fiducia quæ ab omine in itinere viso ducebatur.* uti recte explicat Scholiasta. Huc respicit Hesych. *Ὀδιος οἰωνός. αἴσιος.* Infra 152. Μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὀδίων οἴκοις βασιλείοις. De συμβόλοις ἐνοδίοις vid. ad Prometh. 495.

Ibid. **Αἴσιος.** *Faustus, Bonum eventum, αἶσαν, præmonstrans.* Pindar. Nem. IX. 43. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν, comparandum cum Æschyli παρόρνιθας πόρους Eumen. 769. Callim. L. P. 123. Γνωσείται δ' ὀρνιθας, ὃς αἴσιος, οἳ τε πέτονται Ἥλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες. ubi vid. Spanhem.

104. **Ἐντελής.** *Qui magistratum gerit.* Timæus Lex. Platon. Ἐντελεῖς. οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄρξαντες. sed hanc glossam pertinere arbitratur Ruhnkenius ad Herodot. III. 18. τοὺς ἐν τέλει ἐκάστους ἑόντας τῶν ἀστών. Hesych. Ἐντελέστατοι. ἐντιμότατοι. Suidas, Ἐντελεῖς. ἄρχοντας. quæ vox in Choeph. 248. Soph. Trachin.

762. Polyæn. VIII. 39. ab Abreschio citatis, significat *perfectum*; sed in istis locis rescribendum ἐκτελεῖς, et ap. Lucian. de Sacrif. I. p. 536. Locutio οἱ ἐν τέλει, *magistratus* seu *præfecti*, satis nota est. (vid. Valckenaer. ad Herodot. IX. 106.) Theb. 1027. Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷ γε Καδμείων τέλει. Vid. Sophocl. Ant. 67. Aj. 1339. Philoct. 385. 925. Eurip. Suppl. 955. et ibi Musgr. Thucyd. II. 10. VI. 88. P. Leopard. Emend. I. 5. Duker. ad Thucyd. I. p. 40. Lennep. ad Phalar. p. 169.

Ibid. Θεόθεν. *Divinitus*. Dono deorum. Pindar. Pyth. XI. 76. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν.

105. Πειθῶ μολπᾶν. *Suadelam canticorum*, quæ satis apte dicitur *robur senectæ proprium*.

106. Ἀλκὰ σύμφυτος. *Robur ætati congenitum*. Dicitur de cantu sicut ap. Pindar. Ol. I. 179. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. Similiter adhibet σύμφυτος Pindar. Isthm. III. 231. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σύμφυτον οὐ κατελέγχει. Lysias c. Theomnest. p. 222. ed. Auger. τὰ δὲ τούτου καὶ τοῦ τούτου πατρὸς τῆς κακίας (μνημεῖα)—οὕτω σύμφυτος αὐτοῖς ἡ δειλία. ubi forsan legendum οὕτως ἔμφυτος.

108. * Δίθρονον κράτος. *Imperium binorum regum*. Vid. supra ad v. 42. Stanleius comparat δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, Soph. Ajac. 252. Infra 602. Menelaus dicitur τῇσδε γῆς φίλον κράτος; ubique enim de Menelao loquitur Æschylus, quasi cum Agamemnone in imperio consociatus fuerit.

109. Ταγός. *Dux*. Vid. ad Prometh. 96. Ταγὸς μακάρων.

110. Πράκτωρ. *Effectrix*, vel potest significare *manum quæ pænam exigit*, de quo sensu τοῦ πράσσειν dixi ad Pers. 482. Hesych. Πράκτορες, ἀπαιτηταί. Demosth. p. 778, 18. ed. Reisk. μὴ παρδοθῆναι τοῖς πράκτορσιν τὸ προσοφείλοντα κατὰ τὸν νόμον, cujus loci indicium Schleusnero debetur. Sic Eumen. 319. πράκτορες αἵματος. Soph. Electr. 953. φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός. Sed

in hoc loco simplice sensu accipere malim, ut in Soph. Trachin. 863. Κύπρις—τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ. De figura autem quæ masculinum πράκτορι cum feminino χερὶ copulat, vid. infra ad v. 647.

111. Θούριος. *Acer.* Vid. Theb. 42.

112. Οἰωνῶν βασιλεύς. Pindaro ἀρχὸς οἰωνῶν Pyth. I. 13. Horat. Carm. IV. iv. 2. *Cui rex deorum regnum in aves vagas Permisit.* In Aristoph. Av. 515. ubi in libris legitur, "Ο δὲ δεινότατόν ἐστιν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἔστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὢν, corrigendum puto, "Ο δὲ δεινότατόν γ' ἐστιν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς, ὃ γε νῦν βασιλεὺς ὢν, Ἔστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αἰετὸν, ὄρνιν βασίλειον.

113. Κελαινός. *Niger.* "Inter sex aquilarum species ab Aristotele recensitas H. A. IX. 32. prima a colore πύγαργος dicta est; tertia a colore itidem μελαναίετος, et λαγωφόνος. De his accipiendus est Æschylus. 'Ο κελαινός idem est ac μελαναίετος' qui ex descriptione Aristotelis μέλας τὴν χροιάν, καὶ μέγεθος ἐλάχιστος, καὶ κράτιστος τούτων. Hinc Achilles apud Homerum huic aquilæ comparatur Il. Φ. 252. Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, "Ὅς θ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.—Agamemnon μελαναίετῳ, propter fortitudinem, Menelaus πυγάρῳ comparatur, quasi imbellis et uxorius." STANLEIUS. Confer Tzetz. ad Lycophr. 90. Rem ipse illustrat poeta infra 120. memorans δύο λήμασι δισσοὺς Ἀτρεΐδας. Ceterum hoc portentum pro re sua excogitavit Æschylus; aliud narraverant Homerus in Aulide visum, Iliad. B. 308. Auctor Cypriorum ap. Proclum p. 475. ed. Gaisford. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 203.

Ibid. Ἀργῆς. *Albus.* Eumen. 45. Ἀργῆτι μαλλῶ. Homer. Il. Γ. 419. ἐανῶ ἀργῆτι φαεινῶ. Θ. 133. ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν, quod alibi dixit ἄργετα. Nicand. Ther. 551. ἀργῆτι σὺν οἴνῳ. Soph. Trach. 676. ἀργῆτ' οἶος εὐείρου πόκον (sic lege cum Lobeckio). Œd. Col. 670. τὸν ἀργῆτα Κολωνόν. Vid. Harpocrat. v. Ἀργᾶς.

114. Ἴκταρ. *Prope.* Vocem illustrat Burneius (*Monthly*

Review, LXXXI. p. 8.) Thomas Mag. Ἰκταρ. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Αἰσχύλος. Ἰκταρ μελάθρων. ὡς ἔχει τὸ τῆς παροιμίας, οὐδ' Ἰκταρ βάλλει. Erotianus. Ἰκταρ. ἐγγύς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσσι φησι. Χαίρετ' Ἀττικὸς λεώς, Ἰκταρ ἤμενοι Διός. (v. 1000. * ubi edd. ἀστυκός) μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν Ἡδωνοῖς. Proverbium οὐδ' Ἰκταρ βάλλει, exstat apud Platonem Polit. IX. p. 575. C. Timæus, Ἰκταρ. ἐγγύς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι. Verius ducit ab ἴκω Ruhnkenius. Plenius explicat Schol. Platon. p. 190. ubi ait εἴρηται κατὰ τὴν γλῶτταν. i. e. *peculiari et obsoleto idiomate sive obscuriori significatione*; vid. Gataker. ad M. Anton. p. 158, 40.

115. Χερὸς ἐκ δορυπάλτου. *E dextra manu*; quem verum esse horum verborum sensum primus monuit Schneiderus in Indice ad Xenoph. Hist. Gr. v. Δόρυ. quem tacite sequitur Schutzius in editione altera. Sic apud Teutonas *die Schwertseide, dexterum latus*, et propius nos Angli, *the Sword-arm*. Quod ad oram libri Scaligerani annotatum est, ἐξ ἀριστεράς, merum calami lapsum fuisse puto. Sic εἰς δόρυ, *dextrorsum*, Xenoph. Anab. IV. 3. 29. Hist. Gr. VI. 5. 18. Dionys. Hal. III. p. 190, 13. ἐπ' ἀσπίδα vero *sinistrorsum*. Vid. Hesych. in v.

Ibid. * Δορύπαλτος. *Hastam vibrans*. Forma passiva, sensu activo. Vid. infra v. Πανάλωτος 352. et confer Glossar. in Theb. 985.

116. * Πάμπρεπτος. *Late conspicuus*. Simile fere compositum est εὐπρεπτος, *conspiciuus*, Suppl. 717. Intellige autem vel Agamemnonis palatium, vel tentorium.

117. * Λάγινος. *Leporinus*. A vetere forma λαγός, de qua conferat, qui vult, Athenæum IX. p. 400. Lex. Græc. ap. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 320. Cyrilli Lexic. apud Bernard. in Thom. Mag. v. Λαγώς. citantes ex Sophocle, Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.

Ibid. * Ἐρικύμων. *Ad magnum numerum in utero concipiens*. a κύμα, *fetus*, Choeph. 126. Eumen. 665. οὐκ ἔστι μήτηρ

ἡ κεκλημένη τέκνου Τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. Eustath. ad Iliad. Z. p. 656, 57. καὶ κῦμα, τὸ γέννημα, ὡς ἐκ τοῦ κύημα κατὰ κράσιν. ὡς δημοῖ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Κερκύονι τὸ — γέμουσαν κύματος θεοσπόρου. Idem fere vocabulum est ἀρικούμων, *quæ facile concipit*. explicatur ab Erotiano et Galeno Lex. Hippocrat. Occurrit in Hippocr. de Aer. et Aq. §. 24. Auctores de leporis fœcunditate a Stanleio laudantur Aristot. Probl. X. 7. H. A. IV. 5. Herodot. III. 8. Oppian. Cyn. III. 521. quibus adjicias Athen. IX. p. 400. Eratosth. Cataster. p. 12. ed. Fell. Horat. S. 2. IV. 44. *Fœcundæ leporis*.

Ibid. * Φέρμα. *Gestamen*. Leporis fetus φέρματα vocatur, ut apud Ovidium Met. XV. 163. *clypeus* dicitur *gestamina*.

118. Βλάπτομαι. *Impedior. Retardor*. Homer. Iliad. Z. 38. ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳιο Ὀζῷ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ. Iliad. Ψ. 586. οὐνεκα τὰς μὲν ὀρᾷ ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας, Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες. Cum genitivo construitur apud Theogn. 223. νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. (Soph. Aj. 954. ἀποβλαφθεῖσαν φίλον, ubi vid. Musgrav.) Sed propius accedit Odys. A. 195. quem locum in animo habuisse nostrum facile crediderim. ἀλλὰ νῦ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου. *impediunt illum ne iter suscipiat*. Verte igitur, *impedita quo minus ultimum cursum perficerent*.

119. Αἴλινον. *Ælinon*. αἴλινος cantilena quædam lugubris. ὕμνος. θρῆνος. Hesych. *Ælinon* exclama ob mala Atridis impendentia: cf. 156. Soph. Aj. 627. Αἴλινον, αἴλινον—ἦσει δύσμορος. Eurip. Orest. 1392. Αἴλινον, αἴλινον, ἀρχὰν θανάτου, Βάρβαροι λέγουσιν. Callim. H. Apoll. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μητῆρ, Ὅπποτ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ. ubi αἴλινα valet αἴλινον, αἴλινον. Moschus III. 1. Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι. Athenæus XIV. p. 619. C. Λίνος δὲ καὶ αἴλινος, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Hesiod. ap. Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1163. Οὐρανίῃ δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱόν, Ὀν δὴ, ὅσοι βροτοὶ εἰσιν αἰδοὶ καὶ κιθαρισταί, Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε, Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσι. Conon Narrat. 19. καὶ οὕτως ἦν ἐκπρεπὴς ὁ ἐπὶ Λίνῳ θρῆνος, ὡς ἀπ'

ἐκείνων καὶ τοῖς ἔπειτα ποιηταῖς παντὸς πάθους παρενθηκὴ Λίνος συν-
ανετράφη. Cf. Herodot. II. 79. qui miratur unde ad Ægyptios
pervenerit Λίνος cantilena. Homer. Iliad. Σ. 569. Τοῖσιν δ' ἐν μέσ-
σοισι πᾶις φόρμιγγι λιγείῃ Ἰμέροεν κιθάριζε. Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ. ubi Lini historiam ex Philochoro tradit Schol.
Venet. et de Lino locum intelligit Pausan. IX. 29. et recte quidem,
me saltem iudice; etsi aliter sentiunt viri eruditi C. G. Heyne et
R. P. Knight, qui de hac quæstione minus consulte scripsit in
Prolegomenis ad Homer. §. 47. not. non recordatus, ut opinor,
fragmenti Hesiodæi.

Ibid. Τὸ εὖ. *Id quod felix faustumque est.* Infra 350. Τὸ δ'
εὖ κρατοίη. Eurip. Iph. A. 396. τὸ σὸν μὲν εὖ πέρα δίκης ἔσται,
tuum commodum. Iph. T. 580. τὸ δ' εὖ μάλιστα γ' ὥδε γίγνεται.
Idem Belleroph. fr. 16. τοῦ γὰρ εὖ τητῶμενος Οὐκ οἶδεν, ἀεὶ δυστυχῶν.
Idem ap. Suid. v. Παλαμᾶσθαι, et Cic. Ep. Att. VI. 1. VIII. 8. Τὸ
γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον Ξύμμαχον ἔσται, quæ in suos usus
convertit Aristophanes Acharn. 661. Hæc contulit Stanleius.

120. Κεδνός. *Prudens.* Glossar. in Theb. 62.

Ibid. * Στρατόμαντις. *Exercitus Augur.*

Ibid. Λῆμα. *Indoles.* Glossar. in Theb. 444. Pers. 55.

121. Δάημι. *Scio.* ἐδάην a δαίω nescio quo pacto ducit In-
dicis Beckiani in Euripidem auctor: sic etiam Etymol. M. p. 244,
38. Participium δαεῖς occurrit Choeph. 602. Theocr. XVII. 81. in-
finitivum δαήμεναι passim apud Homerum. Verte autem *intellexit*
quid significarent aquilæ lepore vescentes.

Ibid. * Λαγοδαίτης. *Qui lepore vescitur.* Substantivus
est, sicut χρηματοδαίτης Theb.

122. Πομπός. *Qui mittit. Dux.* Vid. Soph. Œd. Col. 70.
Herodot. I. 121. Glossar. in Pers. 632.

123. Τεράζω. *Portenta declaro.* Hesych. Τεράζει. τερα-
τεύει. Sed τερατεύεσθαι (Aristoph. Ran. 834.) idem fere valet ac

τερατολογεῖν, *incredibilia narrare*. Portentorum interpret dicitur
τερασκόπος Choeph. 549.

125. Κέλευθος. *Expeditio*. Similiter fere ὁδός usurpatur.
Prometh. 342. Πάπταινε δ' αὐτὸς, μή τι πημανθῆς ὁδῶ. Eurip. Electr.
1235. οὐ γὰρ θνητῶν γ' Ἦδε κέλευθος. Theocrit. VII. 31. αἱ δ' ὁδοὶ
ἄδε Θαλυσιάς.

127. Κτήνος. *Possessio*. Hesych. Κτήνη. χρήματα. quo
sensu nescio an alibi usurpetur. Plerumque significat *pecudes*.
Homerid. Hymn. XXIX. 9. Βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἥδ' ἐ
κατ' ἀγροὺς Κτήνεσιν εὐθηνεῖ. Callim. H. Dian. 125. Κτήνη σφιν
λοιμὸς καταβόσκειται.

Ibid. * Δημιοπληθής. *Optibus publicis abundans*. Sic γυναικοπληθὴς ὄμιλος Pers. 127. *cætus feminis refertus*. τὰ δῆμια sunt
pecunia publica. Verte, *Fatum vero prius violenter diripiet ex turribus opes populares*.

128. Λαπάζω. *Inanio. Spolio*. Glossar. in Theb. 47. Similiter fere dixit ἐδωλίων ἐκλαπάξαι Theb. 452.

Ibid. Πρὸς τὸ βίαιον. *Violenter. Per vim*. Sic πρὸς τὸ
καρτερόν, Prometh. 220. ubi vide.

129. Ἀγή. *Invidia*. Vid. notas. De invidia Deorum quædam notavi ad Pers. 368. in Glossario.

Ibid. * Κνεφάζω. *Obscuro*.

130. Προτυπείς. Vertunt Hermannus et alii, *irrupens*, ex Homero Il. N. 136. Τρῶες δὲ προύτυψαν ἀολλέες, *proruperunt*. Od. Ω. 317. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἦδη Δριμὺ μένος προύτυψε. Sed ibi in activa voce ponitur. Butlerus vertit *incitatum*; et rectius quidem; nisi potius reddendum sit *procusum*; sed vel sic durum est; et fortasse verum est, quod observavit Schutzius, oraculi ambiguitatem poetam exprimere voluisse.

Ibid. Στόμιον. *Lupatum*. Prometh. 294. Τὸν πτερυγῶκῃ
τόνδ' οἰωνὸν Γνώμη, στομίῳν ἄτερ, εὐθύνων. *ibid.* 1045. δακῶν δὲ στό-

μιον ὡς νεοζυγῆς Πῶλος. Soph. El. 1462. στόμια δέχεται τὰμά. Pollux II. 101. Στόμια μέντοι οἱ τῶν ἵππων χαλινοί. sed de *lupatis* intelligendum monuit Hemsterhusius ad X. 56. Herodot. I. 215. χαλινούς καὶ στόμια καὶ φάλαρα. De specu positum videtur in Choeph. 805. ὦ μέγα ναίων στόμιον. De puteo in Alexand. Ætol. ap. Parthen. 12. De poculorum labris posuit Æschylus in Περὶ ῥαίβοις ap. Athen. XI. p. 476. C. ἀργυρηλάτοις Κέρασι, χρυσᾷ στόμια προσβεβλημένοις, ubi olim male correxi Τοῖς κέρασι, penultimam enim in κέρατα produci monuit me Vir exquisitæ doctrinæ, cui egregium Græcæ poeseos Thesaurum debemus, Edvardus Maltby. Intellige autem *frænum servitutis*; sic Choeph. 959. μέγα τ' ἀφηρέθην Ψάλιον οἴκων. Infra 512. τοιόνδε Τροία περιβαλὼν ζευκτήριον Ἄναξ Ἀτρεΐδης πρέσβυς. et confer Pers. 195.

133. Πτηνός κύων. *Alatus canis*. Aquila scilicet. Prometh. 1057. Διὸς Πτηνὸς κύων, δαφαινὸς αἰετός. Vid. Glossar. ad Prometh. 828. ubi *Aquilæ* incuria scripsi, quum deberem *Grypes*. vid. supra ad v. 81. In hoc loco signum cum re significata confunditur: πτανοῖσι κυσί de Atridis intelligendum esse colligitur ex præeunte οἴκῳ, quod observavit Butlerus; qui vim portenti esse monet in eo quod leporem *prægnantem* dilaniarunt aquilæ. Quod vero censet hoc referendum esse ad Græcorum in pueros utero latentes post Trojam captam sævitiam; ingeniose quidem animadversum est, nescio tamen an vere.

134. Αὐτότοκος. *Una cum fetu*. Schol. σὺν αὐτῷ τόκῳ. Minus recte, ut opinor, etiamsi dictum est αὐτῷ τόκῳ et similia. Est enim αὐτός καὶ ὁ τόκος. Stanleius confert Eumen. 404. Ἐνειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοί. Hesych. Αὐτανδρον. σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. (Pseudo Plutarch. Parall. p. 306.)

Ibid. * Πτάξ. *Animal timidum*. Hesych. Πτάξ. πτακίς, πτώξ, δειλός. Photius, Πτάκες. δειλοί. ὀπτικῶς. ubi Alberti legit ἐπτηχῶς. Corrige ποιητικῶς. Pollux III. 136. καὶ ὁ πτακίς, σφόδρα κωμικόν. Est autem a πτήσσω, sicut ῥάξ a ῥήσσω et πλάξ a πλήσσω. Forma notior πτώξ, a πτώσσω derivata, occurrit Eumen. 326. Theo-

crit. I. 110. Euphorion. ap. Schol. Nicand. Alex. 147. Ælian. N. A. VII. 47. τῶν μὲν δὴ λαγῶν λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτώκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί. *Simile fere vocabulum est πρόξ, hinnulus.* Callim. H. Dian. 154.

138. Δρόσος. *Ros. Tenellus.* Etymol. M. p. 377, 37. Ἔρσαι, αἱ ἔαρι γεννηθεῖσαι. ἢ αἱ ἀπαλαί, καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς. ὡς Ἀριστόνικος ἐν σημείοις. ἔρση γὰρ ἐστὶν ἡ δρόσος. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε, μεταφράζων τοῦτο. Schol. Δρόσοισιν. τοῖς νεογνοῖς. χωρὶς δ' αὖ τέρσαι. *ubi reposuit Stanleius, χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι, ex Odys. I. 222. ubi Schol. αἱ νεογναὶ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δροσώδεις.* Vid. Hesych. v. Ἔρσαι. et Alberti. Hesych. Δρόσους. ἀχρεῖους, Κύπριοι. Ad eandem metaphoram retulerim ψακάλον, *recens natum*, a ψακάς derivatum. Vide notas.

Ibid. * Ἀλεπτος. *Nondum ovo exclusus.* Vide notas.

Ibid. Μαλερός. *Vehemens.* Vide ad Pers. 62.

139. Ἀγρονόμος. *Agris habitans.* Hesych. Ἀγρονόμων. ἐν ἀγροῖς διαγόντων. Apollon. — ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Z. 106.) Ἀγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ. ἐπὶ τῶν Νυμφῶν. τῆς μὲν οὖν παρεσχάτης ὀξύτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμουσαι· τῆς δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι. Lege αἱ ἐν ἀγροῖς οἶον νέμουσαι. Soph. Œd. T. 1103. πλάκες ἀγρονόμοι. Antig. 786. ἀγρονόμοις αὐλαῖς.

Ibid. * Φιλόμαστος. *Mammam amans. Lactens.* Infra 698.

140. Ὀβρίκαλον. *Catulus.* Ælian. N. A. VII. 47. τῶν ὑστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια (ὀβρίκαλα Valcken.) καλεῖται. καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελειάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς. Photius, Ὀβρια καὶ ὀβρίκαλα. τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνα. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς. Totus Æliani locus, qui lectu dignissimus est, ex Aristophane grammatico describitur. Obiter moneo, pro παρδαλέων δὲ σκύμνοι καὶ

ἄρκηλοι legendum esse, παρδαλέων δὲ σκύμνοι καὶ παρδαλιδεῖς· ἄρκτων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκτιλοι. sic enim locum citat Eustath. ad Odyss. I. p. 1625, 48. nisi quod ἄρκιλοι habet. Idem ad Odyss. A. p. 1395, 47. ἐκεῖθεν καὶ ὀβρίκαλα παρὰ Αἰσχύλῳ, λέοντων σκύμνια. Quod vero Ælianus de hystricum catulis narrat, Hesychium illustrat: Ἰβρίκαλοι. χοῖροι. quod fortasse corruptum est ex Ὀβρίκαλα. ἀκανθόχοιροι. Idem alibi, Ἐχῖνοι—ἀκανθόχοιροι. Vid. Jos. Scalig. Conj. in Varr. p. 18.

142. Ξύμβολον. Omen. Supra 7.

143. * Κατάμομφος. In reprehensionem incurrens. κατὰ-μεμπτος dixit Sophocles Œd. Col. 1234. Recte explicat Schol. Δεξιὰ διὰ τὴν νίκην, κατάμομψα διὰ τὸν χόλον Ἀρτέμιδος. Omen erat mixti generis, quale obtulit sese Xenophonti ex Epheso cum Cyro egresso, Anab. VI. 1. 23. ubi aquilam vidit sedentem, ὃνπερ ὁ μάντις προπέμπων αὐτὸν εἶπεν, ὅτι μέγας μὲν οἰωνὸς εἴη καὶ οὐκ ἰδιω-τικὸς, καὶ εὐδοξος, ἐπίπονός μέντοι.

144. Ἰήϊος. Ieïus. Spiritu leni. Minus recte Stanleius Jacu-
lator. etsi ex ἰέναι hanc vocem profluxisse credidit, ut videtur, Cal-
limachus H. Apoll. 101. ἐπηύτησε δὲ λαός, Ἰή, ἰή, Παιῆον, ἴει βέλος.
Apoll. Rhod. II. 714. Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ἰήϊε κεκληγυῖαι. ubi
Schol. ὅτε ἐτόξευσε τὸν δράκοντα, ἐπεφώνουν αἱ νύμφαι τοῦ βάλλειν
αὐτὸν, Ἰη, ἴη βέλος. ἐξ οὗ τὸ ἐφύμνιον ἐγένετο Ἰηπαιήων. Et sic fere
Clearchus περὶ Παροιμιῶν apud Athen. XV. p. 701. C. Euripides
vero derivasse videatur ex ἴη ἴη. Phœniss. 1050. ἰήϊον βοάν. Apollon.
Lex. Homer. Ἰηρος. ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ τῆς τοξείας. ἐνιοὶ δὲ ψιλῶς ἀπὸ
τῆς ἰασέως. eadem fere Hesychius. In Homer. Iliad. O. 365. Υ. 152.
alia est forma ἦϊος. H. Apoll. 272. Ἀλλὰ καὶ ὥς προάγοιεν Ἰηπαιήονι
δῶρα. Soph. Œd. T. 155. Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν. Cf. ibid. 1094. Eurip.
Electr. 1211. Ceterum tirones monendi sunt, hujusmodi exclama-
tionum, ἰή, εὐοῖ, et similium, origines non ex Græco fonte repetendas
esse, sed ex istius populi lingua, cui mythologiam suam Græcia
acceptam retulit, id est, Ægyptiorum.

145. Ἐχενήϊς. *Naves detinens.* Sic dicebatur piscis quidam exiguus, quem naves retardare veteres fabulati sunt. Donat. in Terent. Andr. IV. iv. 18. “Remorari a remora, pisce minutissimo, qui naves retinet: nam Græce ἐχενήϊς vocatur.” Cf. Oppian. Hal. I. 212. et Suidam in v.

147. * Ἀδαιτος. *Non epulandus.* Observavit Schutzius Æschylum caussam addidisse satis futilem, quæ Dianam ad classem in Aulide retinendam impulerit, Iphigeniæque sacrificium exigendum. Quod nescio an vere animadversum sit; namque hoc portentum non tam *caussa* quam *signum* fuit sacrificii ab Atridis mox consummandi. Ipse vero Agamemnon jamdudum numen Dianæ læserat. Fabulam de Iphigeniæ mactatione, pro libitu immutarunt poetæ. Soph. Electr. 576. Callim. H. Dian. 262. et scriptor τῶν Κυπρίων, teste Proclo, ed. Gaisford. p. 475. Dianam eo iratam fuisse tradunt, quod Agamemnon, cervam configens, se deæ jaculando parem jactavit. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 184. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 483. ubi fabula aliquantum variatur. Euripides vero, qui ex recepta ætatis suæ mythologiæ recedere amabat, Iphigeniam ex voto quodam patris sui Dianæ debitam fuisse tradit. Sacrificium tangit Pindar. Pyth. XI. 35. non item caussam. Totam fabulam Homero ignotam fuisse patet ex Iliad. I. 145. quod observavit Schol. ad locum.

141. Σύμφυτος. *Cognatus.* Supra 106. Epitheta hic transposita sunt: nam σύμφυτον et οὐ δεισήμενον, quæ ad νεϊκέων proprie pertinent, ad τέκτονα transferuntur, eadem prorsus hypallage, qua supra v. 48. 49. habuimus ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων. HEATH. Sic Theb. 340. βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστίδιων. Aristoph. Pac. 155. χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων. Soph. Antig. 793. νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον. Sic fere apud Horatium *Tyrrhena regum progenies* pro *Tyrrhenorum regum progenies*.

Ibid. * Δεισήμενον. *Maritum veritus.* Sic (sc. οὐ δεισήμενον) videtur vocare mactationem Iphigeniæ, quæ fuit ea, ut omni pudore

et timore seposito, Clytæmnestra postea suum maritum interfecerit. Is. CASAUBON. De hujusmodi compositis ab ἀνήρ vid. ad Prometh. 749. Pers. 141.

149. Παλίνορσος. *Retrogressus*. ὀπισθόρμητος. Photius. Homer. Iliad. Γ. 33. Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα Φιδῶν παλίνορσος ἀπέστη. Aristoph. Acharn. 1179. Καὶ τὸ σφυρὸν παλινόρρον ἐξεκόκκισε. sic recte Elmsleium pro παλίνορος edidisse ostendit simile compositum ἄψορρος, de quo vid. ad Prometh. 1057. Etymol. M. p. 648, 27. Παλίνορσος. παρὰ τὸ ὄρω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ὀρτός, καὶ παλίνορτος. ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφεσθαι, οὐχὶ διὰ τοῦ σ.—σημαίνει δὲ τὸ ὀπισθόρμητος, ἐκ τοῦ πάλιν, τοῦ σημαίνοντος τὸ εἰς τοῦπίσω, καὶ τοῦ ὄρω, Αἰολικοῦ μέλλοντος. Veram esse hanc etymologiam monstrat vox παλινορμένος, Iliad. Λ. 326. quare probare nequeo Toupium in Suid. I. p. 33. et Porsonum Advers. p. 295. legentes in Philetæri versu, Ἀπιθ' ἀμπαλίνορος. Scribendum ἀμπαλινόρρος. In hoc loco videtur significare *resiliens in caput Agamemnonis*, nisi legendum cum Schutzio παλίνορσον, *reducem Agamemnonem*.

150. Μνάμων μῆνις * τεκνόποινος. *Memor ira, pœnam ob filiam exigens*. (Cf. 218.) Ira scilicet Clytæmnestræ, memoris immolatae filiae. Virgil. Æn. I. 4. *memorem Junonis ob iram*; ubi plura Guellius. μνήμονες Ἐρινύες Prometh. 524.

151. Ἀποκλάζω. *Vociferor*. De κλάζω vid. supra 47. Verte autem, *talia, una cum præclaris exercitui successibus, fatalia domibus Atridarum, ab alitibus in itinere visis, Calchas pronuntiavit*.

152. Ὀδῖος. supra 103.

153. Ὁμόφωνος. *Consonus*. Nempe αἴλινον αἴλινον consonum erat τοῖς μορσίμοις, et τὸ εὖ νικάτω, τοῖς μεγάλοις ἀγάθοις.

155. Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν. Solennis invocandi formula, quæ omnes dei, qui invocatur, titulos in se comprehendat: quod notavit P. Victorius V. L. XIII. 2. Plato Cratyl. p. 400. Εὖσπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς νόμος ἐστίν ἡμῖν εὐχεσθαι οἳ τινές τε καὶ ὀπόθεν

χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι, ταῦτα καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς sc.) καλεῖν, ὡς ἄλλο μηδὲν εἰδότας. et in Phædro p. 273. C. φεῦ δεινός γ' ἔοικεν ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας, ἢ ἄλλος, ὅστις δήποτ' ὦν τυγχάνει καὶ ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος. Eur. Melanippa fr. I. Ζεὺς, ὅστις ἐστίν. οὐ γάρ οἶδα, πλὴν λόγῳ Κλύων. ubi cur Porsonus (ad Orest. 412.) legeret Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, causam idoneam non video. Bacch. 220. Διόνυσον, ὅστις ἐστὶ, τιμώσας χοροῖς. Danaë fr. I. τὸν θ', ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ὅστις ἐστὶ δῆ. Sic enim legendum. Troad. 884. a Victorio laudatus, "Ὅστις ποτ' εἶ σὺ, δυστόπαστος εἰδέναι Ζεὺς. Cf. Stanleium et Spanhem. ad Callim. Dian. 7. Illud tantum adjiciam, πότε post ὅστις solenniter inseri. Eurip. Hippol. 851. "Ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ', ὁ τῆς Ἀμάζονος. Iph. T. 340. Θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ', ὅστις ποτε Ἕλληνας ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον. ibid. 350. Δύσνον με λήψεθ', οἵτινές ποθ' ἤκετε. ibid. 483. ἦτις εἶ ποτ', ὧ γύναι. Cf. Helen. 186. 1164. Ion. 238. 324. 564. Aristoph. Plut. 53. ἦν δ' ἡμῖν φράση "Ὅστις ποτ' ἐστὶν οὕτοσί. Menand. p. 34, 12. 'Ὁ δ' ἠδίκηκώς οστις ἐσθ' οὗτός ποτε. Liv. I. 2. *Æneas—situs est, quemcumque eum dici jus fasque est, super Numicum flumen.*

158. Προσεικάζω. *Comparo.* infra 1100. κακῶ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. Choeph. 10. ποῖα ξυμφορὰ προσεικάσαι; Cf. Theb. 427. Hinc *comparando assequor.* Totum autem locum, qui interpretes mirifice torsit, sic verterim; *Non enim alium titulum comparando assequi possum, omnibus perpensis, præterquam hunc JOVIS, si revera inutile conjecturæ onus excutere licet, et in hoc nomine acquiescere.* τὸ μάτην ἄχθος dicitur fere ut μάτην κόμπος ap. Herodot. VII. 103. Sed omnino legerim ματᾶν.

159. * Ἐπισταθμάομαι. *Ad amussim expendo.* Ἀστάθμη, *amussis.* ἐργάλειον τεκτονικόν, ἢ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη. τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. ἔστι δὲ καὶ σχοινίον λεπτόν, ἐρυθρῶ ἢ μέλανι χρώματι κεχρισμένον. Schol. Homer. ad Iliad. O. 410. Ἄλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Hinc σταθμάομαι interdum valet *conjectura metior.* Soph. Œd. T. 1110. Εἰ χρή τι καμὲ μὴ ξυναλλάξαντα τῷ Πρέσβει, σταθμάσθαι, τὸν βοτῆρ'

ὀρᾶν δοκῶ. Sic enim legendum puto. Edd. vulg. ξυναλλάξαντά πω, Πρέσβυ, σταθμᾶσθαι. Elmsleius ex MSS. Πρέσβυν σταθμᾶσθαι. Aldus πρέσβεις. Eurip. fr. inc. Barnes. 19. τήρετῇ σταθμώμενος Τὰ πάντα. Herodot. II. 2. τοιούτῳ σταθμησάμενοι πρήγματι.

163. * Πάμμαχος. *Cum nemine non pugnaturus*. Sic enim interpretari malim quam cum amico doctissimo et plurimum reverendo, Edv. Maltby, *qui omni pugnae genere certat*. Æschylus autem ad Cœlum et Saturnum alludit, quod confirmat Schutzius ex Prometh. 992. οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ Δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἡσθόμην; Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι Αἰσχιστα καὶ τάχιστα.

Ibid. Βρύω. *Scaturio. Effloresco*. Hesych. Βρύει. ῥέει. πηγάζει. ἀναβλύζει. πηδᾶ. ἀνθεῖ. ἀνίσιν. αὖξεται. ubi Alberti conjicit, non sine quadam veritatis specie, formam esse Æolicam τοῦ ῥύω *fluo*, ut βρόδος pro ῥόδος. Choeph. 63. χρονίζοντ' ἄχῃ βρύει. *ibid.* 67. νόσου βρύειν. Soph. Œd. Col. 16. βρύων Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλων. Electr. 422. Βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν. Eurip. Licymn. fr. Παγαῖς δακρύων ἄχεων τε βρύει. ap. Suid. v. Εὐριπίδειον. Ἄλλων ἰατρος, αὐτὸς ἔλκεσιν βρύων. Lege ἰατρος ἄλλων. Aristoph. Nub. 46. Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. ubi vid. Spanhem. Hinc ἐπιβρύω Theocr. XXII. 43.

165. * Τριακτῆρ. *Victor*. Metaphora ex palæstra desumta. Photius et Suidas, Τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ, ἀντὶ τοῦ τρίς πεσεῖν, ἢ τρίς τροχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δόλιχον. οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς. Eadem habet, sed mutilata, Antiatticista Sangerm. p. 114. et Etymol. M. “Τριάξαι et ἀποτριάξαι dicebatur, qui ter dejecerat adversarium — ideo τριάξαι est vincere. Unde ἀτρίακτος ἄτα Æschylo Choeph. 336. quæ expugnari non potest.” Verba sunt Salmasii ad Solinum p. 206. Rem pluribus illustrabo ad Eumen. 568. “Ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

167. Ἐπινίκιον. *Epinicium*. (Sueton. Ner. 43.) *Canticum* quod ob partam victoriam canitur. Proclus, ὁ δὲ ἐπινίκιος, ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο. cohæret

igitur in hoc loco cum metaphora quæ in τριακτῆρος adhibetur. Pindar. Nem. IV. 127. ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς. Epinicios sive Epinicia scripsit ipse Pindarus: item Euripides et Simonides Ceius: Athen. I. p. 3. Callimachi memoratur ἐπινίκιον εἰς Σωσίβιον. Alio sensu, ut videtur, Sophocles Electr. 692. Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τὰ πινίκια, ὦλβίζετ'.

Ibid. Κλάζω. *Vociferor.* Supra 47. Infra 194. Toto cælo aberrat Schutzius, qui interpretatur *Jovem carminibus celebrare ab eoque victoriam precibus expetere.* Sensus hic est, *nec Cælus, nec Saturnus quidquam sunt; Jovem vero si quis victorem esse ait, is omnino recte judicat.*

168. Τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. *Sapientiæ omnino compos fiet.* ὁλοσχερῶς φρόνιμος ἔσται. Schol. Pessime Stanleius, *Compos fiet usquequaque sui propositi:* Eurip. Alcest. 328. Δράσει τὰδ', ἥνπερ μὴ φρενῶν ἀμαρτάνῃ, *si non insanit.* τὸ πᾶν idem valet atque εἰς τὸ πᾶν. Et sic forsitan capiendum in Pers. 588. δυρόμενοι γέροντες τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος.

169. Ὀδόω. *In viam dirigo.* Prometh. 505. δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὦδωσα θνητούς. Eurip. Ion. 1050. ὄδωσον Δυσθανάτων κρατήρων Πληρώματα. Herodot. IV. 139. τὰ ἀπ' ὑμέων ἡμῖν χρηστῶς ὁδοῦται. *via ostenditur.* Notabilis est constructio ὁδῶσαντα βροτοὺς φρονεῖν. Subaudiendum ὥστε. Vid. Hermann. ad Viger. n. 20.

170. Μάθος. *Doctrina. Disciplina.* Photius. Μάθος λέγουσι τὴν ζήτησιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Scholiasta laudat Hesiod. Op. 216. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. Proverbium erat παθήματα μαθήματα, teste Casaubono ad Persium p. 26. Sed nescio ubinam adhibeatur præterquam in Herod. I. 207. τὰ δέ μοι παθήματα τὰ εἶντα ἀχάρिता, μαθήματα γεγόνεε. Plato Symp. p. 272. ed. Bip. καὶ μὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, παθόντα γινῶναι. Vid. Matthiæ Miscell. Philol. II. p. 4. Ad hoc proverbium alludere videtur Sophocl. Œd. Col. 143. Μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν τ' ἄπειρος εἶ. Vid. infra 241.

172. Σταζω. *Stillo.* Herodot. IX. 3. ἀλλὰ οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἥμερος τὰς Ἀθήνας δεύτερα ἐλέειν.

173. * Μνησιπήμων πόνος. *Angor ex recordatione malorum.*

Ibid. Παρά. *Ad.* Cum quarto casu. Homer. Iliad. A. 347. τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν. Herodot. III. 15. ἦγον παρὰ Καμβύσεα. Thucyd. I. 115. παρ' Ἀθηναίους ἐλθόντες. *ibid.* 137. παρὰ σὲ ἦκω. Notandus autem infinitivus σωφρονεῖν sine articulo. *Infra* 241. Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν ἐπιρρέπει. Anacr. II. φύσις—ἔδωκε τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι. Noster Pers. 726. Πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν; *ibid.* 834. σωφρονεῖν κεχρημένον. Soph. Antig. 1051. μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη. Aristoph. Nub. 482. ἔνεστι δὴτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει. Soph. Œd. Col. 954. θυμοῦ γάρ οὐδὲν γῆρας ἐστὶν ἄλλο πλὴν Θανεῖν. Plato Apolog. §. 9. ὄνομα τοῦτο, λέγεσθαι σοφὸς εἶναι. Sic apud Latinos Persius I. 26. *usque adeone* Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter?

175. Δαιμόνων χάρις. *Reverentia diis adhibenda.* Sic Eurip. Med. 439. Βέβακε δ' ὄρκων χάρις. Mirum in modum interpretes verterunt *Deorum donum*, sc. τὸ σωφρονεῖν, quem sensum voces non ferunt.

176. Σέλμα. *Transtrum.* Vid. Gloss. Theb. 32. Pers. 364.

Ibid. Σεμνός. *Venerabilis.* De regibus dictum. Eurip. Androm. 700. Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἤμενοι. Choeph. 973. Σεμνοὶ γὰρ ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἤμενοι. Herodot. II. 173. σὲ γὰρ ἔχρην ἐν θρόνῳ σεμνῷ σεμνὸν θωκέοντα, δι' ἡμέρης πρήσσειν τὰ πρήγματα.

177. Πρέσβυς. Stanleius interpretatur *Summus*: Arnaldus *venerandus*: vid. ad Theb. 386. Sed satius est cum Butlero vertere *major natu*. *Infra* 198. ἄναξ ὁ πρέσβυς. 513. Ἄναξ Ἀτρεΐδης πρέσβυς, εὐδαίμων ἀνὴρ.

180. Ἐμπαιος. *Qui incutitur.* ταῖς ἐμπεσούσαις. Schol. Hesych. Ἐμπαιον. ἔμπειρον. μέτοχον. ἢ ἐπίσιτον. Spectat ad Odyss. Φ. 400. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης. ubi significari videtur is qui παίεται ὑπὸ κακῶν. Hujus fabulæ 338. εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κάκα. Sed, ut

verum fatear, Homericam vocem profluxisse puto ex ἔμπα vetere substantivo, unde ἐμπάζομαι *curam gero*, et forte ἐμπας *sedulo, omnino*. Æschylus vero a παίω duxit. Apud Hesychium pro ἐπίσιτον Abreschius corrigit ἐπίσσυτον.

181. * Κεναγγής. *Vasa evacuans. Famem generans, quæ vasis corporis exinanitis supervenit.* Galen. ap. Foes. Œcon. Hippocr. p. 332. Κεναγγείην—τὴν τῶν ἀγγείων κένωσιν. τοῦτο γὰρ ἡ κεναάγγεια σημαίνει κυρίως τε καὶ πρώτως· καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀσιτία κεναάγγεια πολλάκις εἴρηται. quæ vox frequens est apud Hippocratem. Pollux VI. 31. τὸ πρᾶγμα, πείνα, καὶ τὸ ῥῆμα πεινῆν. Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς καὶ κεναγγίαν εἴρηκε· Ξενοφῶν δὲ, βούλιμον. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ, τὸν Πειραᾶ μὴ κεναγγίαν ἄγειν. in utroque loco MS. κεναγγειαν, sed rectius κεναγγίαν. Antiatticista Sangerm. p. 104. Κεναγγίαν. τὴν πείναν. Πλάτων Συμμαχία. Quare aberrarunt interpretes, quum hanc vocem ad navium vasa retulerint. Scholiasta citat Odyss. M. 329. νηὸς (νηῶν Schol.) ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα. cui explicationi aliquatenus favere videatur locus Aristophanis Plut. 840. Αὐχμὸς γὰρ ὧν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν. Cf. Casaub. Animadv. in Ath. I. 11.

183. * Πέρα. *Terra e regione situ.* Substantivus. Suppl. 261. Ἀπὸ γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας, *ex terra Naupactia e regione jacente.* Etymol. M. p. 79. de adverbiiis ex obliquis nominum casibus deductis, καὶ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τῇ πέρα, τὴν πέραν. Recte: nam πέραν dicitur pro κατὰ πέραν. Infra 1170. Πόντου πέραν τραφεῖσαν. Herodot. VI. 44. ἐκ μὲν δὴ Θάσου διαβαλόντες πέρην. Nec dubium quin πέρα fuerit dativus ejusdem vocabuli, anglice, *on the other side*; et hinc patet causa, quare ultima ejus syllaba producat.

Ibid. Παλίρροθος. *Refluus. i. e. quem refluxæ undæ lavant.* Epithetum minime otiosum. Euripi reciprocationes (quæ ap. Strab. IX. p. 403. septies quotidie fieri narrantur) in proverbium abierant. Vid. Hesych. in v. Εὐριπος. Antiphilus in Anthol. p. 73. Εὐβοϊκοῦ κόλποιο παλινδίνητε θάλασσα, Πλαγκτὸν ὕδωρ, ἰδίῳις ῥεύμασιν ἀντίπαλον, Ἡελίῳ κῆν νυκτὶ τεταγμένον ἐς τρεῖς ἄπιστον Ναυσὶν ὅσον πέμπεις χεῦμα δανειζόμενον. Hipparchus ap. Stob. p. 574. πάντα γὰρ ταῦτα ἄστα-

τά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφμεν. Sic optime Jacobs. Animadv. in Stob. p. 298. pro εὐρε τὸν τρόπον. Et Porsonus Opusc. p. 277. Atque hinc explicari potest oraculum apud Pausan. V. 7. p. 27. ed. Fac. Τρινακίης καθύπερθεν, ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει Μισγόμενον πηγαῖς εὐριπέης Ἀρεθούσης. ubi laborant interpretes.

184. Αὐλίδος τόποι. De hac locutione vide notata ad Prometh. 426.

185. Πνοαὶ ἀπὸ Στρυμόνος. *Venti Boreales*. Anglice, *Gales from the N. E.* interdum dicti Στρυμονίαι ἄνεμοι. Herodot. VIII. 118. πλώοντα δέ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίν. ubi vid. Larcher. Callim. H. Del. 26. Στρυμονίου Βορέας.

186. * Κακόσχος. *Otium minime optandum præbens*. Hesych. Κακοσχόλου. κακοῦ κατὰ τὴν σχολήν. Id. Νῶκαρ—κακόσχος ἔννοια.

Ibid. Νῆστις. *Jejunus*. Vid. infra 322. Masculinum νήστης habet Simonides ap. Etymol. Gudian. p. 408, 40. Νήστης. οὕτως εἴρηται παρὰ Σιμωνίδην· παρὰ τὸ ἔδω. καὶ ὡς παρὰ ψεύδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψεύστης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἔδω, τὸ ἐσθίω, οὗ ὁ μέλλων ἔσω, ἔστης, καὶ μετὰ τοῦ νε στερητικὸν νεέστης, οὗ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Substantivum νήστις ap. Empedocl. in Stobæi Ecl. p. 153. Νήστις θ', ἥ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον.

Ibid. Δύσορμος. *In portu male detinens*. Sensu insolito. Alibi significat *importuosus*. Pers. 453. Νῆσος—βαιὰ, δύσορμος ναυσίν. In his epithetis vim activam inesse observavit Schutz.

187. Ἄλη. *Error*. *Qui homines errare cogit*. (vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 429.) Schol. ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ. (Od. M. 330.) καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες. Hesych. Ἄλη. πλάνη. Homer. Od. O. 341. ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰνῆς. Eurip. Orest. 56. Ἄλαισι πλαγχθείς. Med. 1282. ὅθ' ἡ Διὸς Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη. Archi-

loch. ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 739. "Ἡμπλακον" καὶ ποῦ τίν' ἄλλον ἢδ' ἄλη κιχήσατο. Sic enim certissime corrigit Hermannus. Vulgo ἄτη. Euphorio ap. Schol. Apoll. Rhod. IV. 55. emendatus a Valckenaerio Animadv. ad Ammon. p. 149. Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄλην ἐπάτησε κοθόρνῳ. Vulgo ἄδην. Nicand. Alex. 124. Αὐτοὶ δ' ἀσχαλόωσιν, ἄλη δέ τις ἦθεα φωτὸς Ἐμπεδάει. Male legitur ἄλη δέ φιν. Ibid. 84. ἄλην ἑτερειδέα λεύσσων. Epigr. ap. Suid. in voce, Ἄλὸς τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς ἔθηκε, λήξας τῆς ἀπ' ἡόνων ἄλης. Synes. de Provid. I. p. 107. D. καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄλην παραμυθεῖσθαι. (ἄλυν Pierson. ad Mærin. p. 60.) Sed frustra sunt, ut opinor, Wesselingius et Schaeferus in Append. ad Bastii Ep. Crit. p. 14. quum ἄλυν vel ἄλην reponere volunt in inscriptione quadam, Σοὶ γὰρ μετεσσι χαρὰς ἡμιν δαλῖς. ubi legendum Σοὶ γὰρ μετεσσι τῆς χαρὰς, ἡμιν δ' αλῖς. Dio Chrysost. I. p. 60. καὶ μετὰ τοῦτο δὴ προέλεγεν, ὅτι οὐ πολὺς χρόνος ἔσοιτό μοι τῆς ἄλλης καὶ τῆς ταλαιπωρίας. Quis non videt legendum esse τῆς ἄλης?

188. Πείσμα. *Navis retinaculum.* Illustratur ad Pers. 117. Idem valet πειστήρ. Theocr. XXI. 58. Ceterum recte monet Scholiasta respici ad Homer. Iliad. B. 135. Καὶ δὴ δούρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται. Thucyd. VII. 12. νῦν δὲ αἱ τε νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι, καὶ τὰ πληρώματα ἐφθάρται. ubi Scholiasta Homeri locum confert.

189. * Παλιμμήκης. *Prælongus.* παλιμμήκης pro παμμήκης, quam potestatem exserit interdum in compositis πάλιν. Hesych. Παλίσκιος. σύσκιος, σκοτεινός, ζοφώδης· τὸ γὰρ πάλιν ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ. ABRESCH. Sed de hoc dubito. Vid. infra ad 378. Sophocl. Œd. Col. 1609.

190. Τρίβος. *Via. Multum temporis, in itinere ponentes.* Interpretes vertunt *moram*, qui sensus ad τριβή pertinet. Hesych. Τρίβος. ἀτραπὸς, ὁδός. Eurip. Phœniss. 91. Μὴ τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Orest. 1248. τήνδ' ἀμαξήρη τρίβον. Theocr. XXV. 156. λεπτήν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. Lycophr. 11. ἥπερ εὐμαθὴς τρίβος. 90. ἢ ἄχερονσία τρίβος Καταιβάτις.

Ibid. Καταξαίνω. *Consumo*, velut *lanam carpendo*. Frequens est apud Euripidem: e. g. *Med.* 1026. Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις. *Phœniss.* 1161. ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς. *Soph. Ajac.* 728. πέτροισι—καταξανθείς. Cf. *Aristoph. Acharn.* 318. ubi Schol. τὸ δὲ καταξαίνειν, ὡς ἐπὶ ἐρίων ἔθηκε.

Ibid. Ἄνθος Ἀργείων. Vid. notata ad *Prometh.* 128.

192. Μῆχαρ. *Remedium*. *Suppl.* 390. 589. *Lycophr.* 547. βαιὸν τι μῆχαρ ἐν κακοῖς δωρούμενος. Ut a μῆχος formatum est μῆχαρ, sic a βωμός, ut videtur, βῶμαρ, quod cum aliis duobus, μῶμαρ, νῶκαρ, habet *Etymol. M.* p. 491, 35. *Hesych.* Λῶφαρ. λῶφημα. Vid. supra v. 2.

193. Βριθύς. *Gravis*. *Hesych.* βριθύ. ἰσχυρὸν, μέγα, βαρύ. *Homer. Iliad. E.* 745. λάζετο δ' ἔγχος Βριθύ, μέγα, στιβαρόν. *Æschylus*, si modo *Æschyli* sunt verba, (et non potius *Archilochi* pentameter,) ap. *Plutarch. de Fort. Rom.* p. 565. Βριθὺς ὀπλιτοπάλας, δαῖος ἀντιπάλοις. De veriverbio vid. ad *Theb.* 457.

Ibid. Πρόμος. *Princeps*. Vocabulum Homericum, Etymologi deducunt a πρόμαχος, satis absurde. *Infra* 400. *Suppl.* 901. ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναται. *Eumen.* 398. Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι.

194. Προφέρω. *Exprobro*. Ducibus exprobrans *Dianam iratam*. *Hesych.* Πρόφερε. ὀνειδίζε. *Homer. Iliad. Γ.* 64. Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης.

195. Βάκτρον. *Baculum*. *Sceptrum*. Nam sceptrum tunc temporis bacula erant, clavis distincta: vid. *Iliad. A.* 245. unde hæc imago petita est. Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. *Conon Narrat.* 38. (in historia, quam imitatus est *Cervantes*, ubi *Sanchi* sapientiam in jure dicendo describit) ὡς δὲ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν κατώμνυτο τὴν παρακαταθήκην ἀποδοῦναι τῷ περιθεμένῳ, περιπατήσας ὁ Μιλήσιος, ρίπτει τὸν νάρθηκα,

ἔρρειν ἅμα ἀνακραγὼν τὴν ἐν ἀνθρώποις πίστιν, ubi manifesto corrigendum παραθεμένῳ et περιπαθήσας.

201. Δαΐζω. *Macto. Proprie, disseco.* Choeph. 394. κάρανα δαΐζας. Homer. Iliad. H. 247. Vid. Glossar. in Theb. 342.

Ibid. Ἀγαλμα. *Ornamentum. Deliciæ.* Glossar. in Prometh. 475. Infra 718.

204. Τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν; Similiter Choeph. 336. τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν; Contra Eurip. Bacch. 1262. Τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ'; ἢ τί λυπηρῶς ἔχει;

205. Λιπόνους. *Desertor classis.* Attice λιπόνεως, teste Grammatico Sangerman. p. 412. ed. Bekker. Theocrit. XIII. 73. Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν. Hujusmodi compositum ex aoristo tum ex themate fiebant. λιπεσήνωρ occurrit in Stesichori fragmento; λειπόγαμος et λειποπάτωρ ap. Eurip. in Oreste.

207. * Πανσάνεμος. *Ventos sedans.*

209. Περιοργῶς. *Vehementer.* ἄγαν παρωρμημένως. Photius. Idem, Περιοργής. (ed. περιεργής.) ὡς περιχαρής. ἐν δ' Θουκυδίδης εἶρηκεν ὀργιζόμενος, respicit ad IV. 130. ὁ δῆμος εὐθύς, ἀναλαβὼν τὰ ὄπλα, περιοργῆς ἐχώρει ἐπὶ — Πελοποννησίους. Longus III. p. 76. καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος. Legendum puto περιοργέστερος, vel etiam περιοργότερος, nam περίεργος de curiositate tantum dicitur, ut in Aristænet. II. 21. Philodemo in Anal. II. p. 84. nisi et ibi quoque legendum sit περίοργα. Moeris. Καταγλωττίσματα. τὰ περίεργα φιλήματα. imo περίοργα: etiamsi illud legatur apud Photium.

211. Λέπαδνον. *Averta.* Vid. ad Pers. 196. Similis metaphora Eumen. 558. τὸν οὐποτ' αὐχούντ' ἰδεῖν ἀμηχάνοις δύαις λέπαδνον. Prometh. 692. ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.

212. * Τροπαία. sc. αὖρα. *Ventus qui conversionem fert.* “Ventus, qui flatu converso e mari in terram revertitur. Aristot.

Probl. XXVI. 5. ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφή τῆς ἀπογείας.
 Plin. II. 43. *qui quidem cum e mari redeunt tropæi vocantur: si pergunt, apogæi.* STANLEIUS. Theb. 703. λήματος ἐν τροπαία, *in conversione propositi; ut in hoc loco φρενὸς τροπαίαν δυσσεβῇ, conversionem animi in impium propositum.*

214. * Παντότολμος. *Audax omnia perpeti.* Infra 1208.
 Notior forma est πάντολμος.

Ibid. Μεταγιγνώσκω. *Sententiam muto.* Suppl. 209. ἄταν δ' ἀπατᾶ μεταγνούς. Eurip. Med. 64. μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα. i. e. *indicta velim.* Iph. A. 1425. Ὅμως δ' ἴσως γε κἂν μεταγνοίης τάδε. Xenoph. Anab. II. vi. 3. μεταγνόντες πως οἱ Ἐφοροί. Thucyd. III. 42. μὴ μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα. Sensus autem loci, de quo mire hallucinati sunt interpretes, hic est: *exinde* (sc. *ex prava animi conversione*) *audacia* (τὸ παντότολμον) *sapientiam exuit*, (φρονεῖν μετέγνων, ubi φρονεῖν ponitur pro τὸ φρονεῖν, ut σωφρονεῖν pro τὸ σωφρονεῖν, supra 173.) *nam primus error calamitosus, prava consilia afferens, mortales audaciores facit.* Sic lucida fit sententia. In alia omnia abeunt critici.

215. * Αἰσχρόμητις. *Turpia consilia afferens.* Composita ex μῆτις amat Æschylus. δολόμητις Pers. 96. μεγαλόμητις infra 1399. αἰολόμητις Suppl. 1034. εὐκοινόμητις ibid. 694.

216. Παρακοπή. *Delirium. Subita mentis emotio.* Vid. Foes. Œcon. Hippocr. in voce; et Glossar. in Prometh. 601.

217. * Πρωτοπήμων. *Primus malorum fons.* Vel potest esse, *insania quæ ex prima calamitate oritur.* sic in Theb. 358. καινοπήμων, *est recenter calamitate afflicta.*

Ibid. Θυτήρ. *Sacrificus.* Omnino fallitur Heathius, qui τοῦ θυτήρ primam produci affirmat; quæ apud Sophoclem bis correpta legitur in una tragœdia, Trachin. 670. 1200. BUTLERUS.

218. * Γυναικόποινος πόλεμος. *Bellum ad pœnas ob mulierem raptam exsequendas susceptum.* Vide supra 150.

Ibid. Ἄρωγή. *Auxilium.* Supra 46. ἄρωγάν autem referendum ad θυγατέρα. Nam recte monuit Heathius, quum θυτήρ γενέσθαι θυγατρὸς idem sit quod θῦσαι θυγατέρα; ad hoc postremum respicientem poetam apposuisse ἄρωγάν et προτέλεια.

219. Προτέλεια ναῶν. *Sacrificia pro classe oblata.* Vid. supra 64.

220. Κληδών. *Appellatio.* Quo sensu occurrit Eumen. 396. *Ibid.* 417. Γένος μὲν οἶδα, κληδόνας τ' ἐπωνύμους, *appellationes vestras.* Ut ἀχθηδών est id quod ἀχθεῖ, μεληδών id quod μέλει, ἀλγηδών quod ἀλγεῖ &c. sic κληδών est id quod κλέει vel καλεῖ; et hinc interdum sonat rumor, fama, vox. κληδόνες πατρῶοι sunt *appellationes nominis paterni.* Sed insolita est constructio. Aliter, ut videtur, intellexerat hæc verba Lucretius I. 94. *Nec miseræ prodesse in tali tempore quibat, Quod patrio princeps donorat nomine regem.* Apponi merentur Plinii verba XXXV. 10. *Ejus (Timanthi) est Iphigenia, oratorum laudibus celebrata; qua stante ad aras peritura, quum mæstos pinxisset omnes, præcipue patrum, et tristitiæ omnem imaginem consumsisset, patris ipsius vultum velavit, quem digne non poterat ostendere.* Cf. Quintil. Inst. II. 13. Miror tamen Wakefieldium, qui ad Lucret. I. 88. sic ait, “Similem tabellam nominatim laudat Æschylus, Agam. 249. hunc ipsum Iphigeniæ mactatum deflens, πρέπουσα δ', ὡς ἐν γραφαῖς.” Vim istius locutionis non satis intellexit.

221. Παρ' οὐδὲν τίθεμαι. *Nihili pendō.* παρ' οὐδέν, Anglice, *of no account.* Suid. Παρ' οὐδὲν θέμενος τοῦτο. ἀντὶ τοῦ, καταφρονήσας, παραλογισάμενος. τὰς σπονδὰς πατήσας, καὶ τοὺς ὄρκους παρ' οὐδὲν θέμενος Ἀλέξανδρος, Πελοπίδαν καθείρξας ἐφρούρει. quæ verba num Æliani sint non vacat exquirere. Eurip. Iph. T. 371. Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ ᾗ'πονοστήσας χθονὸς Θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Noster Eumen. 213. Ἡ κάρτ' ἄτιμα καὶ παρ' οὐδὲν ἤρκέσω Ἡρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. *ibid.* 843. ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαμίαν Θεῶν δυσπάλαμοι Παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. Soph. Œd. Tyr. 982. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδὲν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει. Electr. 1327. Πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι; Antig. 34. καὶ τὸ πρᾶγμ'

ἀγειν Οὐχ ὡς παρ' οὐδέν. cf. 466. Eurip. Orest. 562. Παρ' οὐδέν αὐτοῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις. Rhintho Tarentinus ap. Cicer. ad Attic. I. 20. Οἱ μὲν παρ' οὐδέν εἰσι, τοῖς δ' οὐδέν μέλει. Demosth. de Coron. 52. παρ' οὐδέν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας. Aristid. Quintil. I. p. 4. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ταῦτα παρ' οὐδέν τίθενται. Vid. Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 9. A.

222. Βραβεύς. *Arbiter. Dux.* Illustratur ad Pers. 307. Totus locus conferendus cum Lucret. I. 85.

223. Ἄοζος. *Popa.* Sacerdotum minister qui victimas feriebat. Proprie vero *coquus*. Hesych. Ἄοζοι. μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος. Idem, Ἄοζήσω. διακονήσω. ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίαις. Hæc notavit Stanleius. Absurde deducunt grammatici ab ἄοζος, quasi πολύοζος, *multos surculos urens!*

224. Δίκην. *Ad instar.* Supra 3. Confer hanc descriptionem cum Polyxenæ mactatione Eurip. Hecub. 548.

Ibid. Χίμαιρα. *Capra.* αἶξ ἀγρία. Hesych. Schol. Theocrit. I. 5. χίμαρος, ἀρρενικῶς μὲν, ὁ τράγος· θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσία αἶξ, ἡ ἐνὸς χειμῶνος οὔσα. (de χίμα, *hyems*, vid. ad Pers. 573.) Vid. Homer. Iliad. Z. 181.

225. Περιπετής. *Involutus.* Hesych. Περιπετεῖς. περιερχόμενοι. Forte περιεχόμενοι. Sensu singulari. Soph. Antig. 1223. περιπετῇ *circumfusum*. Ajax. 907. ἔγχος περιπετές; i. e. ᾧ περιέπεσε. Eurip. Androm. 983. περιπετεῖς τύχας, i. e. αἷς περιέπεσες. De re conf. Eurip. Hec. 435. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεῖς κάρα πέπλοις.

226. Παντὶ θυμῷ. *Omni alacritate.* Pindar. Nem. V. 57. πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ παρφαμένα λιτάνευεν. Eumen. 736. τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν, Ἀπαντι θυμῷ.

Ibid. Προνωπής. *Pronus.* προνευκώς. Hesych. Eurip. Androm. 730. Ἄγαν προνωπῆς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει. Vid. Monk. ad Hippol. 376.

Ibid. * Ἀέρδην. *Sustollendo.* Formatum ab αἰίρω sicut ἄρδην ab ἄρω, σύρδην a σύρω. Vid. Glossar. in Prometh. 1087.

227. * Καλλίπρωρος. *Pulcrum habens faciem.* Theb. 529. ubi vid. Glossarium.

Ibid. Φυλακά. *Custodia.* Pers. 597. Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν Ἐν φυλακαῖς. ubi vide Glossarium.

228. Ἀραῖος. *Qui diras imprecatur.* Eurip. Med. 608. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις. Iph. T. 778. Ἡ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι. Soph. Trach. 1203. εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ Καὶ νέρθεν ὦν, ἀραῖος, εἰς αἰὲ βαρύς. In utroque Euripidis loco reponendum suspicor ἀραῖος, in priore omisso γ'. Apud Soph. Antig. 867. Antigone de se loquens, ἀραῖος, ἄγαμος. Alibi significat hoc vocabulum, *diris obstrictum.* De activo sensu vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 1413.

229. Ἀναυδὸν μένος. *Vis vocem comprimens.* sic olim recte explicui ad Theb. 892. Hoc non perspexerunt interpretes. Noster in Lycurgo apud Schol. ad Aristoph. Eq. 1147. Καὶ τούσδε κημοὺς στόματος. Anglice, *Muzzles*, quos in hoc loco χαλινούς vocat. Psalm. XXXVIII. 1. ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακὴν. Sic LXXII viri. Propius ad Æschylum accedunt Hebraica, *cohibebo os meum capistro.* quibuscum conferendus Æschyli locus ex Lycurgo citatus.

230. Κρόκου βαφάς. *Croci tincturas.* i. e. *vestem croco tinctam.* Virginis vestitus. Eurip. Phæn. 1505. Antigone de se, στολίδα κροκόεσσαν ἀνείσα τρυφᾶς. Vide plura apud Spanhem. ad Callim. H. Apoll. 83. Sed, ni fallor, croceas vestes ignorabat ævum Homeri, qui κροκόπεπλος nunquam nisi de Aurora posuit. Minus recte de sanguine intellexit Abreschius post Stanleium. (Vide tamen v. 1090. ubi κροκοβαφῆς σταγῶν de sanguine ponitur.)

232. * Φίλοικτον βέλος. *Telum misericordiæ amorem injiciens.* φιλοικτίρων occurrit in Eurip. Iph. T. 345. Infra 719. μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος. Suppl. 1001. Πᾶς τις παρελθὼν ὀμματος θελκτήριον Τόξευμ' ἔπεμψεν, ἡμέρου νικώμενος. Senarius proverbialis, Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσιν βέλος. Aristænet. Ep. I. εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, quod exprimit Musæus 95. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει.

Scilicet Iphigenia, sicut Eteocles in Eurip. Phœn. 1454. φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἅπο Προσεῖπε δακρύοις. Iph. A. 1245. ἰδοῦ, σιωπῶν λίσσεταιί σ' ὄδ', ὦ πάτερ. Meleager Anthol. Palat. II. p. 501. τὰ καὶ κωφοῖσι λαλεῦντα Ὅμματα. Hesych. Ὅμμάτειος πόθος. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὀρᾶν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι—Ἐκ τοῦ γὰρ ἔσορᾶν γίγνεται ἀνθρώποις ἔρᾶν. καὶ (Σοφοκλῆς) ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχα φησίν. Toup. in Suid. II. p. 567. minus eleganter corrigit ὀμματα πλατύλογχα, pejus vero in T. III. p. 177. ὀμματολοχίτα. Forte legendum vel ὀμματα δίλογχα, vel ὀμμάτων ἅπο Λόγχας (ἐπεμψε). Plura in hanc rem facientia videas ap. Toup. l. c. Valckenaer. ad Hippol. 525. Ballu ad Opp. p. 294. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 640.

233. Γραφή. *Pictura*. Muta erat Iphigenia, eademque venusta, atque adeo pictæ similis, διὰ τὸ κάλλος, ἢ διὰ τὸ ἀφωνητεῖν, Schol. Eurip. Hecub. 564. μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος, Κάλλιστα. Plato Charmid. p. 154. C. ἀλλὰ πάντες, ὥσπερ ἄγαλμα, ἐθεῶντο αὐτόν. Chæremon Athenæi XIII. p. 608. B. τῆς δ' αὖ χόρεια λαγόνα τὴν ἀριστέρην Ἐλυσσεὺς γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασι Ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε. Idem ibid. D. κόμαι δὲ κηροχρῶτες, ὡς ἀγάλματος, Αὐτοῖσι βοστρύχοισιν ἐκπεπλασμένοι Ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρύφων φορούμενοι. Petronius c. 126. citatus a Musgravio ad Hecubæ locum, *mulier omnibus simulacris emendatior*. Hinc matres dicebant de filiolis, ὁ καλὸς ἀνδρίας μου, *my pretty image!* teste Lex. Seguiet. p. 394, 29. (vid. Demosth. de Coron. §. 40.) Sed in hoc loco ὡς ἐν γραφαῖς dicitur respectu silentii potius quam formæ. Aristoph. Ran. 537. γεγραμμένην εἰκόν' ἐστάναι, λαβόνθ' ἐν σχῆμα. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀνύοντα. ὅτι ἀκίνητον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ εἰκόνι, quod ad hæc postrema absurde. Philostr. Heroic. p. 6. ἄοινοί τε καὶ ἀργοὶ ἐστήξουσιν, ὥσπερ γεγραμμένοι. ubi doctissimus Boissonadus commode advocat Shakspearium (*Hamlet* II. 2.) *So like a painted tyrant Pyrrhus stood, And like a neutral to his will and matter, Did nothing*. Nec multum abludit illud Euripidis Phœn. 227. ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις, Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν, nec Horatianum, *statua taciturnior exit*. Ceterum loci sententia, quæ interpretes mirifice torsit, hæc est: *Sacrificum quemque* (i. e. *duces*) *muto ocu-*

lorum eloquio compellabat, quos sæpe in patriis conviviis cantando delectarat, dum virgo pura voce celebrabat genitoris ævum felicissimum, dum tertia fiebat libatio.

235. Ἀνδρών. *Virorum conclave.* Exempla hujusmodi vocabulorum in ὦν vide in Glossar. Prometh. 667. quibus addantur βοῶν, ἢ τῶν βοῶν στάσις, ἵππων ἢ τῶν ἵππων, ex Phrynichi Appar. Sophist. p. 29. ed. Bekker. sicut Mons Olivarum dictus est Ἐλαιῶν, Ἐλαιῶνος, Actt. Apostt. I. 12. κεραμεῶν, fictilium receptaculum (*a cupboard*) Aristoph. Lys. 200. ubi Dobræus comparat πιθεῶν. Elliptica erat locutio ἀνδρῶν seu γυναικῶν (θάλαμος) unde secundus casus pro recto in usum venit.

236. Ἀταύρωτος. *Expers viri.* ἄζυγος καὶ παρθένος. παρ' ὅσον ἐξεῦχθαι γάμοις αἱ γημάμεναι λέγονται. quæ ratio falsissima est. Aristoph. Lys. 217. Οἰκοὶ δ' ἀταυρώτῃ διάξω τὸν βίον. Eustath. in Iliad. Λ. p. 881, 20. ἀταύρωτος γυνή. ἢ ἄζυξ, καὶ μὴ ὑπ' ἀνδρὶ γενομένη, ὥσεί καὶ δάμαλις ὑπὸ ταύρου. Recte Heinsius notavit virginem sic vocari, quia ταῦρος est αἰδοῖον ἀνδρός. Paginam exemplis polluere supersedeo; Valckenaerius Anim. ad Ammon. p. 40. facetam diligentiae suæ in hac re illustranda excusationem profert. Hujus loci oblitus est Reisigius, qui in Conj. in Aristoph. p. 80. ait vocabulum ἀταύρωτος in hoc sensu comœdiæ esse proprium.

237. * Τριτόσπονδος αἰών. *Sors vitæ, quæ tertiam libationem facere permittit.* i. e. quæ sub tutela Διὸς Σωτῆρος est, cui tertia libatio fiebat. *Perfecta felicitas.* Plato Phileb. p. 95. Α. τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι. ubi Schol. p. 43. ed. Ruhnken. ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐκίρνωντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρας τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Σωτῆρος — quæ transcripsit Hesychius. Cf. Photium in v. Plura ex Platone dabit Heindorf. ad Charmid. p. 93. Eadem fere, omissa Sophoclis auctoritate, habet Scholiasta Arati in Phænom. I. 14. Noster Eumen. 756. τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου Σωτῆρος. Suppl. 27. καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος, οἰκοφύλαξ Ὀσίων ἀνδρῶν. Dum tertia libatio fiebat, pæana aliquis canebat. Antiphanes ap. Athen.

XV. p. 692. F. Ἀρμόδιος ἐπεκαλεῖτο, παιὰν ᾗδετο, Μεγάλην Διὸς Σωτήρος ἄκατον ᾗρέ τις. Pherecrates, sive quis alius apud Athen.

XV. p. 685. A. Ἐγχει καπιβόα τρίτον Παιᾶν', ὡς νόμος ἐστίν. Hunc morem paullo fusius exposui, quia vim hujus loci nemo interpretum perspexit.

239. Τὰ ἐνθεν. *Quæ secuta sunt.* Eurip. Orest. 1272. καλῶς τὰ γ' ἐνθένδ'. Ibid. 1511. Τὰ δ' ὕστερ' οὐκ ἔτ' οἶδα. Herodot. VI. 14. τὸ ἐνθεῦτεν οὐκ ἔχω συγγράψαι, &c.

240. Τέχναι. *Vaticinandi peritia.* vid. infra 1103. 1180.

242. Ἐπιρρέπω. *Inclino. Contingere facio.* metaphora a stateris desumta. Eumen. 886. Οὐ τὰν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει Μῆνιν τιν', ἢ κότον τιν', ἢ βλαβὴν στρατῶ. In vv. 687. 1009. hujus fabulæ habet vim mediam. Choeph. 59. ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ δίκας Ταχεῖα. Constructio hujus loci est Δίκα τοῖς μὲν παθοῦσι ἐπιρρέπει μαθεῖν, ubi μαθεῖν pro τὸ μαθεῖν ponitur, de quo usu vid. supra ad v. 173. De sententia vero ad v. 170.

243. Λύσις. *Solutio. Effugium.* Soph. Œd. T. 921. Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρης. El. 142. Ἐν οἷς ἀνάλυσις ἐστίν οὐδεμία κακῶν. Sensus est, *Qui merita passi sunt, eventum discunt; Futura vero sciscitari, quandoquidem horum nullum est effugium, valeat: (est enim ante diem gemere) quippe evenient liquida et consentanea vaticiniis.* Scilicet, ὃ τι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν. (Suppl. 1045.)

Ibid. * Προχαιρέτω τὸ μέλλον. Repetendum videtur μαθεῖν.

244. * Πρόστένω. *Præmature gemo.* Prometh. 721. Πρό γε στενάξεις καὶ φόβου πλέα τις εἶ. Thucyd. II. 39. περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν αἰὲ μοχθούντων φαίνεσθαι. ubi recipiendum ex MSS. ἀτολμοτέροις.

245. Τορός. *Clarus. Perspicuus.* Vid. ad Prometh. 626.

Ibid. Σύναρθρος. *Connexus. Congruens.* Metaphora ab ossium junctura sumta. Grammatici σύναρθρον vocant nomen quod

cum articulo construitur. αὐταῖς, vero, i. e. τέχναις Κάλχαντος. Sic Stanleius.

246. Τὰπὶ τούτοισιν. *Quod ad futura attinet.* Eurip. Iph. A. 435. τὰπὶ τοῖσιδ' ἐξάρχου κακά. Ion. 266. μεθῆκα τόξα· τὰπὶ τῷδε δὲ Ἐγὼ τε σιγῶ, καὶ σὺ μὴ φρόντιζε δῆ. *quæ secuta sunt.* Orest. 1453. Τί τούπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;

Ibid. * Εὐπραξίς. *Secundus rerum exitus.* Compositum anomalum. Dicebant Græci εὐπραγία vel εὐπραξία. Photius; Εὐπραξία. οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τὸ ξ. Θουκυδίδης δὲ διὰ τὸ γ. Eumen. 767. ἀμηχάνοισι—δυσπραξίαις.

247. Ἄγχιστος. *Cognatus.* Schol. ἄγχιστον. τὸ συγγενικόν. vel *proximus*, quia Agamemnon et principes Argivorum aberant; et hoc verum puto. Senes de semet ipsis loquuntur; μονόφρουρον, inquit Scholiasta, ἐπεὶ μόνοι γέροντες ἐφύλασσον τὴν Ἑλλάδα; quod in Persia etiam factum fuisse ait Æschylus in Persarum prologo, ut senes regni custodes relinquerentur. Hoc vidit, post Scholiastam, V. D. in Annal. Litter. Heidelb. p. 1223. Et sic quidem omnes præter Schutzium, qui has voces ad Clytæmnestram refert. ἄγχιστος, *proximus*, Soph. Œd. T. 919.

Ibid. Ἀπία. *Peloponnesus.* Homer. Iliad. A. 270. ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. quod Grammatici absurde explicant τῆς μακρὸν ἀπούσης. in quo errore versantur Strabo p. 371. D. et interpp. ad Soph. Œd. Col. 1685. Recte vero Peloponnesum intelligunt *ibid.* 1303. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας Πρῶτοι καλοῦνται. ubi vid. Musgrav. cujus nota pro *Arriano* lege *Rhiano*. Schol. Venet. in Iliad. A. 22. ιστέον δὲ ὅτι ἡ Πελοπόννησος τὴν ἀρχὴν Αἰγιάλεια ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ υἱοῦ Ἰνάχου, τοῦ ἐν Ἀργεῖ ποταμοῦ, καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ. ὕστερον δὲ Ἀπία ἐκλήθη, ἀπὸ Ἀπιδος τοῦ Φορωνέως, τοῦ Διός. εἶθ' οὕτως Ἀργος, ἀπὸ Ἀργου τοῦ πανόπτου· τελευταῖον δὲ πάντων, Πελοπόννησος, ἀπὸ τοῦ κρατῆσαι τῆς χώρας τὸν Ταντάλον υἱὸν Πέλοπα. Et sic fere Apollodorus II. i. 5. Noster in Suppl. 259. et Steph. Byzantinus v. Ἀπία.

248. * Μονόφρουρος. *Qui solus custodit.* Ἐρκος. *Septum,*

munimentum. Homer. Iliad. H. 211. Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν.

250. Ἀρχηγός. *Rector.* quo sensu occurrit Eurip. Iph. T. 1303. Troad. 1267. Simonid. Analect. I. p. 133. Thucyd. I. 132. Theocrit. XXII. 110. Sed multo frequentior significatio est *auctor rei cujusquam*, ut in Soph. Œd. Col. 60. Platon. Cratyl. p. 54. ed. Basil. 2. Menand. in Πλοκίῳ. Cleric. p. 152. πολλῶν μοι κακῶν Ἀρχηγόν. Phocylid. ap. Stobæum et Etymol. M. p. 321, 44. Χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ. Eurip. Hippol. 881. κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνει λόγον. Sic Cleanthes H. in Jov. 2. Isocrat. ad Nicocl. p. 98. Diomedes ap. Gaisford. in Procl. p. 410. Cornut. p. 79. Eustath. ad Iliad. K. p. 790, 23. quæ loca eo indicavi, ut monerem in hoc sensu capiendam esse hanc vocem in Epist. ad Hebr. II. 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας, *auctorem* (non *ducem*) *salvationis*.

252. Κεδνός. *Prosperus.* ut in vv. 605. 631. Vid. Glossar. in Theb. 62.

Ibid. Πεπυσμένη. Participium passivum, sensu activo; ut ἡκισμένη Eurip. Med. 1127. ἐξηρπασμένοι Sophocl. Œd. Col. 1016. πεφραγμένοι Eurip. Orest. 1411. ἐκκεκομισμένοι Thucyd. II. 78. ἀνακεκομισμένοι Xenoph. Anab. IV. 7. 1. ἀποδεδειγμένοι *ibid.* V. 11. 9. ἐσπασμένοι VII. 4. 16. Cf. Eurip. Med. 295. Hec. 268. Vid. infra 1067. Plura enotare supersedeo.

253. Εὐάγγελος ἐλπίς. *Spes quæ a bono nuntio concipitur.* vel *Spes quæ bona nunciat.* Apud Eurip. Med. 1006. δόξης ἐσφάλην εὐαγγέλου est *spe excidi, quum sperassem me læta nuntiaturum.*

Ibid. Θυηπολέω. *Circum suffimina versor.* Vid. Glossar. in Pers. 207. Clytæmnestra εὐαγγέλια ἔθνε, de quibus Spanhem. ad Aristoph. Plut. 764.

254. Εὐφρων. *Lubens* interpretatur Stanleius. Sed fortasse significat *benevolus erga te*, ut in Pers. 778. Infra 262. Εὐ γὰρ φρονούντος ὄμμα σου κατηγορεῖ.

256. *Εὐφρόνη*. *Nox*. Glossar. in *Prometh.* 676. Sensus est, *Aurora, ex hac nocte nata, lætum nuncium adferat*. Dies dicitur Noctis filia. Sic 270. Τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω. Sophocl. *Trachin.* 94. Ὁν αἰόλα νύξ ἐναριζομένα = τίκτει, κατευνάζει τε, φλογιζόμενον = ἄλιον, ἄλιον αἰτῶ. (Contra Ἀμέραν dicit παῖδ' Ἀλίου Pindar. *Ol.* II. 58.) Gentes antiquæ tenebras luce priores putabant; ideoque tempus per noctes computabant: vid. A. Gell. III. 2. Cæsar. B. G. VI. 18. Tacit. *Germ.* 11. Hæc indicavit Stanleius. Hinc νυχθήμερον dicebant, non ἡμερονύκτιον; sic Soph. *Æd. Col.* 618. νύκτας ἡμέρας θ', et apud Latinos Horatius, *Noctesque diesque*. Homer. *Od.* I. 76. Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἠώς.

259. *Πῶς φής*. *Quid ais?* Diffidentiam exprimit. Eurip. *Hel.* 478. Πῶς φής; τίν' εἶπας μῦθον; αὐθίς μοι φράσον. Cf. *Iph. T.* 1317. *Suppl.* 756. *Phæn.* 1347. Sophocl. *Æd. T.* 746. unde hanc formulam reponi jubet Valckenaerius in *Choeph.* 765. Πῶς φής; λέγ' αὐθίς, ὡς μάθω σαφέστερον. ubi editur Ἡ πῶς; Sed manifesto legendum ὅπως; nam præiverat interrogatio, Πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;

260. *Τορῶς*. *Perspicue*. Supra 245.

261. *Ὑφέρπω*. *Subeo*. Infra 437. φθονερόν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρπει. *Choeph.* 461. Τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσιν εὐγμάτων. Sophocl. *Æd. T.* 786. Ἐκνίξε μ' αἰετοῦθ', ὑφεῖρπε γάρ πολύ.

262. *Κατηγορέω*. *Arguo*. *Evinco*. Ordo est, ὅμμα γὰρ κατηγορεῖ σου εὖ φρονούντος. *oculus te benevolum esse evincit*. Cum genitivo construitur hoc verbum Sophocl. *Æd. T.* 529. κατηγορεῖτο τοῦπικλήμα τοῦτό μου. Eurip. *Hippol.* 1060. Ἡ δέλτος ἦδε, κλήρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά. Theodectes Bellerophonte ap. Stob. X. p. 67. Κρατοῦσι δ' οἵπερ καὶ κατηγοροῦσί μου. Plato *Apol. Socr.* 2. Xenoph. *Cyrop.* I. iv. 3. ὅμως ἐμφαίνεται τι νεαρὸν αὐτοῖς, δὲ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν. (ὀλιγοέτειαν) i. e. *indicat*. Vid. Schaefer. *Ind. ad Apoll. Rhod.* p. 662.

264. *Τί δ' οὐχί*; *Nam qui aliter fieri potest?* Sophocl.

Antig. 447. Ἡδης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε; AN. Ἡδῆ· τί δ' οὐκ ἡμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν. Frequentius est in hoc sensu πῶς γὰρ οὐ; Choeph. 752. Sophocl. Œd. T. 928. Ajac. 1010. Electr. 856. 1307. 1448. Eurip. Bacch. 612. Inc. Rhes. 759. Toup. in Suid. I. p. 205. Platon. Alcib. II. p. 164.

266. Βρίζω. *Dormio*. Homer. Iliad. Δ. 223. ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα Φίδοις Ἀγαμέμνονα δῖον. Noster Choeph. 898. μαστὸν, πρὸς ᾧ δὴ πολλὰ σὺ βρίζων—Eumen. 280. Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός. Athen. VIII. p. 335. Α. καὶ γὰρ ἐν Δήλῳ, φησὶ Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ· αὕτη δέ ἐστιν ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις (βρίζειν δὲ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν· Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἡῶ διαν. (Odys. I. 151.) ταύτῃ οὖν &c. Adverbium ἄβριξ *vigilanter* occurrit Incert. Rhes. 732.

267. Πιαίνω. *Pinguefacio*. *Lætum reddo*. Fortior metaphora aliquatenus defenditur a v. 1659. Πράσσε· πιαίνου, μαιίνων τὴν δίκην· ἐπεὶ πάρα. Toup. in Hesych. IV. p. 103. ἐπίανεν ducit ab ἐπιαίνω, optime quod ad sensum attinet; sed nusquam inveni hoc compositum ex ιαίνω.

Ibid. Ἄπτερος. *Subitaneus*. Homer. Od. P. 57. Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἐπλετο μῦθος. ubi Herodianus explicat per ἔτοιμος. Hesych. Ἄπτερος. αἰφνίδιος, παρὰ Ὀμήρῳ. ὁ προσηνής. ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Etymol. M. p. 133, 34. Ἀπτερέως, παρ' Ἡσιόδῳ, ὥσπερ τὸ ἀψοφέως· σημαίνει τὸ [αἰφνιδίως] ἐστὶν ἀπώτέρω, ἀπτέρω. οὕτως Ἡρωδιανός. ἐστι ταχέως, ἐτοίμως, ἀφροντίστως· οἱ δὲ, ἀπροθύμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως. ἔνιοι δὲ ἡμελημένως. Idem vero p. 83, 23. ducit a πτερέως, τὸ ταχέως. Apud Lycophr. 627. ἀπτέρως—ἴζονται explicatur ὁμοπτέρως· ταχέως. Pollux IX. 152. quasi synonyma refert ὅτι τάχιστα, ἀπτέρῳ τάχει.

268. Μωμάομαι. *Culpo*. Homer. Il. Γ. 411. Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω Πᾶσαι μωμήσονται. Apollon. Lex. Μωμήσονται. οἶονεὶ καταπαίξονται· μῶμος γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός. Similiter fere in Prometh. 1022. Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. ubi vide notata.

269. Ποίου—δὲ καί. *Sed dic præterea quantum temporis elapsum sit ex quo—De ποῖος &c. cum καί vid. Porson. ad Phœniss. 1373. Eurip. Hipp. 91. τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; ubi vid. Monk. Xen. Anab. V. viii. 2. ποῦ καὶ ἐπλήγη;*

273. Φρυκτός. Vid. supra ad v. 29.

Ibid. Ἄγγαρος. Sic dicebantur Persarum tabellarii. οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματηφόροι. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ ἀστάνδαι. λέγεται δὲ καὶ ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν. οὕτως Ὠρίων. Etymol. M. p. 6, 4. (Cf. Athen. III. p. 122. A.) Idem p. 7, 18. Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι, τὸν ἐκ διαδοχῆς πυρσὸν, ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔφη. priorem glossam ex Ælio Dionysio, grammatico docto, desumptam esse discimus ex Eustath. ad Odys. T. p. 1854, 26. eandem habet Lex. Seguiet. p. 325. ed. Bekker. Herodot. VIII. 98. ὅσων ἂν ἡμερέων ἡ πᾶσα ὁδὸς, τοσοῦτοι ἵπποι τε καὶ ἄνδρες διεστᾶσι κατὰ ἡμερησίην ὁδὸν ἐκάστην τεταγμένοι· τοὺς οὐτε νίφετος, οὐκ ὕμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νύξ ἐέργει μὴ οὐ κατανύσαι τὸν προκειμένον ἐωῦτ' ὁ δρόμον τὴν ταχίστην. ὁ μὲν δὴ πρῶτος δραμὼν παραδιδόι τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ. ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ. τὸ δὲ ἐνθεῦτεν ἤδη κατ' ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατὰπερ Ἑλλησι ἡ λαμπαδηφορίη, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. τοῦτο τὸ δράμημα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον. Docta sunt Æmilii Porti in Lex. Ionico v. ἀγγαρήϊον.

274. Λέπας. *Rupes. Promontorium. Ammon. de diff. Voc. Λέπας καὶ λεπὰς διαφέρει. λέπας μὲν γὰρ βαρυστόνως ἐστὶν ὄρους ἀποσπασμα. λεπὰς δὲ ὀξύτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον. Vocem amabat Euripides. Ἰδαῖον λέπας Androm. 295. Ino ap. Stob. p. 159. Κιθαιρῶνος λέπας Phœniss. 24. (hujus fabulæ 289.) Πάγγαιον λέπας Inc. Rhes. 287. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1097. Hemsterhus. ad Theocrit. I. 40. ed. Gaisford. Stanleius confert Sophocl. Philoct. 1459. ubi Lemni promontorium Ἐρμαῖον ὄρος memoratur. Sequentia notat Is. Vossius ad Melam. I. 2. “ Quod si fabulosæ sint istæ faces Agamemnoniæ—saltem certum est veras esse potuisse; cum faces in Ida accensæ facile possint videri ab iis qui in summo Athone versantur” quæ quo pertineant minime video, namque Æschylus Lemni promontorium interponit.*

275. Πάνος. *Tæda*. Athen. XV. p. 700. Ε. Πανός δ' ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον, καὶ ξυνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο (ὥς) λαμπάδι. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς·—εἰσιὼν Πανόν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὃ τι πάρεστι φῶς Μόνον, πολὺ ποιεῖ—Δίφιλος Στρατιώτῃ—Ἀλλ' ὁ πανός ὕδατός ἐστι μεστός. πρότερος δὲ τούτων Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ. Phrynich. Appar. Sophist. p. 50. ed. Bekker. φανός, φάκελός τινων συνδεδεμένος καὶ ἡμμένος· ὃ καὶ διὰ τοῦ π. Photius. Πανόν. ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμψ. (omisit Brunck.) Idem; Πανός. δεσμὴ κληματίδων. οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν. Ἀριστοφάνης. (Lysistr. 308.) Consentit Eustath. ad Iliad. T. p. 1189, 23. Cf. Ammon. diff. Voc. v. λυχνοῦχον. et Schol. Aristoph. Pac. 841. Pollux X. 117. ex Euripidis Alcmena citat Πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξεῦρες λαβεῖν; Recentiores Græci φανὸν dicebant de laterna. Gloss. Philox. Φανός. *Laterna*. Cf. Thom. M. v. φανός. Galen. Expos. Voc. Hippocr. v. λαμπτήρ. Pierson. Verisimil. p. 4. Wetsten. ad N. F. T. I. p. 946.

276. Αἶπος. *Summum jugum*. Hesych. Αἶπος—ὑψηλὸς τόπος, ἢ ὑλώδης. Eurip. Alcest. 503. δαίμων—Σκληρὸς γὰρ αἰεὶ καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται, nisi ibi legendum ἄπος, *fatigationem*, ut in Phœniss. 865.

277. Ὑπερτελής. *Qui superat. nempe fretum*. ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος. Hesych. Sophocl. Trach. 36. Νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελής ἔφν. Eurip. Ion. 1566. Ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελής Ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν: Vid. infra 350. ὑπερτελέσαι.

Ibid. Νωτίζω. *Per dorsum eo*. Lux dicitur ire ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ut ait Homerus Il. B. 159. Recte igitur Schol. ὑπερβῆναι. Eurip. Phœniss. 660. κισσὸς δὲν περιστεφῆς Χλοηφόροιςιν ἔρνεσιν Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε. i. e. *per terga diffluit*, ubi minus accurate, ut opinor, hanc vocem tractavit Porsonus.

278. Πρὸς ἡδονήν. *Ita ut voluptatem adferat*. Prom. 502. καὶ χροιάν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. Eurip. Med. 771. Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονήν λόγους. Iph. A. 1022. πρὸς ἡδονήν φίλοις Σοί τ' ἂν γένοιτο, καὶ ἐμοῦ χωρὶς, τάδε.

279. Χρυσοφεγγής. *Auream lucem emittens.* Eurip. Phæthon. ap. Macrob. Sat. I. 17. ὃ χρυσοφεγγὲς ἥλι, ὥς μ' ἀπώλεσας. In Phœniss. 2. Sol dicitur χρυσοκολλήτοις ἐμβεβῶς δίφροις. Anthol. V. p. 130. Οὐκ ἔτι χρυσοχάλινον ὁρᾷ δρόμον ἡελίοιο. quare adjicit poeta, ὥς τις ἥλιος.

280. Μακίστος. Nomen esse non montis, sed hominis, contendit Heathius, ob sequentia, ὁ δ' οὔτι κ. τ. λ. Sed omnino de monte cogitandum, ut in ceteris stationibus, quæ erant Ida, mons Hermæus, Athos, Macistus, Messapius, Cithæron, Ægiplanctus, Arachnæus. Eretria Euboica colonia erat ex Macisto Elidensi, (Strabo X. 10.) et forte sic dicebatur mons aliquis Eubœæ.

281. Μέλλω. *Cunctor.* Vid. Glossar. in Theb. 95.

Ibid. Ἀφρασμόνως. *Inconsiderate.* Glossar. in Pers. 423.

284. Μεσσάπιος. Mons Boeotiæ. Schol. ὄρος μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας. Strabo IX. p. 405. B. ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Μεσσάπου, quæ vertit Servius ad Virg. Æn. VIII. 9. *In Anthedonis ora quæ Boeotiæ est, mons stat Messapius, a duce Messapo nominatus.* Stephanus vero, Μεσσάπιον ὄρος Εὐβοίας, ubi Βοιωτίας reponunt; cum Stephano tamen consentit Photius.

286. Ἐρείκη. *Erica.* Anglice, *Heath.* Nicander Ther. 610. Λάζεο δ' ἀνθεμόεσσαν ἄφαρ τανύφυλλον ἐρείκην, Ἦν τε μελισσαῖος περιβόσκεται οὐλαμὸς ἔρπων. Theocrit. V. 64. Αἱ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὅς τὰς ἐρείκας Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεται.

Ibid. Γραῖα. *Vetus.* γέρων et γραῖα proprie de personis usurpantur; sed et haud raro de rebus. Sophocles ap. Plutarch. Moral. p. 1100. Γραίας ἀκάνθης πάππος ὥς φυσώμενος. Œd. Col. 1259. γέρων—πίνος. Theocrit. XV. 19. γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν. VII. 17. γέρων ἐσφίγγετο πέπλος. XXI. 12. γέρων ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος. Sic Noster γέροντα μῦθον et τριγέρων μῦθος. Ante omnes Homerus Od. X. 184. σάκος γέρον. Conferre potest lector Lex. Sophocl. v. γέρων. Is. Voss. ad Catull. p. 21. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss.

p. 200. Stanleius vertit *Graiæ* (sed *antiquæ* in curis secundis) atque ita cepit Porsonus, ut videtur: nam laudat Steph. Byz. Γραία. πόλις Ἐρετρίας. ὁ πολίτης Γραῖος. Eligant lectores.

Ibid. Θωμός. *Acervus*. σωρός σταχύων ἢ κορμῶν Hesych. Moeris; Θωμός, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Θημών, Ἑλληνικῶς. ubi vid. Pierson. Nescio an θωμός et θώμιγξ, *cannabus*, eandem habeant originem.

287. Μαυρόω. *Evanidum reddo*. Vid. Glossar. in Theb. 47.

288. Ὑπερθόρω. *Transilio*. Vid. Glossar. in Theb. 450.

289. Λεπάς. Supra 274.

290. Ἐκδοχή. *Successio*. Eurip. Hippol. 869. τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς=ἐπιφέρει θεὸς κακόν. Thomas Mag. Οὐ μόνον διαδοχὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκδοχὴν, ὡς ὁ Αἰσχίνης. (de Falsa Legat. p. 400. C.) τὴν ἐκδοχὴν=ἐποιήσαντο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου.

Ibid. Πομπός. *Qui ducit*. πομποῦ πυρός, ignis qui ignem transmittit. Vid. Glossar. in Pers. 632.

291. * Τηλέπομπος. *A longinquo missus*.

293. Λίμνη Γοργῶπις. Palus Ἐσχατιῶτις circa Isthmum Corinthiacum. Etymol. M. p. 384, 32. Ἐσχατιῶτις. λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἴσθμόν—ὑστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη, ἀπὸ Γόργης τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναικὸς Κορίνθου, ἥτις ἀκούσασα τὸν τῶν παιδῶν φόνον, περιαλγὴς γενομένη ἑρρίψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην. Hesych. Γοργῶπις. Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ, λίμνην φασὶν εἶναι ἐν Κορίνθῳ· εἰληφέναι δὲ τοῦνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν ἐς αὐτήν.

294. * Αἰγίπλαγκτος. Mons Megaridis, teste Scholiasta.

295. Θεσμός. *Lex quæ ignis successionem regebat*. Homer. Od. Ψ. 297. Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαίου θεσμὸν ἴκοντο.

296. * Ἀναδαίω. *Accendo*.

297. Πώγων. *Barba*. Schol. πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὄξυ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός· καὶ ὁ πώγων γὰρ εἰς ὄξυ λήγει. ὥσπερ καὶ

ἀλλαχοῦ αὐθάδη γνάθον τὴν ἀκμὴν εἶρηκε καὶ ὀξύτητα τῆς σφηνός (Prometh. 64.) σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τούτου ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις, πωγωνίας ἀστήρ. Photius, Πώγωνα πυρός. τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός. Εὐριπίδης Φρίξω. Pollux II. 88. ἐν τῇ τραγωδίᾳ, πώγων πυρός, ἢ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τοῦ πυρός. Plutarch. de Superst. p. 54. Matth. οὐδὲ δεινὸν ἐν καιρῷ ποδῶν σκιᾶς πρὸς σελήνην ἀπαντησάσης. ubi Boissonad. ad Tiber. Rhet. p. 36. ingeniose conjicit πώγων σκιᾶς, *conus umbræ*, quod tamen minus proprie dicitur quam πώγων πυρός. Omnino verum est ἀπάντησις, quod dedit Wytttenbachius ex MSS. et pro ποδῶν nihil dubium quin reponendum sit συνόδων. Plutarcho in Romulo memoratur σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. quod rem conficit. Vid. Schol. Thucyd. II. 4. Noster in Orithyia similiter fere dixerat ignis πλεκτάνην, quod inculpat Rhetor quasi παρατράγωδον. De metaphora vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1261. Sic apud Latinos Catullus, *Viden' ut faces Splendidas quatiant comas?*

298. Κατοπτός. *Qui despicit.* κατοπτὸν Σαρωνικοῦ πορθμοῦ, unde Saronicus sinus prospici potest. Scholiasta explicat κατόψιον, qua forma utitur Euripides Hippol. 30. Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον Γῆς τῆσδε. De sinu Saronico vid. Monk. ad Hippol. 1195.

Ibid. Πρών. vel *Promontorium*, vel mons quidam in Hermionensium agro sic appellatus, cujus meminit Pausanias. Hoc putat Is. Vossius in Melam. II. 3. Non ego.

300. Ἀραχναῖον αἶπος. *Jugum Arachnæum.* ὄρος Ἀργους. Schol. Ἀραχναῖον, ὄρος Ἀργους. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. Steph. Byzantin. Antiquum nomen erat Σαπυσελάτων, teste Pausania, vel ut Hesychius, Ὑσσελίον.

Ibid. Ἀστυγείτων. *Urbi vicinus.* τῇ πόλει γειτνιῶν. Hesych. Suppl. 284. χθόνα Παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας. Eurip. Hippol. 1156. Athenas et Trœzenem vocat ἀστυγείτονας πόλεις.

302. * Ἀπαππος. *Sine Avo.* οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός, *cujus ignis Idæus progenitor fuit.* Mira locutio.

303. *Λαμπαδηφόρος*. *Facem gerens*. Proprie sic dicebantur cursores in certamine Panathenaico, qui lampadas alius alii tradebant, in honorem Vulcani; unde metaphoræ vis in hoc loco perspicî potest. De re consulendum Æ. Porti Lexicon Ionicum in voce. In eadem autem allegoria perstans, dicit, νικᾷ δ' ὁ πρῶτος, καὶ τελευταῖος δραμών, quod observavit Schutz.

306. *Ξύμβολον*. Supra v. 7.

308. *Αὖθις*. *Postea*. Eurip. Orest. 899. Hippol. 314. 896. (ubi vid. Monk.) Suppl. 414. Theognis 202. Hesych. Αὖθις. μετὰ ταῦτα.

310. *Διανεκῶς*. *Prolixe*. Homer. Od. Δ. 836. διηνεκέως ἀγορεύσω, i. e. *prolixa et perspicua oratione*. Corinna ap. Hephæst. p. 9. ἡ διανεκῶς εὔδεις. sed vox in isto loco corrupta est. Satis frequens est, unde vero derivata sit vix liquet; forsân a διά et ἐνείκω *fero*. Locus Platonis, ad quem respicit Moeris, in notis citatus, est Hipp. Maj. p. 301. Æ. ubi διηνεκεῖ λόγῳ, sed reponendum διανεκεῖ. Schol. Plat. p. 135. διανεκῇ. διαπαντός. οὕτω καὶ Διογενιανός.

312. Ἄμικτος. *Non mixtus*. *Dissimilis*. Dein πρέπειν valet *apparere*; de quo sensu vid. ad Pers. 244.

313. *Κύτος*. *Vas*. quodvis cavum. Glossar. in Theb. 491.

315. *Δίχα*. *Separatim, inter se diversas*. Prometh. 963. Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Infra 1340. Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. Choeph. 776. Τί φής; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Herodot. VI. 109. τοῖσι δὲ Ἀθηναίων στρατήγοισι ἐγίνοντο δίχα αἱ γνώμαι.

318. *Φυτάλμιος*. *Consanguineus, vel Sator*. Hesych. Φυταλμίσις, (sic corrigunt φυταλίμοις) φυτευτικοῖς, γονίμοις. et Φυτάλμιος Ζεὺς. συγγενής, ἢ ζωογόνος. Schol. οὐ κατὰ τὸν φυτάλμιον Δία ἐν ταῦθα ἢ ἐτυμολογία. ἐκ τῆς φύτλης δὲ γίνεται φυτάλιμος, ἡγοῦν φυτοσπόρος, καὶ μεταθέσει, διὰ καλλιφωνίαν, φυτάλμιος. Sic legendum. Sophocles Œd. Col. 150. ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος,

δυσαίων. ubi plane recipiendum arbitror quod proposuit H. Stephanus in Thesouro L. G. T. IV. 296. D. ἀλαός. Sed interserendum τε, et legendum, ἀλαός τ' ὀμμάτων ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος δυσαίων, quod explicat Scholiasta, ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως, καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας. Incert. Rhes. 920. Λέκτροις ἐπλάσθην Στρώμονος φυταλμίοις. Lycophr. 341. Ἀπεμπολητῆς τῆς φυταλμίας χθονός. Vid. Larcher. ad Herodot. T. III. p. 442. Vox formata est ex antiqua forma φυτάλη (postea contracta in φύτλη) unde φυταλία et φυταλίζω.

320. Δέρη. *Collum*. “pro pectore,” ait Schutz.; “allusio est ad δουλεῖον ζυγόν, itaque δέρης proprie accipiendum;” inquit Butlerus. Neuter recte. Simpliciter intelligendum est *lamentabuntur ex ore captivo*. Hinc corrigendus est Eurip. Hecub. 367. Οὐ δῆτ' ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλευθέρων Φέγγος τόδ'. Legitur ἐλεύθερον. Sophocl. Œd. Col. 486. ἐξ εὐμενῶν Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην σωτήριον.

321. Νυκτίπλαγκτος. Supra v. 11.

322. Νῆστις. *Jejunus*. Adjective, ut in Prometh. 590. Πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον. *ibid.* 621. νῆστισιν αἰκίαις. Supra 189. πνοαὶ—νῆστιδες. Infra 986. νῆστιν νόσον. 1611. νῆστιδες δύαι. Unde in hoc loco cum πόνος capiendum est, non cum pronomine τούς, quod faciunt interpretes, præter Heathium, cujus interpretatio, a Butlero improbata, unice vera est.

Ibid. Ἀριστον. *Jentaculum*, potius quam *prandium*, uti vertunt interpretes. Primus cibus quem mane sumebant veteres. Homer. Od. Π. 2. Ἐντύνοντ' ἄριστον ἄμ' ἡοῖ. Xenoph. Cyrop. VI. πρῶτ' μὲν ὁ Κῦρος ἐθύετο· ὁ δὲ ἄλλος στρατὸς ἀριστήσας—Capiebatur autem plerumque circa tertiam horam, teste Suida. Noster in Palamede ap. Schol. Venet. ad Iliad. B. 381. Schol. in Odyss. B. 20. Eustath. p. 242, 22. 1791, 44. 1833, 4. Athen. I. p. 11. D. σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἀριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρία. Ibidem tamen testatur Philemon Grammaticus cibi sumendi tempora fuisse ἀκράτισμα, ἄριστον, ἐσπέρισμα, δεῖπνον. Aliter tamen Phrynich. App. Soph. p. 23. τέσσαρας μὲν τροφὰς οἶδεν ὁ ποιητής—ὁ δὲ Αἰσχύλος τρεῖς οἶδεν, ἀφελὼν τὴν δειελινήν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μὲν ἑωθινήν ἀκράτισμα,

τὴν δὲ περὶ μεσημβρίαν ἄριστον, τὴν δὲ περὶ ἑσπέραν δεῖπνον, ἐξαιροῦντες τὴν δειελινήν. Verum ἀκρατίζειν nihil aliud erat quam frustulum vino imbutum primo mane sumere, ad stomachi vires confirmandas, dum tempus ἀρίστου adesset. Vid. Upton. ad Dionys. Halic. de Comp. Verb. III. p. 18. Troja nocte capta est: ideoque captores primo mane πρὸς ἀρίστοισιν ἐτάσσοντο. Verbi ἀριστάω, cujus auctores poetici in lexicis desunt, exempla præbent Anacreon ap. Hephæst. p. 34. Araros in Lex. Seguier. p. 444, 14.

323. Ἐν μέρει. *Alternis vicibus.* Suo quisque ordine. Infra 1163. Choeph. 330. Eumen. 198. 435. 583. Eurip. Orest. 446. Phœniss. 1447. Cycl. 179. 252. Heracl. 183. Inc. Rhes. 473. Aristoph. Ran. 32. Herodot. I. 26. Thucyd. IV. 11. Demosth. Ol. II. 8. Idem fere valet Latine *in partem*, Horat. Epod. II. 39. Recte vero locum explicat Schutzius; *nullo certo distributionis signo observato.* Sensus illustrant Thucydidis verba III. 30. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ πεζὸν αὐτῶν κατ' οἰκίας ἀμελέστερον, ὥς κεκρατηκότων, διεσπάρθαι.

324. Πάλος. *Sors.* ἔσπασεν, *ex urna hausit.* Videsis Glossarium in Theb. 55. ubi rem fusius explicui.

326. Ὑπαίθριος. *Subdivus.* Eurip. Androm. 226. ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου. Plura vide in Glossar. Prometh. 113.

Ibid. Πάγος. *Gelu.* *Ros concretus.* τὸ πεπηγμένον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. ἀπὸ τοῦ πήγνυμι. Gloss. in Etymol. M. p. 646, 49. Apud poetas rarius occurrit. Soph. Antig. 355. δυσαύλων πάγων αἶθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.

328. Εὐφρόνη. *Nox.* Supra 256.

329. Πολισσοῦχοι θεοί. *Dii urbem tuentes.* Vid. ad Theb. 69.

330. Ἰδρυμα. *Delubrum.* proprie vero *templi* vel *statuæ, fundamentum* vel *basis.* θεοὶ enim ἰδρύσθαι dicuntur, quum templa vel statuæ eorum collocantur: vid. Eurip. Hippol. 33. Et hinc corrigi potest difficilis Xenophontis locus, Sympos. VIII. 1. Ἀρ', ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰκὸς ἡμᾶς, παρόντος δαίμονος μεγάλου, καὶ τῷ μὲν χρόνῳ ἰσὴ-

λικος τοῖς ἀειγενέσι θεοῖς, τῇ δὲ μορφῇ νεωτάτου, καὶ μέγεθει μὲν πάντα ἐπέχοντος, ψυχῇ δὲ ἀνθρώπου ἰσουμένου. Ultima in dubium merito vocata sunt. Legendum puto, ψυχῇ δὲ ἀνθρώπου ΙΔΡΥΜΕΝΟΥ. Loquitur de Amore. Plato Sympos. 18. Ἔρως—ἐν ἧθεσι καὶ ψυχαῖς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὴν οἴκησιν ἰδρύται. Damascius ap. Phot. p. 1029. καὶ τὴν φιλοσοφίαν—αὐτῇ μόνῃ τῇ ψυχῇ ἐνιδρύσαι. Cf. Thucyd. II. 49. M. Antonin. III. 16. δαιμόνων ἰδρύματα dicuntur in Pers. 816.

331. * Ἀνθαλίσκομαι. *Vicissim capior.* Lex. Seguiet. p. 378. ed. Bekker. Ἀλοῖεν. ληφθεῖεν. Simile compositum est ἀνθησάομαι. Thucyd. IV. Lex. Seguiet. p. 126. Conferri potest Esai. XIV. 2. *et erunt capientes eos qui se ceperant, et subjicient exactores suos.*

335. Κάμπτω. *Flecto me circa metam.* κάμψαι τὴν νύσσαν est *metam evitare rotis circumactis.* Theocrit. XXIV. 117. περὶ νύσσαν Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τρόχῳ σύριγγα φυλάξαι. Anglice, *to double*, unde κάμψαι τὴν ἄκρην apud Herodot. VII. 122. 193. Æschrion. ap. Athen. VIII. p. 335. C. Μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκρην κάμπτων, Χλεύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην. Aristoph. Acharn. 96. Ἡ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς; Herodes Stobæi CXVII. p. 481. Ἐπην τὸν ἐξήκοστον ἥλιον κάμψης. Hinc κάμπτειν βίον *vitæ metam attingere*, Sophocl. Œd. Col. 92. Eurip. Hippol. 86. Electr. 955. Helen. 1682. κάμψαι κακά, *declinare*, idem Suppl. 748. Iph. T. 815. ὦ φίλτατ', ἐγγυὲς τῶν ἐμῶν κάμπτεις φρενῶν, *cursum dirigis.* Sic enim legendum pro κάμπτει.

Ibid. Δίαυλος. *Curriculum duplex*, ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Anaxandrides apud Stob. LXXII. p. 437. de uxore, quæ in domum paternam remigrare cogitat; Ὁ γὰρ διάυλος ἐστὶν αἰσχύνην ἔχων. Alexis Stobæi CXX. p. 491. τὸν γὰρ ὕστατον Τρέχων διάυλον τοῦ βίου, ζῆν βούλομαι; Plura dedit Spanhemius in Callim. Lav. Pall. 23. cujus non recordatus est Bastius in Epist. Crit. p. 267. Hinc rarum compositum ἀδίαυλος, de quo vid. Glossar. in Pers. 694.

336. Ἀναπλάκητος. *Qui a scopo non aberrat.* Sophocl.

Æd. T. 471. δειναὶ δ' ἄμ' ἔπονται Κῆρες ἀναπλάκητοι. Trachin. 121. ἀλλά τις θεῶν = αἰὲν ἀναπλάκητον Αἴ = δα σφε δόμων ἐρύκει. ubi forsan legendum ἀναπλάκητος. Formatur autem e verbo cujus aoristus tantum usitatus est, ἥπλακον *excidi*. Eurip. Alc. 1083. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἥπλακες. (Terent. Andr. 2. v. 12. *Herus quantum audio uxore excidit.*) ibid. 247. ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχου. Iph. A. 124. λέκτρων ἀπλακῶν. Obiter moneo ἀπλάκω ap. Soph. Antig. 554. aoristum esse modi subjunctivi. Æschyli autem locum sic interpretor. *Quinetiam, si nullis erroribus actus redierit exercitus, Diis tamen ira ob eos qui interierunt reviviscat, etiam si nihil novi acciderit.* Tot hominum peremtorum cædes Diis merito iram commovere possit; τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί, ait chorus infra v. 446. qui ideo exoptat μὴ εἶναι πτολιπόρθος.

337. Ἐγρηγορός. *Vigil*. Qui non sopitur. Opponi videtur τοῖς ὀλωλόσιν. Eumen. 703. εὐδόντων ὑπὲρ Ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι. Locutionem illustrat Eurip. Electr. 40. Εἰ γάρ νιν ἔσχευ ἀξίωμ' ἔχων ἀνὴρ, Εὐδοντ' ἂν ἐξέγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος Φόνον, δίκη τ' ἐξῆλθεν Αἰγίσθῳ ποτε. Id. Suppl. 1146. οὐπω κακὸν τόδ' εὐδῶ.

338. Πρόσπαιος. *Recens*. πρόσπαια κακὰ, *mala quæ insuper feriunt*. HEATH. Imo potius *mala quæ contra feriunt*, illam enim vim in compositione non habet præpositio πρὸς, quam putat Heathius. Schol. πρόσπαια. πρόσφατα. νῦν, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. Vid. supra 180. Hesychius, Πρόσπαιον. πρόσφατον, νέον. ubi citantur Nicander Ther. 689. Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσεις πρόσπαιον. Schol. πρόσφατον. Lycophr. 211. Ὡς θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν. Aristot. Nicom. IX. 5. ἡ μὲν φίλησις, μετὰ συνηθείας· ἡ δ' εὐνοία, καὶ ἐκ προσπαίου. unde vis vera hujus vocis ostenditur, nempe *qui ex improvise occurrit*.

340. Τὸ εὖ. *Id quod felix faustumque est*. Vid. supra 119.

Ibid. Διχορρόπως. *Ancipitem inclinationem habens*. Metaphora a statera desumta. Vid. ad vocem ἰσορρόπος Pers. 352. Phrasis οὐ διχορρόπως occurrit infra 788. 1243. Suppl. 600. 979.

Verbum *ιδεῖν* quodammodo abundat, ut in Incert. Rhes. 379. *καλὸν ὦ Θρήκη σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν*. Sic ἔχειν in Soph. Œd. Col. 538. *ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν*.

341. Ὀνησις. *Fructus perceptio*. Vid. notas.

342. Κατά. *Ad instar*. Soph. Antig. 768. *Δράττω φρονεῖτω μείζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών*. Eurip. Med. 673. *Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη*. Noster infra 898. *Λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν, σέβειν ἐμέ*. Plura dedi ad Theb. 421. exemplis ibi allatis adjicias Herodot. I. 121. *πατέρα καὶ μητέρα εὐρήσεις, οὐ κατὰ Μιτραδάτην τὸν βούκολον καὶ τὴν γυναῖκα*. Id. II. 10. *οὐ κατὰ Νεῖλον*—Id. IV. 95. *ἤθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρηῖκας*. Thuc. II. 50. VII. 45. Plat. Apol. Socr. 1. *οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ*. et 5. *μείζω τινα ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν*. Et sic capiendum in Aristot. de Poet. 4. *βελτίονας ἢ καθ' ἡμᾶς*, male a Tyrwhitto versum *quam qui nostra ætate vivunt*. Plura dabunt Valckenaerii notata ad Chrysostomi Oratt. p. xxx.

345. Χάρις πόνων. *Præmium laborum*. De Agamemnone et exercitu qui ceperant Trojam recte intelligit Butlerus.

347. * Κτεάτεια. *In possessionem tradens*. Α κτέαρ *possessio*, unde κτεατίζω.

350. * Ὑπερτελέω. *Supero*. ὑπερτελής *fio*. Vide supra 277.

352. Γάγγαμον. *Rete*. Pollux X. 132. a Stanleio citatus: *Αἰσχύλος τὸ δύσλυτον κακὸν, ἢ δύσελικτον ἔφη, γάγγαμον ἄτης παναλώπου*. Oppian. Hal. III. 80. *Γαγγάμαι, ἥδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἥδ' ἐσαγῆναι*. Quod ad metaphoram attinet, similiter dictum est in Prometheo 1114. *ἀπέραντον δίκτυον ἄτης*. Confer historiam de Timotheo ap. Schol. Aristoph. Plut. 180. Ulpianum (seu potius Zosimum Ascalonitam, ut ostendit Dobræus ad Kiddii Porsoniana p. 387.) ad Demosth. Ol. II. p. 30. A.

Ibid. * Πανάλωτος. *Omnia capiens*. Quod Homerus dixit *πάναγρος*. Iliad. E. 487. a Stanleio citatus. *ἀψῖσι λίνου πανάγροιο φαλόντε*. Ceterum de adjectivis in *τος* desinentibus, vi activa,

vid. Musgrav. ad Sophocl. Trach. 537. Porson. ad Eurip. Hecub. 1117. δορύπαλτος supra 116. κατοπτός 298. In Persarum v. 108. receptum πυργοδαΐκτους sine causa idonea tentavi: vid. ibi Addenda, et Ruhnken. ad Xenoph. Mem. II. 6, 21.

357. Ἡλίθιος. *Vanus. Futilis.* Plato Alcib. II. p. 453. A. inter varias species τῆς ἀφροσύνης distinguit, καὶ τοὺς μὲν πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἔχοντας, μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον, ἡλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. Herodot. I. 60. ἐὼν καὶ δεξιώτερον, καὶ εὐηθείης ἡλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον. Etymol. M. p. 427, 53. ducit ab ἄλιος. Minus recte. Adverbium Homericum ἡλιθα neutrum est plurale ab ἡλιθος adjectivo, ducto ab ἡλος, *fatuus*. Iliad. O. 128. Μαινόμενε, φρένας ἡλε. Ab eadem radice provenit verbum ἡλαίνειν, Callim. H. Dian. 254. Theocr. VII. 23. Si quis vero ultimam originem spectet, ea forsitan repetenda erit ex monosyllabo Hebraica **ה**, *Deus*, unde ἡλιος, qui apud Phœnices audiebat **Ηλ** teste Damascio.

361. Οὐκ ἔφα. *Negavit.* Eurip. Hippol. 279. Κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, κοῦ φησιν νοσεῖν, *negat se ægrotare*. Aristoph. Nub. 899. οὐδὲ γὰρ εἶναι Πάνν φημὶ δίκην. Homer. Iliad. H. 392. Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο Οὐ φησιν δώσειν. Sophocl. Philoct. 817. Electr. 1211. Οὐ φημ' ἐάσειν. Herodot. I. 37. οὐ φαμένον δὲ τοῦ Κροίσου τόν γε παῖδά σφι συμπέμψειν. VI. 61. τὴν δὲ κελεῦσαί οἱ δέξαι· τὴν δὲ οὐ φάναι. Thucyd. II. 5. ἐπομόσαι οὐ φασίν. *negant se jurasse*. III. 62. ἡμεῖς δὲ Μηδίσαι μὲν αὐτοὺς οὐ φάμεν pro φάμεν οὐ Μηδίσαι αὐτούς. Cf. IV. 28. Xenoph. Anab. I. iii. 1. οἱ στρατιῶται οὐκ ἔφασαν ἰέναι τοῦ πρόσω. Theophrast. H. P. ἐν μὲν γὰρ τῇ Ἀδρίᾳ πλάτανον οὐ φασιν εἶναι. Hanc loquendi formulam attigerunt Budæus in Commentariis p. 744. Zeunius ad Viger. p. 455. Valckenaer. in Præfat. ad Lennepii Phalarid. p. xviii. Monk. ad Eurip. Alcest. 244.

362. Ἀξιοῦμαι. *Dignus habeor. Credor.* Vid. Glossar. in Prometh. 223. Verte, *Negavit quidam censendum Deos mortales curare &c.* Virg. Æn. IV. 379. *Scilicet is superis labor est, ea cura quietos Sollicitat.* Miror profecto nemini huc usque suboluisse, in

hoc loco oblique perstringi Diagoram Melium, Atheum celeberrimum ; qui, quum olim religionibus fuisset addictus, postea a piorum partibus descivit, quia furtum quoddam ac perjurium a Diis neglectum et sine castigatione prætermissum vidisset. Suidas in v. Διαγόρας.— ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος, διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον. μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν, εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς, ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τοῦ θείου δόξης. Dixit quidem Protagoras περὶ θεῶν, οὐκ ἔχω εἰδέναι, οὔτε ὡς εἰσὶν, οὔτε ὡς οὐκ εἰσὶν, (Suid. in v. Πρωταγόρας. Cic. de N. D. I. 23.) sed ante eum longius progressus erat Diagoras qui “aperte deorum naturam sustulit.” Vixit autem circa Ol. LXXVII. id est circa Æschyli tempora ; quæ enim Suidas tradit de Diagora qui post expugnatam Melum Athenis vixit, quæque ex Aristophanis Scholiasta hausit ad Av. 1074. vix fide digna sunt ; nisi alium quendam Diagoram innui putes. Cf. Sext. Empir. Adv. Math. IX. 53. ubi Callimachi iambus in orationis contextu latet, Γέρων ἀλαζών, ἄδικα βίβλια ψήχων. (Fr. LXXXVI.) De hoc autem Diagora digna sunt quæ legantur apud Philodemum περὶ τῶν θεῶν, quem ex Herculani rudibus effossum typis evulgavit Walpolius noster. [Diagoræ ætas ad epocham Æschylo seriore plerumque detruditur, nempe ad Ol. XCI. 2. Vid. Diodor. Sic. XIII. p. 546. de quo tamen dubitari potest, quia tradit Scholiasta Aristophanis ad Ran. 323. vixisse eum τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον, id est, circa Æschyli tempora. Nisi forte credas duos fuisse hujus nominis atheos, quod negat post alios Tychsenius ab Harlesio citatus ad Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 655. Diserte affirmat Suidas floruisse priorem Diagoram Ol. LXXVIII.]

363. Ἄθικτος. *Non tangendus.* ἀθίκτων. τῶν ἱερῶν. Schol. Sophocl. Œd. T. 891. τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων. Eurip. Hippol. 647. Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς ξυναλλαγάς. In hoc loco *jus hospitii* a Paride violatum intelligi monet Schutzius.

364. Πατέω. *Sub pedibus calco.* Vid. Choeph. 641. Eum. 110.

366. Ἄρην πνεῖν. *Martem spirare.* Vid. ad v. 1206.

368. Φλέω. *Scaturio. Abundo.* Infra 1389. Μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν. Hesych. Φλεῖ. γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ. Vid. Glossar. in Prometh. 513. Theb. 658.

Ibid. Ὑπέρφεν. *Supra modum.* Vid. Glossar. in Pers. 825.

370. Ἐπαρκέω. *Sufficio ad aliquid faciendum.* Infra 1140. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν. Plerumque significat *subvenio alicui*, ut in Eurip. Hecub. 971. Φίλοις ἐπαρκεῖν. Potest tamen in hoc loco καὶ παρκεῖν positum esse pro καὶ ἀπαρκεῖν; sed ἀπαρκεῖν de rebus dicitur quarum satis est, ἐπαρκεῖν potius de personis.

372. Ἐπαλξίς. *Propugnaculum.* Glossar. in Theb. 30. Ordo verborum videtur hic esse, οὐ γάρ ἐστι πλούτου ἔπαλξίς εἰς ἀφάνειαν, ἀνδρὶ πρὸς κόρον λακτίσαντι μέγαν βωμὸν Δίκας—*Homini Justitiæ aram insolenter calcibus impetenti, divitiæ nihil prosunt ad propulsandum interitum.* Sic interpretantur Schutzius, Musgravius. Dicitur autem οὐκ ἐστὶν ἔπαλξίς πλούτου eadem constructione qua apud Sophocl. Œd. Col. 262. Τί δῆτα δόξης, ἢ τι κληδόνος καλῆς Μάτην ρέουσης ὠφέλημα γίγνεται; Eurip. Œdip. fr. VIII. οὐδὲν τι τῆς εὐμορφίας Ὅφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχη.

373. Κόρος. *Fastus. Insolentia.* πλησμονή, χορτασία, τρυφή. Hesych. Pindar. Ol. XIII. 12. ὕβριν, κόρον ματέρα. Ol. A. 89. κόρῳ δ' ἔλεν ἅταν. ubi Schol. τῇ ὕβρει, καὶ ἀλαζονίᾳ. Ad rem Solon. ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 740. sive Theognis 153. Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῶ ὄλβος ἐπηται Ἀνθρώπῳ. Oraculum ap. Herodot. VIII. p. 483. διὰ Δίκη σβέσσει κρατερόν Κόρον, Ὑβριος υἱόν. Vid. Jortin. (*Remarks on Eccles. Hist. T. I. Append.*)

Ibid. Πρὸς κόρον. *Insolenter*, ut ille facit qui satur est. Sic in Prometh. 220. Πρὸς τὸ κάρτερον *per vim.* πρὸς βίαν *ibid.* 217. Soph. Electr. 1462. πρὸς ἡδονήν Eurip. Med. 771. πρὸς ὀργήν *iracunde* Soph. Electr. 371. πρὸς εὐσέβειαν *pie* *ibid.* 464. πρὸς τὸ νηπιώτερον Incertus ap. Stob. I. p. 125. πρὸς ἀνάγκαν noster Pers. 568. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 554. supra 128. 278.

374. Δίκας βωμός. Sic Eum. 541. εἰς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω
Βωμὸν αἰδέσσαι Δίκας, Μηδέ νιν, Κέρδος ἰδὼν, ἀθέῳ ποδὶ λάξ ἀτίσης.

375. Ἀφάνεια. *Obscuritas*. Pindar. Isthm. IV. 53. a
Schutizio citatus, ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας.

376. Βιάομαι. *Vim affero*. Forma Homerica; communis
est βιάζομαι, quæ et ipsa apud Homerum occurrit. Od. Λ. 502. Οἱ
κεῖνον βιόωνται. Il. X. 229. ἦ μάλα δέ σε βιάζεται ὦκὺς Ἀχιλλεύς.

377. * Προβουλόπαις ἄφερτος. *Quæ liberis pessime con-*
sulit. Ordo verborum hic est; ἀ τάλαινα πειθὼ Ἄτας, προβουλόπαις
ἄφερτος—*Fati vero suadela urget* (i. e. *Fatum eos in exitium pellicit*)
quæ posteris intolerabili modo consulit (i. e. *quæ præsentis lucri spe,*
facit nocitura postmodo se natis.) Sic satis expedite procedit locus,
ab Heathio mirum in modum vexatus, qui nescio quid de Hecuba
excogitavit. Schutzius vero interpretatur, *Urget autem infausta*
fiducia intolerabilis noxæ prioris filia consiliatrix; ut intelligatur
prava fiducia illa e malis facinoribus, quæ Paridem ad alia perpe-
tranda impulit; quod forsitan aliquis prætulerit. Nobiscum facit
Scholiasta; τῆς δ' ἄτης πειθὼ ἄφερτος—ἔστιν, ἡ βιάζει αὐτοὺς, πρόνοιαν
δῆθεν τοῦ πλουτίσαι τοὺς παῖδας ποιουμένη.

378. * Παμμάταιος. *Prorsus irritus*. Sic πάμμελας apud
Homerum. πάμπρεπτος supra 117.

379. Πρέπω. *Conspicius sum*. Glossar. in Pers. 244.

380. * Αἰνολαμπής. *Horrendum splendens*. Sic apud Vir-
gilium cometæ lugubre rubent.

Ibid. Σίνος. *Noxa*. Vid. infra 544.

383. * Μελαμπηγής. *Cui nigror concretus est*. De san-
guine ponitur Theb. 734. ubi vid. Glossarium. *Adulterini æris*
instar, attritu et allisu exploratus, atrum se prodit. Schutz. Atqui
κακοῦ χαλκοῦ non de adulterino ære accipio, sed simpliciter de ære
quod vile est præ auro. Loquitur de ære quod auro admixtum est.
Theogn. 415. Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὐρεῖν Πιστὸν ἑταῖ-

ρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος. Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ Χρυσός. Cf. Eurip. Med. 516. Bacchylid. ap. Stob. XI. p. 136. Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἀλήθει' ἐλέγχει. Sic legendum. Herodot. VII. 10. ὥσπερ τὸν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον, αὐτὸν μὲν ἐπ' ἐωϋτοῦ οὐ διαγιγνώσκομεν, ἐπεὰν δὲ παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, διαγιγνώσκομεν τὸν ἀμείνω. Vid. Pindar. Pyth. X. 105. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 267. Musgravius citat Sophoclem ap. Plutarch. p. 2069. HSt. Λάμπει γὰρ ἐν χρεΐαισιν ὥσπερ εὐγενὴς Χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσεν στέγος.

384. Δικαιόω. *Censeo. Statuo.* Eurip. Suppl. 535. νεκροὺς —θάψαι δικαιοῶ. Heracl. 190. τὸν Ἑλλήνων νόμον Φεύγειν δικαιοῦντ', ὅστις ἂν τᾶργος φύγη; Soph. Œd. T. 639. δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις Δράσαι δικαιοῖ. Œd. Col. 1641. μηδ', ἂ μὴ θέμις, Λεύσσειν δικαιοῦν. In hoc loco δικαιοθεῖς videtur significare *probat*.

385. Ποτανός. *Volatilis.* Forma Dorica, quæ plerumque contrahitur in πτανός. Sæpius occurrit apud Euripidem, e. g. Hippol. 734. Suppl. 1141. Subaudiendum vero ὡς ante παῖς, quod comparate dicitur. “De Helena a Paride rapta. Quin proverbiale est τὰ πετόμενα διώκειν, a Platone usurpatum in Euthyphr. p. 4. τί δέ; πετόμενόν τινα διώκεις; Aristot. Metaph. III. τὰ πετόμενα διώκειν, de rebus obscuris et quas difficillimum sit pervestigare. Persius III. 6. *An passim sequeris corvos testave lutove?* Homer. Il. P. 75. Σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Vid. Duport. in h. l. Proverb. Salomonis X. 4. *Qui nititur mendaciis, hic pascit ventos, idem autem ipse sequitur aves volantes.* STANLEIUS. “Proverbium vid. Clem. Alex. Strom. p. 317. B. Eurip. ap. Stob. 112. πτηνὰς διώκεις, ὧ τέκνον, τὰς ἐλπίδας.” MUSGR.

386. Πρόστριμμα. *Attritio. Afflictio.* id quod προστρίβεται, (*infligitur*). Prometh. 337. γλώσση ματαία ζημία προστρίβεται. Exemplum hujus vocis adfertur ex Plutarcho, ubi *fragmentum* significat. Aristoph. Nub. 446. Εὐρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν. i. e. τετριμμένος περὶ τὰς δίκας.

388. Ἐπίστροφος. *Curator. ἐπιμελητής.* Hesych. Qui circa

has res versatur. Homer. Od. A. 176. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ "Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, *multorum hominum familiaris.* Musgravius citat Hesych. Ἐπιστροφαί. διατριβαί, διαῖται, Αἰσχύλος Φρυξί. Anacreon. Ἐπιστρέφει υἱψηλῶν κορυφὰς ὀρέων. De verbo ἐπιστρέφομαι vid. ad Theb. 645. Hujusmodi autem homines, quum in eorum improbitatem inquiritur, frustra invocant Deos: uti h. l. bene interpretatur Pauwius. Sic upud Homerum (a Platone laudatum Alcib. II. 21.) sacrificiorum Trojanorum nidor cœlum frustra petit—τῆς οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Φίλιος ἱρή. Ante καθαιρεῖ subaudiendum θεός.

392. *Ξενία τράπεζα.* *Mensa hospitalis.* Mensæ participatio sanctissimum fidei vinculum putabatur. Celsus apud Origen. II. p. 72. ἀνθρώπῳ μὲν ὁ κοινωνήσας τραπέζης οὐκ ἂν αὐτῷ ἐπιβουλεύσειεν. cui regerit Origenes Archilochi versum in Lycambem, "Ορκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἄλας τε καὶ τράπεζαν. Æschin. c. Ctesiph. 81. καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος—ἔφησθα τοὺς τῆς πόλεως ἄλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Eurip. Hecub. 781. Κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχῶν ἐμοί. Unde proverbiale præceptum ἄλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν. Zenob. I. 62. ubi vid. Schott. et Valckenaer. Adnot. ad Loca quædam N. F. p. 370.

394. * *Ἀσπίστῳ κλόνος.* *Strepitus clypeatorum*, ut in Theb. 110. ἵππιοχάρμας κλόνους, *strepitus equitum.* Dein λόγχιμοι κλόνοι, *strepitus hastatorum.* Nescio an alibi reperiatur ἀσπίστῳ. Forma notior est ἀσπιστήρ.

395. * *Λόγχιμος.* *Ad hastam pertinens.* Similes formæ sunt ἔχθιμος, Sophocles Τυροῖ ap. Hesych. ποῖνιμος id. Trachin. 810. δόκιμος Pers. 89. πόμπιμος Theb. 854. τρόφιμος Eurip. Troad. 1302. ἀρπάγιμος Callim. H. Cer. 9. κάρπιμος Eurip. sæpius. μόνιμος Eurip. Orest. 334. παραμόνιμος Xenoph. Mem. III. xi. 11. συναγώγιμος Alexis ap. Athen. VIII. p. 315. ἄλκιμος passim. κάλλιμος Homer. Od. A. 639. κύνδιμος et ὠφέλιμος passim; αἰοίδιμος Iliad. Z. 358. De alia classe adjectivorum *in* ιμος exeuntium vide ad v. 9.

396. * Ἀντίφερνος φθορά. *Exitium dotis loco datum.* φθορά ἀντὶ φερνῆς. Sic infra v. 429. ἀντήνωρ σποδός, *cineres hominum loco.* De φερνῇ vid. Glossar. in Prometh. 575. Hoc est autem quod dicit Andromache in fabula cognomine v. 103. Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλὰ τιν' ἄταν Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.

397. Ῥίμφα. *Celeriter.* Vocabulum Homericum. Ductum est autem a ῥίπτω, forma Ionica verbi ῥίπτω, unde ῥιμφάλεος, et ῥιμφάρματος apud Sophocl. Œd. Col. 1062. Eadem varietate Iones, id est Hellenes, dicebat χρίπτω pro χρίπτω, λάμψομαι pro λήψομαι. Vid. Foesii Œconom. v. ἐγχρίμπτειν, et Ruhnken. ad Timæum p. 104. Cf. Etymol. M. p. 704, 18.

398. Τλάς. *Ausus.* De significationibus τοῦ τλῆναι consulendus est Monk. ad Eurip. Alcest. 285.

399. Προφήτης. *Sacrorum interpres.* Proprie, qui alius *cujusdam sensus profert.* Eumen. 19. Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατρός. Pindarus apud Aristid. II. p. 378. vocat se αἰοίδιμον Πιερίδων προφάταν. Lucian. Vit. Auct. I. p. 549. ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Templi Delphici antistes vocatur ὁ προφήτης Herodot. VIII. 36. scilicet qui Dei responsa interpretaretur. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 555. Infra 1068. προφήτας δ' οὔτινας μαστεύομεν, *non quærimus qui id nobis dicant.* Hanc vocem ignorabat, ut videtur, ævum Homericum. Subest vero dubitatio quinam προφήται in hoc loco sint intelligendi. Stanleius in curis posterioribus accipit de Trojanis, Heleno puta et Cassandra. "Vates hi sunt vates Trojani: dein sequitur vaticinium, quod Helena adveniente, ediderunt, usque ad v. 415." MUSGR. Cui nunc accedo. Contra Heathius, Schutzius, Butlerus de Menelai ædibus intelligunt.

400. Πρόμος. Supra 196.

401. Στίβοι φιλόνορες. *Vestigia illius quæ maritum amare solebat.* sic πόθος φιλόνωρ Pers. 141. *desiderium conjugum maritos amantium.* Infra 857. τοὺς φιλόνορας τρόπους, *mores meos maritum amantis:* supra κλόνους ἀσπίστορας, et ναυβάτας ὀπλισμούς. Vox στίβος *vestigium* occurrit Prom. 700. Choeph. 208.

402. * Ἀλοίδορος. *Qui non convitiatur.* Locum intricatum sicco pede prætereo.

404. * Ὑπερπόντιος. *Transmarinus.* de Helena qui fretum trajecerat. Sic Epaphus dicitur πόρτις ὑπερπόντιος, quia trans mare in Ægypto est, Suppl. 42. De rebus vero ponitur διαπόντιος eodem sensu. Choeph. 350. διαποντίου γᾶς. Thucyd. I. 141. πολέμων διαποντίων.

406. * Εὐμορφος. *Formosus.* Infra 441. Choeph. 488. Suppl. 1010. Mæris p. 149. εὐμορφον παρ' οὐδενὶ εὐρον, ἀλλ' εὐπρεπῇ.

Ibid. Κολοσσός. *Statua.* Hesych. Κολοσσοί. ἀγάλματα ὑπερμεγέθη. ἀνδρίαντες. Sic fere Etymologus p. 525, 16. qui facetum veriverbium subnectit; παρὰ τὸ κολοῦειν τὰ ὅσσα διὰ τὸ μέγεθος, ὥς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾶν. Hoc autem vocabulum, Ionicum, ut opinor, etsi vetustissimum est, vix alibi apud Atticos occurrit. Theocrit. XXII. 47. σφυρήλατος οἶα κολοσσός. Herodot. II. 130. εἰκόνες τῶν παλλακέων τῶν Μυκερίνου ἐστᾶσι—ξύλινοι κολοσσοί. cf. ibid. 143. 153. κολοσσοὶ δωδεκαπήχες. 175. κολοσσούς μεγάλους. et mox 176. De sententia hæc notat Schutz. “Probabiliter poeta fingit Menelaum statuas habuisse uxoris formosissimæ; quibus ille quidem delectabatur quamdiu vivum earum exemplar possidebat; jam vero, illo sibi erepto, earum venustatem fastidiebat.”

408. Ἀχηνία. *Inopia.* Hesych. Ἀχηνία. ἀπορία. ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν. καὶ οἱ πένητες, ἀχῆνες. τινὲς δὲ ὅτι τὰ κενα ἦχεῖ. Eadem tradit Etymol. M. p. 181, 15. et Eustathius quatuor in locis. Choeph. 299. Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία. Suidas. Ἀχηνία. ἀπορία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράω. Νόσῳ βιασθεῖς, ἢ φίλων ἀχηνία. Id. Ἠχάνω. (l. ἠχαίνω) πτωχεύω. Hesych. Ἠχῆνες—πένητες, quæ forma Ionica videtur. De etymologia hæreo. (Vid. Koppiers. Obs. Phil. p. 67.) Fluxit, ut opinor, a χάω egeo, unde χάσκω et χαίνω, et χῆτος, inopia, (Od. Π. 35. Herodot. IX. 11. χῆτεϊ συµμάχων) χήρη vidua, et cetera ejusdem familiæ. Præfixum est α ut in ἀβληχρός, et similibus; vid. Glossar. in Theb. 47. Loci sententiam omnium optime declarat Butlerus. “*Pulcrarum autem statuarum species exosa est viro, et*

quum aliquid desiderant oculi ejus, earum venustas perit." Musgravius aliter construit; *πάσα δ' ὀμμάτων Ἀφροδίτα ἔρρει ἐν ἀχηνίαις.*

409. Ἐρρώ. *Pereo.* Vid. Glossar. in Pers. 738.

Ibid. Ἀφροδίτη. *Venus.* Metaphorice vero *gratia*; quod genus loquendi, apud recentiores magis frequentatum (vid. Upton. et Schaefer. ad Dionys. Hal. de Comp. V. p. 26.) nescio an alibi apud veteres poetas Græcos obvium sit. *ἐπαφρόδιτοι* dicuntur meretrices formosæ apud Herodot. II. 135. Eurip. Bacch. 236. ὅσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων. Notandum autem est Venerem, secundum quosdam mythologicos, oculos hominis formasse. Simplicius de Cælo ex Codice Taurinensi a Peyronio restitutus p. 28. ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς γενέσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῶν σωματικῶν τούτων λέγων (Ἐμπεδοκλῆς) ἐπήγαγεν Ἐξ ὧν ὀμματ' ἐπήξεν ἀτειρέα δι' Ἀφροδίτη—καὶ μετ' ὀλίγον Γόμφοις ἀσκήσασα καταστόργοις Ἀφροδίτη.

410. * Πενθήμων. *Luctificus.* Eadem analogia formatur qua ἐλεήμων, νοήμων et similia. Conferendus est Eurip. Alcest. 364. ἐν δ' ὀνείρασι Φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν. ἦδὺ γὰρ φίλος Κὰν νυκτὶ λεύσσειν, ὄντιν' ἄν παρῇ χρόνον. Miltonus in pulcherrimo carmine (*Sonnet. XVIII.*) *But O! as to embrace me she inclined, I waked; she fled; and day brought back my night.*

413. Παραλλάσσω. *Prætereo.* Eurip. Hippol. 939. Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν, ubi vid. Monk. τις nominativus est pendens. Post μάταν γάρ subaudiendum ἐστί, quod vidit Heathius, et vertendum: *Frustra enim est, quoties, quum aliquis bona se vidisse putavit, visum statim evanuit, &c.* Hujus syntaxeos σολοικοφανοῦς exempla conguessit Monk. ad Hippol. 23. Platon. Apolog. Socr. 6. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ κ. τ. λ. Cf. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 370.

415. Ὀπαδός. *Assecla.* Soph. Œd. Col. 1091. ὀπαδὸν ὠκυπόδων ἐλάφων de venatrice. Verte, *alis quæ somni vias comitantur.* i. e. *quum somnus abit, avolant etiam somnia.* Alata somnia memorat Euripides Hec. 70. Phœniss. 1561.

416. Ἐφέστιος. *Qui estian i. e. focum habet. ἐφέστιοι δόμοι domus quas Penates incolunt.* Infra 824.

417. Ὑπέρβατος. *Transcendens.* Forma passiva sensu activo. Nescio an alibi reperiatur, præterquam apud rhetoricæ scriptores. Hesychius, Ὑπέρβατον, ὑπερβαινόμενον.

418. Τὸ πᾶν. *Penitus.* Pro εἰς τὸ πᾶν. Infra 1138. Eumen. 52. μέλαιναι δ' εἰς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. *ibid.* 83. Ὡστ' εἰς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. *cf. etiam* 200. 536. 889. Eurip. Heracl. 575. Τοιούσδε τοῖσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφούς.

Ibid. * Συνορμένος. *Simul excitatus.* ὀρμένος infra 1380.

419. * Πένθεια * τλησικάρδιος. *Luctus non tabificus, quod ait Stanleius, sed patiens.* Eustath. ad Il. E. p. 593, 2. Ὀδυσσεὺς ἀλλαχοῦ μὲν τλήμων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἐνταῦθα δὲ τλήμονα θυμὸν ἔχειν λέγεται. ὃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος δηλοῖ ἐν τῷ, Τέτλαθι (δὴ) κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. ἐξ οὗπερ ἄλλοι τὸν τλησικάρδιον συντεθείκασι. Hesiod. Scut. 424. Διὸς ταλακάρδιος υἱός. quo epitheto utitur Sophocl. Œd. Col. 540. ταλαίφρων Aj. 914.

421. Θιγγάνω. *Tango.* Vid. ad Theb. 44. Cave reddas cum Stanleio *attingunt jecur*; sed potius *tangunt eos circa præcordia*, sub. αὐτῶν. Incert. Rhes. 425. Λυπῇ πρὸς ἥπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην. Stanleio tamen favent Sophocl. Aj. 938. Eurip. Orest. 1061. Herc. F. 979.

426. Χρυσαιοβός. *Qui aurum alio metallo permutat*; hinc χρ. σωμαίων, *qui pro corporibus reddit cineres*; sic melius cum Stanleio verteris quam cum Schneidero, *qui in prælio vivos mortuis permutat.* Hesych. Χρυσαιοβός. ἀργυρογνώμων.

427. Ταλαντούχος. *Qui libram tenet*, sicut nummularius metallum pendens. Dubito tamen an hic allusio sit ad Jovis χρύσεια τάλαντα, quibus belli fortuna ponderari solebat, an potius epithetum sit τοῦ χρυσαιοβός. Certe non conjungenda sunt ταλαντούχος δορός quod facit Schneiderus, post Pauwium.

429. Ψῆγμα. *Ramentum.* ξύσμα, ἢ μικρὸν θρύμμα, κλάσμα. Hesych. ψῆγμα auri Herodot. I. 93.

Ibid. * Ἀντήνωρ σποδός. *Cinis pro homine.* Supra 396. ἀντίφερνος φθορά, *exitium pro dote.* Comparandus Sophocl. El. 1158. "Ὁς σ' ὦδέ μοι προύπεμπεν, ἀντὶ φιλτάτης Μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιάν ἀνωφελῇ. Eurip. Suppl. 1130. σποδοῦ τε πλήθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων Εὐδοκίμων δὴ ποτ' ἐν Μυκῆναις. Mos erat, combustis cadaveribus eorum qui procul a patria interciderant, cineres et ossa colligere, ut domum relata ibi sepelirentur: vid. Thucyd. VI. 71. Nicand. in Anal. II. p. 2. Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Λύκος, Ἄγρις, Ἀλέξων, Ἐξ Ἰφικρατίδα παῖδες ἀπωλόμεθα Μεσσήνας ὑπὸ τείχος· ὁ δ' ἔβδομος ἄμμε Γύλιππος Ἐν πυρὶ θεῖς, μεγάλην ἦλθε φέρων σποδιάν. Phædimus ap. Holsten. ad Steph. Byz. v. Τορῶνῃ—Αἰάζω Πολύανθον, ὃν εὐνέτις, ὧ παραμείβων, Νύμφιον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρῃ, Δεξαμένη σποδιήν τε καὶ ὀστέα. Cf. Iliad. H. 334. Μοχ λέβης idem valet ac φιάλη apud Homerum in re simili, Iliad. Ψ. 253.

430. Γεμίζω. *Impleo.* Theopompus Athen. XI. p. 471. emendatus a Porsono ad Aristoph. Av. 813. poculum adloquitur, δεῦρο δὴ γεμίσω σ' ἐγώ. Porsonus confert h. l. et Eurip. Cycl. 505.

431. Εὐθέτος. *Facile disponendus; habilis.* Æschylus in Phœnissis ap. Polluc. VII. 91. πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. Nicolaus ap. Stob. XIV. p. 87. Gr. οἶμαι δ' ἐμavτὸν εὐθετον τοῖς πράγμασι.

436. Βαῦζω. *Baubor.* Vid. ad Pers. 13.

438. Πρόδικος. *Justitiæ vindex.* συνήγορος. Hesych. Lacedæmonii ita dicebant τῶν ὀρφάνων βασιλέων ἐπιτρόπους. vid. ad Hesych. in v.

444. * Δημόκραντος ἀρά. *Imprecatio quam populus ratam facit.* τίνει χρέος *debitum solvit*, i. e. Agamemnon, inquit Butlerus. Ego sic interpretor, ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ τίνει χρέος ἀρᾶς δημόκραντου. *Rumor popularis cum indignatione idem fere valet ac solennis imprecatio ab urbe facta.* Hujusmodi imprecationes,

sive ad bonum sive ad malum spectarent, multum valere putabantur. Aristonis, regis Spartani filius, Δημάρητος dictus fuit, quia, secundum Herodot. VI. 63. πανδημεὶ Σπαρτιῆται Ἀρίστωνι, ὡς ἀνδρὶ εὐδοκιμέοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλέων τῶν ἐν τῇ Σπάρτῃ γενομένων, ἀρὴν ἐποίησαντο παῖδα γενέσθαι.

445. * Νυκτηρεφής. *Nocte occultus.* Constructio est μέριμνά μου μένει ἀκοῦσαί τι νυκτηρεφές.

450. * Παλιντυχής. *Qui fortunæ mutationem adfert.*

451. Ἀμαυρός. Vid. Pers. 228. Infra 529. Ἀἴστος Prom. 946. infra 510.

453. Ὑπερκόπως. Pers. 348.

456. Κρίνω. *Præfero. Optimum judico.* Eurip. Med. 641. ἀπτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ' ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

462. Ψύθος. *Mendacium.* Etymol. M. p. 819, 13. Ψύθος, τὸ ψεῦδος. ἐκβολῇ τοῦ ε, ψύδος, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, ψύθος. sic fere Eustathius. Callim. Fr. CLXXXIV. Σκύλλα, γυνὴ κατακάσα, καὶ οὐ ψύθος οὐνομ' ἔχουσα. (ψίθος Etym. Gudian. p. 574, 21.) Vid. infra 970.

463. Παιδνός. *Puerilis.* Odyss. Φ. 21. παιδνὸς ἐὼν, ubi Schol. παῖς νέος. Hesychius interpretatur ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας. Anthol. III. 9. παιδναὶς αὐτίκ' ἔτεινε χέρας. Vid. Markland. ad Iph. T. 1270. Callim. H. Jov. 57. ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια.

Ibid. Φρενῶν κεκομμένος. *Mente læsus.* Eadem constructio in Theogn. 223. κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.

464. Πυρωθείς. *Accensus, sc. spe.* Sophocl. Aj. 478. ὅστις κέναισιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. ubi vid. Musgravium.

467. Αἰχμή. *Vis. Virtus.* Vid. notas.

469. Ἐπινέμομαι. *Accedo. Grassor.* Thucyd. II. 54. de peste; ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα. Hesych. Ἐπενείματο.

ἐπῆλθεν. Herodot. V. 101. τὸ πῦρ ἐπενέμετο τὸ ἄστυ ἅπαν. Callim. H. Dian. 78. ὥς ὅτε κόρση Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. quibus tamen in locis significare potest *depasci*.

471. * Γυναικοκήρυκτον κλέος. *Rumor a muliere sparsus.*

473. Παραλλαγαί. *Vices.* Nescio an alibi apud antiquiores scriptores reperiat.

475. Φηλόω. *Fallo.* Hesych. Ἐφήλωσεν. ἠπάτησεν. et φηλωθεῖς. ἀπατηθεῖς. et φῆλον. ἀπατηλόν, ληθαργόν, κακοῦργον, ἐπίβουλον. Eurip. Suppl. 243. γλώσσας πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι. ubi Marklandus advocat Lycophr. 785. Apoll. Rhod. III. 982. μηδέ με τερπνοῖς Φηλώσης ἔπεσιν. ubi Schol. ἀπατήσης. ἀπὸ τοῦ φήληκος τοῦ ἀώρου σύκου, quicum conf. Etymol. M. p. 791, 32. Choeph. 1001. τοιοῦτον ἂν κτήσαιο φηλήτης ἀνὴρ. Sic legendum pro φιλήτης. Hesiod. Op. 373. Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φηλήτησι. ubi vid. Gaisford. Epigr. Anthol. Palat. T. II. p. 815. Ἐρμῆν τὸν κλέπτην τις ὑφείλετο. θερμὸς ὁ κλέπτης, Ὃς τῶν φηλητῶν ὄχετ' ἄνακτα φέρων.

476. Κατάσκιος. *Umbratus.* Eurip. Androm. 1115. δάφνη σκιασθεῖς. Virgil. Æn. VI. 772. *Atque umbrata gerunt civili tempora quercu.* Cf. Wakefield. ad Lucret. III. 926.

478. Ξύνουρος. *Confinis.* In compositis hujus familiæ, ἄπουρος, πρόσουρος, τηλουρός, retinetur forma Ionica οὔρος, quæ in ὁμορος non obtinet. Ceterum de metaphora, κάσις πηλοῦ, vid. ad Theb. 490.

481. * Ἐκβάζω. *Eloquor.*

482. Ἀποστέργω. *Aversor.* Proprie vero, *amare desino.* Theocrit. Ep. IV. 13. καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ Εὐχέ' ἀποστέργξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους. *ut amare desinam.* Idyll. XIV. 50. κεῖ μὲν ἀποστέργξαιμι, τὰ πάντα κεν ἐς δέον ἔρποι. Nescio quis apud Suid. in v. ὁ δὲ, τροφήν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέργξας, εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν.

488. Ῥαγείς. *Fractus*. Optime Scholiasta; ἡ λέξις ἐκ μεταφοῶς τῶν ἀγκυρῶν, ὧν πολλῶν ῥαγείσων εἰς τὸ ὕδωρ, μία τις περισώζει τὴν ναῦν. Sophocl. *Œd. Col.* 146. καὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν. Aristoph. *Eq.* 1241. (citatus a Phrynicho App. Soph. p. 49, 27.) λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. De hac metaphora vid. Porson. ad *Orest.* 68. Auctor *Epistolæ ad Hebr.* VI. 18. κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, ἣν ὡς ἀγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν.

489. Αὐχέω. *Confidenter dico*. Vid. Glossar. in *Prometh.* 710. Ceterum aptus est, quem contulit Stanleius, *Plauti locus*, *Bacch.* II. i. *Herilis patria salve, quam ego biennio Postquam hinc in Ephesum abivi conspicio lubens, Saluto te, vicine Apollo qui ædibus Propinquus nostris accolis, veneroque te.* Idem confert Senec. *Agam.* 782. Plura videas apud Ciofanum ad *Ovid. Met.* III. 24.

493. Ἰάπτω. *Jacio*. vid. *Theb.* 286.

494. Ἀνάρσιος. *Injucundus. Inimicus*. Timæus Lex. Plat. p. 30. ἀνάρσια. ἃ οὐκ ἂν τις ἄραιτο. et sic Suidas. Aliter Eustath. ad *Od. K.* p. 1664. Ἀνάρσιοι. οἷς οὐκ ἔστιν ἄρσεσθαι ὃ ἔστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Male. Est enim ab αἶρω ut μετάρσιος. *Iliad.* Ω. 365. οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Herodot. I. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. Cf. III. 10. 74. IX. 36. Theocr. II. 6. οὔτε θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος.

495. * Ἀπαγώνιος. *Certamine liberans*. Hanc vocem lexica non agnoscunt.

496. Ἀγώνιοι θεοί. *Dii qui certaminibus præsunt*. οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Hesych. Suppl. 197. πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. Minus bene Eustath. ad *Iliad.* Ω. p. 1335, 58. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. Vid. Spanhem. ad Aristoph. *Plut.* 1162. ἀγώνιος Ἑρμᾶς Pindar. *Pyth.* II. 18. ubi Schol. ex *Æschylo* citat, ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ. quod notavit Stanleius; cui simile habet Simonides ap. Athen. XI. p. 490. F. δίδωτι δ' εὖ τέ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς.

497. Τιμαόρος. *Vindex. Adjutor. βοηθός*. Hesych. *Ety-mol. M.* p. 759, 1. Τιμήοροι. ἥρωες καὶ ἔφοροι. Respicit ad *Apoll.*

Rhod. IV. 1309. Ἡρώσσαι, Λιβύης τιμήοροι. Alia forma τιμάωρ exstat Suppl. 43. modo sanus sit iste locus. Est autem ἀπὸ τοῦ τιμὴν αἰρεῖν. Infra 1313. 1568. Forma contracta est τιμωρός.

502. Θᾶκος. *Sedile*. Regis scilicet, quod in loco publico ante fores ejus marmoreum stabat; in quo insidens jus dicebat. Hesych. Θᾶκος. καθέδρα. θρόνος. Odyss. B. 14. de Telemacho, concione advocata, ἔζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες· ubi Schol. τοῦτον οἱ Ἀττικοὶ θᾶκον λέγουσιν. ἔστι δὲ καθέδρα. Herodot. I. 14. ἀνέθηκε γὰρ δὴ καὶ Μίδης τὸν βασιλῆϊον θρόνον, εἰς τὸν προκατίζων ἐδίκαζεν, ἐόντα ἀξιοθέητον. cf. c. 97. VI. 63. ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων. Erant etiam θᾶκοι in quoque oppido sedilia publica, quo confabulandi gratia otiosi convenire solebant; vid. Herodot. IX. 94. Xenoph. Hier. VII. 2. Cyrop. VIII. 7, 10. Aristoph. Nub. 993. Tyrtaeum I. 39. Sed in hoc loco regiam sedem innui patet ex epitheto σεμνοί, de quo supra.

Ibid. Ἀντήλιος. *Soli oppositus*. οἱ εἰς τὴν ἀνατολὴν ὄρωντες. Schol. Hesych. Ἀντήλιοι θεοί· οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἰδρύμενοι. Eustath. ad Odyss. Z. p. 1562, 37. ἀντήλιος, ἡγουν προσήλιος. Ionicum esse notat, ut ἀπηλιώτης. vid. Gregor. de dial. p. 399. ed. 2. Sophocl. Aj. 803. οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ζητεῖτ' ἰόντες—ubi vid. Lobeck. et cf. Phrynich. App. Soph. p. 16, 7. Lex. Seguiet. p. 424, 25. Ἀπηλιώτης ἐν τῷ π, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἐπηλὶς ἐστι παρὰ Ποσειδίππῳ. Corrigendus igitur Eurip. Ion. 1560. ἀνθήλιον πρόσωπον.

505. Εὐφρονή. *Nox*. Supra 256.

508. Κατασκάπτω. *Suffodio*. Vid. Glossar. ad Theb. 46. et confer Lesb. Reisk. Or. Gr. VIII. p. 3.

509. Μάκελλα. *Ligo*. σπάθη. Schol. (unde *Spade*). Uno λ Apollon. Rhod. IV. 1533. Αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον Ἐσσυμένως μακέλῃσιν. Theocrit. XVI. 32. ὥσεί τις μακέλα τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας. Distinctionem inter μάκελλαν et δίκηλλαν tradit Theo in Arati Phœn. p. 2. μάκελλα, ἡ μονόθεν κέλλουσα, ἡγοῦν τέμνουσα· δίκηλλα δὲ, ἡ διχόθεν. Apollon. Lex. Homer. Μάκελλαν, δίκηλ-

λαν, κακῶς· ἐστὶ γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. (Angl. *a Shovel*) Suidas in v. citat Aristoph. Av. 1238. ὦ μωρὲ, μωρὲ, μὴ θεῶν κίνει φρένας Δεινὰς, ὅπως μὴ σου γένος πανώλεθρον Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψει Δίκη. ubi Schol. παρὰ τὸ Σοφόκλειον. Χρυσῇ μακέλλη Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.

512. Ζευκτήριον. *Lorum jugale*. Vid. supra v. 130.

515. Συντελής. *Socius*. Qui eodem τέλει est; vel qui partem τοῦ τέλους i. e. *impensæ* solvit. Harpocrat. Συντελεῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ συνδαπανῶντες, καὶ συνεισφέροντες· τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται, ὡς ἐστὶν εὐρεῖν ἐν τῷ Ἀντιφῶντος περὶ Σαμοθρακῶν φόρον. ubi vid. Vales.

517. Ὀφλων δίκη. *Damnatus iudicio*. *Debitor ob rem judicatam; proprie mulctam*. Timæus, Ὀφλεῖν. ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. ubi vid. Ruhnken. Rem plene illustravit H. Steph. Thes. L. G. in voce.

518. Ῥύσιος. *Liberator*. Suppl. 149. ῥύσιος γενέσθω. Schol. τοῦ ῥύσασθαι τοὺς Τρῶας. vel potest esse a ῥύσιον, *pignus quod aufertur ob rem debitam*. Vid. Brunck. ad Sophocl. Ant. 858.

520. Θρίζω pro θερίζω. *Meto*. Schol. ἔθρισεν. ἐθέρισεν, ἔκειρε. κοινῶς δὲ ἔθριξεν, ἀφείλεν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ θρίξ. καὶ Εὐριπίδης (Orest. 128.) ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξεν τρίχας. Sed in Oreste recte editur ἀπέθρισεν. Philippi Epigr. in notis Albertii ad Hesych. v. Ἐπισφύρια—Ἐθηκε λόγχην, ἧς ἀπέθρισε χρόνος Αἰχμὴν. Incert. Anthol. IV. 12. ὡς μὴ τι θράξης τῶνδε, μήτ' ἀποθρίσης. Theodoridas Analect. T. II. p. 43. οὕτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα, πρῶϊον ἐξ ἡβας ἔθρισας Αἰολέων. Archilochus in Etymol. Gudian. p. 390, 49. ἵνας δὲ μελέων ἀπέθρισε. Corrigendum μεζέων, quod glossam legenti patebit.

Ibid. Ἀμάρτια. (τά) *Pretium peccati*. τὸν μισθὸν τῆς ἀμαρτίας, Schol. nescio an vere; vocis tamen terminatio in ια hanc interpretationem stabilire videatur.

523. Γυμνάζω. *Exerceo*. Gloss. in Prom. 606.

525. Ἐπήβολος. *Cui aliquid contingit.* Vid. Gloss. in Prometh. 453. Herodot. VIII. 111. θεοὺς δύο ἀχρήστους οὐκ ἐκλείπειν σφέων τὴν νῆσον, ἀλλ' αἰεὶ φιλοχωρέειν, Πενίην τε καὶ Ἀμηνανίην· καὶ τούτων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ἐόντας τοὺς Ἀνδρίους, οὐ δώσειν χρήματα.

527. Ἀντεράω. *Mutuo amo.* Bion. Id. VIII. 1. ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.

529. Ἀμαυρός. *Obscurus.* Supra 451. Recte explicat Stanley *tacite*, ut in Choeph. 154. κλύε δέ μοι, κλύε σέβας, ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.

533. Τὸ σόν. *quod tu modo dixisti.* Plato Sophist. p. 233. B. τὸ σόν δὴ τοῦτο, σχολῇ ποτ' ἂν κ. τ. λ. Sophocl. Aj. 99. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σόν ξυνῆκ' ἐγώ. Herodot. I. 86. τὸ τοῦ Σόλωνος. Thucyd. III. 47. τὸ Κλέωνος, *quod dixit Cleon.* Ejusdem generis est καὶ τὸ λεγόμενον Thucyd. VII. 68. 87. Plat. Phæd. 13. Sophist. p. 226. A. Menand. ap. A. Gell. II. 23. Hippolochus ap. Athen. IV. p. 130. B. πάντες ἐξενήφομεν, ὀρθοὶ (τὸ δὴ λεγόμενον) ἀνιστάμενοι. Sic τὸ εἰρημένον Alexis Grotii Exc. p. 177. τὸ τῆς παροιμίας Lucian. T. I. p. 358. Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 283. Recte Scholiasta, τὸ εἰρημένον ὑπὸ σού, τὸ, τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.

537. Δι' αἰῶνος. *Per omne tempus.* Choeph. 24. δι' αἰῶνος δ' ἰνυμοῖσι βόσκεται κέαρ. Eurip. Hipp. 1424. δι' αἰῶνος μακροῦ. Alc. 478. Lycophr. 969.

538. * Δυσανλία. *Graves excubiæ.* Sophocl. Antig. 356. δυσανλίων πάγων, ubi Schol. εἰς οὓς δυσκόλως ἀνλίζεται τις. Hesych. Δύσανλος. δυσανλίστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρα.

539. Σπαρνός. *Rarus.* Hesych. Σπαρνάς. σπανίους, ἀραιούς, διεσπαρμένους. Callim. H. Dian. 19. σπαρνὸν γὰρ, ὅτ' Ἀρτεμις ἄστυ κάτεισι. Photius, Σπαρνόν. σπάνιον. οὕτως Πλάτων. Formatum est a σπείρω.

Ibid. Πάρηξις. *Adventus.* ad terram scilicet. Sic interpretantur Schutzius et Schneiderus. Aliter Schol. τὸ δὲ παρήξεις, ἀντὶ

τοῦ παραδρομᾶς, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν νεῶν. Neutra interpretatio satisfacit. Locum non omnino sanum esse suspicor.

544. Καταψεκάζω. *Irroro*. ἐπιψεκάζω, eodem fere sensu, utitur Xenoph. Sympos. 2. 26. ἦν ἡμῖν—μικραῖς κύλιξιν ἐπιψεκάζωσιν.

Ibid. Ἐμπεδον σίνος. *Noxa inhærens*. Schol. τὸ ἐδραῖον. ἦγουν τὸ περιβεβλημένον ἡμῖν κάλλος. quæ non intelligo; nisi forte acceperit grammaticus σίνος pro *splendore*, uti intellexit v. 380. αἰνολαμπές σίνος]. τοῦτ' ἔστι σέλας. Absurde. Hesych. Σίνος. βλάβος. Infra 713. μέγα σίνος πολυκτόνον. Nicand. Ther. 1. μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν. Vid. ad v. 697. Verte autem *vestibus inhærendo nocens*.

545. Ἐνθηρος. *Ferus*. *Hispidus*. Sophocl. Phil. 698. θερμοτάταν αἰμάδα κηκιομέναν ἐλκέων ἐνθήρου πόδος. Sic Liv. XXI. 39. *squalida et prope efferata corpora*. Abreschius contulit Sophocl. Ajac. 1230. κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως αἰὲν πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Hinc Pindarus pluvias horrorem incutientes dixit φρίσσοντας ὄμβρους. Interpretes vero, quod mireris, conjunxerunt τρίχα ἐσθημάτων.

546. * Οἰωνοκτόνος. *Aves interficiens*. ideoque intolerabile: avibus enim minus quam ceteris animalibus nocere frigus videtur.

549. Ἀκύμων. *Sine fluctibus*. Eurip. Iph. T. 1444. ἤδη Ποσειδῶν, χάριν ἐμὴν, ἀκύμονα Πόντου τίθησι νῶτα. Idem dixit ἀκύματος in Fragm. ap. Polluc. X. 27. ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρικῇ γελᾷ. Hæc vox reponenda videtur in Simonidis carmine περὶ γυναικῶν. 37. ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς Ἔστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτησιν μέγα, Θέρεος ἐν ὥρῃ. Lege ἔστηκ' ἀκύμων. Vid. Valcken. in Adoniaz. p. 225. Quum autem dicit Æschylus μεσημβρίναις κοίταις, allusio fit ad meridiationes quibus uti veteres solebant; quod bene notavit Abreschius. Callim. Lav. Pall. 72. μεσαμερινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία. Vid. Theocrit. I. 15. 17. VII. 22. Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὴν μεσαμέριος πόδας ἔλκεις Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἰμασιαῖσι καθεύδει. Pontum dormire dicit Simonid. ap. Dion. Hal. π. συνθ.

p. 258. κελοίμαν, εὔδε, βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
Lex. Seguiet. p. 397, 21. Ἀνεμοκοῦται. οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος
δέ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

553. Ἀναλόω. *Consumo*. Gloss. in Theb. 813. Verbum
ἀναλόω in præteriti temporibus cum augmento scribi debere censent
Elmsleius et Hermannus. Moeris, Ἀνηλώμενον. Ἀττικῶς. ἀναλώμε-
νον Ἑλληνικῶς. ubi Hudsoni lectionem, Ἀναλ. Ἀ. ἀνηλ. Ἐ. probat
Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 591. Thomas M. p. 55. Ἀνάλωσα,
καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί. τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα
καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Et hoc quidem de tragicis et Aristophane vere
dictum existimo, non item de recentioribus Atticis qui augmentum
certe huic verbo adhibebant. Nescio an veteres pronuntiarint
ἀνάλωσα, ne confunderetur cum ἀνήλωσα, ab ἡλόω.

Ibid. Ἐν ψήφῳ λέγειν. *Ad calculum recensere*. Poetice
pro ψηφίζειν.

554. Παλίγκοτος. *Contrariam habens indolem*. Pindar.
Ol. II. 35. ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμα-
σθέν. Erotian. p. 292. Παλιγκοτωτάτοις. φιλυποστρόφοις νοσήμασι.
Suppl. 372. Ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῦ παλιγκότοις. Infra 836. 847.
Vid. ad Theb. 404. Herodot. IV. 156. τοῖσι Θηραίοις συνεφέρετο
παλιγκότως. ubi vid. Wesseling. Locum hunc in modum explicat
Scholiasta. ἐπὶ τῇ ἀποβολῇ τῶν ἀπολλυμένων δεῖ τὸν ζῶντα ἀλγεῖν, καὶ
πάλιν ἐπὶ τῆς εὐποτρίας χαίρειν. Male omnino. Recte Stanleius, *ob
fortunam adversam*. De genitivis sic positis, ubi subaudi dicitur
ἐνεκα, vid. Matthiæ. G. G. §. 345.

555. Πολλὰ χαίρειν καταξιῶ. *Multum valere jubeo*.
i. e. *calamitatibus valedico*. Hesych. Πολλὰ χαίρειν φράσας. ἀπο-
ταξάμενος. Exempla in notis videas.

557. Ἀντιρρέπω. *Æquilibris sum*. Vid. Glossar. in Pers.
352.

561. Λάφυρα. *Exuviae*. Gloss. in Theb. 264. Vid. Rhesi
locum in nott. Eurip. El. 7. de Agamemnone, qui Troja capta,

ὑψηλῶν ἐπὶ Ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων. ubi vid. Barnes. Sophocl. Aj. 92. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ Στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

565. Πάντ' ἔχεις λόγον. *Nil præter habeo quod dicam.* Sophocl. Aj. 480. πάντ' ἀκήκοας λόγον. Cf. Valcken. ad Herodot. p. 469.

566. Ἀναίνομαι. *Infitor.* Cum participio loquentis construitur. Eurip. Iph. A. 1512. θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι. Herc. F. 1235. εὖ δράσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι. quæ contulit Abreschius.

567. Ἡβάω. *Juvenis sum.* Sensum loci non percepere Stanleius et Schutzius; est autem hic; *nulla est senectus discendi meliora.* Nemo adeo senex est, quin se docendum meliora præbere possit.

569. * Συμπλουτίζω. *Simul dito.* Nota tmesin; quam haud raro patitur apud Atticos præpositio σύν. Choeph. 458. ξύν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς. 906. ἐγὼ σ' ἔθρεψα, σύν δὲ γηρᾶναι θέλω. (sic legendum.) Eurip. Hel. 105. καὶ ξύν γε πέρσας. Ion. 808. σύν γάρ σοι νοσῶ. Scolium ap. Athen. XV. p. 695. D. σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει. Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σύν σώφρονι σωφρόνει. Plato Phædr. p. 199. ed. Bas. 2. ξύν μοι λαβέσθε τοῦ μύθου. Thucyd. III. 13. a Porsono indicatus, ξύν κακῶς ποιεῖν. Callim. Ep. I. 5. εἰ δ' ἄγε, σύν μοι Βούλευσον. Exemplum tmeseos est supra v. 437. ὑπ' ἄλγος ἔρπει. Eurip. Hippol. 342. 589. 1110. et, pluribus verbis interpositis, Sophocl. Phil. 1187. ed. Musgr. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω. 1207. ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη. Quum tmesi sæpissime utatur Herodotus, rara tamen sunt exempla ubi duæ voces vel plures inter præpositionem et verbum occurrant, ut in VII. 165. ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγον. qui locus fugit Matthiæum in Gr. Gr. §. 542.

570. Ἀνολολύζω. Vid. Glossar. in Theb. 254. Addend.

573. Ἐνίπτω. *Objurgo.* Hesych. Ἐνίπτειν. κακοῦν. ψέγειν. λαιδορεῖν. Homer. Il. Γ. 438. μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν

ἐνιπτει. Etymologus p. 342. verbum ducit ab ἐνέπω. Traxerim potius ab ἵπτω *lædo*. Il. A. 454. μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν. Ab eodem fonte ἐνιπή et ἐνιπάπω.

Ibid. Φρυκτωρός. Supra 32.

575. Πρὸς γυναικός. *Ex mulieris consuetudine*. Cf. v. 467. Infra 1626. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Philetærus ap. Suid. v. Ἀμπαλίνωρος. ex correctione Porsoni, οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χορός. Aristoph. Plut. 353. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν Οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι, Πρὸς ἀνδρὸς οὐδέν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένου. ubi vid. Brunck. Cf. Sophocl. Aj. 319. Xenoph. Anab. I. 2. 11. Matthiæ. Gr. Gr. §. 372.

577. Νόμος. *Cantilena sacra*. Theb. 954.

579. Λάσκω. *Clamo*. Hesych. Λάσκειν. λέγειν. φθέγγεσθαι. Infra 838. Eurip. El. 1213. βοὰν δ' ἔλασκε τήνδε. Miror Matthiæum in Gr. Gr. p. 320. hanc vocem ducentem ab ἔλαω pro ἐλαύνω. Hesych. Ἐλασκεν. ἤλασεν. ἐκάλεσεν. confusis scilicet ἔλασκειν et ἐλάσασκεν.

580. * Θυηφάγος. *Thura consumens*.

Ibid. Κοιμάω. *Sopio*. Eadem metaphora utitur Phrynichus ap. Athen. XV. p. 700. Polluc. VII. 178. Ἐπειτ' ἐπειδὰν τὸν λύχνον κατακοιμίση. Virgilii *sopitos excitat ignes* contulit Stanleius.

581. Μάσσων. Glossar. in Prometh. 440. Pers. 444.

588. Ἐράσμιος. *Amabilis*. Vocem apud veteres poetas vix alibi inveneris. Simonides, sive quis alius Simonide recentior, περὶ γυναικῶν, 51. κείνη γὰρ οὐ τι καλὸν, οὐδ' ἐφίμερον Πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνὸν, οὐδ' ἐράσμιον. Xenoph. Symp. VIII. 36. τῷ τὴν ψυχὴν ἐρασμίῳ.

592. Σημαντήριον. *Sigillum*. σφραγίδα τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνῆς. Schol. Euripidi σήμαντρον. Iph. T. 1372. δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι. Idem in Hypsipyle ap. Eustath. ad Il. N. p. 959, 43. εὐσημα, καὶ σα, καὶ κατεσφραγισμένα. Herodot. II. 121,

32. ὥς δὲ τυχεῖν τὸν βασιλῆα ἀνοίξαντα τὸ οἶκημα, θωῦμάσαι, ἰδόντα τῶν χρημάτων καταδεᾶ τὰ ἀγγήϊα· οὐκ ἔχειν δὲ ὄντινα ἐπαιτιᾶται, τῶν τε σημάτων ἐόντων σώων, καὶ τοῦ οἰκήματος κεκλειμένου. Harpocrat. Ἀσήμαντα. τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα. σημεῖα γὰρ ἔλεγον τὰς σφραγίδας. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου.

595. Χαλκοῦ βαφαί. *Æris tinctura*. Schol. ὥσπερ οὐκ οἶδα τὰς βαφὰς τοῦ σιδήρου, οὕτως οὐδὲ ἡδονὴν ἑτέρου ἀνδρός. Abreschius interpretatur, *non magis novi voluptatem ex alio viro, quam scio æris tincturam*, i. e. rem quæ fieri nequit; vel, si χαλκός legatur, *magis quam æs tincturam*; ferrum enim aqua tinctum στόμωσιν accipit, non item æs; etiamsi Proclus in Hesiod. Op. 142. et Eustath. ad Iliad. A. 236. tradunt æs apud veteres calidum in aquam frigidam immersum fuisse, quo durius fieret. Schutzius reddit χαλκοῦ βάφας vulnera ferro inflicta, cui minime assentior. Butlerus vero *tincturam æris*. h. e. *qua ratione æs ad instar lanæ colorem aliquem bibat*: et fatendum quidem est βάφας in plurali de lanæ tinctura usitate poni; e. g. supra 230. infra 933. Choeph. 1010.

599. Τορός. Supra 25.

605. Κεδνός. *Faustus*. Infra 631. Gloss. in Theb. 62. Cum Thucydidis loco in notis laudato conferri potest Cicer. Phil. I. 8. *fit enim plerumque ut ii, qui boni quid volunt afferre, affingant aliquid, quo faciant id, quod nuntiant, lætius*. Sed aptissimum est quod adtulit Abreschius ex Terentii Hecyr. V. 411. *Vide mi Parmeno etiam sodes, ut mihi hæc certa et clara adtuleris, Ne me in breve conjicias tempus gaudio frui*.

611. Ἄκρος. *Excellent*. Vid. nott. Infra 1099. γνώμων ἄκρος. Herodot. VI. 122. ὥς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. ἄκρος satis accurate verteris Anglice, *capital*. Demosth. de Coron. 40. τὸν καλὸν ἀνδρίαντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψε σε. Vid. Wesseling. ad Herodoti verba V. 124. ψυχὴν οὐκ ἄκρος.

Ibid. Σκοπός. *Scopus*. Pindar. Nem. VI. 45. ἔλπομαι μέγα φειπὼν τύχην ἅντα σκοποῦ. Ol. II. 160. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε, θυμέ. Hoc est quod Cambyses ap. Herodot. III. 35. dicit ἐπί-

σκοπα τοξεύειν. Contrarium est apud Platon. Theæt. 26. p. 100. a. ed. Bas. 2. ἀπὸ σκοποῦ εἰρηκέναι. Homer. Od. Φ. 421. οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτεν. ubi Eustath. p. 1915, 47. τὸ δὲ Οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτε, καὶ παροιμιῶδες γέγονεν ἐπὶ τῶν εὐστοχούντων τοῦ θελητοῦ. Alias σκοπός valet *speculator*.

619. * Κακάγγελος. *Mala nuntians*. Eustath. ad Il. P. p. 1123, 55. ἐκ δὲ τοῦ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὑστέροις ὁ κακάγγελος. Sophocl. Ant. 1286. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη. Confer Eurip. Phœn. 1230. 1232. Tragici versus ap. Demosth. de Coron. 71. κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με.

620. Χωρίς. *Seorsum*. Scholiasta, ἡγουν ταῦτα λέγοντες, ἀτιμάζομεν τοὺς θεοὺς. P. Victorius V. L. XX. 22. hoc modo exponit: "liberum remotumque esse ab omni hujusmodi re, (sc. nuntio mali) quidquid ad Deos colendos pertinet." Rectius, mea quidem sententia, Stanleius, quod alius sit honos eorum Deorum qui bona mittunt, alius eorum qui mala, ut Erinyes; et sic Heath. In hoc sensu disjunctivo plerumque ponitur χωρίς. Sophocl. Œd. Col. 808. χωρίς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ καίρια. Eurip. Ion. 1016. ex optima Snapii emendatione, εἰς ἐν δὲ κραθέντ' αὐτὸν, ἢ χωρίς, φορεῖς; Phrynich. App. Soph. p. 72. Χωρίς οἰκοῦσιν. οἶον διεστήκασιν. Χωρίς γὰρ οἰκοῦσ' αἴρεται τῶν ἡδονῶν. Simonid. περὶ γυν. 1. χωρίς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον Τὰ πρῶτα. *seorsum a viris*. quod tamen aliter explicat Schaefer. ad Dion. Hal. p. 292.

621. Ἀπευκτός. *Deprecandus*. quod quis ἀπεύξαιτ' ἄν (Plato Legg. III. p. 128.) Schol. Theocrit. X. 52. a Stanleio citatus; εὐκτὸς δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος, ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός. Suppl. 786. ἄνδρ' ἀπευκτόν.

622. Πτώσιμος. *Caducus*. Vid. supra ad v. 9.

623. Ἐλκος. *Ulcus*. Eandem metaphoram adhibet Solon XV. 17. ταύτῃ δὴ πάσῃ πόλει ἔρχεται ἔλκος ἀφυκτον. Constructio est; *quum nuntius adfert calamitatem, exercitu interemto, nuntians unum vulnus civitati accidisse, nempe publicum, et alterum civibus,*

multos ex multis familiis intercidisse—et sic duplicem calamitatem, cruentum malorum par—taliam inquam qui mala adfert, &c.

624. * Ἐξαγισθείς. *Consecratus*, morti scilicet, ut piacularis victima. Ita vocem explicat Pauwius, probante Butlero. Harpocrat. Ἐξάγιστος. ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγῆς, καὶ ἔμπλεως ἄγους. Suidas. Ἐξάγιστος. ἀκάθαρτος. ἢ πονηρός. Ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. καὶ αὖθις. Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν καθάπαξ οἱ θηλυδρίαί τριχοπλάσται πάντες εἰσίν. Demosthenes c. Aristog. conjungit τοὺς πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζόμενους. Sophocl. Œd. Col. 1596. ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, Αὐτὸς μαθήσει. Sed in hoc loco nihil aliud valere puto ἐξαγισθέντας δόμων quam ἐκ δόμων ἀγισθέντας, i. e. *combustos*, vel *ad parentalia elatos*.

625. Μάστιξ διπλῇ. *Flagellum duplex*. i. e. bina habens lora. Choeph. 573. ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης Δοῦπος ἰκνεῖται. Sophocl. Aj. 244. παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ. De flagello deorum vid. ad Theb. 604. Prometh. 703. Sophocles ap. Stob. CXIII. ὅταν δὲ δαίμων—Μάστιγ' ἐρείσῃ. Stanleius intelligit *ferrum et flammam*; Pauwius *hastam et ensem*; Schutzius *duplicem lanceam*. Tu simpliciter verteris *vehemente flagello*. Fallitur autem Schutzius quum huc refert δίλογχον ἄτην in proximo versu, quæ nihil aliud significat quam *duplicem calamitatem*, sc. *publicam et privatam*.

626. Δίλογχος. *Bina gerens hastilia*. quorum uno civitatem affligit, altero singulos cives. Hesych. Δίλογχον. τὴν Βένδιν οὕτω Κρατῖνος ἐν Θράτταις ἐκάλεσεν· ἦτοι ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν, λόγχας γὰρ ἐκάλουν τοὺς κλήρους, ἢ ὅτι δύο λόγχας φέρει, κυνηγετικὴ οὐσα.

627. Σάπτω. *Onero*. Herodot. III. 7. σάξαντες ὕδατι. ubi vid. Wessel. Alexis ap. Athen. VII. p. 322. D. τυρῶ τε σάξον, ἀλσί τ', ἢ δ' ὀριγάνῳ, *farci*.

630. Εὐεστώ. *Prosperitas*. Infra 902. Theb. 171. μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. ubi vid. Glossarium. “Vox est a Democrito cusa, qui librum eo nomine ediderat, teste Laertio.”

H. Vales. in Harpocr. p. 84. Sed falsus est Vir doctissimus; nec affirmat Laertius hanc vocem a Democrito cusam fuisse, sed tantum hoc nomine ab eo appellatam τὴν εὐθυμίαν—καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. IX. 45. ubi vid. Menag.

632. Ἀμήνιτος. *Expers ira.* οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς in qua dii iram exhibuerunt. Usitatio constructio fuisset χειμῶν Ἀχαιοῖς, οὐκ ἀμήνιτον θεῶν. Suppl. 972. ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάζει. Hesych. Ἀμηνίτως. ἀμέμπτως. Ἀχαιός.

633. Ξυνόμνυμι. *Conjuro.* Claudianus a Stanleio advocatus, *Et conjurati veniunt ad classica venti.* Aptissimus est, in re tamen contraria, quem contulit L. Theobaldus, Shakspearii locus e Troil. et Cressid. *The seas and winds, old wranglers, did make truce, And did him service.* Sic Eumen. 127. ὕπνος, πόνος τε, κύριοι ξυνωμόται. Ovid. *In me jurarunt ventus somnusque.*

636. * Δυσκύμαντα κακά. *Mala ex fluctibus agitatae provenientia.*

637. Θρήκiai πνοαί. Vid. supra ad v. 187.

638. Ἐρείκω. *Frango.* Glossar. in Pers. 545.

Ibid. * Κεροτυπέω. *Cornu ferio.* Vid. notas.

639. Τυφώς. *Typho.* Hesych. Τυφών. ὁ μέγας ἄνεμος. Aristoph. Eq. 511. καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χῶρει, καὶ τὴν ἐριώλην. Vid. Schleusner. Lex. N. F. in v. Hesych. Τυφῶ. ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς. Acutum in genitivo ponendum monuit Oudendorpius ad Thom. M. p. 861. cui non assentior. Dubito an in hoc loco retinendus sit genitivus. Vid. ad Prometh. 362.

Ibid. Ζάλη. Glossar. in Prometh. 379. Infra 648.

640. Ποιμήν. *Curator.* Apud Homerum de rege. Suppl. 780. οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις Θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραντίκα. Cf. Sophocl. Aj. 360. Eurip. Suppl. 674. Hic est ipsa tempestas, uti recte observavit Pauwius.

Ibid. * **Στρόβος.** *Vertigo.* Hesych. **Στρόβοι.** συστροφαί. Choeph. 200. οἷοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην, Στροβούμεθ'.

642. **Ἀνθέω.** *Effloresco.* Eurip. Iph. T. 310. ὥσθ' αἵματη-
ρὸν πέλαγος ἐξανθεῖν ἀλός. Alciph. I. 1. p. 4. τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς
ἐξηνθήκει. In hoc loco sic interpretatur Hemsterhus. ad Lucian.
T. I. p. 55. *mortuorum cruore rubens mare, vel, spumans.* Minus
recte.

643. **Ἐρείπια.** *Rudera.* Glossar. in Pers. 431. qui locus
cum hoc comparari debet.

644. **Ἀκήρατος.** *Incorruptus.* Glossar. in Pers. 620.

647. **Τύχη σωτήρ.** Pro σώτειρα. Sophocl. Œd. T. 80.
ἐν τύχῃ γέ τῃ Σωτῆρι βαίη. Phil. 1470. Eurip. El. 991. τιμὰς σω-
τῆρας ἔχοντες. Sic Eumen. 315. Furiae dicuntur πράκτορες αἵματος.
Supra 110. χερὶ πράκτορι. Suppl. 1042. θέλκτορι Πειθοῖ. Sophocles
Trach. 863. Κύπρις πράκτωρ. Plura dedit Hemsterhus. ad Lucian.
T. I. p. 285.

649. **Ἐξοκέλλω.** *Navim ex undis ad litus adpello.* Glossar.
in Prometh. 191.

Ibid. **Κραταιλέως.** *Scopulosus.* Hesych. **Κραταίλεον** (-λέων)
ἔδαφος. ἐκ σκληροῦ λίθου γεγονός. Α λᾶας scilicet. Eurip. El. 534.
ἐν κραταιλέῳ πέδῳ. Homeri κραταίπεδον Eustathius explicat per τὸ
λιθόστρωτον, καὶ οὕτω στερρόν, p. 1827, 39. Idem p. 1938, 1. com-
parat κραταίβιος, κραταίπιλος, κραταίτονος, et alibi κραταιγύαλος. In
Eurip. Bacch. 1094. pro χερμάδας κραταβόλους, Brunckius edidit
κραταιβόλους. (Musgr. καραβόλους.)

651. **Λευκὸν ἡμαρ.** *Tempestas serenā.* Glossar. in Pers.
306.

652. **Βουκολέω.** *Curando lenio. Fallo.* Angl. *to beguile.*
Schol. ἐθεραπεύομεν ἐν λογισμοῖς τισι. Hesych. **Βουκολοῦμαι.** ἀπατῶ-
μαι. Idem, **Βουκολεῖσθαι** χρησταῖς ἐλπίσι. [ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶσθαι.
Phavor.] Paulo aliter Eumen. 78. καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολού-

μενος Πόνον. Similiter Babrius ap. Suid. v. Αἰωρά—παρήλθεν οὕτω βουκολούσα τὴν λυπὴν. Idem ap. Schol. Aristoph. Pac. 153. χῶπως ἔχοι τι βουκόλημα τῆς λυπῆς, Ἀνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. Cum hoc verbo Valckenaer. ad Hippol. 151. comparavit ποιμαίνειν, Theocr. X. ult. Recentiorum loca conguessit Wytttenbachius ad Select. Hist. p. 380. Confer. G. Burges. ad Suppl. p. 208.

653. Καμών. *Mortuus*. Minus accurate Stanleius *laborantis exercitus*. Hesych. Κάμνειν—ἀποθνήσκειν. Homer. Il. Ψ. 72. εἶδωλα καμόντων. Vid. Etymol. M. p. 488, 25.

Ibid. Σποδέω. *In pulverem dejicio*. Occido. Glossar. in Theb. 809.

655. Λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. *Loquuntur de nobis quasi de mortuis*. Abreschius contulit Sophocl. El. 1454. ἡγγειλας ὡς τεθνηκότα. v. 1338. hujus fabulæ, μαντευσόμεσθα τάνδρως, ὡς ὀλωλότος.

Ibid. Τί μή; *Quidni?* Eumen. 203. ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι τί μή; Sophocl. Aj. 668. ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον τί μή;

661. Ἐξαναλόω. *Consumo*. Glossar. in Theb. 813.

667. Πρόνοια. *Providentia*. Eurip. Phœn. 645. ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ Ἔθετό σοι θεία προνοία, νεικέων ἐπώνυμον. Sophocl. Aj. 425. αἶ, αἶ. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τούμῳ ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; ubi vid. Lobeck. et Valckenaer. ad Phœn. 27.

669. * Δορίγαμβρος. *Quam sponsi armis petunt*. Scilicet *quam multo repetit Græcia milite*. Stanleius confert Virg. Æn. VII. 318.

Ibid. Ἀμφινεικῆς. *De qua contenditur*. Sophocl. Trach. 104. τὰν ἀμφινεικῇ Δηϊάνειραν. vid. Hesych. 536. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλαινὸν ἀμμένει.

672. Ἀβρόπηνος. *Delicate textus*. quod Euripides dixit εὐπῆνους ὑφάς Iph. T. 814. Hesych. Πῆνος, ὑφασμα.

673. Προκάλυμμα. *Velamen*. Januæ thalamorum obtentum. προκαλύμμα dici potest etiam de velamine nuptiali. Vid. infra 1149. Thucyd. III. 67. ἔργων—ἀμαρτανομένων, λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίνονται.

674. Γίγας. *Terrigena*. Tellus peperit Κρεῖον, cui Εὐρυβίη tulit Ἀστραῖον, secundum Hesiodum, Ἀστραίῳ δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους, Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον, Καὶ Νότον. Erant igitur Venti ex Titanum sanguine orti. Quosdam ventos a terra generari veteres credebant: ἀπόγειος αὔρα dicitur hujusmodi flatus ap. Dionys. Halic. T. VI. p. 779. Reisk.

677. Κέλλω. *Adpello navim*. Supra 649.

678. * Αὐξίφυλλος. *Frondosus*. Abreschius comparat ἀεξιγύις ap. Pindar. Nem. IV. 119.

680. Κῆδος. *Affinitas, vel Luctus*, ideoque vere ὀρθώνυμον.

681. * Τελεσσίφρων. *Perficiens animi propositum*.

685. Πράσσομαι. *Exigo*. Glossar. in Pers. 482.

686. * Ἐκφάτως. *Modo ineffabili*. Idem videtur significare atque ἄφατος. Callim. H. Del. 60. σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατόν.

687. Ἐπιρρέπω. Supra 242.

689. Μεταμανθάνειν ὕμνον. *Veterem cantilenam dediscere, et novam discere*. Aristoph. Plut. 925. οὐδ' ἂν μεταμάθοις. ubi Schol. κυρίως τὸ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μαθεῖν, ἀφιεμένου τοῦ πρώτου. Vid. Glossar. in Prometh. 317. supra 214.

692. Αἰνόλεκτρος. *Infelix nuptiarum*. Lycophr. 1353. ἔνθα Τυφῶνος δάμαρ Κευθμῶνος αἰνόλεκτρον εὐδάνει μυχόν. Idem valet αἰνολεχῆς in Orphicis; et αἰνόγαμος Eurip. Hel. 1129. Hinc αἰνόπαρις idem in Hecub. 939. Alcman. ap. Schol. Venet. in Il. Γ. 39. δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ. Vid. Spanhem. ad Callim. H. Del. 92.

695. Ἀνάτλημι. *Sustineo*. Rarius occurrit. Eurip. Phœn. 60. (quem versum ejecerunt Valcken. Brunck. Porson.) ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα. Quater in Odyssea, nusquam in Iliade comparet, si fides Seberi indicii.

696. Λέων. *Leo*. Noster ap. Aristoph. Ran. 1431. οὐ χρηλῆοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Ἦν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν. Alludit ad historiam vel fabulam quandam. Innuitur autem Paris. Martial. V. *Læserat ingratum leo perfidus ore magistrum, Ausus tam notas contemerare manus*. Juvenal. XIV. 246. *Nec tibi parceretur misero, trepidumque magistrum In cavea magno fremitu leo tollet alumnus*. Theocr. V. 38. θρέψαι τοι λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. Proverbium ap. Alciph. III. 24. λύκον ἔοικα τρέφειν. Epigr. Inc. Τὸν λύκον ἐξ ιδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα. Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη. Αὐξηθεῖς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θήριος ἔσται. Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται. Meleager ap. Ruhnken. ad Tim. p. 250. τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα Ἐτρεφες, οὐκ ἦδεις, ὥς ἐπὶ σοὶ τρέφεται; Οὐκ ἦδεις; νῦν γνῶθι, καλῶν ἄλλαγμα τροφείων, Πῦρ ἄμα, καὶ ψυχρὰν δεξάμενος χίονα. Isocrat. ad Demon. p. 33. τοὺς κακοὺς εὖ ποιῶν, ὅμοια πείσει τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσιν κ. τ. λ. Non abludit quod mater Periclis leonem peperisse sibi in somnio visa sit: Herodot. VI. 131.

697. Σίνις. *Noxius. Latro*. Hesych. Σίνις. κλέπτης, κακούργος, ληστής. Sophocl. Thamyra ap. Schol. in Œd. Col. 378. Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἀργεῖ κοιλῶ. Callim. H. Apoll. 92. βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο. (vid. Schol. Apoll. Rhod. I. 608.) Anyte Anthol. III. 24. 1. Vid. supra 544. Infra 713. Monk. ad Eurip. Hippol. 981.

Ibid. Ἀγάλακτος. Hesychius exponit ἀγάλακτες, σύγγονοι, ἡλικες, ὁμογάλακτοι et ἀγαλακτοσύνη, συγγένεια. et sic fere Orus ap. Etymol. M. p. 5, 41. Erotian. p. 70. ed. Franz. Ἀσήμοις τόποις. κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις. ὥς καὶ ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις. quas voces non enotavit Valckenaerius in Digressionem a Theocriteis de ᾧ ἐπιτατικῶ. Sed in hoc loco forsitan nihil aliud significet quam

lacte depulsum leonem. ἀγάλακτος idem hic valere quod ὁμογάλακτος censet Valckenaer. Schol. in 1. Ep. ad Corinth. p. 34. Hesych. Ἀγάλακτος. ἢ ὁμόθηλος—Ἀγάλακτες. σύγγονοι. ἤλικες. ὁμογάλακτοι. Etymol. Gudian. p. 3, 1. Ἀγάλακτες. οἱ ἀδελφοί. παρὰ τὸ α, σημαῖνον τὸ ὁμοῦ.—Hoc si probas, verteris, a foster-brother.

699. Προτέλεια. Supra 219.

700. * Εὐφιλόπαις. *Pueris amicissimus.*

701. Γεραρός. *Senex.* Suppl. 662. Eurip. Suppl. 42. ἰκετεύω σε, γεραιὰ, γεραρῶν ἐκ στομάτων. ubi Marklandus γεραιῶν. nescio an recte. Exempla quædam ex recentioribus dedit Schäferus Melet. Crit. p. 121. Cf. Matthiæ. Obs. Crit. p. 16.

704. Φαιδρωπός. *Vultu renidens.* Ang. *Smooth-faced.* Eurip. Orest. 883. de Talthybio, τὸ δ' ὅμ' αἰὲ Φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις. Sophocl. Œd. Col. 320. φαιδρὰ—σαίνει.

Ibid. Σαίνω. Glossar. in Theb. 379.

707. Ἔθος. *Indoles.* quo sensu semper fere ponitur altera forma ἦθος. Pindar. Ol. XI. 22. in re simili, τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὐτ' αἶθων ἀλώπηξ, οὐτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιнт' ἂν ἦθος. Idem ap. Lex. Seguiet. p. 386, 28. ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.

714. Ἱερεὺς Ἀτας. *Sacerdos Ates.* Stanleius comparat Theb. 571. ubi Tydeus dicitur Ἐρινυὸς κλητήρ. Sic infra 1206. θύουσιν Αἰδου μητέρ'. In Eurip. Orest. 255. Furie vocantur ἐνέρων ἱέραι.

716. Παρ' αὐτά. *Statim.* Hesych. Πάραντα. παραχρήμα, εὐθέως, παραντίκα. Dorvill. ad Charit. p. 311. scribit παρ' αὐτά. et sic Etymol. M. p. 349, 11.

718. * Ἀκασκαῖος. *Lenis.* Schol. λίαν κεκοσμημένον. minus recte. Hesych. Ἀκασκα. ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως. Lex. Seguiet. p. 371, 1. Ἀκασκα. ἡσυχα φαρδέα. (βραδέα) Κρατῖνος Νόμοις. Ὡς πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες.

de quo versu vid. supra ad v. 74. Radix hujus vocabuli videtur esse ἄκη *silentium*. De ἄγαλμα vid. ad Prometh. 475.

719. Ὀμμάτων βέλος. Supra 232.

720. Δηξίθυμος. *Animum mordens*. Sopater ap. Athen. III. p. 101. B. τὴν δηξίθυμον ἐντὸς ὀξάλμην ἔχων. Idem valet ac δακέθυμος Sophocl. Phil. 715. Anacreontic. VIII. 9. ἔρωτος δῆγμα memorat Sophocl. ap. Plutarch. p. 77. Vid. Valckenaer. ad Hippol. 1303. Ovid. Heroid. XIII. 30. *Pectora legitimus casta momordit amor*.

721. Παρακλίνω. *Oblique flecto*, sc. ὀμμάτων βέλος. Aristoph. Pac. 979. καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ Μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες. Καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίναςαι Τῆς αὐλείας παρακύνπτουσιν. Κἂν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, Ἀναχωροῦσιν. i. e. portæ valvarum alteram aliquantulum aperientes, uti interpretatur Wesseling. ad Herodot. III. 156. ὀλίγον τι παρακλίναντες, *portas*, scilicet. (Euripides Iph. A. 857. eodem sensu dixit πύλας παροίξας, sicut etiam Aristoph. Pac. 30.) et sic Helena palpebras. Phrynich. App. Soph. p. 45, 26. Κατακλᾶν τὸν ὀφθαλμόν. οἷον ἐνθρύπτεσθαι διὰ τὸν ὀφθαλμόν, ὅπερ ποιοῦσι ταῖς ἐρωμέναις οἱ ἐρασταί, τὸν ἕτερον ἐκκλίνοντες ὀφθαλμόν. (Angl. *to leer*.) Apollon. Rhod. III. 932. ἐς δὲ κελεύθους Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.

723. Δύσεδρος. *Mala vicina*. cui contrarium est εὐεδρος *propitius* Theb. 94. nam sic verti debet.

725. Πομπᾷ Διός. *Jovis missu*. Herodot. IV. 152. θεῇ πομπῇ χρεώμενοι, ἀπίκοντο ἐς Ταρτησσόν. Vid. Æ. Porti Lex. Ion. in voce.

726. * Νυμφόκλαυτος Ἐρινύς. *Flebilis sponsa*, seu potius *Erinys*. Nempe Ἰλίου αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλὰ τιν' Ἄταν Ἠγαγεν εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν, quæ est Andromachæ querela apud Eurip. Andr. 103. Stanleius laudat Virg. Æn. II. 573. *Trojæ et patriæ communis Erinys*. Poteris tamen vertere νυμφόκλαυτὸς *sponsis deflenda*, ut apud Horatium, *prælia conjugibus loquenda*.

727. Παλαίφατος γέρων λόγος. *Vetus proverbium.* Choeph. 311. δράσαντι παθεῖν Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. Sophocl. Trach. 1. Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς—Epigr. Anthol. Palat. II. 629. Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός, Ὡς τοῦ μὲν μέλιτος τὸ πλεόν ἐστὶ χολή. Herodot. VII. 51. ἐς θυμὸν ὧν βαλεῖ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος, ὥς εὖ εἴρηται, τὸ μὴ ἅμα ἀρχῇ πᾶν τέλος καταφαίνεσθαι. Terent. Adelph. V. III. 18. *nam vetus verbum hoc quidem est, Communia esse amicorum inter se omnia.* Pindar. Nem. IX. 13. ἐστὶ δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.

729. Τεκνοῦσθαι. *Liberos procreare.* sc. calamitates; loci sententiam prorsus prætervidit Stanleius. Vid. 733. Aptissimum Longini locum indicavit amicus doctissimus P. P. Dobræus, π. υ. §. 44. ubi de πλούτῳ loquitur. χρονίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοττοποιεῖται, κατὰ τοὺς σοφούς, καὶ ταχέως γενόμενα πρὸς τεκνοποιίαν, ἀλαζόνειάν τε γεννῶσι, καὶ τύφον, καὶ τρυφήν, οὐ νοθὰ ἐαυτῶν γεννήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. εἰ δὲ καὶ τούτους τις τοῦ πλούτου τοὺς ἐγγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσιν ἀπαραιτήτους, ὕβριν, καὶ παρανομίαν, καὶ ἀναισχυντίαν. ubi vide Tollium.

731. Ἀκόρεστος. *Insatiabilis.* Infra sæpius occurrit. Pers. 551. 993. Sophocl. El. 121. ἀκόρεστον οἰμωγάν. Bion. I. 56. ἐμὲ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην.

736. * Εὐθύδικος. *Qui secundum rectos justitiæ canones res administrat.* Vid. ad Callim. H. Jov. 83.

747. * Δύσκαπνος. *Male fumosus.* Miltonus in Como..... *Which oft is sooner found in lowly sheds With smoky rafters, than in tapestry halls And courts of princes.*

748. Ἐναίσιμος. *Justus. Decens.* τὰ καθήκοντα, προσήκοντα εἰδώς. Hesych. Schol. Venet. in Iliad. O. 598. ἐξαίσιον. ἄδικον. τούναντιον δὲ ἐναίσιμα, τὰ καθήκοντα καὶ δίκαια. Homer. Od. P. 363. γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι. ubi Eustath. p. 1824, 12. ἐναί-

σιμον τὸν δίκαιον λέγει καὶ κατὰ θέμιν ζῶντα. nempe τὸν ἐν αἴσῃ vel κατ' αἴσαν ζῶντα, καὶ μὴ ὑπὲρ αἴσαν. Infra 889. ἐναισίμῳς αἰνεῖν. Vid. Monk. ad Alcest. 1096.

749. Χρυσόπαστος. *Auro conspersus. Deauratus.* Herodot. VII. 120. τήρῃ χρυσοπάστῳ. Adrianus Tyrius (seu potius Iamblichus in Babylonicis: vid. Colomes. Cimel. Lit. p. 15. Ch. de la Rochette Mél. I. p. 31.) in Allatii Exc. Græc. Soph. ac Rhet. p. 250. οὐδὲν τούτων ἐστίν, ὃ μὴ χρυσήλατόν ἐστιν, ἢ χρυσόπαστον. Sed in hoc loco vide annon potius sit a πάσμαι, *possideo*, derivandum.

750. Πίνος. *Sordis.* ῥύπος, καὶ τὰ ὅμοια. Hesych. Sophocl. Œd. Col. 1529. Antipat. Anthol. II. p. 274. Philetas ap. Strabon. III. p. 256. Toup. in Theocrit. VII. 18. Contra καθαραὶ χεῖρες iis tribuuntur qui nullo crimine polluti sunt. Eumen. 318. τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ'. Herodot. I. 35. συμφορῇ ἐχόμενος, καὶ οὐ καθαρὸς χεῖρας ἐών. Metaphora sumta a manibus ante sacra lavandis. Vid. Valckenaer. de Ritu Jurisj. in Opusc. Theol. Bremens. I. p. 203. Horat. 1. S. IV. 68. *at bene si quis Et vivat puris manibus.*

751. Παλίντροπος. *Aversus.* Suppl. 172. νῦν ἔχων παλίντροπον—Ὅψιν ἐν λιταῖσιν. Homer. Il. Γ. 427. ὅσσε πάλιν κλίνασα. Opes male partas Justitia ne respicit quidem. Stanleyus confert Esaiæ c. I. 15.

754. Παράσημος. *Adulterinus. Pravae monetæ.* Hesych. Παράσημον. ἀδόκιμον, κίβδηλον. ἀπὸ τούτου καὶ τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα, παράσημα λέγεται. caussam adjungit Harpocratio, ἥτοι ὅτι ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινί, ὃ τὴν φανλότητα δηλοῖ, ἐπειδὴν παρατετύπεται καὶ παρακεχάρακται. Cf. Lex. Seguiet. p. 292, 15. Schol. ad Eurip. Hec. 379. κυρίως ἐπίσημον ἀργύριον, τὸ κεχαραγμένον· καὶ ἄσημον, τὸ μὴ κεχαραγμένον. παράσημον, τὸ παρακεχαραγμένον. Eurip. Hipp. 1115. δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκῆς, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη. ubi vid. Valcken.

757. Γένεθλον. *Propago.* Vox poetis tantum usurpata. Infra 887. Choeph. 256. Suppl. 298.

759. Ὑπεραίρω. *Excedo.* Suidas. Ὑπερήραν. ὑπερέβησαν. Vid. Lexic. Xenoph. et Dobræum ad Aristoph. Plut. p. 87.

Ibid. Ὑποκάμπτω. *Deficio. Deflecto.* Angl. *to fall short of*, seu potius, *to turn short of*, metæ sc. quam qui dextre circum-agunt, κάμπτειν dicuntur. Vid. supra 335. Xenoph. Cyneg. V. 16. animalia, fallere quærentia, ὑποκάμπτουσι, *turn short.*

761. Τὸ δοκεῖν εἶναι. *Esse videri.* Species sinceritatis. Cf. Theb. 589.

766. * Ὁμοιοπρεπής. *Similem speciem præ se ferens.* Idem fere valet atque ὁμοιοπρόσωπος. Solon. ap. Diog. Laert. I. 61. πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον, Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων Κραδίῃ, παιδρῶ Προσεννέπῃ προσώπῳ, Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος Ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

767. Ἀγέλαστος. *Qui ridere nescit.* Anglice diceres, *Forcing a smile into their unwilling countenances.* Vid. nott. Phrynich. in Lex. Seguiet. p. 345. ἀγέλαστον. ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα. Id. p. 337, 6. ἀγέλαστος. ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυγνός. ἔστι δὲ καὶ πέτρα Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη. Αἰσχύλος δὲ φησι καὶ φρὴν ἀγέλαστος. Plin. N. H. VIII. 18. *Ferunt Crassum, avum Crassi in Parthis interemti, nunquam risisse; ob id Agelastum vocatum.* Vid. Ruhnken. ad Homer. H. Cer. 200. Alio quidem sensu ponitur in Choeph. 28. ἀγελάστοις ξυμφοραῖς.

768. * Προβατογνώμων. *Qui inter oves discernere potest;* Etymol. M. p. 236, 49. γνώμων. ὁ ὁδοῦς τῶν ἀλόγων ζώων. ἔνθεν καὶ προβατογνώμων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ τὸν χρόνον διαγινώσκεισθαι. Proprie γνώμων est illud a quo notitiam alicujus rei assequimur, et hinc de animalium dentibus, et de solarii stylo usurpatum est. Sed valebat etiam *sciens.* Hesych. Γνώμων. συνετός. Σοφοκλῆς. Infra 1099. θεσφάτων γνώμων ἄκρος. Xenoph. Mem. I. 4, 5. τίς δ' ἂν αἰσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων, καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδεων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθῃ; Et hinc προβατογνώμων, *qui inter oves discernit.* ἀργυρογνώμων. ὁ δοκιμαστής. Lex Seguiet. p. 499. *qui veros nummos ab adulterinis distinguit.* φυσιογνώμων, “ qui hominum mores

naturasque, ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit." Cicerone interprete, N. D. I. 8.

771. Ὑδαρής. *Aqua dilutus*. Diphilus Athen. X. p. 424. F. ἔγχεον σὺ δὴ πιεῖν. Εὐζωρότερόν γε, νῆ Δί', ὦ παῖ, δός· τὸ γὰρ Ὑδαρές ἅπαν τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν. Aristot. Pol. II. φιλίαν ὕδαρῇ, ut Æschylus ὕδαρῇ φιλότητα *amicitiam non puram neque meram*. Hæc notavit P. Victor. V. L. I. 13. Vocem pariter explicuit Casaubon. ad Theophr. p. 245. Aristot. Poet. ad fin. μῦθον ὕδαρῇ vocat fabulam languidam ac dilutam; ubi vid. Tyrwhitt. Lycophron Chalcidensis ap. Athen. X. p. 420. B. κυλίχνιον ὕδαρές. Antiphanes p. 441. C. οὐθ' ὕδαρές, οὐτ' ἄκρατον.

774. * Ἀπομούσως. Sed legendum puto ἀπομούσων. Est autem ἀπόμουσος idem atque ἄμουσος, *a Musis alienus*. Eurip. Med. 1083. παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς Εὐροῖς ἂν ἴσως Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Vossius interpretatur, depictus eras stolidus.

778. Οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός. *Non ex superficie mentis. Ex ima mente. Sincere*. Eurip. Hec. 246. Οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. ἀκρομανῆς est *leviter insanus*. Herodot. V. 42. ubi vid. Schweigh. et I. 73. ὀργὴν οὐκ ἄκρος, *vir qui non leviter iracundus erat*. Vid. ad Theb. 871.

783. Ἐγχώριοι θεοί. Vid. Glossar. in Theb. 14. Thucyd. IV. 87. μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι. ubi vid. Duker.

784. Μεταίτιος. *Particeps causæ*. Eumen. 199. αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἄλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὥς παναίτιος. Herodot. II. 100. τοὺς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου. Plura vide ap. Æ. Porti Lex. Ion.

786. Ἀπὸ γλώσσης. *Ex eo quod dicitur*. Non ex ore caudicorum, sed ex rei statu dii judicabant. Abreschius citat Hesiod. Op. 322. ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται. Sophocl. Œd. Col. 936. ταῦτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοίως καὶ πὸ τῆς γλώσσης λέγω. i. e. *dico quod sentio*. Adjice Theogn. 63. ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι, quod idem v. 93. dicit

γλώσση φίλος. Herodot. I. 123. ἐντειλάμενος ἀπὸ γλώσσης. Thucyd. VII. 10. ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, εἶπον.

787. Ἀνδροκμής. *Viris exitialis*. Vid. notas.

788. Τεῦχος. *Vas*. καδίσκος, sive urna, in quam calculos demittebant. Harum duæ in curia positæ erant. Phrynichus ap. Harpocrat. v. Καδίσκος—Ἰδού, δέχου τὴν ψήφον, ὁ καδίσκος δέ σοι Ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί. Lycurgus contra Leocr. p. 168. Reisk. καὶ δυοῖν καδίσκοιν κειμένοιν, τοῦ μὲν, προδοσίας, τοῦ δέ, σωτηρίας, τὰς ψήφους φέρεσθαι, τὰς μὲν ὑπὲρ ἀναστάσεως τῆς πατρίδος, τὰς δέ ὑπὲρ ἀσφαλείας, καὶ τῆς ἐν τῇ πόλει εὐδαιμονίας. Stanleius laudat Ovid. Met. XV. 41. *Mos erat antiquus, niveis atrisque lapillis, His damnare reos, illis absolvere culpa. Tunc quoque sic lata est tristis sententia; et omnis Calculus immitem demittitur ater in urnam.*

789. Κύτος. *Vas*. Glossar. in Theb. 491. Supra 313.

790. Χειρὸς οὐ πληρουμένῳ. *Suffragiis, manu datis, non impleto*. pro ὑπὸ χειρὸς οὐ πληρουμένῳ. ut in Eurip. Or. 491. πληγὴς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς. El. 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεῖς. (σφαγαῖς R. P.) Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 349. Obs.

792. Ζῶ. *Vivo*. Vividus sum. Phrynich. App. Soph. p. 9. αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῇ. ἐπὶ τινος εὐδοκимоῦντος χρῶ. Cf. doctam Musgravii observationem ad Sophocl. Œd. T. 45.

795. Πάγη. *Decipula*. Lycophr. 407. Herodot. II. 121, 35. Vid. notas.

Ibid. Ὑπέρκοπος. Glossar. in Theb. 387.

797. * Διαμαθύνω. *In pulverem dejicio*. ἀμαθύνω, *pulvere æquo*. Eumen. 934. καὶ μέγα φωνοῦντ' Ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει. Homer. Il. I. 592. ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. ubi Schol. ἀμαθύνει, ἄμαθον ποιεῖ, ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθεῖρειν ψιλῶς τέταχε, περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων, Κύνες δ' ἡμάθυνον ἄνδρα δεσπότην. ubi dubito an corrigam διημάθυνον, an potius γὰρ ἡμάθυνον. Fragmentum est ex Æschyli Toxotisin; vid. Phrynichi compilatorem in Lex. Seguiet. p. 351.

798. Νεοσσός. *Pullus*. Vid. Monk. ad Alcest. 414. Quod ad etymologiam adtinet, dubito an fuerit vox antiqua ὄστος vel ὄττος, *avem* significam, an potius νεοσσός ab ὄσσα vox profluxerit: vid. Timæi Lex. p. 197. et Ruhnkenii notata.

799. Ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν. *Sub Autumni fine*. Mense Maio oriuntur Pleiades, 44 circiter diebus post Æquinoctium verum, et Novembri occidunt, totidem fere diebus post æquinoctium autumnale. Communis autem sententia Trojam excisam refert sub ætatis initio. Totam rem erudite exposuit Stanleius.

800. Ὠμηστής. *Crudivorus*. ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων. Hesych. Vid. Glossar. in Theb. 641.

802. Φροΐμιον. Theb. 6.

808. Πεπάμενος. *Possidens*. Lycophr. 355. ὡς δὴ κορείαν ἄφθιτον πεπαμένη. ubi recte Tzetz. πῶ, τὸ κτῶμαι, πάσω, πέπακα, πεπαμένη. ὅθεν ἐν μὲν γραπτέον· καὶ οἱ μεταγραφεῖς, οὐκ οἶδ' ὅ τι παθόντες, δύο μὲν γράφωσι. Cf. Choeph. 189. Eumen. 178.

812. Κάτοπτρον. *Speculum*. Schutzius interpretatur, *Expertus dico*. (quod in eorum consuetudinem, tanquam in speculum inspexi) eos &c. Malim tamen per voces ὁμιλίας κάτοπτρον intelligere, *imaginem tantum et speciem familiaritatis*. Schutzio favet Eurip. El. 384. τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς Κρινεῖτε, καὶ τοὺς ἡθεσιν τοὺς εὐγενεῖς. Abreschius citat Æschyli versum, κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. (Vid. Museum Crit. I. p. 428.) De ipsa voce Antiatticista Sang. p. 102, 10. Κάτοπτρον οὐ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἔσοπτρον.

813. Πρευμανής. *Mitis*. Pers. 225.

815. Σειραφόρος. *Funarius*. Isidorus Orig. XVIII. 35. a Stanleio citatus, *Quadrigarum vero currus duplici temone olim erant, perpetuoque et quod omnibus equis injiceretur iugo*. Primus Clisthenes Sicyonius tantum medios jugavit,isque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicuit, quos Græci σειραφόρους, Latini funarios appellant. Eurip. Iph. A. 220. τοὺς μὲν μέσους, ζυγίους—

τοὺς δ' ἔξω, σειραφόρους. Iidem equi dicebantur etiam σειραῖοι et παρήγοροι. Vid. Sophocl. El. 722. Valckenaer. in Adoniaz. p. 243. A. Huc spectat Hesychii glossa ; Σειραφόρον. ἡγεμονικόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων. Aristoph. Nub. 1299. ἐπὶ σ' ἄλῳ Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον. In hoc loco σειραφόρος est ille qui cum altero amice ac socialiter trahit. Shakspear. *M. W. of Windsor*, II. 2. *you and your coach-fellow Nym.* ubi vid. Steevens.

818. Πανήγυρις. *Cætus solemnus.* Theb. 206.

821. Παιώνιος. Supra 98. Julian. Epist. p. 179. ἡμεῖς δὲ σοῦ ταῖς ἐπιστολαῖς, ὥσπερ παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις, συγκαθεύδομεν. Vid. infra 1170. Suppl. 1064. παιώνιος λόγος Longinus π. ὕ. 16. Vocis prosodiam immutavit Virgilius *Æn.* VII. 769. *Pæoniis revocatum herbis.* nisi ille respexisse credatur ad Παιήονα, medicum Homericum.

822. Κέας. Vetus participium a κέω — διὰ τοῦ εἰ γράφεται, πρωτότυπον δὲ τοῦ ἐτέρου καίειν, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται, Eustath. ad Od. Ξ. p. 1766, 21. Alludit autem ad veterum chirurgiam, quæ per ferrum et cauteriam morbidas corporis partes tractabat. Plato ap. Diog. Laert. III. 85. a Stanleio adlegatus. ἡ δὲ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει. Hippocr. de Medico p. 13, 18. ed. Basil. ἐπὶ δὲ τῶν χειρουργιῶν ὅσαι διὰ τομῆς εἰσὶν, ἢ καύσιος. Cf. Aphor. VI. 27. VII. 44. VIII. 6. Plato Gorg. p. 456. B. οὐχὶ ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν, ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν τῷ ἰατρῷ. ubi legendum videtur ἢ τεμεῖν καὶ καῦσαι. quippe post scalpellum adhibitum, vulnus ferro candente ustulabatur ad sanguinem cohibendum. Ibid. p. 480. C. μὴ ἀποδειλιάν, ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως τέμνειν καὶ καίειν τῷ ἰατρῷ. Vid. Heusd. Spec. Crit. p. 91. Xenoph. Anab. V. 8. 18. καὶ γὰρ οἱ ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. Memorab. I. 2. 54. τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκαίειν. Dio Chrysost. VIII. p. 133. B. καὶν δέη μαστιγούμενον καρτερεῖν καὶ τεμνόμενον καὶ καιόμενον. Theophylact. Instit. Reg. II. 17. τοῖς δὲ φίλοις ἑαυτὸν παρέξει καὶ τέμνειν καὶ καίειν, ὡς ἰητροῖς ἐπιστήμοσι. Phœnicides ap. Stob. VI.

p. 80=45. ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνων ἄλλον τινα Ἰατρόν οὗτος, εἰσάγων πολλούς τινας, Ἔτεμν', ἕκαε. Cf. Iamblich. Vit. Pythag. p. 196. Sic interpretandus Sophocl. Trach. 1016. καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι Οὐ πῦρ οὐδ' ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει. Apud Latinos Ovidius Rem. Am. I. 229. *Ut corpus redimas ferrum patieris et ignem.* Propertius I. i. 25. *Et vos qui sero lapsum revocatis, amici, Quærite non sani pectoris auxilia. Fortiter et ferrum, sævos patiemur et ignes, Sit modo libertas, quæ velit ira, loqui.* Senec. Agam. 21. *Et ferrum et ignis sæpe medicinæ loco est.* Claudian. in Eutrop. II. 13. *Ulcera possessis alte suffusa medullis Non leviori manu, ferro sanantur et igni.* Plura e patribus adtulit Gatakerus in M. Ant. V. p. 193. Cf. Schrader. Emend. p. 100. et (quem laudat Boissonadus, *Notice des MSS. &c.* T. X. 2. p. 188.) Buttig. apud Reim. Vit. Fabric. p. 227. Ceterum bene notavit Stanleius, vulnus, non nisi ferro sanandum, dici apud Sophoclem in Ajac. 583. τομῶν πῆμα.

825. Δεξιόμαι. *Dextram prehendo.* Suid. Δεξιόυται. προσάγεται, φιλοφρονεῖ. Hinc *comiter alloquor.* Aristoph. Plut. 752. αὐτὸν ἡσπάζοντο, καὶ Ἐδεξιόυνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

829. Φιλάνωρ. Pers. 141.

835. Ἐκπαγλος. *Immanis.* Vid. nott. ad v. 48. Eustath. p. 374, 14. ducit ab ἐκπλαγῆναι, unde ἔκπλαγος, et per metathesin ἔκπαγλος.

836. Παλίγκοτος. Supra 554.

838. Λάσκω. Supra 579.

840. Ὀχετεύω. *Rivulum deduco. Derivo.* Hesych. Ὀχετεύει. ἐπιχέει, σαλεύει, μεταφέρει. Plato in Timæo. τροφήν τῷ σώματι τί ἡμῶν διωχέτευσαν, τέμνοντες οἶον ἐν κήποις ὀχετούς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἄρδοιτο.

841. Δικτύου πλέω λέγειν. Anglice *More full of holes than a net, as one may say.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 823.

843. Γηρύων. Dictus etiam Γηρυονεύς et Γηρυόνης. Vid.

Museum Crit. II. p. 258. τρισώματος autem, ut apud Latinos *tricorpor.* Horat. 2. C. XIV. 8. *ter amplum Geryonen.*

851. * Πίστευμα. *Fidei pignratio.* κύριος, qui *ratum facit.*

853. Δορύξενος. *Qui ex belli congressu fit hospes.* Eustath. ad Iliad. Γ. p. 405, 33. ιστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων, προξένων, ἀστοξένων, δορυξένων, καὶ ἰδιοξένων, πρόξενοι μὲν, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οἱ ὅλης πόλεως ξένοι παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατὰγονται (vid. Æ. P. Lex. Ionic.) καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι δὲ, οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀσπῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι. ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδία. δορύξενοι δὲ, οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιοξένοι δὲ, οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες—Pausanias, ibid. φησὶ, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. Erant igitur δορύξενοι Glaucus et Diomedes. Cf. Polluc. III. 60. Choeph. 560. ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.

854. Ἀμφίλεκτος. *Controversus.* de quibus utrinque dici potest. Aliter infra 1575. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει. Eurip. Phoen. 510. ἀμφίλεκτος ἔρις.

856. * Δημόθρους ἀναρχία. *Seditio cum clamore populari.* Vid. Glossar. in Pers. 642.

857. Καταρρίπτω. *Dejicio.* ῥίπτειν verbum de aleatoribus usurpatum; sed frequentius compositum ἀναρρίπτειν. Vid. ad Theb. 1030. βουλήν καταρρίπτειν est *consilium subito et cæco quodam impetu inire.* Falsam esse Schutzii interpretationem vel ex hoc patet, quod *senatum* dejicere, non esset τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον, quæ verba ad familiam Agamemnonis post mortem ejus contumeliose tractandam manifesto pertinere arbitror.

858. Λακτίζω. *Calco.* Juvenal. X. 85. *curramus præcipientes, et Dum jacet in ripa calcemus Cæsaris hostem.* Cf. XV. 59. Hoc est, quod ait Archilochus, κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσι. Vide etiam Sophocl. Aj. 978. Psalm. XLI. 8, 9.

861. Κατέσβηκα. *Exstinctus sum. Defeci.* Vid. ad Theb. 581. Hippocr. de Aër. et Aq. p. 18. τὰ παιδιά ἀδύνατοι τρέφειν εἰσὶ.

τὸ γὰρ γάλα ἀποσβέννυται ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεραμνίης.

862. * Ὀψίκοιτος. *Qui sero dormitum it.*

863. * Λαμπτηρουχία. *Lucernarum observatio.* Vide notas, ubi quam laudavi, Heathii interpretatio, nescio an sit vera. Quid si intelligamus per λαμπτηρουχίας, nocturnas foculorum accensione, quibus veteres cubicula illustrare solebant? ut λαμπτήρες sint *vigiles lucernæ*, ad quas Clytæmnestra se adsedisce dicat, dum conjux frustra exspectaretur. Quæstionem de his lucernis docte tractavit Lobeckius ad Sophocl. Aj. 283. post Casaubon. ad Athen. p. 995.

864. Ἀτημέλητος. *Neglectus.* ἡμελημένος. Hesych. Etymol. M. p. 163, 50. Ἀτημέλητα, ἀπρονόητα, ἡμελημένα, ἀφρόντιστα. ἀπὸ τοῦ τῆ, ὃ σημαίνει τὸ λάβε. Satis absurde. Xenoph. Cyrop. V. 49. οὐδένα ἐκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν. Verbum τημελεῖν exstat Eurip. Iph. A. 731. χώρει πρὸς Ἀργος, παρθένους τε τημέλει. Iph. T. 311. ἀφρόν τ' ἀπέψη, σώματος τ' ἐτημέλει.

865. Κώνωψ. *Culex.* Sic dictus, aiunt Grammatici quia conicum habet nasum. Facete sane; forsane et vere. Georg. Pisid. de Mund. Op. 947. ἡμᾶς δὲ κώνωψ εὐτελὴς διαστρέφει, Δάκνων, προσ-αυλῶν, ἐξυπνίζων πολλάκις. Confer Aristoph. Plut. 537. Recte notavit Butlerus hoc dicere Clytæmnestram, se adeo vigilantem dormire, ut vel tenuissimo strepitu excitetur. Theocr. XXI. 4. καὶν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον, Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

866. Ῥιπή. *Vibratio.* Glossar. in Prometh. 126. de soni appulsu Pindar. Pyth. I. 17. Eadem constructio ap. Pindar. Nem. 102. βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι. Apollon. Rhod. III. 969. ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο. (non ῥιπῆς) θωῦσσω Prometh. 703.

867. Χρόνος ὁ ξυνεύδων. *Tempus ^{ad} qui inter dormiendum elabitur*; nam plura somniantibus adparere solent, quam quæ eodem tempore vigilantibus accidere possent.

868. Ἀπένθητος. *Dolori minime succumbens.* Suspiciatur tamen Maltbuis $\bar{a}$ vim suam intensivam exserere.

870. Πρότονος. *Rudens.* Schol. Apollon. Rhod. I. 564. πρότονοι, τὰ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ιστίου ἐπὶ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρύμναν ἐκτεινόμενα σχοινία. Homer. Il. A. 434. ἰστὸν δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες. Callim. Ep. V. 4.

871. Στύλος. *Columna.* Recte observavit Butlerus στύλον denotare *columnam*, στήλην vero *cippum*; citatque Eurip. Iph. T. 571. στύλοι γὰρ οἴκων παῖδες εἰσιν ἄρσενες.

Ibid. Ποδήρης. *Ad imum pertingens.* a summo sc. Infra 1584. τὰ ποδήρη *ad pedes pertinentia.* Suidas, Ποδήρης. ἕως τῶν ποδῶν χιτῶν. quod apud Homerum ποδήνεκές. Il. K. 24. Compositum est ab ἄρω, unde etiam ἀμαξήρης v. 1021. τοξήρης Inc. Rhes. 227. λεχήρης, Eurip. Phoen. 1557. λευκήρης Pers. 1057. εὐήρης *aptus*, Hippocr. p. 13, 6. ed. Basil. πισσήρης Choeph. 266.

873. Ἐκ χείματος. *Past procellam.* Similis locus est Asclepiadæ Epigr. in Anal. I. p. 215. ἡδὺ θέρους διψῶντι χιῶν ποτόν, ἡδὺ δὲ ναύταις Ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν στέφανον. Cf. Eurip. Or. 717. Andr. 879. suavem Catulli locum 66. et mox Virgil. Ecl. V. 46.

876. Ἀξιόω. *Dignor.* Glossar. in Prometh. 223. Cf. Elmsl. ad Heracl. 918.

881. Τέλος. *Munus.* Inter sex hujus vocis significationes quas recenset Etymologus p. 750, 36. proxime accedit tertia, τὸ πρᾶγμα. Sed vid. ad Theb. 246. Eumen. 741. ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος. Infra 1173. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.

883. * Πορφυρόστροφτος. *Purpura constratus.* ut pavementum dicitur λιθόστροφτος. Stanleius citat Virgil. Æn. I. 700. *stratum ostrum.* sed hoc de toris dicitur. De via stragulis vestibisque sternenda vid. interpp. ad Div. Marc. XI. 8. Mox in vv. 885. 886. obscure innuit consilium suum de marito interficiendo.

888. **Εἰκότως.** *Convenienter.* *Æquum* est me, qui per tot annos abfuerim, sermone longiore a te modo exceptum fuisse.

889. **Μακράν.** Subaudi ῥῆσιν. Sic μακράν ἔτεινας infra 1267. Sophocl. Aj. 1040. μὴ τεῖνε μακράν. μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα Eurip. Med. 1347. Plene Plato de Rep. X. p. 605. D. μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὁδυρμοῖς.

Ibid. **Ἐκτείνω.** *Extendo.* Infra 200. Dicitur autem de *prolixo sermone*, τεῖνειν, ἐκτείνειν, ἀποτείνειν μακρόν λόγον. Huc respicit Athenæus XIII. p. 573. B. καταλέξω δέ σοι, Κύνουлке, Ἰωνικὴν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, περὶ ἐταιρῶν. Vid. Valcken. ad Herodot. VII. 51. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 65.

Ibid. **Ἐναισίμως.** *Decenter. Legitime.* προσηκόντως. Schol. Vid. supra ad v. 748.

892. **Ἀβρύνω.** *Delicatum et insolentem reddo.* Infra 1176. Sophocl. Œd. Col. 1339. κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται. Eurip. Iph. A. 858. δοῦλος. (snm) οὐχ ἀβρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἔῃ.

893. **Χαμαιπετής.** *Humi prostratus.* Sensus est, *ne tu mihi clamorem edas, barbarorum in morem, qui in terram prostrati reges adorare solent.* Sic recte interpretatur Scholiasta. χαμαιπετέων λόγων apud Pindar. Ol. IX. 19. a Stanleio citatum, simpliciter valet *humilium sermonum.* χαμαιπετές ἔπος Pyth. VI. 37. *irritum, in terram caducum.* Vid. Choeph. 966.

Ibid. * **Προσχανεῖν.** *Cum hiatus edere.* Aoristum posui, quia dubito an præsens forma χαίνω usquam apud vetustiores exstet; dicebant enim potius χάσκω, vel χασκάζω.

895. **Τιμαλφέω.** *Honoro.* Eumen. 629. διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον. ubi Schol. συνεχές τὸ ὄνομα παρ' Αἰσχύλῳ. δι' ὃ σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος. Hesych. Τιμαλφής. ἐντίμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη. Ἴων Φοίνικι δευτέρῳ. τίνες μὲν † τὴν ἰώνιον. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις ἐπὶ τοῦ ἐντίμου. Forsan legendum τίνες μὲν τὸ ὦνιον. Etymol. M. p. 758, 32. Τιμαλφέστατον, παρὰ

Λυκόφρονι, (364.) πράγμα ἄγαν τίμιον — καὶ τιμαλφούμενος, ὁ τιμὴν εὐρίσκων. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 258.

896. **Κάλλη.** *Vestes purpura tinctæ.* πορφυρά. Hesych. Etymol. M. p. 486, 46. τὰ πορφυρά γὰρ, κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὐπολις, Βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῇ θεῷ. (τὰ περίσεμνα Pollux VII. 14. vid. Porsoni Adv. p. 287.) καὶ Αἰσχύλος, Ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν—ἐνθεν καὶ τὸ καλλᾶϊνον. ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρόν. Suidas; Καλλᾶϊνον χρῶμα. Αἰσχύλος ἐν ποικίλοις κάλλεσι, ubi L. Bos. in Anim. c. 40. Æschylum Mathematicum designari putavit, eumque ποικίλα χρώματα, librum sic dictum scripsisse; cf. Fabric. Bibl. Gr. II. 16. in eodem fere errore versatum. Recte monuit V. D. in Misc. Obs. III. p. 92. voces ἐν ποικίλοις κάλλεσι, quas Stanleius inter fragmenta retulit, ad Agamemnona pertinere. Photius. Ἡμεροκαλλές—φοινικῶν ἔριον διαπεποικιλμένον—κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη. Exscribi merentur verba Perictyonæ ap. Stob. p. 465. ἢ διαφᾶσθαι εἴματα εἰκότα λίην καὶ ποικίλα ἀπὸ θαλασσίας βάψιος τοῦ κόχλου, ἢ ἄλλης χροῆς πολυτελέος, μωρίη πολλή.

899. * **Ποδόψηστρον.** *Mantile ad pedes abstergendos.* Tapetes qui pedibus substernuntur. Schol. ἀπὸ μεταφορᾶς πέπλων, δι' ὧν τοὺς πόδας ἐκμάσσοντες λαμπροτέρους ποιοῦσιν οἱ τούτους ἐκπλύνοντες συνεχῶς. ποδόψηστρα γὰρ κυρίως ταῦτα λέγεται. νῦν δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας ἀπλῶς πέπλα οὕτως εἴρηκε.

Ibid. **Ποικίλον.** *Vestis variegata.* ἱμάτιον ζωγραφητόν. Hesych. Photius. Ποικίλον. τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον. *tragicam pallam.* Theocrit. XV. 78. τὰ ποικίλα πρῶτον ἄθρησον, Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς. Aristoph. Plut. 1199. ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα. ubi vid. Musonius ap. Stob. p. 18. τί δὲ αἱ περιστυλοὶ αὐλαί; τί δὲ αἱ ποικίλαι χρήσεις; τί δὲ αἱ χρυσόροφοι στέγαι; Jacobs. Anim. p. 224. conjicit αἱ ποικίλαι χρύσεαι. Sed legendum vel αἱ τῶν ποικίλων χρήσεις, vel, quod verum puto, αἱ ποικίλαι κρίσεις. *variorum unguentorum usus.* Vid. infra 909.

900. **Ἄϋτεω.** *Exclamo.* Theb. 380. Nescio an minus plene

interpungendum sit post αὔτε, ut sensus sit, *ipsa fama satis est præconii, sapientia conjuncta.*

901. Ὀλβίζω. *Beatum prædico.* Idem fere quod μακαρίζω. Vid. ad Prometh. 338. Euripides Ion. 308. σὺ δ' εἴ τίς; ὥς σου τὴν τέκουσιν ὤλβισα. (hoc est quod ait Musæus, Ὀλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὄλβιος ἢ τέκε μητὴρ.) Cf. Sophocl. El. 692. Alibi tamen apud Euripidem denotat *beatum reddere.* Horat. 3. C. IX. 45. *Non possidentem multa vocaveris Recte beatum;* οὐκ ἂν ὀλβίσαις.

902. Εὐεστώ. Supra 630. Ceterum post ὀλβίσαις χρή subaudiendum μόνον. Respicitur decantatum Solonis dictum, εἰ δὲ πρὸς τούτοις ἐτι τελευτήσῃ τὸν βίον εὖ, οὗτος ἐκεῖνος ὃν σὺ ζητέεις, ὄλβιος κεκλησθαι ἄξιός ἐστι. πρὶν δ' ἂν τελευτήσῃ, ἐπισχέειν, μηδὲ καλέειν κω ὄλβιον, ἀλλ' εὐτυχέα. Herodot. I. 32. Cf. Barnes. ad Eurip. Andr. 100.

905. Διαφθείρω. *Corrumpro.* Vid. notas.

907. Εἶπερ τις. *Si quis alius.* Eurip. Phœn. 1589. ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἐφυσας ἄθλιον, Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφν, (*if any man ever was*) ubi hunc loquendi modum exemplis illustravit magnus interpres: quibus adjicias Herodot. III. 2. εἰ γὰρ τινες καὶ ἄλλοι, τὰ Περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται καὶ Αἰγύπτιοι. Xenoph. Cyr. V. I. 6. εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρος ἄξιός ἐστι θαυμάζεσθαι. Sophocl. Aj. 487. ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός, Εἰπέρ τινος, σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν. Cf. Schaefer. ad CEd. Col. 734. 1663.

910. Ἀνθρώπειος. *Humanus.* τραγικώτερον quam ἀνθρώπινος, qua forma primus fortasse usus est Plato, secundum Lennep. ad Phalar. p. 263. Cf. ad Thom. M. p. 74. Pierson. ad Moer. p. 27. Burneium in Censura Menstrua T. LXXXI. p. 97.

Ibid. Αἰδοῦμαι. *Vereor.* Locutio paullo rarior. Suppl. 487. Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον Ἰκτῆρος. Eurip. Heracl. 1038. ἀλλ' οὐ χρησμὸν ἡδούμην θεοῦ. ubi vid. Elmsl.

911. Φήμη δημόθρους. *Rumor popularis.* Vid. 856. Schol.

ὑπὸ τοῦ δήμου φημιζομένη· ὡς καὶ Ἡσίοδος φησι (ἐργ. II. 385.) φήμη δ' οὐ πάμπαν ἀπόλλυται, ἦντινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζουσι.

912. Ἐπίζηλος. *Qui beatus prædicatur.* ζηλῶ *admiror*, φθονῶ *invideo*. Plato Menex. πρῶτον μὲν ζηλος, ἀπὸ ζήλου δὲ φθόνος.

917. Ὑπαί. Schol. in Dionys. Thrac. p. 928, 15. καὶ ἡ ὑπὸ, Δωρικώτερον ὑπά εἰρημένη, πλεονασμὸν ὑπομένει τοῦ ἰ—ὑπαὶ πόδα νείατον Ἰδης (Il. B. 824.) καὶ ἡ κατὰ καταί, —καταίβατός ἐστι κέλευθος (Apollon. Rhod. II. 352. ubi καταιβάτις.) καὶ ἡ παρά παραί. (παραιβάδης Eumen. 536.) Vid. notata ad v. 435. ὑπεῖρ ex Homero confert Schol. modo citatus.

Ibid. Ἀρβύλη. *Calceus.* Etymol. M. p. 1335, 21. Ἀρβύλη. Εὐριπίδης, (Hipp. 1189.) αὐταῖσιν ἀρβύλησιν ἀρμόσας πόδα. λέγει δὲ καὶ παρωνύμως Θεόκριτος, (VII. 26.) πᾶσα λίθος πταίουσα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖδει—παρὰ τὸ ἀρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, ἀρμύλη. καὶ ἀρβύλη. ἐστὶ δὲ εἶδος ὑποδήματος περισσῶς εἰργασμένον. Suidas, a Stanleio laudatus, Αἰσχύλος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ καὶ χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικοὺς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις ταῖς καλουμέναις ἐμβάταις κεχρηῆσθαι.

918. * Πρόδουλος. *Qui servi vice fungitur.* ut πρόβοσκος apud Herodot. I. 113. est *propastor*. uti interpretatur Æ. P. Sed de hac voce ἐπέχω.

Ibid. Ἐμβασιν ποδός. i. e. πόδα ἐμβαίνοντα ἀρβύλαις, quæ ideo dicebantur ἐμβάδες vel ἐμβάται, seu potius πόδα ᾧ τις ἐμβαίνει, *pedis vestigium*. Eurip. Bacch. 739. δίχηλον ἔμβασιν, *bovis pedem bifidum*. De soleis exuendis vid. Grotium ad Matth. III. 11. Gataker. A. M. II. 19.

919. Ἀλουργίς. *Vestis purpurea.* Hesych. Ἀλουργές. πορφυρά. Etymol. M. p. 70, 23. Ἀλουργίς. ἐκ τοῦ ἄλς ἀλός, καὶ τοῦ ἔργον, ἡ ἀπὸ θαλασσίου κόχλου γινομένη καὶ ἐργαζομένη. ἡ λεγομένη πορφύρα. καὶ ἀλουργὰ, πορφυρά. Anacreont. XI. ἀλιπορφύροις τάπησι. Aristoph. Eq. 963. ab Arnaldo citatus, ἀλουργίδα ἔχων καταπαστόν. Chamæleo ap. Athen. IX. p. 374. A. καὶ ἐφόρει ἀλουργίδα

καὶ κράσπεδα χρυσᾶ. Antiatticista ap. Bekker. p. 81. Ἀλουργόν: οὐχ, ὡς οἴονται, ἀλουργές μόνον. Cf. Lexic. ibid. p. 379, 22. 25. 27.

920. Ὀμματος φθόνος. *Invidia ex visu concepta.* nisi malis intelligere vim quæ invidorum oculis (βασκάνων) inesse putabatur. De invidia Deorum vide ad Pers. 368. πρόσωθεν autem intellige de Diis res hominum e longinquo intuentibus. Infra 925. Eumen. 297. κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὦν θεός. Cf. Prometh. 320.

921. * Δωματοφθορέω. *Rem familiarem perdo.* Vide notas.

922. Ὑφή. *Textura.* atque inde *id quod textum est.* Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 528.

926. Χρῶμαι. *Utor.* Hunc loquendi modum copiose illustravit Vir summus, T. Hemsterhusius ad Callim. H. Dian. 69.

927. Ἐξαίρετος. *Selectus.* ἐξαίρετον dicitur id quod ex rerum communitate eximitur ut alicui donetur. Herodot. II. 98. 141. V. 45. Eumen. 399. τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα Ἐνειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοί, Ἐξαίρετον δῶρημα Θησέως τόκοις. Sophocl. Aj. 1319. ἔκκριτον δέ νιν Δῶρημα κείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης τόκος. Vid. Æn. IX. 270.

929. Κατέστραμμαι. *Subigor.* Cum infinitivo, sicut ap. Herodot. VII. 51. Κῦρος—Ἰωνίην πάσῃν κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Πέρσῃσι.

931. Κατασβέννυμι. Supra 861.

932. Ἰσάργυρος. *Argento contra carus.* Antiatticista Sangerm. p. 100, 21. Ἰσαργυρον, ισόχρυσον; ἀντὶ τοῦ πολυτίμου. Theopompus ap. Athen. XII. p. 256. C. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη, Stanleio laudatus. Vid. Heringæ Obs. p. 276. Achæus Athen. XV. p. 689. B. ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου Δώσουσι κόσμον, χρημάτων τ' Αἰγυπτίων. Sic ισόχρυσος Archestratus Athen. VII. p. 305. E. Cf. Iliad. X. 351.

933. Κηκίς. *Id quod tingit.* et hinc vel de purpura cochleæ dicitur, vel de galla quercina. Vid. Hesych. in v. Choeph. 266. ἐν κηκίδι πισσῆρει φλογός. 1008. μαρτυρεῖ δέ μοι Φάρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος. Φόνου δὲ κηκίς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται, Πολλὰς βαφαὺς φθείρατα τοῦ ποικίλματος.

Ibid. * Παγκαίνιστος. *Semper recens.* Difficile est vim hujus vocis accurate exprimere. καινίζειν est *re quavis primum uti*, Anglice, *to hansel*. Infra 1038. Choeph. 490. μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ὡς ἐκαίνισαν. (sic enim lego;) et hinc παγκαίνιστος est purpura, cujus talis est copia, ut ea semper recenti quivis uti possit.

936. Πατησμός. *Conculcatio.* Hanc formam genuinam esse, non πατισμός, docuit Bergler. ad Alciph. I. 22. p. 88. ἀγαπησμός habet Menandr. in Συναριστώσαις ap. Lex. Seguiet. p. 324, 30.

937. Προφέρω. *Adfero.* Insolita locutio de oraculo. Verbum quo utitur in hac re Herodotus est ἀνενεῖκαι. Loci constructio, vel sensus, qui interpretes mire vexavit, satis manifestus. *Multarum vestium conculcationem vovissem, vitæ Agamemnonis servandæ modum excogitans, si ita ab oraculo fuisset imperatum.* Et sic fere Musgravius; "*In ædibus edito (sc. oraculo) fatidicis.*"

938. Κόμιστρα. *Pretium ob rem recuperandum solutum*, τῷ κομίζοντι sc. Alia nomina verbalia in τρον desinentia similem notionem habent. Pollux VI. 186. de mercedibus, ἰατρῷ μὲν σῶστρα—τῷ δὲ παιδεύοντι, δίδακτρα—καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα—καὶ τῷ μηνύσαντι, μήνυτρα. καὶ τροφεῖ, θρέπτρα.—δίδακτρα præbet Theocr. VIII. 86. σῶστρα Herodot. I. 118. IV. 9. μήνυτρα Thucyd. VI. 27.

939. Φυλλάς. Supra 78.

941. * Δωματίτις. *Domestica.* fem. a δωματίτης. Hujusmodi nomina *localia* dici possint. Steph. Byz. v. Χώρα—ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα, χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδρα, ἐδρίτης, ἐσπέρα ἐσπερίτης—Sic Δενδρίτης, Σταγειρίτης, ἀστίτης Sophocl. ap. Steph. v. Ἄστυ. Ἀσπιδίτης *ibid.* v. Ἀσπίς—αὐλίτης Apollon. Rhod. IV. 1487. ποιμνίτης Eurip. Alc. 588.

943. Ὅμφαξ. *Uva acerba.* Etymol. M. p. 625, 53. Ὅμφαξ. τὸ ὀξεινόν. Βάβριος, (in fabula de vulpe uvas appetente) Ὅμφαξ ὁ μὴ πέπειρος, βότρυν ὡς ὤμην. (Male pro ὡς ὤμην, βότρυν.) καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ, (Jerem. XXXI. 29.) γονεῖς φάγωσιν ὀμφακας, καὶ τέκνα ὠμωδιάσωσιν. (vid. Sylburg.) Theocr. XI. 21. φιαρωτέρα ὀμφακος ὠμάς. Est autem periphrasis æstivi temporis, *quando Jupiter.* i. e. aer, *uvas maturat, ut ex iis vinum fiat.* Eandem usurpavit vates Iesaias XVIII. 5. (in Hebr. vel in versione Anglica, nam inter se discrepant interpretes) *Profecto ante tempus messis, quum absolutum est germen, flosque abierit in omphacem maturescentem.*

945. Τέλειος. *Qui perfectum reddit.* Domus autem perfecta erat, cui præerant dominus et uxor ejus. Hesych. Τέλειοι. οἱ γεγαμηκότες. (Angl. *Complete.*) Contra δόμος ἡμιτελής dicitur Homero II. B. 701. domus unde maritus abierat ad bellum Trojanum. Vid. Ruhnken. ad Timæum p. 225. τέλος autem dicebantur nuptiæ.

Ibid. Ἐπιστρωφάομαι. *Frequento.* Active ap. Homer. Od. P. 486. ἐπιστρωφῶσι πόληας. Simplex στρωφάομαι infra 1195.

946. Ζεὺς τέλειος. *Jupiter perfector, vel pronubus.* “Dii, in quorum auspiciis et tutela erant conjugia, θεοὶ τέλειοι dicebantur: in quibus præcipue cultam scimus Ἥραν τελείαν, a Latinis *Junonem pronubam* dictam. Diodor. Sic. V. 73. προθύουσι δὲ πρότερον ἅπαντες τῷ Διὶ τῷ τελείῳ, καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ.” Verba sunt Ruhnkenii l. c. Crinagoras ap. Dorvill. ad Char. p. 30. ἡοὶ ἐπ’ εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ Ζηνί. Eumen. 214. Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Noster ap. Schol. Pindar. Nem. X. 31. Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

949. Προστατήριον καρδίας. *Juxta præcordia situm, et quasi ante fores præcordiorum.* Vid. ad Theb. 445.

950. Τερασκόπος. *Portentorum observator. Præsagus malorum.* Eurip. Bacch. 248. τὸν τερασκόπον Τειρεσίαν. Vid. supra 123.

951. * Μαντιπολέω. *Circa vaticinia versor.* μαντίπολος
Eurip. Hec. 123.

952. Ἀποπτύω. *Respuo. Aversor.* Glossar. in Prometh.
1106. Sensus est, *et cur non fiducia hos terrores, velut somnia ob-*
scura, abjiciens, animi sedem insidet? Cf. Choeph. 410.

956. Πρυμνήσια. *Rudentes*, quibus navis e puppe ad terram
adligatur. Schol. ad Iliad. A. 436. De Ξυνεμβόλοις vid. notas.

957. Παρηβάω. *Ætatis vigorem transeo.* Thucyd. II. 44.
Herodot. III. 53. ὃ τε Περίανδρος παρηβήκεε, καὶ συνεγινώσκετο ἑωυτῷ
οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν.

961. * Αὐτόμαρτυς. *Qui ipse sibi testis est.* ὁ ἑαυτῷ μαρ-
τυρῶν. Hesych.

966. Ματάζω. *Desipio.* Sophocl. Œd. T. 891. ἡ τῶν ἀθί-
κτων ἔξεται ματάζων. Constructio videtur esse vel κέαρ οὔτι ματάζει
κατὰ σπλάγχνα, vel ut invicem apponantur σπλάγχνα et κέαρ. *Cor*
vero intus non vana cogitat, agitatum curæ vorticibus, apud mentem
justa et certe eventura meditantem.

970. * Ψύθης. *Falsus.* Vid. supra 462. Infra 1056. De
formis ψύθης, ψυδρός, ψεδνός, vid. Ruhnken. Epist. Crist. II. p. 215.
Hemsterhus. ad Callim. Fr. CLXXXIV.

973. Ἀκόρεστος. *Insatiabilis.* Infra 1302. τὸ μὲν εὖ πράσ-
σειν ἀκόρεστον ἔφν Πᾶσι βροτοῖσιν. Sensus est, *in eo puncto non*
consistit, sed ulterius ire pergens, in pejus mutatur. Breviter enun-
ciatum est ab Hippocrate, αἱ ἐπ' ἀκρὸν εὐεξίαι, σφαλεροί. (citatur Stan-
leius.) Plenius Theognis vv. 227—232. ubi legendum, ἄλλοτε κᾶλλος
ἔχοι.

974. Ὀμότοιχος. *Qui ab alio intergerina tantum pariete*
separatur. Callim. H. Cer. 117. Δάματερ, μὴ τήνος ἐμὴν φίλος, ὃς τοὶ
ἀπεχθής, Εἴη, μὴδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροὶ ἐμὴν.

Ibid. Ἐρείδω. *Niti facio.* domum scilicet. Choeph. 644.

Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν. Schol. Venet. in Iliad. Π. 108. κυρίως τὸ ἐρεῖσαι τὸ ἐκ χεῖρος πατάξαι. εὔρηται δὲ καὶ ἐπὶ βολῆς. Vid. Schol. Aristoph. Pac. 25.

975. Εὐθυπορέω. *Recto itinere utor.* Theophrast. a Stephano citatus, καὶ τοι τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τισι τούτων· εὔρουν γὰρ τὴν φορὰν καὶ ἀνεμπόδιστον ἔχουσιν.

977. Ἑρμα. *Scopulus submarinus.* Harpocratio, Ἑρμᾶς, ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἐνδεξιν ἀπολογία. ἔστι τούτομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους. Qui hæc compilavit Photius, habet ἔρμαν, ὕφαλος πέτρα. Corrigendum utrobique ἔρμα, ἢ ὕφαλος πέτρα. Eumen. 560. δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον=Ἑρματι προσβαλὼν Δίκας, ὦλετ' ἄκλανστος, αἴστος. Anacr. ap. Hesych. in v. ἀσήμων ὑπὲρ ἐρμάτων φορεῦμαι. Vid. Herodot. VII. 183.

978. Κτήσιος. *Ad possessionem pertinens.* κτήσιος Ζεὺς Suppl. 444. infra 1005. ubi plura. Constructio est καὶ τὸ μὲν χρήματων ὄκνος προβαλὼν ἀπ' εὐμέτρου σφενδονᾶς. Vid. notas. Theb. 767. πρόπρυμνον ἐκβολὰν φέρει=ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν=ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. Philosophorum dicta de opibus in mare projiciendis protulit Hemsterhusius ad Lucian. I. p. 173. Conf. Menag. ad Laert. VI. 87.

980. Σφενδονή. *Funda.* Memini me vidisse locutionem ἀποσφενδονᾶν τὰ χρήματα, *dissipare*, sed locus non succurrit. Aristoph. Plut. 33. τὸν ἐμὸν—Ἦδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. ubi vid. Spanhem.

983. * Ποντίζω. *Submergo.* sc. ὁ γόμος τὴν ναῦν. Usitatus est καταποντίζειν, Herodoto καταποντοῦν.

985. Ἀμφιλαφής. *Amplus*, qui ambas manus impleat. Timæus Lex. Plat. Ἀμφιλαφές. πολὺ καὶ ἄφθονον. ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἀμφίσκιον. ubi vide Ruhnken. Herodot. IV. 28. βρονταὶ ἀμφιλαφές. vid. Æ. P. Lex. Ion. De ἀλόκων vid. ad Theb. 590. Ceterum frumentum dicitur πολλὰ δόσις ἐκ Διᾶς, ut in Theb. 354. πολλὰ γὰρ δόσις.

Ibid. Ἐπέτειος. *In annum durans: vel solennis;* Herodot. IV. 26. θυσίας μεγάλας ἐπετείας ἐπιτελέοντες.

986. Νῆστις νόσος. *Vid. supra ad 320.*

989. Ἐπαείδω. *Incanto.* Hoc enim modo sanguinem e vulnere erumpentem sisti posse credebant. Odyss. T. 457. ἐπαιοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν Ἑσχεθον. ubi Schol. ιστέον ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαιοιδῆς θεραπεία, ὥστε καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μαλακαῖς ἐπαιοδαῖς λέγει. (Cf. Glossar. in Prometh. 180.) Hoc igitur ait Chorus, idem remedium quod ad sanguinem e vulnere recens facto profluentem cohibendum valet, cruorem vitalem semel emissum revocare non posse. Cum hoc loco comparandus Eurip. Suppl. 776. 2 Sam. XIV. 14. ὅτι θανάτῳ ἀποθανούμεθα, καὶ ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ καταφερόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ οὐ συναχθήσεται.

990. * Ὀρθοδαής. *Peritus.* Angl. *knowing the right way.* Innuitur Æsculapius, quem suasit ἀγάνορι μισθῷ = χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς, = ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι = ἤδη ἀλωκότα = χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥί = ψαῖς δι' ἀμφοῖν ἀμπνοᾶν = κατέλεν ὠκέως, Pindar. Pyth. III. 97. De Æsculapii pœna et crimine vid. F. Ursin. ad Virgil. Æn. VII. 772. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 236. Heyn. ad Apollod. p. 276. [τὸν ὀρθοδαῆ ad Hippolytum refert Musgrav. sc. recte sentientem. Tiresiam innui censet Auratus.]

995. Πλέον φέρειν. *Proficere; mihi scilicet.* Sic enim potius verterim quam *auxilium ferre*, quod in notis posui. Notæ sunt formulæ τί πλέον; *quid prodest?* οὐδὲν πλέον, *nil prodest.* Quædam loca in usum tironum indicabo. Sophocl. Œd. T. 919. Eurip. Phœn. 563. Iph. A. 1373. Heracl. 467. Hel. 329. Aristoph. Plut. 531. Menand. Hypobolimæo Stob. Ecl. X. p. 135. Id. ibid. Floril. p. 339. Philem. ibid. p. 446. Theocrit. Epigr. VI. 1. Leonid. Anal. I. p. 234. Antipat. Sidon. ibid. II. p. 14. Babr. in ed. Furiae p. 149. Platon. Crit. fin. Cf. Muret. V. L. XII. 13. Valcken. Diatr. Eurip. p. 150.

996. Προφθάνω. *Præverto.* Eurip. Phœn. 1400. λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων.

1000. Ἐκτολυπεύω. *Deglomero. Perficio.* Hesych. Ἐκτολυπεύσας. τελειώσας. ex Hesiodi Scut. 44. χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας. Metaphora e lanificio desumta. τολύπη est *glomus lanæ*. τολυπεύειν *lanam glomerare in orbes*, uti loquitur Ovidius, ἐκτολυπεύειν *lanam ex orbe deglomerare*. Eustath. ad Iliad. Ω. p. 1336, 18. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ τολύπη, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐρίων σφαῖρα. ὅθεν τὸ τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἐν συγκεφαλαιούν, τολυπεύειν λέγεται.

1001. Ζωπυρέω. *Ignifico.* Glossar. in Theb. 276.

1003. *Ἀμηνίτως. *Clementer. Adeo ut non irascatur.* Cf. v. 632. Apud Herodot. I. 207. Cræsus, quum in servitium esset redactus, Cyrum ita compellat, ὦ βασιλεῦ—ἐπεὶ με Ζεὺς ἔδωκε τοι.—

1004. Χέρνιψ. *Aqua ad lavandas manus.* Solebant enim veteres ante cibum νίψασθαι manus, et post cibum ἀπονίψασθαι, teste Polluce quem Stanleius advocavit. Unde χερνίβων dicit Clytæmnestra, inquit Vir doctus, synecdochice pro διαίτας. Allegat etiam Virg. Æn. I. 704. Odyss. A. 136. Choeph. 653. ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων προσδέζεται;

1005. Κτήσιος. *Penas vel Penuarius.* Jovis titulus. Suppl. 940. κτησίου Διὸς χάριν. “Dionysius lib. I. Deos penates a Græcis scriptoribus dici scribit partim κτησίους, partim ἐρκείους, πατρώους, μυχίους. Sed lib. VIII. p. 15. lares vocat θεοὺς κτησίους. Inde est, quod in cella penuaria statuebatur ejus simulacrum; nam in cella reposita sunt utensilia, ἡ κτήσις.” H. Vales. in Harpocr. p. 120. Aptæ autem dicuntur servi adstare Jovis Ctesii aræ, quæ in cella penuaria collocari solebat. Harpocr. Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἴδρυντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ—Νῦν δ’ εἰς γυναικωνίτιν εἰσιόνθ’ ὅταν Ἰδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν Κτήσιον ἔχοντα τὸ ταμεῖον οὐ κεκλεισμένον, Ἄλλ’ εἰστρέχοντα πορνίδια—Servius ad Æn. II. *Singula domus sacrata sunt Diis, ut culina Diis Penatibus (θεοῖς κτησίοις) maceries, quæ ambit domum, Herceo Jovi.* Vid. infra ad v. 1023.

1008. Πραθέντα τλῆναι. *Quum venditus esset, tolerasse.*

(σπείρας ἔτλα Theb. 751.) Eurip. Alc. 1. ὦ δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὢν. ubi vid. Monk. et ad v. 285.

Ibid. Θιγεῖν. *Tangere.* Aoristus a themate obsoleto θίγω. Eodem fere modo dictum est εὐνῆς θιγεῖν. Vid. Monk. ad Hippol. 14.

1009. Ἐπιρρέπω. Supra v. 242.

1010. Ἀρχαιοπλουτος. *A majoribus dives.* Sophocl. 1393. ἀρχαιοπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια. Lysias de Bonis Aristoph. I. p. 322. ed. Aug. φαινόμεθα δὴ καὶ τῶν ἀρχαιοπλούτων πολὺ ἐψευσμένοι, καὶ τῶν νεωστὶ ἐν δόξῃ γεγεννημένων. Commode advocat Stanleius Aristot. Rhet. II. 32. διαφέρει δὲ τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις, καὶ τοῖς πάλαι, τὰ ἦθη· τῷ ἅπαντα βᾶλλον καὶ φαυλότερα τὰ κακὰ ἔχειν τοὺς νεοπλούτους· ὥσπερ γὰρ ἀπαιδευσία πλούτου ἐστὶ, τὸ νεόπλουτον εἶναι.

1012. Παρὰ στάθμην. *Præter amussim.* Hesych. Στάθμη. σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες. Schol. ad Iliad. O. 410. Στάθμη. ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἢ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη. τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. Sophocl. Oenomaos fr. III. ὥστε τέκτονος Παρὰ σταθμὴν ἰδόντος ὀρθοῦται κανών. ubi tamen videtur significare *secundum amussim*; ut in Eurip. Ion. 1514. παρ' οἴαν ἦλθομεν στάθμην βίου.

1016. Ἀπειθέω. *Obedientiam non præsto.* De hac forma et ἀπιστεῖν vid. Valckenaer. ad Herodot. VI. 108.

1017. Χελιδών. *Hirundo.* Avis garrula; unde barbari, quorum garritus intelligi nequit, χελιδόνες dicuntur. Hesych. Χελιδόσι. τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλίαν. Nicostratus Stobæi XXXIV. p. 178. Trincav. εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν Ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες Ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολὺ. Ænigma Pythagoreum fuit χελιδόνα μὴ εἰσδέχεσθαι, quod Proclus in Hesiod. p. 160. ita explicat; φλυαροὺς μὴ εἰσάγειν εἰς τὸν οἶκον, καὶ λάλους. Aristoph. Ran. 93. ex Euripidis Alcmena, χελιδόνων μουσεῖα. et 678. Cleophontis dictionem peregrinam perstringens, ἐφ' οὗ δὴ = χεῖλεσιν ἀμφιλάλοις = δεινὸν ἐριβρέμεται =

Θρηκία χελι=δὼν ἐπὶ βάρβαρον ἐζομέ=νη πέταλον. *ubi vid. Brunck. Herodot. II. 57. αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι ἦσαν, ἐδόκεόν σφι ὅμοια ὄρνεσι φθέγγεσθαι.*

1020. Τὰ λῶστα τῶν παρεστῶτων. *Optima eorum quæ in hoc rerum statu fieri possunt. Prometh. 224. κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστῶτων τότε Ἐφαίνετ' εἶναι.—ubi vide notata.*

1021. * Ἀμαξήρης. *Currui aptatus. Vid. supra ad v. 871.*

1023. Ἑστία μεσόμφαλος. *Focus media domo accensus. Innuit aram Διὸς Ἑρκείου. Schol. Venet. in Iliad. Π. 231. ἐπεὶ ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου Ἑρκείου Διὸς βωμὸς ἴδρυται, μεσερκεῖον καλοῦσι τὸν Δία. Neoptolemus, teste Arcino apud Proclum p. 484. ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. (et sic Eurip. Tro. 16.) Hæc autem ara, inquit Virgilius Æn. II. 512. Aedibus in mediis nudoque sub ætheris axe Ingens ara fuit. Vid. Schneider. Epimetr. ad Xenoph. Mem. p. 274. Ovid. Heroid. VII. 13. Occidit internas conjux mactatus ad aras. ubi N. Heinsius citat ex Ibide de Priamo, Cui nihil Hercei profuit ara Jovis. Ceterum voces μεσόμφαλος ἑστία de ara Delphica posuit Euripides Ion. 462.*

1027. * Ἀξυνήμων. *Ignarus. Idem valet atque ἀξύνετος.*

1028. Κάρβανος. *Barbarus. Suppl. 911. κάρβανος ὢν Ἑλλησιν ἐγχλῖεις ἄγαν. ibid. 128. κάρβανα δ' αὐδὰν εὐακοεῖς. Eustath. ad Iliad. B. p. 368, 36. ex Aelio Dionysio memorat καρβάνους et κάρδακας, quæ nomina a Κάρ profluxerant. Etymol. M. p. 490, 47. Καρβᾶνες. οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βοήν. Λυκόφρων. (605.) Κάρβανον ὄχλον. Idem Lycophron. 1387. νυμφεῖα πρὸς κηλωστὰ καρβάνων τελεῖν. Photius, Καρβανίζει. βαρβαρίζει.*

1034. * Ἐξαφρίζομαι. *Despumo. Schol. ἀπὸ τῶν στρημιώντων ὑποζυγίων, ἃ οὐκ εἴκοντα τῷ χαλινῷ, ἀφρίζει μετὰ αἵματος. Stanleius laudat Virgil. G. III. 203. spumas agit ore cruentas.*

1038. Καινίζω. *Primus utor. Hesych. Καινίσαι. καινῷ χρῆσθαι. Suid. Καινίζεται, καὶ καινίζω σε, αἰτιατικῇ. Eurip. Peirithoo, οὐκ*

ἀγυμνάστῳ φρενὶ Ἑρρίψεν, ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον. Hæc contulit Abresch. Vid. supra ad v. 933.

1039. Πόποι. *Dii. Etymol. M. p. 823, 30. οἱ Σκύθαι, ἀγάλματα τινὰ ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν, πόπους αὐτὰ καλοῦσιν. Eustath. ad Il. A. p. 98, ult. εὗρηνται ἐν τοῖς μεθ' Ὀμηρον οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι. Sophoclem innuit, qui in Œd. T. 175. dixit ἔλθετε νῦν, ὦ πόποι. ubi Musgravius adfert Lycophr. 943. τοίγαρ πόποι φύξηλιν ἠνδρῶσαν στρατόν. et Plutarch. II. p. 22. C. Δρύοπες δὲ πόπους τοὺς δαίμονας [καλοῦσι.]*

Ibid. Δᾶ. Terra. Dorice. Vid. ad Prometh. 584. nott. et Glossar. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1304. φεῦ δᾶ. Schol. δᾶ, γῆ, Δωρικῶς. ὄθεν καὶ Δημήτηρ, οἶον γῆ μήτηρ.

1041. Ἀνοτοτύζω. *Exclamo ὅτοτοῖ. Vide notata. Eurip. Hel. 376.*

1048. Ἀγυιάτης. *Qui vicis præest. Vide notas. Pindar. Pyth. XI. 2. a V. D. indicatus, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις. Schol. σύνοικε. Notior forma est ἀγυιεύς. Hesych. Ἀγυιεύς. ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἐστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Harpocrat. Ἀγυιεύς δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὃξὺ λήγων, ὃν ἰστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ εἶναί φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. plura ibi vide. Ceterum bene observavit Stanleius; “ Enimvero Agyiea, ut et Apollinem, inclamat Casandra non otioso cognomine, sed etymologiam respiciens; quippe τὸ ἀγυιεύς ἀπὸ τοῦ ἄγειν derivari videtur. Multus est in hisce allusionibus Æschylus noster; Ἀγυιεύ, inquit, ἅ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; ita Ἀπόλλων ἐμός· ἀπώλεσας γάρ.”*

Ibid. Ἀπόλλων. Macrobius, Sat. I. 17. a Stanleio adlegatus; Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα. Exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit. Ut Euripides in Phaethonte, ὦ χρυσοφεγγές ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας. Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλήζει βροτός. Item Archilochus, ἄναξ Ἀπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καὶ σφέας ὄλλν', ὥσπερ ὀλλύεις. Denique inustos morbo Ἀπολλωνοβλήτους καὶ ἡλιοβλήτους appellant.

1056. Ψύθης. Supra 970.

1058. Συνίστωρ. *Conscius*. Thucyd. II. 74. Philodem. Anthol. Pal. T. I. p. 84. In hoc loco accusativum regit, ut verbale φύξιμος Sophocl. Ant. 799. πόριμος Prometh. 939. Xenoph. Cyrop. III. 3, 9. ἐπιστήμονες ἦσαν τὰ προσήκοντα τῇ ἐαυτῶν ἑκάστος ὀπλίσει. Hæc et plura contulit Matthiæ. Gr. Gr. §. 416.

1059. Αὐτοφόνος. *Qui se vel suos perimit*. Itys a matre peremptus dicitur αὐτοφόνως occidisse, Suppl. 68. Sophocl. Aj. 840. τὼς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. ubi consule Lobeckium. Eodem sensu dicebant αὐτοφόντης, αὐτοέντης, αὐτόχειρ.

Ibid. Ἀρτάνη. *Laqueus*. Quo genere mortis uti solebant feminæ. Exempla ubivis obvia sunt. Vid. supra 848.

1060. Σφαγεῖον. *Vas ad victimarum sanguinem recipiendum*. τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται. Etymol. M. p. 737, 41. Suid. Σφαγεῖον. τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον. ὃ εἶπεν ὁ ποιητὴς ἀμνεῖον. (ἄμνιον Od. Γ. 444.) ubi Schol. observavit istam vocem esse τῶν ἀπαξ εἰρημένων—οἱ Ἀπτικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Sed rectius σφαγεῖον, cujus, teste Photio, περισπᾶται ἡ δευτέρα συλλαβή.

Ibid. * Παντήριος. *Conspersus*. Secundum analogiam debet significare *conspergens*; vid. notas.

1061. Εὐρίν. *Sagax odoratu*. Sophocl. Aj. 8. κυνὸς Λακαί-νης ὥς τις εὐρίνος βάσις. cf. ibi Musgrav. et Hermann. Apollon. Rhod. II. 125. εὐρῶν τε κυνῶν. ubi vid. Schol. Vid. infra 1155. Eumen. 246. Lucret. I. 460. *Namque canes, ut montivagæ persæpe feræ Naribus inveniunt intectas fronde quietes, Quum semel institerunt vestigia certa viai; Sic alid ex alio per te tute ipse videre Talibus in rebus poteris, cæcasque latebras Insinuare omnes, et verum protrahere inde.*

1062. Ματεύω. *Investigo*. Utraque forma, ματεύω et μαστεύω, sicut et μῆδομαι v. 1069. ab antiquo μάομαι profluxit. Vid. ad Prometh. 486.

1065. Βρέφη. *Liberi*. Thyestæ scilicet. Subaudiendum *video*. Schol. φαντάζεται γὰρ ὁρᾶν τὰ σώματα τῶν ἀνηρημένων παίδων Θυέστων.

1068. Ἦισμεν. *Noveramus*. Etymol. M. p. 438, 53. Ἦισμεν. ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἦδιν, ἦδεις, ἦδει, τὸ δυϊκὸν ἦδειτον, ἦδείτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς εἰ διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ̄ εἰς σ̄, γίνεται ἦστην· οἶον Ἐὼ δ' ἄρ' οὐδὲν ἦστην ἄλλο πλὴν δάκνειν, ἀντὶ τοῦ ἦδεσαν. καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἦσμεν. Εὐριπίδης Ἑκάβη,—εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ἦσμεν. ἀντὶ τοῦ ἦδειμεν. καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις, Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦσθε τὸν Προμηθεά. ἀντὶ τοῦ ἦδειτε. Vid. eruditas Kiddii observationes ad Dawesii M. C. p. 413.

Ibid. Προφήτας. Schol. τοὺς λέγοντας ἡμῖν περὶ σοῦ. “Imo de cæde futura.” Stanl. Equidem Scholiastam sequor.

1077. * Ὀμοδέμνιος. *Qui sub iisdem stragulis cubat*. Theocrit. XVIII. 19. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὥχετο χλαῖναν. Asclepiades Epigr. XX. ἦδιστον δ', ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας. Vid. Bergler. ad Alciph. p. 176. Arnald. in Misc. Obs. V. p. 59. Villoison. ad Long. p. 205.

1078. Φαιδρύνω. *Nitidum reddo*. Vid. 1089. Hinc φαιδρύντρια, *lotrix*, Choeph. 757. Callim. H. Jov. 32. χροά φαιδρύνασα. ubi vid. Spanhem.

1080. Ὀρεγμα. *Porrectio*. ὄρμημα. Hesych. Sensus est, *manus manui rapido ictu succedit*. Commentarii loco sint versus ex Choephoris in notis adlegati.

1081. Αἰνιγμα. *Similitudo*, veros loquentis sensus obscure adumbrans, παραβολή, ἢ ὁ δεινὸς καὶ σκοτεινὸς λόγος. παρὰ τὸ αἰνίσσω, τὸ ἐν παραβολῇ λέγω. τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος. Prima significatio τοῦ αἶνος erat *narratio, fabula*. Homer. Il. Ψ. 652. ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο. Vid. Ammon. in v. Αἶνος. Etymol. M. p. 361, 31. Aristoph. Ran. 60. δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ. Cf. 1154. Herodot. V. 56. αἰνίσσεσθαι ἔπεα, *ambiguos versus edere*. Plato Apol. Socr. 15. αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι *rem verbis ambiguis involvere, et cavillari*.

1082. Ἐπάργεμος. *Obscurus*. Glossar. in Prometh. 588. Θεσφατον. Theb. 614.

1083. Παπαῖ. Glossar. in Pers. 1032. ubi editur παπαί. Sed vel πάπαι, vel παπαῖ scribendum puto. Erat enim vocativus pluralis a πάπας. Eustath. ad Iliad. E. p. 565, 4. ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ Ἀρρίανου εἰπόντος ἐν Βιθυνιακοῖς, ὅτι ἀνιόντες εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὄρων οἱ Βιθυνοὶ, ἐκάλουν πάπαν τὸν Δία καὶ ἄττιν τὸν αὐτόν. ὁμοίως καὶ Ἡροδότου τὸ, καλεῖται Ζεὺς ὑπὸ Σκυθῶν ὀρθότατα Παπαῖος. (IV. 59. ubi vid. Valcken. et ad Adoniaz. p. 388.) Cf. Etymol. M. p. 651, 5. Etymol. Gudian. p. 451, 19. Παπαί. (l. παπαῖ) πάντα τὰ εἰς αἰ λήγοντα ἐπιρρήματα, ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπῶνται, πλὴν τοῦ βαβαί, καὶ τοῦ ναί, τὸ δὲ ἰοῦ (l. αἰ) ἀναφώνημα λύπης. Aliam tamen regulam tradit Etymol. M. p. 647, 7. Ceterum exclamatio ista τί τόδε φαίνεται; lectoris in mentem revocabit decantatissimam Macbethi phantasiam.

1086. Στάσις. *Coetus*. Furiarum scilicet. Choeph. 456. στάσις δὲ πάγκοινος ὡδ' ἐπιρροθεῖ. Vel potest esse *seditio*. Constructio est, στάσις κατολολυξάτω γένει, θύματος λευσίμου, *propter sacrificium*; vel potest esse στάσις γένει ἀκόρετος οὔσα, κατολολυξάτω θύματος. Choeph. 940. ἐπολολυξάτω δεσποσύνων δόμων.

1087. * Κατολολύζω. *Desuper ejulo*. Vid. supra 28.

Ibid. Θῦμα λεύσιμον. *Sacrificium lapidatione dignum*. i. e. Cædes Agamemnonis, lapidatione Clytæmnestræ vindicandum. Ita Heathius; et hoc rectius puto quam Butleri interpretamentum, probatum Elmsleio ad Heracl. 765. *sacrificium exsecrandum*. In loco Heraclidarum nihil aliud est λεύσιμον ἄλγος quam *res ærumnosa, lapidationem merens*. Vid. infra v. 1606. ubi rem ipsam illustrabimus.

1088. Κέλομαι. *Hortor*. Verbum Homericum apud Tragicos raro obvium. Eurip. Hipp. 1278. σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι Παῖδ' ἐπακοῦσαι.

1089. Ἐπορθιάζω. Supra 28. παιδρύνει, *clarum* i. e. *scientem reddit*. vid. supra 1079.

1090. Κροκοβαφής. *Croco tinctus*. "Ex opinione vulgari," inquit Stanleius, "in metu magno sanguinem ad cor recurrere." Virg. Georg. II. 484. *Frigidus obstiterit circum præcordia sanguis*. Theb. 834. κακόν τί καρδίαν με περιπίτνει κρύος. Tota sententia nihil aliud exprimit quam *palleo*, quod notavit Is. Vossius. Ceterum ut Æschylo sanguis dicitur κροκοβαφής σταγών, sic apud Shakspearium nostrum, *dear as the ruddy drops That visit my sad heart*.

1091. Πτωσίμος. *Caducus*. vid. supra ad v. 9.

1092. Ξυνανύτω. *Simul conficio*. Sanguis ad præcordia recurrens moribundorum vitam conficit. Locum Anglice verteris, *contributes to extinguish the splendour of the setting sun of life*. Theocrit. I. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν. Qui ad ultimam ætatis metam accedebant, vesperam agere dicebantur. Alexis ap. Stob. ἤδη γὰρ ὁ βίος οὐ μὲν ἐσπέραν ἄγει. Plura vide ad Pers. 237.

1097. Ἐνυδρος. *Aqua repletus*. Balneum innuit argenteum ubi interemptus est Agamemnon. Vid. infra 1518.

1099. Γνώμων. *Peritus*. Hesych. Γνώμων. συνετός. Σοφοκλῆς. Vid. supra ad 768. Dicitur autem γνώμων ἄκρος ut supra 611. τοξότης ἄκρος.

1100. Προσεικάζω. Supra 158.

1103. * Πολυεπεῖς τεχναί. *Ancipitia vaticinia; vel oracula multis versibus conclusa*. Eligant lectores. Cf. v. 240.

1104. Θεσπιωδός. *Qui vaticinatur*. De etymologia vid. ad Prometh. 219.

1106. * Ἐπεγχεῖω. *Superinfundo*. Sed vox corrupta est.

1108. Οὐδέν ποτ'. Subaudi πράξουσιν. Vid. ad Pers. 214.

1109. * Φρενομανής. *Mente furibunda*. Compositum ut φρενώλης et φρενοβλαβής.

Ibid. Θεοφόρητος. *Numine instinctus.* De vatibus dictus. Bergler. ad Alciphr. II. p. 273. confert Dion. Chrysost. LXI. p. 586. Κασσάνδρας θεοφορήτου καὶ ἱερᾶς κόρης, qui eandem in Troico p. 166. θεοφορουμένην vocat. Citatur Alexis in Θεοφορήτῳ ap. Athen. XV. p. 700. Conf. Longin. §. XIII. 2. et Pearson. Vindic. Ignat. de titulo θεοφόρῳ. Menandri comœdia erat Θεοφορουμένη. Cf. v. 1119.

1111. Νόμος ἄνομος. *Cantilena non canenda.* ut ἄλυρος μουσα. Eurip. Phœn. 1042. Hujusmodi oxymoris scatent Tragicorum scripta. Est autem, teste Quintil. IV. 5. “*quum hoc ipsum, quod dissimile rationi est, ratio coegerit, cujusmodi sunt, quum tacent clamant: nihil habentes, omnia possident.*” Vid. Vechner. Hellenolex. p. 587.

Ibid. Ξουθός. *Fuscus.* De vera hujus vocis significatione jam olim inter veteres dubitatum fuisse liquet ex incertis grammaticorum interpretamentis. Photius, Ξουθόν. λεπτόν, ἀπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν, ξανθόν, καλόν, πυκνόν, ὄξύ, ταχύ. οἱ δὲ ποικίλον, εὐεῖδές, διανγές. De colore apud probatissimos auctores positum esse nullus dubito. De *luscinia*, præter hunc locum, Eurip. Helen. 1116. Aristoph. Av. 211. 743. ubi Schol. ξουθῆς δὲ εἶπεν, παρόσον τὰ πλείιστα τῶν ὀρνέων ξουθαὶ φαίνεται. Theocrit. Epigr. IV. 11. De *apibus* Sophocl. ap. Schol. Eurip. Phœn. 116. Eurip. Iph. T. 634. Herc. F. 487. ξουθόπτερος μέλισσα. Theocrit. VII. 142. Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Zonar. Anthol. I. ix. 7. De *locusta* Mnesalcas Anthol. III. xxiv. 9. De *lupo* Oppian. Cyn. III. De *Alcyone* Incert. Anthol. IV. fol. 200. De sono, ut videtur, Incert. ibid. οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθαὶ λαλεῦντα νάπαις. Mire dixit Chæremon ap. Athen. XIII. p. 608. D. ξουθοῖσιν ἀνέμοις.

1112. Ἀκόρετος βοᾶς. *Clamore nunquam satiata.* Pers. 993. αἰχμῆς ἀκόρεστον. Cf. ibid. 551. Constructio est οἶά τις ἀηδῶν (θροεῖ) Ἴτυν, στένουσα βίον ἀμφιθαλῇ κακοῖς.

1113. Ἴτυς. Antonin. Lib. II. Ἀηδῶν—παρὰ ποταμούς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ. Sophocl. El. 147. ἀλλ' ἐμέ γ' ἀστονόεσσ' ἄραρε φρένας, ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται. Homer. Od. T. 518. ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρῆς ἀηδῶν—παῖδ' ὀλοφυρομένη

Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο Φάνακτος. ubi vid. Schol. Babrius apud Brunck. Anal. Emend. p. 311. ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἢ δ' ἀπεθρήνει Τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ζωῆς. Catullus, *Daulias, absumti fata gemens Ityli*. Horat. *Ityn flebiliter gemens*. Cf. Spanhem. ad Callim. Pall. Lav. 94. Heyne ad Virg. Georg. IV. 509. Hinc ἀηδόσιος νόμος dicebatur *cantilena lugubris*. Aristoph. Ran. 683. κελαδεῖ δ' ἐπὶ κλαυτον ἀηδόσιον νόμον, ὡς ἀπολείται, καὶ ἴσαι γένωνται. Lex. Seguiet. p. 349, 6. Ἀηδόσιος θρήνος. Αἰσχύλος — θρήνει δὲ γόον τὸν ἀηδόσιον. Lege ἀηδόσιον, sicut et in Nicomachi versu ibidem citato, μέλπουσιν ἀηδόσιον κλαγγήν. De Nicocharidis loco ibidem citato vid. Dobræi Aristophanica p. (103.) εἰ πεύσομαι Τὸν ἀηδόσιον ὕπνον ἀποδαρθόντα σε [σαντὸν αἰτιῶ] verte, *vel minimum somnum capientem*: vid. Hesych. Ultima delinquo.

Ibid. Ἀμφιθαλής. *Omni ex parte florens*. Orphic. H. XLV. 2. Νύσιον ἀμφιθαλῇ, πεποθημένον, εὐφρονα Βάκχον. Activo sensu Choeph. 392. Ζεὺς ἀμφιθαλής. Sæpius vero significat ἀμφιθαλής *patrim et matrum*. Iliad. X. 496. τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν. ubi vid. Schol. et Ruhnken. ad Timæum p. 28.

1118. Ἀμφηκῆς. *Utrique acutus*. sc. ἀμφιτόμον βέλεμνον, memoratum in v. 1473. *Bipennis anceps*.

1122. * Μελοτυπέω. *Carmina excudo*. vel *carminibus percutio*, ut κεροτυπέω *cornubus ferio*.

Ibid. Ὀρθιος νόμος. Vid. ad Pers. 395.

1123. Ὀρος. *Terminus*. Recte Schutzius. “*Quis tandem tibi male ominatam divinam viam definit?* h. e. quis tibi male ominatorum carminum modos præcipit? ὅροι ὁδοῦ poetice, quemadmodum apud Pind. Ol. VIII. 92. ἔγειρε ἐπέων οἶμον λιγύν.”

1124. * Κακοῤῥήμων. *Infaste loquens*. Substantivum ἐστὶ κακοῤῥημοσύνη.

1129. Ἀνύτω. *Augeo*. *Ad adultam ætatem perduco*. Schol. ηὐξόμην.

1130. **Νεογνός.** *Infans.* Etymol. M. Νεογνός, ὁ νεωστὶ γεγενημένος· ἢ νεόγονός τις ὢν· καὶ κατὰ συγκοπήν. Eurip. Iph. T. 1224. νεογνοὺς ἄρσενας. Vid. Oudendorp. ad Thom. M. p. 625.

1132. **Φημίζομαι.** *Vaticinor.* Hesych. Φημίζεται, μαντεύεται. Active Choeph. 556. ἥ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. Vid. supra 612. Infra 1144. Simpliciter pro *fari* posuit Hesiodus Op. II. 382. Vid. Callim. Fr. CCLXXVI. φήμη *oraculum*, Sophocl. Œd. T. 158.

1134. **Δῆγμα.** *Morsus.* Supra 764. Δάκνειν, *molestia afficere.* Aristoph. Ach. 1. ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαντοῦ καρδίαν. ubi vid. Kuster. Conf. M. Heusingeri Addend. ad Vechneri Hellenolex. p. 483.

1135. **Μινυρός.** *Stridulus.* Supra v. 15. **Θρέομαι.** *Lamentor.* Theb. 78.

1139. * **Πρόπυργοι θυσίαι.** *Sacra pro turribus facta, i. e. pro salute urbis.* Minus recte Stanleius, *sacrificia antemœnialia.*

1140. * **Πολυκανής.** *Multos cædens.* δορυκανής *hasta cædens,* Choeph. 1000.

Ibid. * **Ποιονόμος.** *Herbivorus.* Suppl. 50. νῦν ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις.

Ibid. * **Ἄκος.** *Remedium.* Prom. V. 44. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι. Sic dicuntur sacrificia Suppl. 446. δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια Θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ, πημονῆς ἄκη.

1143. * **Θερμόνους.** *Mentem inflammata, sc. afflatu divino.*

1149. **Ἐκ καλυμμάτων.** *Ex velaminibus.* “Æschylus,” quod a Stanleio notatum, “respicit antiquum morem, quo novæ nuptæ caput involutum erat flammeo, boni ominis causa, *ut perpetuo,* inquit Festus, *cum viro maneret.* Tertio die sine velamine prodeunti sponsæ dabantur munera quæ inde ἀνακαλυπτήρια dicta sunt. Eurip. Iph. A. 1147. ἄκουε δὴ νυν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κούκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ’ αἰνίγμασιν.” Hæc ille. Alciph. I. 39. οὐ γὰρ διὰ

παραπετασμάτων ἐγὼ, φησὶν, ἀγωνίσομαι. Iamblich. ap. Stob. XLIV. p. 279. Trincav. γυμνάς, καὶ ἀπερικαλύπτους, καὶ χωρὶς τῶν ἔξωθεν παραπετασμάτων. Sed hoc tractum est ab aulæis thalami foribus obtentis. Alio sensu dixit Sophocles Trach. 1080. δείξω γὰρ τὰδ' ἐκ καλυμμάτων. i. e. ἔξω καλυμμάτων, ut noster supra 672. ἐκ τῶν ἀβροπῆνων προκαλυμμάτων.

1151. **Λαμπρός—πνέων.** *Vehementer spirans*, non autem *manifestus*, quod putarunt interpretes. Alexis Athen. VIII. p. 338. D. πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε Βορρᾶς ἢ Νότος Ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρός, ἰχθύς οὐκ ἂν ἦν (R. P. Adv. p. 102.) Οὐδενὶ φαγεῖν. Herodot. II. 96. ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλέειν, ἦν μὴ λαμπρός ἄνεμος ἐπέχη. Schol. Theocrit. XIII. 25. νότου λαμπροῦ πνέοντος. Vid. Dobræi Aristoph. p. 90. Virg. Georg. I. 460. *Et claro cernes sylvas Aquilone moveri.* Nempe sic dicitur ventus vehemens, quia *obscurο deterget nubila cælo.* unde vis epitheti in hoc loco perspicitur. Vaticinium, vel oraculum, vento comparatur; calamitates, quas impellit, fluctibus.

1154. **Φρενόω.** *Doceo.* Vid. Prometh. 343.

1155. * **Συνδρόμω.** *Adco ut una currat.* Metaphora a canibus venatricibus sumta. Vid. 1061. Epigr. in Anthol. 3. τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον. Photius; Σύνδρομος. σύμφωνος.

1156. **Ῥινηλατέω.** *Naribus investigo.* Pollux II. 74. ῥινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμάς ἔλκειν. καὶ ῥινηλάτην κύνα, ἢ τραγωδία.

1160. **Κῶμος.** *Comessantium agmen.* Eurip. Hipp. 54. πολὺς δ' ἄμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν. Suppl. 400. κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον. ubi tamen significare potest ipsam comessionem, quo sensu multo frequentior est. Dicitur autem κῶμος Furiarum cœtus, utpote quæ sanguine essent ebriæ. Eumen. 253. ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελαῖ. Comessantes autem hilariter canebant; ideoque Furix ὕμνουσιν ὕμνον.

1163. * **Πρώταρχος ἄτη.** *Noxa a principio genti adhærens.* i. e. Myrtili cædes. Eurip. Or. 1562. μεγάλα δέ τις δύναμις δι'

ἀλαστόρων=ἐπαισ', ἐπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων=διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.

Ibid. Ἐν μέρει. *Supra* 323. Ἀπεπτύσαν. *Prometh.* 1106.

1166. Θυροκόπος. *Ostia pulsans*, quod faciunt stipem mendicantes. Infelicissima est Toupilii conjectura Em. in *Lex.* IV. p. 102. reponentis θυροσκόος. *Incert.* ap. *Stob.* CXVIII. p. 481. *Grot.* οὐδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὤφλεν δίκην, *ob fores fractus.* *Antiattic.* *Sang.* p. 99. Θυροκοπεῖν, καὶ θυροκοπία. Δίφιλος. *Phrynichus App.* *Soph.* p. 42, 32. Θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας. *Inter modos tibiis aptos Tryphon* ap. *Athen.* XIV. p. 618. C. recenset θυροκοπικόν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, cani solitum dum fores pulsabantur.

Ibid. Φλέδων. *Nugatrix.* φλυαρία. καὶ ὁ ἀλαζών, εὐήθης. *Hesych.* *Eustathio* ad *Od.* B. p. 1431, 49. inter δαίμονι κατεχομένους recensentur ἐμμανὴς καὶ φλέδων. *Recte Etymol.* M. p. 796, 3. (accentu tamen alio) Φλεδών, καὶ φλεδωνεία, ἢ φλυαρία. ἀπὸ τοῦ φλέω, ὃ καὶ φλύω λέγεται, γίνεται φλεδών καὶ φλεδονεύω. *Vid.* ad *Prometh.* 513. *supra* 368.

1167. Προόμνυμι. *Prius juro.* Male omnino Stanleius legi jubet ἐκμαρτυρήσω. *Sensus est, Jurata testari possis me domi calamitates probe scire.* *Pindar.* *Ol.* VI. 34. καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσας τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω. εἰδέναι λόγῳ *hic valet accurate scire.* *Sed vid.* *Abresch.* *Diluc.* *Thucyd.* p. 623.

1170. Παιώνιος. *Supra* 821.

1173. Τέλος. *Munus.* *Supra* 881.

1176. Ἀβρύνομαι. *Supra* 892.

Ibid. Θαυμάζω σου. *Exquisitior constructio.* *Plato Crit.* p. 100. ἀλλὰ καὶ σοῦ πάλαι θαυμάζω, αἰσθανόμενος ὡς ἡδέως καθεύδεις. *Per ellipsin explicari potest, θαυμάζω σου (τὴν ἐπιστημὴν)—θαυμάζω σου (τὸν ὕπνον).* *Sed vid.* *Matthiæ Gr. Gr.* §. 373. *Obs.*

1178. Ἔργον. Frequens locutio ἔργα vel ἔργον, ἔρωτος vel Ἀφροδίτης. Vid. Bast. Ep. Crit. p. 150. Simonid. de Mul. 48. Nostri Suppl. 1035. Plutarch. Erot. p. 1352. H. St. Ovid. Heroid. XV. 45, *omnique a parte placebam; Sed tum præcipue, quum fit amoris opus.* παιδουργίαν pro παιδοποιίαν dixit Plato Legg. VI. p. 623. C. Vid. Timæum p. 203.

1179. Ξυναινέω. *Consentio.* Inc. Rhes. 172. δῶμά μοι ξυναινέσον. Vid. supra 468.

1180. Τέχναι ἐνθεοί. *Vaticinandi ars afflatu numinis immissa.* vid. supra 240.

1181. Θεσπίζω. *Vaticinor.* Prometh. 219. Eurip. Alexandra f. XXII. ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεός. Καὶ πρὸς παθόντων καὶ κακοῖσι κειμένων Σοφὴν κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ, μαίνομαι.

1182. Ἄνατος. *Illæsus.* cum genitivo. Suppl. 361. εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. Vid. Kidd. ad Dawes. M. C. p. 418.

1183. Ἡπλακόν. Vid. supra ad v. 336. Prometh. 112.

1186. * Ορθομάντεια. *Vera vaticinatio.*

1187. Στροβέω. *Verso. Agito.* Hesych. Στροβεῖν. θορυβεῖν. — Στροβῆσαι. ἐκφοβῆσαι. Choeph. 1049. τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρὶ Στροβοῦσιν cf. ibid. 201. Supra 640.

Ibid. Φροίμιον. *Antecantamentum.* Supra 30.

1191. Πλήθω. *Plenus sum.* Glossar. Pers. 277.

1192. * Ἐποίκτιστος. *Commiseratione dignus.*

Ibid. * Γέμος. *Ferculum.* γέμισμα. πλεύρωμα. Hesych. Notior forma γόμος occurrit Suppl. 441.

1193. Πρέπω. *Conspicius sum.* Vid. supra 29.

1195. Λέων ἀναλκίς. *Ægisthus scilicet.* Vid. ad Prometh. 893. Herodot. II. 102.

Ibid. Στρωφάομαι. *Supra* 945.

1198. Ἀναστάτης. *Eversor*. *Proprie*, qui urbe capta, populum ἀναστατὸν ποιεῖ, i. e. sedes mutare cogit. *Theb.* 1017. ἀναστατῆρα Καδμείας χθονός. *Choeph.* 301. Τροίας ἀναστατῆρας.

1200. Ἐκτείνω. *Extendo*. *Vid. supra* ad 889.

Ibid. * Φαιδρόνους. *Sereno animo*. *Exspectares tamen in hoc loco* φαιδρωπός.

1201. Λαθραῖος. *Clandestinus*. *Alluditur ad canes clam mordaces*. *Vid. Glossar. Theb.* 379.

1203. Τί νιν καλοῦσα τύχοιμ' ἄν; *Quonam nomine appellans eam, recte appellaverim?* *Choeph.* 995. τί νιν προσείπω καί τύχω μάλ' εὐστομῶν; *Ibid.* 416. τί δ' ἄν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; et 313. ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι φάμενος, ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἄν; *Vid. Monk. ad Eurip. Hipp.* 828.

1204. Ἀμφίσβαινα. *Amphisbæna*. εἶδος ὄφews μακροκέφαλον, ἰσόπαχυν, τὴν οὐρὰν κολοβὴν ἔχον, καὶ ταύτῃ πολλάκις τὴν πόρειαν ποιουμένην, ὥστε τινὰς ἀμφισβητεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν. (ἔχῃ.) λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ μ, ἀμφίσμαινα. *Sed hoc ex vitiosa librorum scriptura haustum est. Compositum ab ἀμφὶ et βαίνω ut ἀμφισβασία apud Herodot. IV. 14. Nicand. Ther. 372. τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσιν Δῆεις ἀμφικάρηνον, αἰὲ γλήναισιν ἀμύδρην. Ἀμβλὺ γὰρ ἀμφοτέρωθ' ἀμφιπρονένευκε γένειον Νόσφιν ἀπ' ἀλλήλων. Lucan. IX. 719. Et gravis in geminum surgens caput Amphisbæna. Sic μύραινα in opprobrium dicebant: vid. Choeph. 902. ubi plura.*

Ibid. Σκύλλα. *Scylla*. De qua vid. *Choeph.* 511. *Odyss. M.* 85. *Apollon. Rhod. IV.* 824. et *Schol.* *Scyllam* dicebant mulierem quamlibet infamem, e. g. meretricem; (fere ut apud Horatium *quanta laborabas Charybdi*.) *Eurip. Med.* 1339. λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. *Callim. Fr. CLXXXIV.* Σκύλλα γυνὴ κατακάσα, καὶ οὐ ψύθος οὐνομ' ἔχουσα. *Anaxilas ap. Athen. XIII. p.* 558. A. Ὅστις ἀνθρώπων ἐταῖραν ἠγάπησε πώποτε,

Οὐ γένος τις (f. τόδ') ἂν δύναιτο παρανομώτατον φράσαι. Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυρπνόος, ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα, ποντία κύων, Σφίγξ, ὕδρα, λέαινα, ἔχιδνα, πτηνά θ' Ἀρπυιῶν γένη, Εἰς ὑπερβολὴν ἀφίκται τοῦ καταπτύστου γένους;—Ἡ δὲ Νάννιον τί δὴ νυν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Ἡ δὲ ἀποπνίξασ' ἐταίρους, τὸν τρίτον θηρεύεται Ἔτι λαβεῖν; (vid. Eustath. p. 1714, 37.) Aristoph. Eq. 248. καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ χάρυβδιν ἀρπαγῆς. Hipponax ap. Athen. XV. p. 698. C. (Dobæum ad Aristoph. Plut. 1051.) Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα τὴν ποντοχάρυβδιν.

1206. Θύω. *Furo*. In hoc sensu rarissime occurrit. Suppl. 185. ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων, εἴτε καὶ τεθυμένος Ὡμῇ ξὺν ὀργῇ. Hinc θυάς, θυιάς, et θύελλα. Potterus ad Lycophr. 1198. et post eum Abreschius, vertunt, *sacrificantem Orci matri*, ut sit μητήρ pro μητέρα. Male omnino.

Ibid. Αἰδου μήτηρ. *Orci mater*. Anglice vertit Auctor Appendicis Askeviae ad Scapulam, *The Devil's Dam*. Eurip. Hipp. 551. Ἀἰδὸς ὥστε Βάκχαν. Hec. 1059. Βάκχαις Αἰδου. Sed de hoc loco incertus hæreo, et subesse corruptelam cum Lobeckio censeo.

Ibid. Ἀσπονδος. *Implacabilis*. Bellum sine σπονδαῖς. Demosth. de Coron. 79. ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Aristænet. II. 14. μέχρι παντὸς ἂν ὑμᾶς ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων ἄσπονδος μάχη καὶ ἀδιάλλακτος ἔρις. Hesych. Ἀσπονδοὶ—ἀδιάλλακτοι. Nicand. Ther. 367. ἄσπειςτος κότος.

Ibid. Ἀρην πνέω. *Martem i. e. bellum spiro*. Atticista ap. Villosion. Anecd. Gr. II. p. 84. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μάχης ἐπιθυμεῖ, μάχην πνέει λέγουσι. et mox, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγριος καὶ ἀνήμερος, Ἀρην πνέει λέγουσι. Supra 366. Ἀρη (vel Ἀρην) πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως. Sic κότον πνέειν Choeph. 31. πνέω μένος Eumen. 838. μένος πνέουσιν Sophocl. El. 610. θυμὸν πνέουσιν Inc. Rhes. 786. θυμὸν ἐκπνέων Eurip. Bacch. 620. Xenoph. Hell. VII. 5. 12. ἐνταῦθα δὲ οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους—. Vid. Valckenaer. Schol. in Act. Apost. p. 446.

1210. Ὅμοιον. *Perinde est*. Infra 1374. σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε

με ψέγειν θέλεις, "Ομοιον. Eurip. Suppl. 1069. "Ομοιον· οὐ γὰρ μὴ
κίχης μ' ἐλὼν χερί. Herodot. VII. 80. ἦν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιστὰ γέ-
νηται, ὅμοιον ἡμῖν ἔσται.

1212. * Ἀληθόμαντις. *Vera prædicens*. Theb. 719. πανα-
ληθῇ, κακόμαντιν.

1213. Θυέστου δαῖτα. In proverbium abierat cæna Thy-
estea, τὰ τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου, inquit Eurip. Or. 1004. Stanleius
laudat Epist. Viennensium et Lugdun. ap. Euseb. Hist. Eccl. V. 4.
κατεψεύσαντο ἡμῶν Θυέστεια δεῖπνα καὶ Οἰδιποδείους μίξεις. Conf.
Tertull. ad Nat. I. p. 45. Athenag. Legat. p. 4. (Milton. *Thyestean*
banquet.)

1215. Οὐδὲν ἐξεικασμένα. *Non modo levi similitudine*
expressa. Theb. 441. κεραυνὸν, οὐδὲν ἐξεικασμένον Μεσημβρίνοισι θάλ-
πεσιν τοῖς ἡλίου. *ne levem quidem similitudinem habens*.

1216. Ἐκ δρόμου πεσών. *E cursu deflexus*. sc. rectum
cursum interpretandi tenere nequeo; uti bene explicat Stanleius.
Eodem fere sensu Choeph. 512. πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἐστ' ἔξω δρόμον.
Prometh. 908. ἔξω δὲ δρόμον φέρομαι, *deliro*.

1218. Εὐφημος. *Bene ominatus*; sed in hoc loco, ut sæpius
alibi, *silens*. Choeph. 572. ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν,
Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eurip. Hipp. 721. εὐφημος ἴσθι.
Sophocl. Œd. Col. 129. εὐφήμου στόμα φροντίδος. ubi Schol. σιω-
πηλῆς. Aristoph. Thesm. 39. εὐφημος πᾶς ἔστω λεῶς, Στόμα συγ-
κλείσας, quod alibi dictum est, σῖγα πᾶς ἔστω λεῶς, apud Latinos,
favete linguis. Callim. H. Apoll. 17. εὐφημεῖτ' αἶοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος
ἀοιδῇ. ubi plura Spanhemius, hoc loco non prætermisso. De formula
solemni εὐφήμει, ab iis usitata qui infaustum aliquid abominantur, vid.
Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 506.

1219. Παιών. Vid. supra ad v. 98.

1222. Ἄγος. *Piaculum*. Theb. 1019. Timæus, Ἄγος. μία-
σμα, μύσος. ubi vid. Ruhnken.

1223. * Παρασκοπέω. *Prætervideo*. Suppl. 450. ἡ κάρτα
νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι, *longe absum*.

1226. * Πυθόκραντος. *Ab Apolline ad exitum perductus*.
Exspectares tamen πυθόχρηστα. Choeph. 898. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ
Λοξίου μαντεύματα Τὰ πυθόχρηστα; Recte interpretatur Butlerus,
Græce quidem dicuntur oracula, difficilia sunt intellectu tamen.

1227. Παπαῖ. Supra 1083. Eurip. Malanipp. ap. Stob. LII.
p. 201. Grot. παπαῖ, νέος καὶ σκαιὸς οἶός ἐστ' ἀνὴρ.

1228. Λύκειος. Glossar. Theb. 138.

1235. Καταγέλως. *Ludibrium*. Aristoph. Ach. 75. ὦ Κρα-
νάα πόλις, Ἄρ' αἰσθάνει τὸν καταγέλων τῶν πρεσβέων. Eq. 319. νῆ
Δία καὶ τοῦτ' ἔδρασε ταῦτόν, ὥστε καταγέλων Πάμπολυν τοῖς δημό-
ταισι καὶ φίλοις παρασχεθεῖν.

1236. Σκῆπτρον. *Baculum*. quale gestabant vates. Hesych.
Ἰθυντήριον. ὃ φέρουσιν οἱ μάντεις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. Quod notavit
Stanleius. Eodem apparatu ornatur Chryses, Apollinis sacerdos,
apud Homerum Il. A. 14.

1238. Ἴτ' εἰς φθόρον. Glossar. Theb. 238.

1241. Ἐποπτεύω. *Inspecto*. ἐπόπτης sum. Verbum Æschylo
frequentatum. Infra 1569. Choeph. 1. &c. Apud alios Tragicos,
credo, non exstat. Proprie autem significabat, saltim apud Atticos,
mysteria spectare. Aristoph. Ran. 746. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ.
ubi vid. Schol. et ibid. 1141.

1243. Διχορρόπως. Supra 340.

1244. Φοιτάς. *Insana*. Sophocl. Trach. 998. φοιτάδα δεινὴν
νόσον. Vid. Prometh. 620. Theb. 648.

Ibid. * Ἀγύρτρια. *Circulatrix*. (*A female conjurer*.) Femin.
ab ἀγύρτης. Od. T. 284. χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι.
ubi verbum ἀγυρτάζειν ævum sapit Homericō recentius. Sophocl.
Œd. T. 388. δόλιον ἀγύρτην. ubi Schol. πτωχόν, ὀχλαγωγόν. De

hac voce omnino consulendus est Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 10. de femininis in τρια desinentibus Valckenaer. ad Iliad. X. p. 61. ad Theocrit. Adon. p. 196.

1245. * Λιμόθνης. *Fame enecta.*

1248. Ἐπίξηνον. *Mensa Culinaria.* (Angl. *a Chopping block.*) ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον. οἶον τὸ κρεοκόπον ξύλον. Hesych. (ὁ νῦν τὸ κρεωκόπον Hemsterh.) Eandem dicebant ἔλεον. recentiores vero ἐπίκοπον. Etymol. M. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει. Aristoph. Ach. 317. κἄν γε μη λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ, Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν. ubi Scholiasta, ὁ μαγειρικὸς κόρμος. Erudita sunt Hemsterhusii ad Lucian. I. p. 370.

1251. Τιμάορος. Supra 497.

1252. * Φίτυμα. *Propago.* τέκνον. γέννημα. Hesych. Vid. ad Prometh. 241.

Ibid. Ποινάτωρ. *Qui pœnam exigit.* Hesych. Ποινάτορας. τιμωρούς. Eurip. El. 23. δέισας δὲ μή τῷ παιδὶ ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμέμνωνος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις. (Porson. ad Med. 4.)

1253. Ἀλήτης. *Erro.* Idem fere versus Oeoph. 1040. ubi Orestes ait, ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῇσδε γῆς ἀπόξενος, quod notavit Stanleius.

1254. Κάτειμι. *Ab exsilio reverto.* Vid. ad Theb. 644.

Ibid. Θριγκόω. *Fastigium impono.* Odyss. Ξ. 10. ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. ubi Schol. θρίγκος λέγεται ἢ ἐπὶ τοῖς οἴκοις στεφάνη. Cf. Odyss. H. 87. Hesych. Θρίγκος.—τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται. (*the parapet, or coping.*) Vid. Eurip. Iph. T. 74. Hinc metaphoricè θρίγκος, cujusvis rei fastigium. Eurip. Tro. 489. τὸ λοίσθιον δὲ, θρίγκος ἀθλίων κακῶν. et θριγκόω. Id. Herc. F. 1280. παιδοκτονήσας, δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς. Α θρίξ ducunt grammatici. e. g. Eustath. p. 1748. Etymol. M. p. 319, 27.

1256. * Ὑπτίασμα. *Resupinatio.* Prometh. 1040. Notandum est Casandram obscuritatem affectare, tum abruptis sententiis, tum rarioribus vocabulorum formis.

1257. **Κατοικός.** *Incola.* Sed de hac voce dubito. *Ante ædes* Schutzius, quem sensum nescio an ferre possit. Conjunxerim autem *κάτοικος* ὧδε, *incola hoc loco.*

1262. **Αἴδου πύλαι.** *Janua Ditis*, ut ait Virgilius. Homer. Il. I. 312. ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὅμως Ἀἶδαο πύλῃσι. Theocrit. II. 60. τὰν Ἀἶδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ. Eurip. Med. 1231. κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Αἴδου πύλας Οἶχει. Alc. 125. ἦλθεν ἔδρας σκοτίους, Ἀἶδαό τε πύλας. Hippol. 1447. Ὀλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὀρώ πύλας. ubi vid. Valckenaer. et interpp. ad D. Matth. XVI. 18. Psalm. IX. 13. et confer Elmsleium ad Medeæ locum, in Mus. Crit. Cantab. II. p. 36.

1263. **Καίριος.** *Mortalis.* Hesych. Καίρια—θανάσιμα. Homer. Il. Δ. 185. οὐκ ἐν καιρίῳ ὁξὺ πάγη βέλος. Il. Θ. 83. ἄκρην κακκορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καιρίον ἐστίν. (Virg. *qua fata celerrima.*) Hippocr. de Art. p. 600. καιριοὶ πληγαὶ αἱ κροταφίτιδες. Vid. Foes. p. 300. qui Virgilii locum cum Homericis contulit. Herodot. III. 64. ὥς οἱ καιρίῃ ἔδοξε τέτυφθαι. ubi fortasse legendum καιρίην. Infra 1315. τίς πληγὴν αὐτεῖ καιρίως οὐτασμένος. Eurip. Phœn. 1445. τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς. ubi vid. Valckenaer.

1264. **Ἀσφάδαστος.** *Sine lucta. Tranquillus.* Α σφαδάζω, de quo verbo Glossar. Pers. 199. Sophocl. Aj. 831. καλῶ θ' ἅμα Πομπαιὸν Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι Ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι. ubi Schol. ἀσκαρίστῳ καὶ σπασμόν μὴ ἔχοντι, ἀντὶ τοῦ συντόμῳ. ὅπως καιρίας τῆς πληγῆς γινομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμόν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ—Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς. Ex iis quæ apud Scholiastam proxime sequuntur, Stanleius alterum Ajacem in catalogum Æschyli fabularum inseri jubet, sed injuria, quod patebit inspicienti Schol. in Ajac. 815.

Ibid. * **Εὐθνήσιμος.** *Facilem mortem adferens.* quod alii dixerunt εὐθανάτος. Menander Hypobolimæο, Walpol. Comic. Gr. Fr. p. 37. οὐκ εὐθάνατος ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον. Plutarch. in Anton. a

Stephano citatus, ἣν δ' οὐκ εὐθάνατος ἡ πληγή. Bona mors et facilis εὐθανασία dicebatur. Contra δυσθνησκέω, *difficulter morior*. Eurip. El. 482. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω, "Ἡσπαιρεν, ἡλάλαζε δυσθνησκοῦν φόναι. Sic legendum; non δυσθνήσκον. de verbo δυσθανατᾶν vid. Valckenaer. ad Herodot. IX. 72. Lucret. III. 490. *torquetur, anhelat Inconstanter, et in jactando membra fatigat*. Conf. Virgil. Æn. X. 730.

1271. Πρεσβεύομαι. *Præsto. Præferor*. Photius, Πρεσβεύειν. προτιμᾶν. Εὐριπίδης. (Choeph. 486. Eum. 1.) Hinc Choeph. 629. κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ, *primum locum obtinet*. Sententiam explicat Stanleius, *qui postremus moritur, vel ipso tempore alios superat*.

1279. *Φεύζω. *Exclamo* φεῦ, φεῦ. Eustath. ad Iliad. X. p. 1279, 34. λέγει δὲ καὶ περί τοιούτου ῥήματος καὶ Ἄλιος Διονύσιος, οὕτω ὥζειν, τὸ ὦ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν, τὸ οἶμοι λέγειν, καὶ φεύζειν, τό φεῦ λέγειν. Vid. supra ad 1041. Glossar. Theb. 8.

1280. Αἱματοσταγής. *Cruorem stillans*. Lex. Seguiet. p. 362, 9. Αἱματοσταγῇ. Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης.—αἱματοσταγῇ Κηλῖδα πέγγη. Vid. Eurip. Suppl. 812. Aristoph. Ran. 471.

1281. Ὀζω. *Oleo*. Vid. notata. Herodot. III. 113. ἀπόζει δὲ τῆς χώρας τῆς Ἀραβίης θεσπέσιον ὡς ἡδύ.

1282. Ἀτμός. *Vapor*. (Angl. *Steam*.) ἡ ἀναπνοή τοῦ ὕδατος. παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. Etymol. M. p. 164, 40. Schol. in Theb. 500. (490.) λιγνύν]. καπνόν. καπνὸς ἀπὸ ξύλου· ἀτμὴ ἀπὸ ὕδατος. αἰθάλη ἀπὸ λίθων. βδῆλος ἀπὸ λύχνων. λιγνὺς ἀπὸ ἐλαίου καὶ κηροῦ. κνίσσα δὲ ἀπὸ κρεῶν. Vid. Eumen. 138. Sophocl. Laocoont. fr. I.

1283. Ἀγλαΐσμα. *Oblectamentum*. καλλονή, κόσμος. Hesych. ἀγλαΐζειν (Iliad. K. 331.) et ἀγάλλειν idem fere significare notavit Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1135, 6. Choeph. 191. εἶναι τόδ' ἀγλαΐμά μοι τοῦ φιλτάτου Βροτῶν Ὀρέστου. unde Sophocl. El. 908. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἐξεπίσταμαι Μῆ του τόδ' ἀγλαΐσμα πλὴν κείνου μολεῖν. Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 134. De *Syrio odore* Stanleius citat

Horat. 2. C. VII. 8. Tibull. I. 3. Propert. II. 10. Συρίας λιβάνου
καπνός ex Eurip. Bacch. 144. contulit Abresch. post Spanhem.
Ponitur autem dativus δώμασιν per schema Colophonium.

1285. Ἀρκείτω. *Satis esto*, sc. hactenus vixisse. Sophocl.
Aj. 76. ἔνδον ἀρκείτω μένων.

1287. Δυσοίζω. *Metuo*. Hesych. Δυσοίζει. δυσχερεῖ, ὑπο-
νοεῖ. Λάκωνες—Δυσοίζειν. φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν. Ἐδύσοιξα. ὑπενόησα.
Inc. Rhes. 805. μηδὲν δυσοίζον πολεμίους δρᾶσαι τόδε. de quo loco vid.
Valckenaer. Diatr. p. 108. C. Verbi radix videtur fuisse οἷζω, i. e.
οἱ λέγω, Eustath. p. 127, 9.

Ibid. Θάμνος. *Fruticetum*. σύνδενδρος τόπος Photius Homer.
Iliad. X. 191. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Plato Rep. IV. p. 432. B.
νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ, ὥσπερ κυνηγέτας τινὰς, θάμνον κύκλῳ περιίστασθαι.
Schol. οὐ δυσχεραίνω, φησὶν, ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν, καὶ
θῆρά τινα φοβουμένη. Sed de interpretatione dubito. *Nidum* inter-
pretatur Vossius.

1290. * Δύσδαμαρ. *Conjugii infelix*. Sunt qui nominati-
vum δυσδάμαρτος ad Ægisthum referant.

1291. Ἐπιξενούμαι. *Protestor*. Hesych. Ἐπιξενούσθαι,
μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, καὶ Αἰσχύλος
Κρήσσαις. Sed de hac interpretatione dubitandum videtur. Ety-
mol. M. p. 610, 43. Ξενοδόχον, ὃ μὲν Ὅμηρος, τὸν ξένους δεχομένον
συννηθῶς ἡμῖν ὑποτίθησι. Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος, καὶ ἄλλοι τινὲς, τὸν
ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Butlerus, cum Interprete Gallico vertendum
putat, *hæc munera hospitalia moritura posco*. Schol. explicat per
φιλιούμαι. Plerumque significat *hospitio excipior*.

1295. Τιμάορος. Supra 497.

1297. Εὐμαρής. *Facilis*. Formatum est ab antiquo vocabulo
μάρη, *manus*, sicut εὐχερής a χεῖρ. Schol. Venet. in Iliad. O. 37.
μάρψει δ' ἐξείης] κυρίως, χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ ἡ χεῖρ. κατὰ
Πίνδαρον. ὅθεν καὶ εὐμαρές.

1300. **Σπόγγος.** *Spongia*, qua veteres ad mensas vel tabulas abstergendas uti solebant. Odyss. A. 111. οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Sensus hujus loci subobscurus est. Schutzii interpretatio hæc est: *Prosperitatem vel umbra quælibet everterit: sin adversæ fuerint res, madida quæ injecta fuerit, sponsia scripturam delet: h. e. adversitatis adeo facile oblivisci solent homines ut ejus memoria, tanquam sponsia deleta prorsus evanescat. Melius Butlerus; quum ex rebus prosperis in adversas quis inciderit, omnis prioris felicitatis, tanquam sponsia adhibita, memoria deletur. Equidem locum sic interpretari malim; res prosperas vel umbra everterit, ut mutationes facile admittant; in adversis vero rebus, sicut sponsia tabulæ lineas penitus delere solet, ita omnis spes meliorum prorsus aboletur. h. e. res prosperæ in adversas longe facilius mutantur, quam in prosperas adversæ; atque hunc rerum adversarum statum magis deploro, quam instabilem prosperitatis conditionem. Vel, si mavis cum Butlero interpretari, multo magis deploro statum rerum humanarum, quam cædem mihi imminentem. Pictores ad tabulæ partem aliquam recens pictam delendam sponsia utebantur. Eurip. Hel. 270. εἴτ' ἐξαλειφθεῖς, ὡς ἄγαλμ'. ubi Jacobsius citat Pelei fragmentum; Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς, "Ὅν γ' ἐξαλείφει ῥᾶον ἢ γράφει θεός. Sponsia etiam scripturam debebant; vid. Sueton. Aug. II. 85. Videndum autem, an voces σκία et γραφήν dictæ sint cum quodam respectu ad pictorum σκιαγραφίαν. Iamblichus in Protrept. p. 52. de vita humana, εὐρήσει (τις) τὰ δοκοῦντα εἶναι μέγαλα τοῖς ἀνθρώποις, πάντα ὄντα σκιαγραφίαν. Vid. Wyttenbach. ad Platon. Phæd. p. 170.*

1302. **Ἀκόρεστος.** *Insatiabilis*, sed in hoc loco *cujus nulla est satietas*. Herodot. VII. 49. a Stanleio advocatus; εὐπρηξίης γὰρ οὐκ ἔστι ἀνθρώποις οὐδεμὴ πληθώρα. ubi vid. Wesseling. qui hunc locum non neglexit.

1303. **Δακτυλόδεικτος.** *Digito monstratus*. Lucian. Somn. 11. τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρῶντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Pers. I. 28. *At pulcrum est digito monstrari, et dicier* HIC EST. quem locum, et Horatianum C. IV. iii. 22. contulit Stanleius.

1308. * *Θεοτίμητος*. *Diis honoratus*. cui honorem dii augment. Agamemnon ap. Homerum, Il. A. 174. παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, Οἳ κέ με τιμήσουσι· μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεύς.

1312. *Ἀσινής*. *Innocuus*. Vid. Theb. 826. Herodot. I. 105. τῶν πλεόνων Σκυθέων παρεξελλόντων ἀσινέων, ὀλίγοι τινὲς αὐτῶν ὑπολειφθέντες, ἐσύλησαν τῆς Οὐρανίης Ἀφροδίτης τὸ ἱρόν.

1314. *Καίριος*. Supra 1263.

1315. *Οὐτάζω*. *Cominus vulnero*. τὸ ἐγγὺς πλήπτειν, inquit Eustath. ad Il. O. 528. Ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὐτάσε δουρί, Ἐγγύθεν ὀρμήσας.

1320. *Βοή*. *Auxilium*. Recte Abreschius, *cives in auxilium vocemus*. Citat Suppl. 725. εἰ βραδύνοιμεν βοῇ, pro βοηθείᾳ. Similis est locus Odys. X. 132. ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη, Καὶ Φείποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο; sic etiam dicitur βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

1323. *Γνώμα*. *Animi decretum*. Vox ignota Steph. Thes. hoc sensu, quo nihilominus præter Nostrum utitur et Soph. in Trach. v. 602. et Eurip. in Heracl. v. 408. quem utrumque citat Triclin. ad Antig. v. 180. Adde Herodot. VII. 52. ABRESCH. Hesych. Θρώσκω γνώμα. Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι νῦν κεῖσθαι λέγει. sed locus ambiguus est.

1324. *Ἀκμή*. *Tempus est*. Pers. 413. κούκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή. ubi vide.

1325. *Φροιμιάζομαι*. *Prælude*. Vid. supra v. 30. Mox absurde dixit Abreschius τυραννίδος σημεία periphrasin esse non protritam τῆς τυραννίδος. Vertendum *tyrannidis futuræ indicia*, seu *specimina*. Prometh. 867. σημείά σοι τὰδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός.

1327. * *Μελλώ*. *Mora*. Vid. notata: *illi vero tarditatis gloriam humi conculcantes* (i. e. aspernati, et celeritatem præferentes)

manu non quiescunt. Ut μελλώ pro μέλλησις, sic κινώ pro κίνησις dicebant Dorienses, teste Hesychio.

1328. Πατέω. *Calco.* Vid. supra 364. Homer. Il. Δ. 157. ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.

1331. * Δυσμηχανέω. *Difficultatibus impediō.* δυσμήχανός εἰμι. Qui μηχανὴν habet rei faciendæ, εὐμηχανεῖ: qui nullam habet, ἀμηχανεῖ; qui vix habet, δυσμηχανεῖ.

1333. Τείνω. *Extendo.* Vid. Prometh. 548. Pers. 707. Eurip. Med. 668.

1334. * Καταισχυντήρ. *Qui dedecore afficit.*

1336. Πεπαίτερος. *Mitior. Tolerabilior.* πέπων *mitis, mollis,* sæpissime apud Homerum. Eustath. ad Il. B. p. 211, 12. δῆλον οὖν ὅτι πέπων κυρίως, πᾶς κάρπος, φασίν, ὠραῖος τοῦ φάγειν. laudat ibidem Æschyli fragmentum, ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. Idem ad Il. Λ. p. 883, 33. πέπτειν—ὄθεν καὶ πέπων καὶ ἡ πεπαιτέρα γίνεται, γυνὴ δηλαδὴ μήτε πάνυ γεραία, μήτε μὴν ἔτι ἀκμαία. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ἐν τῷ, Νέα, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρῳ. Vid. Musgrav. ad Soph. Œd. Col. 450. ubi conjungenda χρόνῳ πέπων; nullus enim est pleonasmus, quod ait Schaeferus. Eumen. 66. ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. Sophocle. Trach. 730. ὀργὴ πέπειρα.

1340. Τοπάζω. *Conjicio.* Hesych. Τοπάζει. εἰκάζει—στοχάζεται. Idem, Ἀτόπαστον: ἀνείκαστον. τοπάζειν γὰρ τὸ εἰκάζειν, καὶ τὸ ὑποτοπῆσαι δὲ ἐνθένδε λέγεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις Timæus, Τοπάζω. ὑπονοῶ, οἶομαι. ubi vid. Ruhnken. Etymol. M. p. 672, 12. Τοπάζειν. στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἡριγόνῃ—ἃ δὲ Δόξη τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω. Aristoph. Vesp. 71. νόσον γὰρ ὁ πατήρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ, Ἦν οὐδ' ἂν εἰς γνοίῃ ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι, Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν, ἐπεὶ τοπάζετε. De veriverbii ratione hæreo; sed videtur proprie τοπάζειν significare *locum rei cuilibet adsignare.* ἄτοπος *cui locus adsignari nequit; absurdus.* Hesych. Δυστοπάζοντες. δυσχερῶς ὑπονοήσαντες—Δυστόπαστος. δυσκατάληπτος. Eurip. Troad. 885.

1341. **Ταύτην**, sc. **γνώμην**. Aristoph. Eccl. 658. **Κάγῳ** ταύτην γνώμην ἐθέμην. unde Elmsleius (ad Heracl. 1053.) apud Sophocl. Phil. 1448. **κάγῳ** γνώμη ταύτῃ τίθεται, reponi jubet γνώμην ταύτην. quæ mutatio nescio an sit omnino necessaria. Dativum aliquatenus defendit Thucyd. VI. 60. **Λάμαχος** μὲν, ταῦτα εἰπὼν, ὅμως προσέθετο καὶ αὐτὸς τῇ Ἀλκιβιάδου γνώμῃ. Xenoph. Anab. I. 6. 10. ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους πρόσθεσθαι. quæ tamen exempla, quia verbum compositum usurpatur, rem non conficiunt.

Ibid. **Πληθύνομαι**. *Numero augeor*; sed in hoc loco videtur significare, *multis argumentis urgeor*.

1342. **Τρανῶς**. *Perspicue. Lucide*. Hesych. **Τρανές**. σαφές, ἀληθές. Eumen. 45. τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. Sophocl. Aj. 23. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές. Formata est hæc vox a **τράω**, *perforo*, unde **τρητός**, **τρηῆμα**, &c. **Μοχ** κυροῦνθ' ὅπως dicitur pro ὅπως κυρεῖ. Abreschius vero conjungit ὅπως εἰδέναι.

1346. **Ἀρκύστατα**. *Spatium inter retia*. Vid. ad Pers. 102. qui locus etiam sequentia **κρεῖσσον ἐκπηδήματος** illustrat.

1347. **Κρεῖσσων**. *Superior.—altior quam ut transcendendi possit*. Thucyd. II. 50. **γενόμενον** γὰρ **κρεῖσσον** λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου—*atrocius quam ut describi possit*. Plura vide apud Hermann. ad Viger. p. 714. Erfurdt. ad Sophocl. Œd. T. 177.

1350. **Ἐπ' ἐξειργασμένοις**. *Rebus confectis*. Herodot. IV. 164. **μαθὼν** δὲ **ἐπ' ἐξειργασμένοις** τὸ μαντήϊον εἶναι τοῦτο—ubi Wesselingius, præter hunc locum, advocat Pers. 531. (ubi vid. Gloss.) Eurip. Bacch. 1037. **πλὴν ἐπ' ἐξειργασμένοις** **Κακοῖσι** χαίρειν, ὧ **γυναῖκες**, οὐ καλόν. vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 865. Ita vertit Casaubonus: *constitui* (num legit ἔστησα?) *Agamemnonem prope ea quæ in hanc rem paraveram, ubi a me cæsus est*.

1353. **Ἀπειρος**. *Interminabilis*. quia scilicet vestis foramina nulla habuit ad exserendum caput vel brachia. Schol. Eurip. Hec. 1277. de Clytæmnestra, **ἱμάτιον** παρεσκεύασε μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κεφαλῆς μήτε χειρῶν· ἐν ᾧ περιβαλοῦσα αὐτὸν λελουμένον ἀπέκτεινε.

Eurip. Orest. 25. ἡ πόσιν ἀπείρω περιβαλοῦς ὑφάσματι, "Εκτείνειν.
 Lycophr. 1099. ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα τὰς δυσεξόδους Ζητῶν κελεύθους
 αὐχενιστῆρος βρόχου, Ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένος, Τυφλαῖς
 ματεύσει χερσὶ κροσσωτοὺς ῥαφάς. Hæc dedit Stanleius. Eumen. 631.
 ἐν δ' ἀτέρμονι Κόπτει πεδήσας ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

1354. Περιστιχίζω. *Circumvallo*. (Terent. Adelph. III. 2. 4. *tot res repente circumvallant, unde emergi non potest.*) Indaginem circa feras defigo. περιστιχίζεσθαι vel περιστοιχίζεσθαι, forma media, est *indagine circumcludere*. Harpocrat. Περιστοιχίζεται. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς (I. 4.) φησί, Μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται—ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν· κατὰ γὰρ τὰς ἐκ δρομᾶς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στίχους, ἥγουν στοίχους, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν', εἰάν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. Harpocratonem sequitur Etymol. M. p. 699, 33. περιστοιχίσαντος habent Photius et Suidas. διαστοιχίζομαι Noster in Prometh. 238. ἐστοίχισα ibid. 493.

Ibid. Πλούτος. *Divitiæ*. Nempe vestis erat purpura tineta. Supra 922. φθείροντα πλούτον, ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.

1356. Αὐτοῦ. *Ibi*. Sic forte vertendum, potius quam *illius*, quod in notis dixi. Supra 439. οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας κατέχουσιν.

1357. * Ἐπενδιδωμι. *Insuper addo*. Verbum non alias reperire potui. Recte Spaldingius apud Botheum, "Σωτήρ Pluto appellatur unice per respectum ad proverbium τὸ τρίτον τῷ σωτήρι, quia est tertia plaga." Scilicet ut apud homines Jupiter dicitur Σωτήρ, sic apud inferos Pluto Σωτήρ νεκρῶν. Vid. supra ad v. 237.

1358. Εὐκταῖος. *Votivus*. εὐκταία χάρις *donum votivum*. Noster in Epigonis, λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὠραίου γάμου Ἦρας τε—τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω, Τρίτον, Διὸς Σωτήρος εὐκταίαν λίβα. Eurip. Med. 169. Θέμιν εὐκταίαν. vid. ad Mœrin. p. 137.

1359. Ὀρμαίνω. *Cum impetu feror*. Cave cum Stanleio

interpreteris *vomit animam*; rectius verteris *æstuat animo*, secundum illud poetæ, ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Vid. Theb. 390.

1360. Ἐκφυσιάω. *Vehementer efflo.* Apollon. Lex. Homer. Φυσιόωντας. ἀσθμαίνοντας, ἐν τῇ δ' Ἰλιάδος. (227.) τῶν πεπονημένων ἡ λέξις. Sophocl. Antig. 1238. καὶ φυσιῶν ὀξείαν ἐκβάλλει πνοὴν Λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος. Noster Eumen. 248. φυσιᾷ Σπλάγχχνον. Mox αἵματος σφαγὴν dicitur poetice καθ' ὑπαλλαγὴν, pro αἶμα ἀπὸ τῆς σφαγῆς; ut in Pers. 95. ποδὶ πηδήματος pro πηδήματι ποδός.

1361. Βάλλω. *Conspergo.* Hesych. Ἐβαλλον. ἔρραινον. Homer. Il. A. 536. ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ραθάμιγγες ἔβαλλον. Vid. Ruhnken. ad H. in Cerer. 50.

Ibid. Ἐρεμνός. *Niger.* Apollon. Lex. Homer. Ἐρεμνή. σκοτεινή· οἶον ἐρεβεννή· παρὰ τὸ ἔρεβος, ὃ ἐστὶ σκότος. Utrumque ab ἐρέφω, *tego*, profluxit, quod ab ἔρα, *terra*. Il. M. 375. ἐρεμνῇ λαίλαπι **Ἔϊσος**. Eustath. ad Il. H. p. 683, 45. τὸ κελαινὸν αἶμα, ὃ ἐρεμνὸν ἡ τραγῳδία φησί. Sophocles sc. in Ajacis v. 374. ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδενσα. Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 8.

Ibid. Ψακάς. *Ros.* Vid. notata ad v. 1512.

1362. Οὐδὲν ἥσσον. *Non minus.* Eurip. Orest. 459. τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἥσσον ἢ Διοσκόρῳ.

Ibid. Διόσδοτος. *A Jove datus.* Theb. 946. διοςδότων ἀχέων. Eumen. 623. διοςδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον.

1363. Γάνος. *Liquor.* Glossar. in Pers. 489.

Ibid. Σπορητός. *Semen terræ commissum.* uti interpretatur H. Stephanus Theophrasti locum, τὸν τῶν ὀσπρίων σπορητὸν ἔξ μῆνας (τελειοῦσθαι.)

Ibid. Λόχευμα. *Parturitio.* Recte vertit Heathius, *quum sata calices parturiunt.* Pro filio ponitur ap. Eurip. Iph. A. 285. Μέγης—Φυλέως λόχευμα.

1364. Πρέσβος. *Senectus,* i. e. summi e senibus; vel

πρέσβος Ἀργείων, quos Argivi cum reverentia suspiciunt. Pers. 629. βασιλεία γύναι, πρέσβος Πέρσαις. Cf. Glossar. in Theb. 385.

1367. Ὑπερδίκως. *Supra modum juste. Optimo jure.* Sophocl. Aj. 1108. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει. Pindar. Pyth. X. 67. ὑπέρδικον Νέμεσιν, ubi comparavit Heynius vocabula similiter composita, ὑπέρθυμος, ὑπέροπλος. Sic ὑπέρπικρος Prometh. 980. ὑπεργήρως supra 78.

1369. Ἀραῖος. *Supra* 228.

1371. Κομπάζω. *Jacto.* Vid. ad Prometh. 369. Theb. 476. nott.

1373. Πρὸς εἰδότας λέγω. *Dico vobis qui usu didicistis.* Homer. Il. K. 250. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μέτ' Ἀργείοις ἀγορεύεις. Eurip. Orest. 1181. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότη ἡρόμην. Hecub. 664. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὠνείδισας. Thucyd. II. 36. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βούλομαι. III. 58. νῦν δὲ πρὸς εἰδότας πάντα λελέξεται. ubi vid. Duker. VII. 14. ἐπισταμένοις δ' ὑμῶν γράφω. Herodot. VII. 8. τὰ μὲν νυν Κῦρος τε καὶ Καμβύσης πατήρ τε ἐμὸς Δαρεῖος κατεργάσαντο καὶ προσεκτήσαντο ἔθνεα, ἐπισταμένοισι εὖ οὐκ ἂν τις λέγοι. Noster Prometh. 450. ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ καὶ γὰρ εἰδυῖαισιν ἂν Ὑμῶν λέγοιμ' ἂν. Cf. Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 216. ed. Schaefer. Longin. π. υ'. p. 107. ed. Toup. Schaefer. ad Bast. Comm. Palæogr. p. 833. not.

1374. Εἶτε. Notent tirones ellipsin hujus voculæ ante αἰνεῖν. Odyss. Δ. 109. οὐδέ τι **Εἶ**δμεν, Ζώει ὅγ' ἦ τέθνηκεν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 793. Sic inter Latinos Horatius, *ponere seu tollere vulta freta.*

1375. Ὅμοιον. *Perinde.* Supra 1210.

1379. Ἐδανός. *Edulis.* Hesych. Ἐδανά· ἐδώδιμα, βρώσιμα. — Ἐδανοῖς. βρωσίμοις. Αἰσχύλος. ubi forte corrigendum ἐδανός. βρώσιμος. Homer. Il. Ξ. 171. ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἐδανῶ. ubi mirum in modum nugantur grammatici. Schol. Venet. παρὰ τὸ

ἡδω, ἡδονή, ἡδανός, τὸ ἐδανός γένοιτ' ἄν. Verum nihil aliud est quam "sweet oil," "fit to be eaten." quod Theocr. V. 54. dixit ἀδέος ἐλαίω.

1380. Πάσσομαι. *Vescor.* quo sensu in aoristo tantum usurpatur, jungiturque cum accusativo vel genitivo. De hoc verbo vid. Ernesti. ad Callim. Cer. 69. 128. Brunck. ad Apollon. Rhod. I. 1072. Frequens apud Homerum. Utitur etiam Herodotus I. 73. II. 37. qui alias dixit πατέεσθαι. Simplex forma erat πάω, unde πατέω et *pasco*. πάσασθαι, *vesci*, primam corripit: πάσασθαι, *possidere*, producit. Vid. ad v. 808.

1381. Θύος. *Thus.* ἱερὸν θῦμα. Hesych. Eumen. 833. θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους Ἔχουσ'. Euphorio ap. Etymol. M. p. 401, 37. οὐδέ τοι εὖωροι θνέων. Theocrit. II. 10. νῦν δέ νιν ἐκ θνέων καταθύσομαι. Alia erat forma θύον. vid. Hesych. v. Θύα. Notent autem discipuli verbum ἐπιτίθεσθαι in hac re usitatum. Aristoph. Nub. 426. οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν. Menander ap. Phrynich. Ecl. p. 78. φέρε τὸν λιβανωτόν· σὺ δ' ἐπιθές τὸ πῦρ τρυφῇ. ubi mire lapsus est Bentleius, quum verteret ἐπιθές τὸ πῦρ *pone ignem*. Forsan legendum σὺ δ' ἐπιθείς τὸ πῦρ τρέφε. Idem ap. Porphy. de Abst. II. p. 25. Athen. IV. p. 146. F. ὁ λιβανωτὸς εὐσεβής, Καὶ τὸ πόπανον· τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ Ἀπαν ἐπιτιθεύ. Antiphanes ap. Porphy. ibid. ὅταν γὰρ ἐκατόμβας τινὲς Θύωσι, ταύταις καὶ λιβανωτὸς ἐπετέθη. (Sic locum contraxit Grotius, nisi quod male edidit ἐπετύθη.) Plato Comicus ap. Athen. XV. p. 665. C. τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθείς.

Ibid. Δημόθροος. Supra 856.

1383. Ἀπόπολις. *Ex urbe pulsa.* Compositum ut ἀποχρήματος, ἀπότιμος, ἀπόδημος, ἀπόμουσος. ἀπότριχες (Callim. Fr. CCCXLI.) ἀπόσιτος (Athen. III. p. 84. E.) ἀπόμισθος (Demosth. Phil. I. 15.) de quibus vid. Koen. ad Gregor. p. 528. Eustath. in Il. Θ. p. 727, 15.

1384. Μῖσος. Glossar. in Theb. 170. Ὀβριμος. ibid. 795.

1388. Προτιμάω. *Pluris facio.* Angl. *make account of.* Optime Hesych. Οὐ προτιμᾷ. οὐκ ἔχει λόγον. Eurip. Hippol. 48. τὸ γὰρ τῇσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν, Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμούς ἐχθροὺς ἐμοὶ Δίκην τοσαύτην, ὥστε μοι καλῶς ἔχειν. Vid. adnotationem.

1389. Φλέω. Supra 368.

Ibid. * Νόμευμα. *Pastio.* εὐποκον, *quæ vellera nutrit.*

1391. Ὠδῖς. *Angor.* i. e. *filia quæ per angores paritur.* Eurip. Iph. T. 1102. Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν, et alibi.

Ibid. Ἐπωδός. *Qui incantando lenit.* Vid. Glossar. in Prometh. 180. Supra 989.

1392. Ἀνδρηλατέω. *In exilium abigo.* Theb. 634. Gloss.

1393. Ἐπήκοος. *Qui audit.* cum genitivo; ut Choeph. 978. τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν. Eumen. 730. δίκης γενέσθαι τῇσδ' ἐπήκοος μένω. Eurip. Heracl. 119. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων, Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων.

1399. * Μεγαλόμητις. *Magna meditans.*

1400. * Περίφρων. *Superbus. Arrogans.* Suppl. 754. περίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρω μένει. Alias vero valet *prudentissimus*, ut sæpe apud Homerum.

1401. * Φονολιβής. *Cruorem stillans.* Eumen. 164. φονολιβῇ θρόνον.—Ἐπιμαίνομαι. Theb. 143.

1402. Λίβος. *Stilla.* Vid. notata. Notior forma est λιβάς.

1403. Ἀτίετος. *Inhonoratus. Indecorus.* quo sensu occurrit Eumen. 384. 837. Suppl. 860. In hoc loco melius conveniret *inultus*.

1407. Τέλειος. *Perfectrix.* Supra 945. Simili fere modo conjunguntur Ἐρινὺς et Δίκη in Eurip. Med. 1386. ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων Φονία τε Δίκη.

1410. Ἐως ἄν. *Quamdiu.* Sophocl. Phil. 1330. ex correc-

tione Scaligeri, Valckenaerio ad Hippol. 659. probata, ἕως ἂν αὐτός ἥλιος Ταύτη μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. Xenoph. Cyrop. I. 6, 10. ἕως ἂν ἔχῃσι τὰ δέοντα οἱ στρατιῶται, ὑπηρετήσουσί σοι. Ibid. V. 2. 5. ἕως ἂν ἀνὴρ δίκαιος ᾖ, namque particulam recte restituit Zeunius e MS. Guelf. Plato Phæd. 13. ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν. Sed quando in hoc sensu cum verbi præterito jungitur, vel quando cum præsentē significat *dum*, particulam ἂν non adsumit: vid. exempla ad Pers. 434. Glossar. Quoties valet *donec*, cum particula jungitur, et verbi subjunctivo, vel sine particula cum optativo; ut in Sophocl. Trach. 688. ab Elmsleio correctā; ἕως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί πον. De subjunctivo vid. Valckenaer. ad Hippol. 659. Dawes. M. C. p. 489. ed. Kidd. Diversa est ratio in Sophocl. Trach. 152.

1413. Γυναικός τῇσδε. Clytæmnestræ scilicet; δεικτικῶς: vid. Monk. ad Alcest. 341.

Ibid. * Λυμαντήριος. Qui injuria afficit. Prometh. 1027. δεσμὰ λυμαντήρια. Choeph. 762. στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον. Eustathius ad Il. A. p. 61, 12. a Porsono indicatus; ἰστέον δὲ ὅτι τοιοῦτοι λόγοι (de Chryseide sc.) τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρὰ τοῖς πλασματογράφοις τῶν ῥητόρων διδόασιν ἀφορμὰς κατηγορίας τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, ἥτις, μοιχείας ἐγκαλουμένη, καλῶς ἂν ἐπιμέμφοιτο τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτῆς οὕτω προτιθέντι τὴν αἰχμάλωτον.

1414. Χρυσήϊδων. Pluralis numerus vim sententiæ auget, sive sarcasmus sit, seu laudatio. Longin. π. υ. §. 23. ἀλλ' ὅμως χυθεῖς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυνε καὶ τὰς ἀτυχίας· ὡς καὶ ἐκεῖνα πεπλεόνασται—Ἐξῆλθον Ἑκτορές τε καὶ Σαρπήδονες, quem Æschyli senarium esse suspicatur Valckenaerius in Adoniaz. p. 413. C. Incert. Rhes. 866. οὐκ οἶδα τοὺς σους, οὓς λέγεις, Ὀδυσσεάς. Cf. Platon. Menex. a Longino laudatum l. c. Sic apud Latinos Horatius *Catonibus atque Cethegis*. Lucan. I. 313. *Marcellusque loquax, et, nomina vana, Catones*. ubi vid. Oudendorp. et Cicer. de Amic. 6.

Ibid. Μείλιγμα. Lenimentum. Remedium. Choeph. 276. τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα Βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε. cf. ibid. v. 13. Pers. 608.

1415. **Τερασκόπος.** Supra 950.
1416. * **Θεσφατηλόγος.** *Vaticinia edens.* De tertia syllaba vid. Glossar. in Theb. 415.
1417. **Σέλμα.** *Transtrum.* Vid. ad Pers. 364.
1418. * **Ίστοτρίβης.** *Qui circa malum versatur.* "Allusio, ni fallor, ad οἰκοτρίβης, i. e. *domesticæ servituti assuetus famulus, non νεώνητος, tiro.*" STANLEIUS. Eustath. in Il. Ψ. p. 1327, 21. τρίβειν γάρ τις λέγεται χρόνον, καὶ συνθέτως δὲ, χρονοτριβεῖν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ οἰκότριβες, οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι, ὥς φησιν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, οἴκῳ, καὶ κατατετριφέναι. Quod si malis legere ἰστοτρίβης, quam lectionem hodie præfero, verteris *pariter versata*; compositum ut νεοτρίβης et similia.
1419. **Κύκνου δίκη.** Nota superstitio. Plato Phæd. p. 357. ed. Fisch. καὶ, ὡς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν· οἱ, ἐπειδὰν αἰσθωνται ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, ἄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα (l. κάλλιστα. cf. Porson. ad Phœniss. 878.) ἄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι, οὐπὲρ εἰσι θεράποντες. Oppian. Cyneg. II. 547. οὐκ ἄρα τοι μούνοισιν ἐν ὀρνίθεσιν ἔασι Κύκνοι μαντιπόλοι, γόον ὕστατον αἰέδοντες. Confert Fischer. Cicer. Tusc. I. 30. ubi vid. Davis. Ælian. H. A. V. 34. Sic Ovid. Heroid. VII. 1. Sic, *ubi fata vocant, udis abjectus in herbis, Ad vada Mæandri concinit albus olor.* De cycnorum cantu libellum conscripsit Jac. Thomasius.
1421. **Φιλήτωρ.** *Amatrix.* ἐραστής. Hesych. Strabo X. p. 484. de Cretensibus. τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι κλεινόν, τὸν δ' ἐραστήν, φιλήτορα. Absurde derivat Scholiasta a φίλος et ἦτορ.
1422. * **Παροψώνημα.** *Opsonium clandestinum.* Aristoph. Eccl. 226. μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ προτοῦ. Αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ λάθρα ὀψωνοῦσι. Athen. IV. p. 171. B. παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις οὕτως. Locus intercudit. Apprime huc facit Aristoph. Dædalo ap. Athen. IX. p. 368. C. πάσαις γυναιξὶν ἐξ ενός γε τοῦ τρόπου, "Ὡσπερ παροψίς

μοιχὸς ἐσκευασμένος. Nempe παροψίς erat ferculum delicatum, quod præter solitos cibos apponebant; Gallice, *entremets*. Sotades ibid. παροψίς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ, Τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δ' ἐμέ. Juven. III. 142. *quam multa magnaue paropside cænat?* Eadem vim exserit præpositio παρὰ in παρεμπολάω. Eurip. Med. 906. Haud male Scholiasta, παροψώνημα. τὴν ἐκ περιουσίας τρυφήν. Clem. Alex. Strom. VI. p. 695. καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐφάπτεται φιλοσοφίας, οἷα τρωγάλιόν τι ἐπὶ τῷ δείπνῳ παροψώμενος.

1424. Δεμνιοτήρης. Supra 52.

1425. Ἐν ἡμῖν. pro eis ἡμᾶς, vel ἡμῖν. Eurip. Med. 628. οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσι. ubi vid. Porson.

1434. Πολύμνηστος. *Multum ambitus*. ψυχὴν subaudiunt critici; Agamemnonis scilicet, vertuntque *illustrem*. Ego potius ceperim πολύμναστον ἔριν de contentione ob Helenam inter procos. Odys. Ξ. 64. οἰκόν τε, κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα.

Ibid. Ἀπανθίζομαι. *Defloro*. Phrynich. App. Soph. p. 7. Ἀπηνθίσθαι. τὸ ἀποβεβληκέναι τὸ ἄνθος. καὶ ἐνεργητικῶς ἐπὶ τοῦ δρῶντος τίθησιν (qu. τιθεῖσιν) ἀπανθίσας. item in media voce. Vid. infra 1651.

1437. * Ἐρίδματος. Vid. notata.

1443. Ἀξύστατος. *Qui consistere nequit. Incompositus*. Aristoph. Nub. 1366. ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν. Xenarchus ap. Athen. II. p. 63. F.—φθίνει δόμος Ἀσυστάτοις δεσποτῶν κεχρημένος Τύχαις. sic enim legendum pro ἀσυντάτοις.

1446. * Ἰσόψυχος. *Pari animo præditus*. Locum sic vertit Butlerus; *par robur jam per feminas* (Helenam scil. et Clytæmnestram) *quo mihi cor angitur exerceas*. ut sit comparatio malorum quæ Atreo et Thyestæ illata sunt, cum iis quæ per Helenam et Clytæmnestram Menelao et Agamemnoni contigerunt.

1447. * Καρδιόδηκτος. *Cor edens*. Idem fere quod θυμοδάκης et δηξίθυμος. Vid. supra 764.

1452. *Τριπάχυιος. *Gravissimus*. Sed vide adnotata.

1455. Νείρη. *Infima pars ventris. Viscera.* κοιλία ἐσχάτη. Hesych. eadem quæ νείαιρα. Homer. Il. E. 539. νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ. Vid. Foesii *Æconom.* p. 426.

1456. Ἰχωρ. *Cruor.* αἷμα μετασυμβεβηκός, ἔμπυον. Hesych. τὸ ὕδατῶδες τοῦ αἵματος, Aristot. περὶ μορίων ζῴων II. 4. ὑγρασία τῆς διεφθαρμένης σαρκὸς ὕφαιμος, Schol. Homer. Il. E. 340. In hoc loco subaudiendum videtur ῥέει.

1462. *Παναίτιος. *Vel omnium caussa, vel totius rei caussa,* ut in Eumen. 199. αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἄλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος.—*Πανεργέτης. *Omnia efficiens.*

1469. Ἀράχνη. *Aranea.* quæ alibi dicitur ἀράχνης genere masculino. Suidas et Etymol. M. Ἀράχνη. θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. ἀράχνης δὲ, ἀρσενικῶς, τὸ ζῶντιον. παρὰ τὸ ἀραιὰ ἵχνη ἔχειν.—εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρὰ Καλλίᾳ. λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικά ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψιν, Ὡσπερ ἀραχνικὸς τὴν ὁδὸν προφορουμένα, θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ, Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει. Καλλίμαχος, Ἔργον ἀράχνα. (Vid. Lex. Seguiet. p. 442, 1.) Hesiodi locus est Di. 13. τῇ γάρ τοι νεὶ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Plura videas ap. Valckenaer. *Diatrib.* in Eurip. p. 168. ἄραχνος dixit noster Suppl. 884. ἄραχνος ὡς βάδην. Sic apud Latinos *aranea* et *araneus*. Servius ad Virgil. G. IV. 246. *sciendum, majores animal ipsum masculino genere appellasse hic araneus; retia vero, quæ faciunt, feminino genere.* Vid. Wakefield. ad Lucret. III. 384.

1473. Ἀμφιτόμος. *Utrinque acutus.* Eurip. Hipp. 1372. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι. Vid. supra 1118.

Ibid. Βέλεμνον. *Telum.* Etymol. M. p. 194, 32. Βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος, βέλεμος, ὡς ἔχω, Ἐχεμος, Τήλεμος· πλεονασμῷ τοῦ ν, βέλεμνος, καὶ βέλεμνον. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Occurrit Iliad. O. 484. Eurip. Andr. 1124.

1477. Φαντάζομαι. *Appareo.* Eurip. Phœn. 93. μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. et sæpius apud Platonem. Stanleius vertit, *adsimilatus*, quo sensu nusquam reperitur.

1478. Δριμύς. *Acer.* Vocabulum tragicis rarissime usurpatum, utpote quod infra cothurni dignitatem fuerit. δριμεῖα μάχη dixit Homerus Il. O. 696. δριμύς θυμός Noster Choeph. 390. δριμεῖα χόλη Theocritus I. 18. τάμισον δριμεῖαν XI. 66.

Ibid. Ἀλάστωρ. Glossar. in Pers. 360. 983. “Verte, *pater-nus vero malus Genius esse potuit adjutor.* πατρόθεν ἀλάστωρ idem est atque ὁ παλαιὸς Ἀτρέως ἀλάστωρ, supra v. 1478. memoratus. Eum Clytæmnestræ adiutorem hujus cædis esse potuisse dicit Chorus ipsam tamen non esse insontem.” HEATH. Xenarchus, citatus ad 1443.—τύχαις· ἀλάστωρ δ’ εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν.

1489. Πάχνη. *Ros concretus.* sanguinis sc. Hesych. Πάχνη· ἢ ψυχρότης, ἀπὸ τοῦ πήσσειν. ἢ λεπτὴ χιών, ἢ παχεῖα δρόσος, ἢ τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. ubi vid. interpp. et Glossar. in Prometh. 25.

1490. Κουροβόρος. *Nativorus.* Choeph. 1066. παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι τάλανές τε Θυέστου.

1503. Ἔρνος. *Surculus.* Vid. Eumen. 657. Sophocl. Œd. Col. 1168. ὦ φίλτατ’ ἔρνη. A. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον. Eurip. Phœn. 198. χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος. Troad. 761. ὦ Τυνδάρειον ἔρνος. Pindar. Isthm. IV. 76. παγκρατίου στεφάνωμ’ ἐπάξιον ἔρνει Τελεσιάδα. Homerum secuti sunt, qui dixit ὄζος Ἄρης. Mox ἀερθέν est *educ-tum*; ex Homérico, ὁ δ’ ἀνέδραμεν ἔρνει Φῖσος.

1506. Μεγαλαυχέω. *Magnifice jacto.* Vid. Pers. 539.

Ibid. * Ξιφοδήλητος. *Gladio vastans.* Choeph. 727. ξιφοδήλητοισιν ἀγῶσιν.

1509. Εὐπάλαμος. Solers. *Artibus probe instructa.* Vid. ad Prometh. 172.

1511. * **Δομοσφαλής.** *Domum labefactans.*

1512. **Ψακάς.** *Ros.* 1361. Vid. notata. Sensus est, *guttatim pluere desiit, et in torrentem vertitur.*

1513. * **Θηγάνω.** *Acuo.* Hesych. **Θηγάνει.** **ὀξύνει.** De verbis in *ανω* desinentibus vid. ad Theb. 44. Sed quum talia verba ab aoristis formari soleant, et *ν* ante primam antepenultimæ consonantem adsumant, nescio an in textu reponendum sit *θηγανᾶ*, a *θηγανάω*, vel *θηγγάνει*, uti scribitur in Cyrilli Lexico; *θηγγάνει.* **ὀξύνει,** **ἀκονᾶ.** Sed illud malim.

1514. **Θηγάνη.** *Cos.* **ἀκόνη.** λέγουσι δὲ καὶ θήγανον. Hesych. Sophocl. Aj. 830. *σιδηροβρῶτι θηγάνη νεηκονής.*

1518. **Δροίτη.** *Vas balneatorium.* Etymol. M. p. 288, 3. **Δροίτη.** ἡ πύελος. ὁ δὲ Αἰτωλὸς φησὶ τὴν σκάφην ἐν ᾗ ἐτιθηνεῖτο τὰ βρέφη. Παρθένιος δὲ τὴν σόρον. καὶ Αἰσχύλος.—κατὰ τὸν Ἑρμιππον οὖν, διὰ τὸ *υ* γράφεται παρὰ τὴν δρῦν τὴν ξυλίνην. καὶ ἴσως ὅτε μὲν σημαίνει τὴν πύελον, διὰ τὸ *υ* ὅτε δὲ τὴν σόρον, διὰ τῆς *οῖ*. Eustath. ad Od. M. p. 1726, 11. καὶ δρύτη δέ φασι, πύελος κυρίως ἢ ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυός. ἥς ἢ χρήσις παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. εἰ δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται ἢ δροίτη ἐκεῖ διὰ τὸν οἶτον, οὐ κωλύει ταῦτα τὴν ῥηθεῖσαν ἐρμήνειαν αὐτοῦ. συγκέκοπται γὰρ ἐκ τοῦ δρυοίτη ἵνα ἢ κυρίως δροίτη, πύελος ἢ λάρναξ ἐπὶ τεθνεώσιν. Satis absurde. δροίτη scribitur in Nicand. Alexiph. 462. ubi Schol. ἐν πυέλῳ, ἥγουν ἐν σκάφῃ θερμοῦ ὕδατος. Hoc ipsum balneum vocat Lycophron θερμὴν λουτρῶνος στέγην v. 1103. et mox v. 1108. δροίτην. Choeph. 996. de veste qua Agamemnon irretitus est, νεκροῦ ποδένδυτον Δροίτης κατασκήνωμα. In Eumen. 630. δρύτη perperam scribitur; confusis, ut sæpissime, *υ* et *οῖ*. Etymol. M. p. 11, 6. κύλος reponendum pro κοῖλος. Athen. XIV. p. 621. F. οἱ δὲ φλύακας, ὡς Ἱταλοὶ, quem locum exscribens Eustath. ad Il. Λ. p. 884, 26. habet φλοίακας. Servius ad Virgil. Æn. II. 19. Sane et in tragædia de hoc equo ἐνροίμονα legitur. Lege ἐγκύμονα ex Eurip. Troas. 11. Vid. ad Theb. 492.

Ibid. **Χαμεύνη.** *Lectus humi stratus.* στιβάς· καὶ ἡ ταπεινὴ κλινὴ. καὶ Χαμεύνης, ὁ χαμαὶ κοιμώμενος. Hesych. Theocrit. XIII.

33. πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν. Eurip. Scirone ap. Polluc. X. 35. σχεδὸν χαμεύνη σύμμετρος Κορινθίας Παιδός· κνεφάλου δ' οὐχ ὑπερτενεῖς πόδα. ubi vid. Hemsterhus. Meminerint tirones Homericī, ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

1522. * Ἀποκωκύω. *Deploro*. *Proprie valet plorare desino; et exinde, planctu fungor; sicut ἀποδύρειν, ἀποκλαίειν et similia.*

1525. Ἐπιτύμβιος. *Sepulchralis*. ἐπιτυμβίδιος θρῆνος Choeph. 332. Poetice dicitur ἐπιτύμβιος αἶνος pro λόγος ἐπιτάφιος.

1526. Ἰάπτω. *Emitto*. Theb. 286.

1534. Ἀντιάζω. *Occurro*. Accusativum regit: vid. ad Pers. 855.

1535. * Πόρθμευμα. *Transvectio*. (Cicer. Tusc. I. 5. *transvectio Acherontis*.) “Descriptio Acherontis, habita simul nominis ratione, quod significare volunt i. q. ὁ τὰ ἄχρα ῥέων. Cf. Etym. M. in hac voce, et Eustath. ad Il. p. 157. Apollodorus in fragm. ap. Stob. (p. 1047. ed. Heyn.) ἐκ τῶν γὰρ τοιούτων ὀρμώμενοι πιθανῶν, καὶ τοὺς ἐν Αἴδου νομιζομένους ποταμοὺς κατωνομάκασιν. Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχρη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ· Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίας ἀχέεσσι προρῥέων Ἀχέρων. ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι· Μυρρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει. καὶ πάλιν, Ἀχέρων ἄχρα πορθμεύει βροτοῖσιν.” SCHUTZ. Mirum est neque Heynium neque Schutzium Valckenaerii correctionem memorasse, reponentis in Diatrib. Eurip. p. 17. C. καὶ Εὐριπίδης Λικυμνίῳ φησί. Cornutus de N. D. p. 234. ὁ δὲ Ἀχέρων ἀπὸ τῶν γινομένων ἐν τοῖς τετελευτηκόσιν ἀχέων προσήχθη, καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη. Corrige προήχθη.

1541. Θέσμιος. *Lege præsriptus*. Hesych. Θέσμιον. δίκαιον. *Quis enim progeniem ab imprecationibus ortam, et lege divina præsriptam, familia eliminat? i. e. calamitates.* Myrtili cædes erat πρῶταρχος ἄτη (1163.) postea vero ex Thyestæ diris calamitates domibus Atridarum adhæsere.

1543. Κολλάω. *Glutino.* Κόλλα erat *tergus bovis*, ex quo gluten fiebat. Pausanias ap. Eustath. in Od. Φ. p. 1915, 9. ἐκολλό-
πωσε, τὸ κόλλη συνήρμοσεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου φησὶ κόλλοπος τῶν
βοῶν ἐψομένου, ἐγένετο κόλλα. Metaphorice Callim. Lav. Pall. 83.
ἐκόλλασαν γὰρ ἄνιαι Γούνατα. Vid. Pindar. Ol. V. 29.

1559. Στέργω. *Æquo animo fero.* Prometh. 11.

1562. Αὐθέντης. Vid. 1059.

1564. Ἀπόχρη. *Sufficit.* ἐξαρκεῖ. Hesych. Frequens hoc
verbum apud Herodotum. Aristoph. Av. 1602. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη
ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.

1568. Τιμάορος. Supra 497. Ἐποπτεύω. Supra 1241.
Ἄγος. 1222.

1575. Ἀμφίλεκτος. Supra 854.

1576. Ἀνδρηλατέω. 1392.

1577. Προστροπαῖος. *Supplex.* Α προστροπή, *conversio ad
deos*: vid. ad Pers. 220. Sophocl. Aj. 830. τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προσ-
τρέπω. Eadem fere translatione verbo ἄντομαι sensus supplicandi
adhæsit. Sic πρόσοδοι Aristoph. Nub. 306. Demosth. de Cor. 27.
Eustath. ad Od. Γ. p. 1458, 46. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἴκω εὔρηται καὶ
Ἀφίκτωρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ ἰκέσιος. (Suppl. 1.) Vid. Vales. ad
Harpocr. p. 5. Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 169.

1582. Κρεουργὸν ἡμαρ. *Dies quo celebratur visceratio.*
Post sacrificia facta, populo carnum distributio fiebat, recentioribus
dicta κρεωδαισία, κρεωδοσία, κρεανομία. Sed hic ceperim simplicius pro
die festo, in quo convivis carnes adponebantur. Odyss. O. 140. παρ δὲ
Βοηθοῖδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Est autem κρεουργός *lanius*.

1584. Ποδήρης. *Ad pedes pertingens.* τὰ ποδήρη *partes quæ
ad extremos pedes sitæ sunt.* Vid. supra 871.

Ibid. Κτεῖς. *Pecten.* κτένες digiti dicuntur, quia inter se certis
intervallis distinguuntur, sicut pectinis denticuli. Schol. κτένας.

τὰς διαστάσεις τῶν δακτύλων. Hesych. Κτένας. τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς καὶ τῶν πόδων.

1585. Θρύπτω. *Comminuo*. Hesych. Θρύψαι. θραῦσαι, κόψαι, κλάσαι. Vid. ad Prometh. 919. θρύπτειν dicebantur coqui panem, quem in vinum vel jus concidebant; et ipsa panis frustra ἐνθρυπτα, *intrita*; quare si in hoc versu malis legere, puncto post κρεῶν in virgulam mutato, ἐνθρυπτ' ἀνευθεν ἀνδρακάς καθημένῳ, non refragabor. Harpocrat. Ἐνθρυπτα. ψωμοὶ ἦσαν οἶνῳ βεβρεγμένοι, οὓς ἐποιοῦν εἰς σκάφην ἄρτους διαθρύψαντες, καὶ φακὴν ἐπισκεδάσαντες.

Ibid. Ἀνδρακάς. *Seorsum*. κατ' ἄνδρα ἓνα ἕκαστον. Hesych. Odys. N. 13. ἀλλ' ἄγε Φοῖ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἢ λέβητα Ἀνδρακάς. Apollonius hanc vocem ait esse τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Alii substantivum esse crediderunt, ἀνδρακάς, ἀνδρακάδος. Hesych. οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι. Nicand. Ther. 642. τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προταμῶν ἰσῆρεα χραιομεῖν. Suidas. Ἀνδρακάς. τὸ κατὰ ἄνδρα. χωρίς. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης. ἢ ἀνδρακάς· κατὰ δέκα ἄνδρας. Eadem fere habet Lex. Seguiet. p. 594. Sed casu quodam satis mirabili confusæ sunt glossæ diversissimæ: nam voces τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης, vix dubito quin ad interpretamentum τοῦ ἀντίπαλον pertineant, qua voce in isto sensu sæpissime utitur Thucydides. Schol. ad I. 3. Ἀντίπαλον. καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ πολέμιον. ἀντίκειται γὰρ τῷ Ἑλληνι ὁ βάρβαρος. ubi vide Wasse.

1587. Ἀσωτος. *Salutem perdens*. Proprie, qui servari nequit. Sophocl. Aj. 190. τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς. Schol. τῆς ἐξωλοῦς, καὶ σώζεσθαι μὴ δυναμένης. Aristot. Eth. Nic. IV. 1. τοὺς ἀκρατεῖς καὶ ἐς ἀκολασίαν δαπανηροὺς, ἀσώτους καλοῦμεν. Plura vide ap. Valckenaerium Schol. in D. Luc. p. 226. Schleusner. Lex. N. F. in voce ἀσωτία. Est igitur βορὰ ἀσωτος γένει, *victus, qui generis salutem omnem pessum dedit*.

1588. Καταίστιος. *Decens*. *Secundum id quod decet*. Idem fere quod ἐναίσιμος, supra 748. κατ' αἶσαν esse dicitur quodcunque recto ac vero consentaneum est. Homer. Il. Γ. 59. Ἐκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεις, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν.

1591. Τιθείς ἀρά. “Pro ἀρώμενον. Sæpius monitum Æschylum τὸ τίθημι κυρίως usurpasse.” STANLEIUS. λάκτισμα τιθείς conjungit Casaubon. Schutzius intelligit λάκτισμα δείπνου de contempta convivii sanctitate: Butlerus et Musgravius de mensa inter cadendum a Thyesta una cum execratione eversa. Equidem malim interpretari de cibo vomitum excitante: Prometh. 906. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Simili locutione utimur nos Angli. Utrique interpretationi, et Butleri et nostræ, aliqua ex parte favet Ovidius, Met. VI. 661. de Tereo: *Thracius ingenti mensas clamore repellit, Viperasque ciet Stygia de valle sorores: Et modo, si possit, reserato pectore, diras Egerere inde dapes, semesaque viscera gestit.*

1594. * Ῥαφεύς. *Sutor.* In epigrammate dictus ῥαφιδεύς. A ῥάπτω, *suo*, et metaphorice *machinor*. Odyss. Π. 421. μάργε, τῇ δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ῥάπτεις;—Cf. Γ, 118. κακὰ ῥάπτομεν. Eurip. Andr. 837. ἀλγεῖς, φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν; Ibid. 912. Cf. Valckenaer. ad Herodot. VII. 1. IX. 17. M. Heusinger. Addend. ad Vechneri Hellenolex. p. 483. Terent. Phorm. 3. 11. 6. *hei metuo lenonem ne quid suo suat capiti.*

1596. Σπάργανα. *Fasciæ.* Photius, Σπαργανώματα. αἱ πρῶται φασκίαι, καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων τέκνων. Vid. Choeph. 527. 757. παῖς ἔτ' ὧν ἐν σπαργάνοις.

1597. Κατάγω. *Reduco.* Vid. Theb. 644. et Glossarium.

1601. Ἑρκος. *Septum.* i. q. supra ἀρκύστατα. Plato Sophist. p. 220. B. τὸ μὲν, ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἔνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον, ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν.—κύρτους δὴ καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὲν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; Herodot. VII. 85. οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται. ubi h. l. advocat Wesseling. Hesych. Ἑρκεσι. δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Eurip. Med. 982. τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται.

1604. Ἐπακτός. *Aliunde adductus.* Theb. 580.

1606. * Δημορρίφεις λευσίμους ἀράς. *Exsecrationes populi cum lapidatione editæ.* Frequens est apud veteres scriptores

lapidationis mentio, quo genere supplicii utebatur populus, quum subita indignatione commotus esset, quia scilicet lapides ad manum et præsto cuique jacebant. Homer. Il. Γ. 56. ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἢ τέ κεν ἤδη Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεκ' ὅσσα **Φέφορ**-**γας**. i. e. si furor popularis metu non fuisset restinctus, jampridem lapidatus esses. Sophocl. Aj. 254. πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρην ξυν-
αλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς. ubi Brunckius Ἄρην. Num legendum ἀράν, sicut in hoc loco λευσίμους ἀράς? an potius λιθόλευστον ἄταν? Eurip. Ion. 1240. θανάτου λεύσιμον ἄταν ἀποφυγούσα. Confer ibid. 726. De Cyrsilo, lapidibus obruto, ob consilium Atheniensibus datum Medis cedendi, vid. Demosth. de Coron. §. 60. (Valckenaer. ad Herodot. IX. 5.) Noster Theb. 183. λευστήῃρα δήμου δ' οὐ τι μὴ φύγη μόρον. D. Luc. XX. 6. πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς. Cf. Eurip. Orest. 50. 436. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι. Vid. Æ. Porti Lex. Ion. v. Καταλεύειν.

1608. **Ζυγός**. *Transtrum*. οἱ ἐπὶ ζυγῷ. remiges qui ζυγῖται dicebantur. Schol. οἱ ζυγοὶ (l. ζύγιοι) τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσιν. Schol. Aristoph. Ran. 1106. θρανῖται, οἱ πρὸς τὴν πρύμναν. ζυγίτης, ὁ μέσος. θαλαμίτης, ὁ πρὸς πῶραν. Vid. Duker. ad Thucyd. IV. 35. Schol. ad Thucyd. VI. 31. οἱ θρανῖται μετὰ μακροτέρων κωπῶν ἐρέττοντες— Ζυγῖται etiam dicebantur classis media populi Atheniensis. Num in hoc loco intelligendum, eos, qui secundum locum occuparent, sc. Clytæmnestram et Ægisthum, gubernatore interfecto, navis regimen tenere? Sic interpretando vim suam voci ζυγοῦ servabis. Erant igitur senes θαλάμιοι, Ægisthus et Clytæmnestra ζυγῖται, Agamemnon θρανίτης.

Ibid. **Δόρυ**. *Navis*. Glossar. in Pers. 417.

1611. **Νῆστις**. Supra 186. **Δύη**. Pers. 1008.

1613. * **Ἱατρόμαντις**. *Medicus vates*. “Eustath. in Il. A. p. 48, 35. φασὶ καὶ ὅτι κοινή πως ἐστὶ τέχνη ἱατρικὴ καὶ μαντικὴ. Με-
λάμπους οὖν καὶ Πολύειδος, ἀμφοτέρω ἐπ' ἀμφοῖν ἔνδοξοι ἐγένοντο· καὶ Αἰσχύλος δέ που, φασὶ, τὸν ἱατρὸν μάντιν ὀνομάζει. Hinc composi-
tum ἱατρόμαντις pro simplici, medico. Suppl. 270. Ἄπης γὰρ ἐλθὼν

ἐκ πέρας Ναυπακτίας, Ἰατρόμαντις." STANLEIUS. Compositum ἀριστόμαντις exstat in Sophocl. Phil. 1338.

1614. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε. Vid. ad Prometh. 331. Valckenaer. Adnot. in loca quædam N. F. p. 381.

Ibid. Μογέω. *Laboro.* Verbum Homericum, Tragicis minus frequenter usurpatum, quibus usitatus est μοχθεῖν. Prometh. 282. συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι. *ibid.* 625. Eurip. Alc. 865. μογοῦντα πλευρά. Radix primitiva, si recte conjicio, erat μόω (unde *moveo*, syllabarum numero aucto, et interposito digamma.) Hinc μοερός, μωρός, *mobilis* (unde ἰόμωρος, ἐγχεσίμωρος, ὑλακόμωρος,) μόγος, μόγισ, μόχθος &c.

1615. Νέον. *Recentior.* Pro νεωστί. Prometh. 991. νέον νέοι κρατεῖτε. quem locum cum hoc versu contulit Valckenaer. ad Phœniss. 1480.

1618. * Ἀρχηγενής. dicitur ea res, unde origo alius cujusvis rei ducitur. Idem fere quod alibi ἀρχηγός. Eurip. Hippol. 885. αἶ, αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Vid. supra ad v. 250.

1620. Ἀπὸ φθογγῆς. *Vocis ore.* Paullo aliter Sophocl. Œd. Col. 929. τῷ νῦν θ' ὁμοίως, καὶ τῆς γλώσσης λέγω. Locutiones ἀπὸ φωνῆς, ἀπὸ κραυγῆς, illustravit Wyttenbach. ad Sel. Hist. p. 414. Infra 1633. ἀπὸ ψυχῆς κακῆς.

1621. * Ἐξορίνω. *Excito.* ὀρίνω verbum est de animo concitando sæpissime apud Homerum usitatum.

1623. Ὡς δῆ. *Quasi vero, vel quasi scilicet.* Vid. Eurip. Phœn. 887. Alc. 537. 1014. Andr. 234. Hel. 1044. Herc. F. 1407.

1626. Πρὸς γυναικός. Supra 575.

1629. * Πειθάνωρ. *Obediens homini.* proprie de equo dictum. Locum non intellexit Scholiasta.

1630. Βαρεΐαις. Subaudi ζεύγλαις, e verbo ζεύζω repetendum. Prometh. 471. κάζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα, Ζεύγλαισι δουλεύοντα.

Ibid. Σειραφόρος. Supra 815.

1631. Κριθάω. *Hordeo pastus lascivio*. Schol. interpretatur, πίονα ταῖς κριθαῖς καὶ τρυφῶντα. Pollux VII. 23. τὸ μέντοι ὑπερεμπεπληῆσθαι, καὶ ὑπερκεκορέσθαι, ἀπὸ τῆς μάζης, ὑπερμαζᾶν ἔλεγον οἱ παλαιοί. οἱ δὲ νέοι, κριθᾶν, ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἶρηκε, Σειραφόρον τε, καὶ κριθῶντα πῶλον. Σοφοκλῆς δέ, "Ἐως ὅτου κριθώσης οἶνον. scribe κριθώσης. Apud Pollucem legitur κριθᾶν et κριθῶντα.

1637. Πρευμανής. Pers. 225.

1640. Εἶα δῆ. *Eia age*. Eustath. in Il. A. p. 107, 28. κατὰ τὴν τέχνην τοῦ Γεωργίου, προπερισπᾶται τὸ ῥηθὲν εἶα, εἰπόντος ὅτι τε παρακελευσματικὸν ἐπὶ ῥῆμα ἐστὶ, καὶ ὅτι ὡς ῥέω ῥέα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ ῥεῖα, οὕτως ἔω τὸ ἐκπέμπω, ἔα, καὶ πλεονασμῷ, εἶα. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τῆς λέξεως κειμένην, φησὶ, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Συλεῖ, ταύτην — Εἶα δὴ φίλον ξύλον, "Ἐκτεινέ μοι σεαυτό, καὶ γίνου θρασύ. Pro ἔκτεινε grammaticus ap. Etymol. M. p. 294, 46. qui Euripidis versum sine nomine citat, rectius habet ἄγειρε. Cf. Valckenaer. ad Theocrit. II. 95.

Ibid. Λοχίτης. *Manipularis*. Qui ejusdem λόχου est. λόχος autem erat certus quidam militum numerus, pro gentibus ac temporibus diversus. Sophocl. Œd. T. 751. πολλοὺς ἔχων "Ἀνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης.

1641. Πρόκωπος. *Districtus*. Suidas. Πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος. ἀντὶ τοῦ, γυμνόν. Cujus capulo (κώπη) manus est admota. Eurip. Or. 1483, ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. Utrumque auctorem laudat Stanleius.

Ibid. Εὐτρεπίζω. *Paro*. εὐτρεπής, qui facile huc illuc vertitur. Vid. ad Theb. 90.

1651. Ὡδ' ἔχει λόγος. *Sic mea fert sententia*. Glossar. in Theb. 211.

1652. Ἀπανθίζω. *Florem decerpo*. Vid. supra 1434.

1655. Προσσαίνω. Glossar. in Theb. 379.

1656. Ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις. *Postmodo.* Angl. *some future day.* Sophocles dixit ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ Œd. Col. 641. Rarior est apud scriptores Atticos hic usus τῶν ἡμερῶν in plurali numero, Hellenistis notissimus. Dixit tamen Thucydides VII. 33. περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, sicut D. Lucas II. 1. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. Pindar. Ol. I. 53. ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι. Herodot. VIII. 15. ταῖς αὐταῖς ἡμέραις. Xenoph. Anab. I. 7. 14. ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις. ut apud Latinos Liv. XXIII. 30. *iisdem ferme diebus.*

1658. Ἐλπίδας σιτουμένους. Eurip. Phœn. 407. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος. Sophocl. Ant. 1262. ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι. Eurip. Bacch. 617. ἐλπίσιν δ' ἐβόσκετο.

1659. Πιαίνομαι. *Pinguesco.* Supra 267.

1660. Ἴσθι δώσων. *Scias te daturum esse.* Constructio Sophocli familiaris. Electr. 298. ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουςά γ' ἀξίαν δίκην. Antig. 1065. ἀλλ' εὖ γε τοι κάτισθι—τελῶν. Aj. 1174. ἴσθι πημανούμενος. Exempla participii præsentis satis obvia sunt. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Hipp. 304. ad D. Luc. XIX. 17.

1662. Προτιμάω. Supra 1388. Mox post θήσομεν anticipandum e genitivo δώματα, vel intelligendum πάντα, quod monuit Schutzius.

FINIS GLOSSARII IN AGAMEMNONA.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

Ἀβρόπηνος 672.
 ἄβρύνω 892. 1176.
 ἀγάλακτος 697.
 ἄγαλμα 201.
 ἄγγαρος 273.
 ἀγέλαστος 767.
 ἀγή 129.
 ἄγκαθεν 3.
 ἀγλαΐσμα 1283.
 ἄγος 1222.
 ἀγρονόμος 139.
 ἀγυιάτης 1048.
 ἀγύρτρια 1244.
 ἄγχιστος 247.
 ἀγώνιοι θεοί 496.
 ἄδαιτος 147.
 ἄδολος 94.
 ἀέρδην 226.
 ἀηδόνιος 1113.
 ἄθικτος 363.
 Αἰγίπλαγκτος 294.
 αἰγυπιός 48.
 Αἶδου μήτηρ 1206.

Αἶδου πύλαι 1262.
 αἰδοῦμαι 910.
 αἶλινον 119.
 αἵματοσταγής 1280.
 αἰνέω 97.
 αἶνιγμα 1081.
 αἰνολαμπής 380.
 αἰνόλεκτρος 692.
 αἶπος 276.
 αἶρω στόλον 46.
 αἷσιος 103.
 αἰσχρομήτις 215.
 αἰχμή 467.
 ἀκανθόχοιρος 140.
 ἀκασκαῖος 718.
 ἀκήρατος 644.
 ἀκμή 1324.
 ἀκόρεστος 731. 973. 1112. 1302.
 ἄκος 1140.
 ἄκρος, *excellens*, 611.
 ——— *superficialis* 778.
 ἀκύμων 549.
 ἀλαίνω 81.

ἀλάστωρ 1478.

ἄλεπτος 138.

ἄλη 187.

— cum ἄτη et ἄλις confusum
ibid.

ἀληθόμαντις 1212.

ἀλήτης 1253.

ἀλοίδορος 402.

ἀλουργίς 919.

ἀλῶν κοινωνία 392.

ἀμαζήρης 1021.

ἀμάρτια 520.

ἀμαυρός 451. 529.

ἀμήνιτος 632. 1003.

ἄμικτος 312.

ἀμπαλινόρρος 149.

ἀμφηκῆς 1118.

ἀμφιθαλής 1113.

ἀμφιλαφῆς 985.

ἀμφίλεκτος 854. 1575.

ἀμφινεικῆς 669.

ἀμφίσβαινα 1204.

ἀμφιτόμος 1473.

ἀναδαίω 296.

ἀναίνομαι 566.

ἀναλκίς 1195.

ἀναλόω 553.

ἀναπλάκητος 336.

ἀνάρσιος 494.

ἀνάτλημι 695.

ἄνατος 1182.

ἄναυδον μένος 229.

ἀνδρακάς 1585.

ἀνδρηλατέω 1392. 1576.

ἀνδρόβουλος 10.

ἀνδροκμῆς 787.

ἀνδρών 235.

ἀνθαλίσκομαι 331.

ἀνθέω 642.

ἄνθος Ἀργείων 190.

ἀνθρώπειος 910.

ἀνολολύζω 570.

ἀνοτοτύζω 1041.

ἀντεράω 527.

ἀντήλιος 502.

ἀντήνωρ 429.

ἀντιάζω 1534.

ἀντίδικος 40.

ἀντίμολπος 16.

ἀντιρρέπω 557.

ἀντίφερνος 396.

ἄντομαι 1577.

ἀνύτω 1129.

ἀξιούμαι 362.

ἀξιόω 876.

ἄξυνήμων 1027.

ἄξύστατος 1443.

ἄοζος 223.

ἀπαγώνιος 495.

ἀπανθίζω 1434. 1652.

ἄπαππος 302.

ἀπειθέω 1016.

ἄπειρος 1353.

ἀπένθητος 868.

ἀπευκτός 621.

Ἀπία 247.

ἀπλακεῖν 336.

ἄπληστος 101.

- ἀπό vis ejus in compositis 1383.
 ἀπὸ γλώσσης 786.
 ἀπὸ σκοποῦ 611.
 ἀπὸ φθογγῆς 1620.
 ἀποκλάζω 151.
 ἀποκωκύω 1522.
 ἀπόλλων quasi ἀπολλύων 1048.
 ἀπομούσως 774.
 ἀπόπολις 1383.
 ἀποπτύω 952.
 ἄπος *fatigatio* 276.
 ἀποστέργω 482.
 ἀπόχρη 1564.
 ἄπτερος 267.
 ἄπυρος 69.
 αρ vocabulorum terminatio 192.
 ἀραῖος 228.
 Ἀραχναῖον αἶπος 300.
 ἀράχνη 1469.
 ἀρβύλη 917.
 ἀργῆς 113.
 ἀργυρογνώμων 768.
 ἄρην πνεῖν 366. 1206.
 ἄρης *martius vigor* 77.
 ἄριστον *jentaculum* 322.
 ἀρκεῖτω 1285.
 ἄρκτιλος 140.
 ἀρκύστατα 1346.
 ἀρτάνη 1059.
 ἀρχαιόπλουτος 1010.
 ἀρχηγενής 1618.
 ἀρχηγός 250.
 ἀρωγή 46. 72. 218.
 ἀσινής 1312.
 ἀσπίστωρ 394.
 ἄσπονδος ἄρης 1206.
 ἀστόξενος 853.
 ἀστυγείτων 300.
 ἀστυνόμος 87.
 ἀσφάδαστος 1264.
 ἄσωτος 1587.
 ἀταύρωτος 236.
 ἀτενής 70.
 ἀτίετος 1403.
 ἄτιτος 71.
 ἀτμός 1282.
 ἄτοπος 1340.
 αὐθέντης 1562.
 αὐθις, *postea*, 308.
 αὐξίφυλλος 678.
 αὐτέω 900.
 αὐτόμαρτυς 961.
 αὐτανδρος 134.
 αὐτότοκος *ibid.*
 αὐτοῦ, *ibi*, 1356.
 αὐτοφόνος 1059.
 αὐχέω 489.
 ἀφάνεια 375.
 ἀφραδμόνως 281.
 Ἀφροδίτη 409.
 Ἀχέρων 1535.
 ἀχηνία 408.
 Adjectiva in -τος, vi activa, 352.
 ——— adverbialiter posita 86.
 Æs auro admixtum 383.
 Æschyli et Archilochi nomina permutata 193.
 Æsculapii pœna 990.

Agamemnon diis honoratus 1308.

Ajax Æschyli fabula 1264.

Aquila rex avium 112.

Ara Jovis Hercei 1023.

B.

Βάκτρον 195.

βάλλω conspergo 1361.

βάξις 9.

βαρείαις sub. ζεύγλαις 1630.

βαστάζω 34.

βαύζω 436.

βαφαί 595.

βέλεμνον 1473.

βέλος ὀμμάτων 232.

βιάομαι 376.

βλάπτομαι cum genitivo 118.

βοή auxilium 1320.

βουκολέω 652.

βοῦς ἐπὶ γλώσση 35.

βραβεύς 222.

βρίζω 266.

βριθύς 193.

βρύω 163.

Baculum humi dejiciebant indignabundi 195.

—— gestabant vates 1236.

Γ.

Γάγγαμον Ἄτης 352.

γάνος 1363.

γεμίζω 430.

γέμος 1192.

γένεθλον 757.

γεραρός 701.

γέρων de rebus non animatis 286.

Γηρύων 843.

γίγας Ζέφυρος 674.

γνώμα 1323.

γνώμων 1099.

γόνυ ἐρείδεσθαι 63.

Γοργῶπις λίμνη 293.

γραῖα de rebus non animatis 286.

γραφὴ muta 233.

γνιοβαρής 62.

γυμνάζω 523.

γυναικοκήρυκτος 471.

γυναικόποινος 218.

γυναικωνίτις ubi sita fuerit 95.

Δ.

Δᾶ 1039.

δάημι 121.

δαίζω 201.

δακτυλόδεικτος 1303.

δεισήνωρ 148.

δεμνιοτήρης 52. 1424.

δεξιούμαι 825.

δῆγμα 1134.

—— ἔρωτος 720.

δημιοπληθής 127.

δημόθρους 856. 911. 1381.

δημόκραντος 444.

δημορρίφεις ἀραί 1606.

δηξίθυμος 720.

δι' αἰῶνος 537.

διακναίω 64.

διαμαθύνω 797.

διανεκῶς 310.
 διαπονούμενος 18.
 διάυλος 335.
 δίθρονος 42. 108.
 δικαιόω 384.
 δίκηλλα 509.
 δίκην 3.
 δίκτυον Ἄτης 352.
 δίλογχος 626.
 Διὸς Σωτήρος roculum 237.
 διόσδοτος 1362.
 δίσκηπτρος 42.
 δίχα γενέσθαι 315.
 διχορρόπως 340. 1243.
 δομοσφαλής 1511.
 δορίγαμβρος 669.
 δόρυ 1608.
 δορύζενος 853.
 δορύπαλτος χεὶρ 115.
 δριμύς 1478.
 δροίτη 1518.
 δρόσος *tenellus* 138.
 δύη 1611.
 δυνάστης 6.
 δυσανλία 538.
 δύσδαμαρ 1290.
 δύσεδρος 723.
 δυσθνησκέω 1264.
 δύσις βίου 1092.
 δύσκαπνος 747.
 δυσκύμαντος 636.
 δυσμηχανέω 1331.
 δυσοίζω 1287.
 δύσορμος 186.

δωματίτις 941.
 δωματοφθορέω 921.
 Deos frustra invocant improbi
 388.
 Deus e longinquo audit 920.
 Diagoræ ætas 362.

E.

Ἐγρηγορώς 337.
 ἐγχώριοι θεοί 783.
 ἐδανός 1379.
 ἔθος 707.
 εἶα 1640.
 εἶδωλον σκιᾶς 812.
 εἰπέρ τις ἄλλος 907.
 εἶτε omissum 1374.
 ἐκβάζω 481.
 ἐκδοχή 290.
 ἐκ δρόμου 1216.
 ἐκ θυμοῦ 47.
 ἔκπαγλος 835.
 ἐκπάτιος 48.
 ἐκτείνειν λόγον 889. 1200.
 ἐκτολοπεύω 1000.
 ἐκφάτως 686.
 ἐκφυσιάω 1360.
 ἔλεον 1248.
 ἔλκος 623.
 ἐλπίδες ἄγκυραι 488.
 ἐλπίδας σιτούμενος 1658.
 ἐμβάδες 918.
 ἐμβασίς *ibid.*
 ἔμπας 180.
 ἔμπαιος *ibid.*

- ἐν abundat 1425.
 ἐναίσιμος 748. 889.
 ἔνδροσος 11.
 ἐν εἰδόσι λέγειν 1373.
 ἔνθηρος 545.
 ἔνθρυπτα 1585.
 ἐνὶ χώρᾳ 77.
 ἐνίπτω 573.
 ἐν μέρει 323. 1163.
 ἐν τέλει 104.
 ἐντελής *ibid.*
 ἐντέμνειν φάρμακα 16.
 ἔνυδρος 1097.
 ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις 1656.
 ἐν ψήφῳ λέγειν 553.
 ἐξαγισθεῖς 624.
 ἐξαίρετος 927.
 ἐξαναλόω 661.
 ἐξαφρίζομαι 1034.
 ἐξεικασμένος 1215.
 ἐξ ἐλευθέρου δέρης 320.
 ἐξοκέλλω 649.
 ἐξορίνω 1621.
 ἐπαείδω 989.
 ἐπακτός 1604.
 ἔπαλξις 372.
 ἐπανατέλλω 26.
 ἐπάργεμος 1082.
 ἐπαρκέω 370.
 ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι 488.
 ἐπεὶ *ex quo* 39.
 ἐπενδίδωμι 1357.
 ἐπ' ἐξειργασμένοις 1350.
 ἐπέτειος 985.
 ἐπήβολος 525.
 ἐπήκοος 1393.
 ἐπίζηλος 912.
 ἐπινέμομαι 469.
 ἐπινίκιον 167.
 ἐπιζενοῦμαι 1291.
 ἐπίζηνον 1248.
 ἐπιρρέπω 242. 687.
 ἐπισκοπέω 12.
 ἐπισταθμάομαι 159.
 ἐπίστροφος 388.
 ἐπιστρωφάομαι 945.
 ἐπιτύμβιος 1525.
 ἔπακτος 1604.
 ἐποίκτιστος 1192.
 ἐποπτεύω 1241.
 ἐπορθιάζω 28. 1089.
 ἐπωδός 1391.
 ἔρα *terra* 1361.
 ἐράσμιος 588.
 ἔργα Ἀφροδίτης 1178.
 ἔργον τέκνων *ibid.*
 ἐρείδω 63. 974.
 ἐρείκη 286.
 ἐρείκω 638.
 ἐρεμνός 1361.
 ἔρετμον *de alis* 51.
 ἐρίδματος 1437.
 ἐρικύμων 117.
 Ἐρινύς, *qualis*, 58.
 ἐρκείος Ζεὺς 1023.
 ἔρκος 1601.
 ἔρμα 977.
 Ἐρμαῖον ὄρος 274.

ἔρνος 1503.
 ἔρρω 409.
 ἔρσαι *tenelli* 138.
 ἐσπέρα βίου 1092.
 ἔστι ὅπη ἔστι et similia 66.
 τὸ εὖ 119. 340.
 εὐάγγελος 253.
 εὐδὲι κακόν 337.
 — πόντος 549.
 εὐεστώ 630. 902.
 εὐθετος 431.
 εὐθνήσιμος 1264.
 εὐθύδικος 736.
 εὐθυπορέω 975.
 εὐκταῖος 1358.
 εὐμαρής 1297.
 εὐμηχανεῖν 1331.
 εὐμορφος 406.
 εὐπάλαμος. 1509.
 εὖ πεσόντα 31.
 εὐπραγία 246.
 εὐπραξίς *ibid.*
 εὕριν 1061.
 Εὐρίπου ῥοαί 183.
 εὐτρεπίζω 1641.
 εὐφημέω 27. 1218.
 εὐφημος 1218.
 εὐφιλής 33.
 εὐφιλόπαις 700.
 εὐφρονή 256. 328.
 εὐφρων 254.
 ἐφέστιος 416.
 ἔχει scil. πληγὴν 358. not.
 ἐχενής 145.

ἔως ἂν 1410.

Eumenidum sacrificia igne non
carebant 69.

Euripides receptam mythologiam
immutare amat 147.

Exclamationes ἰή &c. unde deri-
vatae 144.

Z.

Ζάλη 639.

ζεῦγος *par* 43.

ζευκτήριον 512.

Zeὺς διδόναι dicitur bello captos
1003.

Zeὺς, ὅστις ἐστί 155.

Zeὺς τέλειος 946.

ζῆλος et φθόνος 912.

ζυγίται 1608.

ζῶ *vigeo* 792.

ζωπυρέω 1001.

H.

Ἡβάω 567.

ἥισμεν 1068.

ἡλίθιος 357.

ἥλιος unde derivatur *ibid.*

ἥλος, *fatuus*, *ibid.*

ἡμέραι in plurali 1656.

ἡμερήσιος 21.

ἡμερόφαντος 81.

ἡμιτελής δόμος 945.

ἥρης in compositione 871.

ησμός terminatio 936.

Θ.

Θᾶκος 502.
 θάμνος 1287.
 θαυμάζω σου 1170.
 θέα et θυσία confusa 64.
 θεόθεν 104.
 θεοὶ τέλειοι 946.
 θεοτίμητος 1308.
 θεσφόρητος 1109.
 θερμόνους 1143.
 θέσμιος 1541.
 θεσμός 295.
 θεσπίζω 1181.
 θεσπιωδός 1104.
 θεσφατηλόγος 1416.
 θηγάνη 1514.
 θηγάνω 1513.
 θιγγάνω 421. 1008.
 θούριος 110.
 θρανίτης 1608.
 θρέομαι 1135.
 Θρήκiai πνοαί 637. 185.
 θριγκόω 1254.
 θρίζω 519.
 θρύπτω 1585.
 Θυέστου δαίς 1213.
 θυηφάγος 580.
 θυμοβόρος 102.
 θύος 1381.
 θυοσκέω 86.
 θυροκόπος 1166.
 θυτήρ 217.
 θύω furo 1206.
 θωμός 286.

Ι.

Ἰάπτω 1526.
 ἰατρόμαντις 1613.
 ἰδεῖν abundat 340.
 ἴδρυμα 330.
 ἰδρύσθαι dicuntur θεοί *ibid.*
 ἱερεὺς Ἄτας 714.
 ἱήιος 144.
 ἴκταρ 114.
 ἰμος adjectiva in 395.
 ἰσάργυρος 932.
 ἴσθι δώσων 1660.
 ἰσόπαις 74.
 ἰσόπρεσβυς 77.
 ἰσοτριβής 1418.
 ἰσόχρυσος 932.
 ἰσόψυχος 1446.
 ἰστοτριβής 1418.
 ἴτ' εἰς φθόρον 1238.
 ἰτης localia desinunt in 941.
 Ἰτυς 1113.
 ἴχωρ 1456.
 Infinitivus sine articulo vice nominis 173.
 Ionismi, οὔρος 478.
 ——— ἀντήλιος 502.
 Jovis tituli 60.
 Iphigenia quare mactata 147.

Κ.

Καδίσκοι δικανικοί 788.
 καὶ interrogationibus usitatum 269.
 καίειν καὶ τέμνειν 822.
 καινίζω 933. 1038.

- καίριος 1263.
 κακάγγελος 619.
 κακόσχος 186.
 κακόφρων 99.
 κάλλη 896.
 καλλίπρωρος 227.
 καλὸς ἀνδρίας 233.
 κάλυμμα 1149.
 κάμαξ 65.
 κάμπτω διάυλον 335.
 καμὼν mortuus 653.
 κατὰ *ad instar* 342.
 καταγέλως 1235.
 κατάγω 1597.
 καταί 917.
 καταίσιος 1588.
 καταισχυντήρ 1334.
 κατακάρφομαι 79.
 κατάμομφος 143.
 καταξαίνω 190.
 καταρρίπτω 857.
 κατασκάπτω 508.
 κατάσκιος 476.
 κατάστασις 22.
 καταστρέφεισθαι *cum infin.* 929.
 καταψεκάζω 544.
 κάτειμι 1254.
 κατέσβηκα 861.
 κατηγορέω 262.
 κάτοικος 1257.
 κατοπτὸς 298.
 κάτοπτρον 812.
 κέας 822.
 κεδνός 120. 252. 605.
 κελαινός αἶτος 113.
 κέλευθος 125.
 κέλομαι 1088.
 κεναγγής 181.
 κέρατος penultimam producit 130.
 κεροτυπέω 638.
 κέω *vetus verbum* 86. 822.
 κῆδος 680.
 κηκίς 933.
 κλάζω 47. 167.
 κληδών 220.
 κνεφάζω 129.
 κοιμάω *de igne* 580.
 κολλάω 1543.
 κολοσσός 406.
 κόμιστρα 938.
 κομπάζω 1371.
 κόρος 373.
 κουροβόρος 1490.
 κραταιλέως 649.
 κρείσσων 59. 1347.
 κρεουργὸν ἡμαρ 1582.
 κριθάω 1631.
 κρίνω 456.
 κροκοβαφής 1090.
 κρόκου βαφαί 230.
 κτεάτειρα 347.
 κτείς 1584.
 κτήνος 127.
 κτήσιος 979. 1005.
 κύβοι 32.
 κύκνου δίκη 1419.
 κύριός εἰμι 103.
 κύτος 313. 789.

κύνων de aquila 133.
 κῶμος 1160.
 κώνωψ 865.
 Cantus vigilias solatur 15.
 Cineres domum reportati 429.
 Clarus Aquilo 1151.
 Colophonium schema 1283.

Λ.

Λάγιμος 117.
 λαγοδαίτης 121.
 λαγός 117.
 λαθραῖος 1201.
 λακτίζω 858.
 λάκτισμα δείπνου 1591.
 λαμπαδηφόρος 303.
 λαμπρὸς ἄνεμος 1151.
 λαμπτήρ 21.
 λαμπτηρουχία 863.
 λαπάζω 128.
 λάσκω 579.
 λάφυρα 561.
 λέγειν absolute positum 841.
 λείπω composita ejus 205.
 λέοντα τρέφειν 696.
 λέπαδνον 211.
 λεπὰς 274.
 λέπω 138. n.
 λευκὸν ἡμαρ 651.
 λεύσιμος 1087. 1606.
 λέων ἄναλκis 1195.
 λήθομαι 38.
 λῆμα 120.
 λίβος 1402.

λιμοθνής 1245.
 Λίνος cantilena 119.
 λιπόνανς 205.
 λόγχιμος 395.
 λόχευμα 1363.
 λοχίτης 1640.
 Λύκειος 1228.
 λυμαντήριος 1413.
 λύσις 243.
 λυχνούχος 21.
 λῶστα τῶν παρεστώτων 1020.
 Lapidatio 1606.
 Laterna 21.
 Leporis fecunditas 117.
 Lucernis cubicula illustrabant ve-
 teres 863.

Μ.

Μ ab Ionibus insertum 397.
 μάθος 170.
 μάκελλα 509.
 Μάκιστος 280.
 μακράν sc. ῥῆσιν 889.
 μαλερός 138.
 μαντιπολέω 951.
 μάρη manus 1297.
 μάσσων 581.
 μάστιξ διπλῇ 625.
 ματάζω 966.
 ματεύω 1062.
 μαυρόω 287.
 μεγαλανχέω 1506.
 μεγαλόμητις 1399.
 μείλιγμα 1414.

μελαμπηγής 383.
 μέλλω 281.
 Μελλώ 1327.
 μελοτυπέω 1122.
 ἐν μέρει 1163.
 Μεσσάπιος 284.
 μεταγιγνώσκω 214.
 μεταίτιος 784.
 μεταμανθάνω 689.
 μέτοικος 57.
 μῆτις, composita ejus 215.
 μινύρομαι 15.
 μινυρός 1135.
 μῖσος 1384.
 μνήμων μῆνις 150.
 μνησιπήμων 173.
 μογέω 1614.
 μονόφρουρος 248.
 μυελός 75.
 μυχός ædium 95.
 μωμάομαι 268.
 Masculina cum femininis conjuncta
 110. 647.
 Mensa communis fidei vinculum
 392.
 Metaphoras circumscribunt epithe-
 torum ope poetæ 81.
 Meridiatio 549.
 N.
 Νείρη 1455.
 νεογνός 1133.
 νέον *recenter* 1615.
 νεοσσός 798.

νήστης 186.
 νῆστις 186. 322.
 νόμευμα 1389.
 νόμος 577.
 νυκτηρεφής 445.
 νυκτίπλαγκτος 11. 321.
 νυμφόκλαυτος 726.
 νυχθήμερον quare dictum 256.
 νῶτα θαλάσσης 277.
 νωτίζω 277.
 Nominativus pendens 413.
 Nox diem parit 256.
 Nummos in ore tenebant veteres 35.
 Nuntii læta fingunt 605.

Ξ.

Ξαίνω 190.
 ξενία τράπεζα 392.
 ξένιος Ζεύς 60.
 ξιφοδήλητος 1506.
 ξουθός 1111.
 ξυναινέω 1179.
 ξυνανύτω 1092.
 ξυνόμνυμι 633.
 ξύνουρος 478.

Ο.

Ὀβρίκαλον 140.
 ὅδε, δεικτικῶς, 1413.
 ὅδιον κράτος 103. 152.
 ὀδόω 169.
 ὀζω 1281.
 οι et υ confusæ 1518.
 οἷζω 1287.

οἰωνόθροος 55.
 οἰωνοκτόνος 546.
 οἰωνῶν βασιλεύς 112.
 ὀλβίζω 901.
 ὀλολυγμός 27.
 ὄμματα δίλογχα 232.
 ὄμματος φθόνος 920.
 ὀμμάτων βέλος 719.
 ὀμοδέμνιος 1077.
 ὅμοιον *perinde* 1210. 1375.
 ὁμοιοπρεπής 766.
 ὁμότοιχος 974.
 ὄμφαξ 943.
 ὄνησις 341.
 ὄξυβόας 56.
 ὀπαδός 415.
 ὄρεγμα 1080.
 ὀρθιος νόμος 1122.
 ὀρθοδαής 990.
 ὀρθομάντεια 1186.
 ὀρμαίνω 1359.
 ὄρος cantus 1123.
 ὀρτάλιχος 53.
 ὀρφναῖος 20.
 ὄρω composita ab 149.
 ὅστις ποτ' ἐστί 155.
 οὐδέν ἤσσον 1362.
 οὐδέν πλέον 995.
 οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός 778.
 οὐρανομήκης 91.
 οὐρος Ionice pro ὄρος 478.
 οὐτάζω 1315.
 οὐ φημι 361.
 ὀφθαλμῶν βολαί 232.

ὄφλων δίκην 517.
 ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδος 488.
 ὀχετεύω 840.
 ὀχυρός 43.
 Omen mixti generis 143.
 Opus amoris 1178.
 Ossilegium 429.
 Oxymoron 1111.

Π.

Πάγη 795.
 παγκαίνιστος 933.
 πάγος 326.
 παθήματα μαθήματα 170.
 παθόντα γνῶναι *ibid.*
 παιδνός 463.
 παιών 98.
 παιώνιος 821. 1170.
 παλαίφατος λόγος 727.
 πάλαισμα 62.
 παλίγκοτος 554. 836.
 παλιμμήκης 189.
 παλίνορσος 149.
 παλίντροπος 751.
 παλιντυχής 450.
 παλὶρρόθος 183.
 παμμάταιος 378.
 πάμμαχος 163.
 πάμπρεπτος 116.
 παναίτιος 1462.
 πανάλωτος 352.
 πανεργέτης 1462.
 πανήγυρις 818.
 πανός 275.

- πάντ' ἔχεις λόγον 565.
 παντὶ θυμῷ 226.
 παντότολμος 214.
 πάομαι 808.
 παπαῖ 1083. 1227.
 παρά *ad* 173.
 παραβαίνω 58.
 παραθέλω 70.
 παραί 917.
 παρακλίνω 721.
 παρακοπή 216.
 παραλλαγή 473.
 παραλλάσσω 413.
 παράσημος 754.
 παρασκοπέω 1223.
 παρ' αὐτά 716.
 παραφρυκτωρεύω 32.
 παρδαλιδεύς 140.
 παρηβάω 957.
 παρηγορία 94.
 πάρηξις 539.
 παροίγω 721.
 παρ' οὐδέν 221.
 παροψώνημα 1422.
 πάσασθαι 1380.
 πατέω 364. 1328.
 πατησμός 936.
 πάχνη 1489.
 πειθάνωρ 1629.
 πειθὼ μολπᾶν 105.
 πείσμα 188.
 πέλανος 95.
Penas 1005.
 πένθεια 419.
 πενθήμων 410.
 πέπων 1336.
 πέρα 183.
 περίοργος 209.
 περιοργῶς 209.
 περίπεμπτος 86.
 περιπετής 225.
 περιστιχίζω 1354.
 περίφρων 1400.
 πιαίνω 267. 1659.
 πίνος 750.
 πίστευμα 851.
 πιφαύσκω 22.
 Πλειάδων δύσις 799.
 πλεκτάνη πυρός 297.
 πλέον φέρειν 995.
 πληθύνομαι 1341.
 πλήθω 1191.
 πνεῖν Ἄρην et similia 1206.
 πνοαὶ ἀπὸ Στρύμονος 185.
 ποδήρης 871. 1584.
 ποδόψηστρον 899.
 ποικίλον, *vestis*, 899.
 ποιμήν 640.
 ποινάτωρ 1252.
 ποιονόμος 1140.
 ποίου δὲ καὶ 269.
 πολιισσοῦχοι θεοί 329.
 πολλὰ χαίρειν 555.
 πολυάνωρ 61.
 πολυεπής 1103.
 πολυκανής 1140.
 πολύμνηστος 1434.
 πομπῇ Διός 725.

- πομπός 122. 290.
 ποντίζω 983.
 πόρθμευμα 1535.
 πράκτωρ 110.
 πράσσειν subaudiendum 1108.
 πράσσομαι 685.
 πρέπω 29. 379. 1193.
 πρέσβος 1364.
 πρέσβυς 177.
 πρευμενής 813.
 προβατογνώμων 768.
 προβουλόπαις 377.
 πρόδικος 438.
 προκάλυμμα 673.
 πρόκωπος 1641.
 πρόμος 193. 400.
 πρόνοια 667.
 προνωπής 226.
 πρόξ 134.
 προόμνυμι 1169.
 πρόπυργος 1139.
 πρὸς γυναικός 575. 1626.
 πρὸς ἡδονήν 278.
 πρὸς ἦπαρ 421.
 πρὸς κόρον 373.
 πρὸς τὸ βίαιον 128.
 πρὸς εἰδότας λέγω 1373.
 πρὸς κέντρα λακτίζω 1614.
 προσεικάζω 158.
 πρόσοδος supplicatio 1577.
 πρόσπαιος 338.
 προσσαίνω 1655.
 προστατήριος 949.
 προστένω 244.
 πρόστριμμα 386.
 προστροπαῖος 1577.
 προτέλεια 64. 219. 699.
 προτιμάω 1388. 1662.
 πρότονος 870.
 προτυπείς 130.
 προφέρω 194. 937.
 προφήτης 399.
 προφθάνω 996.
 πρυμνήσια 956.
 πρών 298.
 πρώταρχος 1163.
 πρωτοπήμων 217.
 πτάξ 134.
 πτώξ *ibid.*
 πτώσιμος 622.
 πυθόκραντος 1226.
 πυθόχρηστος *ibid.*
 πυρωθεῖς καρδίαν 464.
 πώγων 297.
 πῶς φής ; 259.
 Participia passiva vi activa 252.
Ræoniæ herbæ 821.
 Pluralis vim sententiæ auget 1414.
 Pœna culpam tarde sequitur 57.
 Publica vota 444.
Puræ manus 750.
 P.
 Ῥαγεῖσα ἐλπίς 488.
 ῤαντήριος 1060.
 ῤάξ 134.
 ῤαφεύς 1594.
 ῤάπτειν δόλους *ibid.*

ρίζοτόμος 16.
 ρίμφα 397.
 ρινηλατέω 1156.
 ριπή 866.
 ρύσιος 518.
Remigium alarum 51.
Remora piscis 145.
Rores fetus 138.

Σ.

Σαίνω 100. 704.
 σάττω 627.
 σειραφόρος 815.
 σέλμα 176.
 σεμνός 176.
 σημαντήριον 592.
 σίνις 697.
 σίνες 380. 544.
 σιτεῖσθαι ἐλπίδας 1658.
 σκῆπτρον 74. *vatum* 1236.
 σκιαγραφία 1300.
 σκοπός 611.
 Σκύλλα 1204.
 σπάθη 509.
 σπάργανα 1596.
 σπαρνός 539.
 σπόγγος 1300.
 σποδέω 653.
 σπορητός 1363.
 στάζω 172.
 σταθμάομαι 159.
 στάθμη 159. 1012.
 στάσις 1086.
 στέργω 1559.

στίβοι φιλάνορες 401.
 στόμιον 130.
 στροβέω 1187.
 στρόβος 640.
 στροφοδινέομαι 50.
 Στρυμόνιοι ἄνεμοι 185.
 στρωφάομαι 945. 1195.
 στύλος 871.
 σύμβολον 7. 142. 306.
 συμπλουτίζω 569.
 σύμφυτος 106. 148.
 σύν *imesin patitur* 569.
 σύναρθρος 245.
 συνδρόμως 1155.
 συνίστωρ *cum accus.* 1058.
 σύνοδοι *solis et lunæ* 297.
 συνόρμενος 418.
 συντελής 515.
 σφαγείον 1060.
 σφενδονή 980.
 σωτήρ τύχη 647.
Senes bis pueri 74.
 ——— *baculis nituntur ibid.*
Solonis dictum de fine vitæ respi-
ciendo 902.
Somnia alata 415.
 ——— *luctifica* 410.

Τ.

Ταγός 109.
 τὰ δεσποτῶν 31.
 τὰ ἔνθεν 239.
 τὰ ἐπὶ τούτοις 246.
 ταλακάρδιος 419.

ταλαντοῦχος 427.
 ταύτην sc. γνώμην 1341.
 τείνειν βίον 1333.
 ——— ῥῆσιν 889.
 τεκνόποιος 150.
 τεκνοῦσθαι dicuntur divitiæ 729.
 τέλειος 945.
 τέλειοι θεοί 946.
 τελεσσίφρων 681.
 τέλος 881. 1173.
 τέμνειν καὶ καίειν 822.
 τέμνειν φάρμακα 16.
 τεράζω 123.
 τερασκόπος 950.
 τέχναι vaticinia 240. 1180.
 τεῦχος 788.
 τηλέπομπος 291.
 τημελεῖν 864.
 τί δ' οὐχί; 264.
 τί μή; 655.
 τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν; 204.
 τί χρέος; 84.
 τιθεῖς ἀρᾶ 1591.
 τίθεμαι πράγματα 31.
 τιμαλφέω 895.
 τιμάορος 497. 1251.
 τιμή magistratus 42.
 τλῆναι 398. 1008.
 τλησικάρδιος 419.
 τό cum adjectivo, pro substantivo
 78.
 τὸ δοκεῖν εἶναι 761.
 τὸ λεγόμενον &c. 533.
 τὸ πᾶν 168. 418.

τὸ σόν 533.
 πολύπη 1000.
 τοπάζω 1340.
 τορός 245.
 τορῶς 25. 260.
 τρανῶς 1342.
 τράπεζα ξενία 392.
 τράω 1342.
 τριακτήρ 165.
 τρίβος 190.
 τριπάχυιος 1452.
 τρίπους γέρων 79.
 τρις ἑξ 32.
 τρισώματος 843.
 τριτόσπονδος αἰών 237.
 τρον vocabulorum terminatio 938.
 τροπαία 212.
 τυγχάνειν φρενῶν 168.
 Τυφώς 639.
 τυχεῖν τι ποιῶν 1203.
 Tenebræ luce priores 256.
 Tertia libatio 237.
 Tmesis 569.
 Troja media nocte capta 26.

Υ.

Ὑδαρής 771.
 ὑπαί 917.
 ὑπατος 49. 54.
 ὑπεῖρ 917.
 ὑπέρ cum adjectivis compositum
 1367.
 ὑπεραίρω 759.
 ὑπέρβατος 417.

ὑπεργήρως 78.
 ὑπερδίκως 1367.
 ὑπερθόρῳ 288.
 ὑπέρκοπος 795.
 ὑπερκόπως 453.
 ὑπερπόντιος 404.
 ὑπερτελέω 350.
 ὑπερτελής 277.
 ὑπέρφεν 368.
 ὑποκάμπτω 759.
 ὑπτίασμα 1256.
 ὑστερόποινος Ἑρινύς 57.
 ὑφέρπω 261.
 ὑφή 922.
 Hypallage 148. 1360.
 Venus, talorum jactus 32.
 Via vestibus strata 883.

Φ.

Φαιδρόνους 1200.
 φαιδρύνω 1078.
 φαιδρωπός 704.
 φανός 275.
 φαντάζομαι 1477.
 φαρμάσσω 93.
 φέρμα 117.
 φεύζω 1279.
 φηλόω 475.
 φημίζομαι 1132.
 φιλάνωρ 829.
 φιλήτωρ 1421.
 φίλοικτον βέλος 232.
 φιλόμαστος 139.
 φλέδων 1166.

φλέω 368.
 φοιτάς 1244.
 φονολιβής 1401.
 φρενομανής 1109.
 φρενόω 1154.
 φρενῶν κεκομμένος 463.
 φροιμιάζομαι 1325.
 φροίμιον 30. 802. 1187.
 φρυκτός 29.
 φρυκτωρία 32.
 φυλλάς 78.
 φυσιογνώμων 768.
 φυτάλμιος 318.
 Favere linguis 1218.
 Funarius equus 815.

Χ.

Χαίνω 893.
 χαλκού βαφαί 595.
 χαμαιπετής 893.
 χαμεύνη 1518.
 χάρις δαιμόνων 175.
 χάσκω 893.
 χεῖμα 5.
 χεῖρ δορύπαλτος dextra 115.
 χειρὸς οὐ πληρουμένῳ 790.
 χελιδόνες barbari 1017.
 χέρνιψ 1004.
 χιλιοναύτης 44.
 χίμαιρα 224.
 χρέος 84.
 χρίμα 93.
 χρόνος ὁ ξυνεύδων 867.

χρυσαιοβός 426.

χρυσόπαστος 749.

χρυσοφεγγής 279.

χώρα (έν) 77.

χωρίς *seorsum* 620.

Ψ.

Ψακάς 1361. 1512.

ψήγμα 429.

ψύθης (an ψυθής?) 970.

ψύθος 462.

Ω.

ᾠδ' ἔχει λόγος 1651.

ᾠδὶς 1391.

ὡς *usus ejus* 655.

ὡς δὴ 1623.

ὠμηστής 800.

ὥστε *subaudiendum* 169.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

IN TEXTU.

v. 209. περιοργῶς.

v. 797. διημάθουνεν.

v. 1512. ψακάς.

IN GLOSSARIO.

v. 141. male legitur in p. 185 pro 148, numero versiculi.

281. Ἀφραδμόνως.

637. "Vid. supra ad v. 187." l. 185.

1611. Sub hoc titulo includitur Δύη, quod ad v. 1612 pertinet.

IN INDICE.

Post αὐτοφόνος inserte, "Αὐτόχθων. 519. n."

CORRIGENDA ET ADDENDA

IN TEXTU

1. In p. 10, l. 1, "et" should be "etiam".

IN GLOSSARIO

- 1. In p. 10, l. 1, "et" should be "etiam".
- 2. In p. 10, l. 1, "et" should be "etiam".
- 3. In p. 10, l. 1, "et" should be "etiam".
- 4. In p. 10, l. 1, "et" should be "etiam".

IN INDEX

1. In p. 10, l. 1, "et" should be "etiam".

Aeschylus,

Agamemnon

Cantabriga 1822

A.gr.a. 2803 f

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10234351-0